[Jocul stăpânirii]

[Scott McBain]

Traducere: [Silviu Genescu]
Editura [Nemira], [2010]

[Jocul stăpânirii]
[2000]

Versiune ebook: [1.0]

[Jocul stăpânirii]

© 2000 by Autor, editura, etc. (ptr. ediţia originală)
© Editura , 2010 (ptr. ediţia în limba română)
Toate drepturile rezervate

Bărbaţii îşi urmează ţelurile (care, în general, înseamnă dobândirea gloriei şi bogăţiei) prin metode foarte diferite; unul e prudent şi altul impetuos, unul foloseşte brutalitatea, iar altul viclenia, unul este răbdător, iar celălalt taman pe dos; şi, cu toate astea, este posibil să izbândească toţi, cu metodele lor atât de diferite.

MACHIAVELLI,
Principele

Prolog

Puterea corupe. Cu cât este mai mare concentraţia de putere, cu atât şi corupţia.

Lucrurile n-au stat niciodată aşa, ca la începutul secolului douăzeci şi unu. Pentru prima dată, omenirea avea posibilitatea să vadă cum, odată cu evoluţia companiilor multinaţionale, federalizarea Europei şi integrarea comerţului mondial, o putere imensă se concentra în mâinile câtorva. Aceste evoluţii au adus beneficii, în sensul unei mai mari bogăţii materiale, majorităţii cetăţenilor lumii. Ele au amplificat şi riscurile apariţiei unei dictaturi pe scară globală.

În timp ce concentrarea puterii era periculoasă, creşterea masivă a fluxului de informaţii a făcut ca amestecul să fie letal, pentru că, paradoxal, asta însemna că adevărul era, adesea, mai dificil de determinat. La începutul noului mileniu, omenirea recepţiona o cantitate imensă, tot mai mare, de informaţii despre ea însăşi şi despre întreaga planetă. Aceste cunoştinţe brute circulau pe tot globul prin intermediul supermediei (noul cuvânt născocit pentru a desemna reţelele strâns integrate ale presei, televiziunii, sateliţilor şi supernetului), ale cărei legiuni de comentatori şi analişti erau mai mult decât nerăbdătoare să distorsioneze evenimentele pentru a-şi atinge scopul lor real: povestea nemaipomenită. În fond, adevărul era doar arareori interesant. Insă, în spatele imaginii, se afla un preţ pe care foarte puţini îl anticipaseră. Curând, oamenii începură să-şi dea seama că informaţia şi adevărul însuşi erau manipulate pentru asigurarea câştigurilor financiare şi politice ale câtorva pe spezele majorităţii. Drept rezultat, societatea începu să privească neîncrezător fundaţia pe care era clădită democraţia.

Primele căzute în dizgraţie fură guvernele. Politicienii schimbau informaţii economice şi politice cu mult timp

înainte de difuzarea lor oficială. Adevărul devenise o marfă reîmpachetată şi distorsionată de experţii în imagine, pentru foloase materiale. Adevărul şi realitatea virtuală deveniră de nedesluşit.

De fapt, cine mai spunea oamenilor adevărul? Congresul american? Duma de Stat din Rusia? Parlamentul European? Dieta japoneză? Toate aceste organisme mai conţineau oameni cinstiţi? Bărbaţii şi femeile de pe stradă credeau contrariul. Simţeau corupţia şi vedeau, cu toate că doar pentru scurt timp, în umbră, cum banii treceau dintr-o mână în alta pe sub masă.

Între timp, interacţiunile incestuoase dintre supermedia, baronii tehnologiei şi bursă deveniră şi mai proeminente. Se mutară din buzunarele fiecăruia în patul fiecăruia. Oamenii ştiau că erau prostiţi de cei în care-şi puseseră toată încrederea. Drept urmare, secolul douăzeci şi unu deveni o eră de un cinism şi o neîncredere profunde.

Deci, ce era adevărul şi cine-l mai rostea? Aceasta deveni o problemă acută nu numai pentru mase, dar şi pentru conducătorii lor. De la cine putea preşedintele şi prim-ministrul să ceară un sfat avizat şi echilibrat? Propriii lor miniştri şi grupurile consultative de experţi, în timp ce pretindeau că oferă opinii obiective, respectau agende secrete ori erau controlaţi în mod secret de către multinaţionale şi crima organizată. Din disperare, liderii s-au adresat organizaţiilor şi instituţiilor consultative internaţionale. Totuşi, odată cu trecerea timpului, majoritatea organizaţiilor au ajuns să recurgă la manipularea jumătăţilor de adevăr pentru bani.

Dintre cele câteva instituţii care ofereau o consultanţă nepărtinitoare, cel mai important era Colegiul. Înfiinţată pe o insulă îndepărtată în vestul coastelor Scoţiei, în secolul al treisprezecelea, această organizaţie secretă a fost, timp îndelungat, corpul consultativ de elită al şefilor de stat. Imparţială în interacţiunile sale cu lumea din afară încă de la înfiinţarea sa, avea o singură sarcină: *să-i consilieze*

pe toţi liderii naţiunilor să rămână pe calea păcii. Cei importanţi şi puternici cereau Colegiului sfaturi pentru rezolvarea celor mai dificile probleme ale societăţii. Războaiele civile, dezastrele ecologice, disputele de frontieră, chestiunile geopolitice majore îi făceau, la un moment dat, pe liderii naţiunilor să bată drumul până la poarta Colegiului pentru a obţine o indicaţie obiectivă asupra rezolvării problemelor. Asta în secret.

Pe insula sa minusculă, gelozia Colegiului îi păzea integritatea. Nu era un institut obişnuit, nu avea studenţi, nu impunea examene şi nici nu căuta finanţare. Toate cele optzeci de persoane acceptate în structura sa demonstraseră abilităţi excepţionale. Odată acceptat înăuntru, postul era deţinut pe viaţă, iar membrii erau asiguraţi din punct de vedere financiar, pentru a-şi duce la bun sfârşit activităţile pe care ei şi Maestrul le decideau, supuşi doar unei singure restricţii: legătura lor cu Colegiul şi cele ce se întâmplau acolo trebuiau să rămână secrete.

Ce era de spus despre Maestru? Cu toate că marele public era conştient că acesta exista, nu se ştia aproape nimic despre cel care deţinea puterea absolută. Maestrul rămânea de domeniul speculaţiilor, un personaj enigmatic, genial, solitar şi ascuns. Totuşi, nu existau dispute asupra influenţei sale în chestiunile mondiale. Chiar şi Papa Iulius al IV-lea făcu o remarcă tăioasă într-una dintre audienţele papale:

> *„În vreme ce Sfântul Petru deţine cheile Paradisului, Maestrul le are pe cele ale puterii trecătoare."*

În timp ce secolul douăzeci şi unu este la început, iar organismele guvernelor, precum şi instituţiile de pe mapamond devin paralizate sau ineficiente, Colegiul a rămas singur deasupra tuturor acestor lucruri, o sursă pură, înaintea căreia liderii naţiunilor pot prezenta problemele care-i necăjesc şi pot primi, cu toată încrederea, sfaturi

obiective. Totuşi, aceşti lideri, în timp ce asistă la dezintegrarea societăţii lor, se întreabă neliniştiţi cât va mai rezista valului şi Colegiul. Ce se va întâmpla când şi el se va prăbuşi? Şi ce se va alege de Maestru? Cine să-i ia locul acestui magnific păzitor, care veghează în secret asupra activităţii oamenilor?

Oricum, niciunul dintre ei nu avea habar de Jocul Puterii, nici despre calea spre adevăr.

NATURA PUTERII

1.

Astfel, un prinţ care nu recunoaşte relele de la bun început nu poate fi numit, cu adevărat, înţelept; pentru că acest dar le este dat numai celor puţini.

Machiavelli, *Principele*

O criză politică l-a făcut pe noul preşedinte al Statelor Unite să îl întâlnească pe Maestru. Cu toate că acest eveniment nu a afectat în niciun fel Jocul Puterii, nici pe participanţi, l-a influenţat pe preşedinte. L-a determinat pe, probabil, cel mai puternic om de pe pământ să reflecteze la adevărata natură a puterii şi cine-ar fi cel mai potrivit pentru a o exercita şi în ce fel Maestrul a marcat viaţa preşedintelui, aşa cum a făcut-o cu milioane de alţi oameni înainte, fie că ei ştiau sau nu.

Oricum, înainte de începerea Jocului Puterii au apărut o criză politică şi un cadavru.

Jack Caldwell, consilierul special al preşedintelui SUA, era acolo când a început totul. La fel ca mai toate marile dezastre politice, n-a fost prevăzut, deşi a survenit într-un moment când politicienii ar fi trebuit să fie foarte atenţi la posibile trădări, adică în perioada Crăciunului, în sezonul bunăvoinţei generale.

— Jack, preşedintele vrea să te vadă imediat.

Vocea secretarului de presă era încordată şi repezită.

Jack se ridică de la biroul său şi o luă de-a lungul coridorului. Era un bărbat înalt şi deşirat, de şaizeci şi ceva de ani, cu păr cărunt şi o figură impasibilă. Lucrase mult timp în cadrul guvernului şi fusese consilier principal pentru un număr de preşedinţi americani. Rămăseseră foarte puţine lucruri în politică pe care să nu le cunoască, iar oamenii aveau încredere în el şi se bazau pe opinia sa. Mergând de-a lungul coridorului, aruncă o privire spre

fereastră, spre pajiştea Casei Albe. Ninsese din greu, iar cele două fetiţe ale preşedintelui, Jessica şi Karen, făceau un om de zăpadă în grădină. Alergau, chicoteau şi râdeau, pline de bucuria vieţii. Jack zâmbi. Îi aminteau de anii erei Kennedy, cu preşedintele fotogenic, soţia frumoasă şi cei doi copii mici. Preşedintele Davison era, în toate privinţele, la fel de inteligent şi de fotogenic pe cât fusese Kennedy. Şi el ar putea deveni, odată cu anii, un mare om de stat.

Ceva mai încolo, pe coridor, se deschise o uşă. Apăru o funcţionară.

— Sir, trebuie să intraţi imediat, îi zise ea.

Doamne sfinte! Se gândi Caldwell, intrând în Biroul Oval, ţara asta avea nevoie de un preşedinte cinstit. Sistemul politic din Statele Unite fusese cufundat până peste cap în criză, în ultimii ani, la fel ca în multe alte ţări. Cu un Congres colcăind de corupţie, cu preşedintele anterior destituit pentru primirea de foloase financiare (Caldwell nu-i fusese consilier şi lui) şi cu un guvern din care făceau parte numai oameni doritori să stoarcă bani, şi nu să-şi servească ţara, ultimii ani fuseseră foarte proşti, iar dezgustul şi cinismul americanilor faţă de problemele politice se amplificaseră. De aceea-l votaseră pe Davison, în vârstă de patruzeci şi trei de ani, ca preşedinte al Statelor Unite, ales cu o largă majoritate de voturi. Era în funcţie de zece luni şi deja călcase pe numeroase bombeuri, cele ale unor oameni influenţi, care încercaseră să-l împiedice să le dezvăluie corupţia găsindu-i punctul sensibil în propria lui armură. Era ceva inevitabil. Totuşi, Davison avea sprijinul electoratului american, iar asta mai conta în politică. Deocamdată.

— Jack, intră şi ia loc.

Urmă direcţia indicată de mâna întinsă a preşedintelui şi se aşeză pe canapea. Vizavi se aflau alte trei persoane. Ştia totul despre ele. Joe Buchanan, formidabilul vicepreşedinte, un bărbat îndesat din Nebraska. Lângă el, consilierul pentru securitatea naţională, Paul Faucher, care

străbătea cu paşii grei coridoarele puterii, nelăsând celor din jur niciun fel de dubiu privind autoritatea sa ori asupra consecinţelor înfruntării lui. Ultimul, William Olsen, ochelaristul şi enigmaticul director al CIA, în vârstă de aproape şaizeci de ani, pregătindu-se de pensionare. Erau foarte buni prieteni. Atmosfera din încăpere era tensionată. Caldwell observă că nu era prezent niciun militar, ceea i se păru curios.

— Domnule preşedinte, situaţia este, într-adevăr, foarte gravă, continuă, nervos, Faucher discuţia deja începută. De fapt, este cea mai importantă penetrare a securităţii naţionale pe care am înregistrat-o vreodată.

Preşedintele Davison, aşezat într-un fotoliu aflat între cele două canapele, se uită spre Caldwell. Faimosul său zâmbet larg lipsea. Cu un aer absent, îşi trecu o mână prin coama de păr castaniu închis, prin care începuseră să apară fire cărunte. Aceste semne palpabile ale vârstei îi confereau o alură demnă şi nu-l prejudiciau cu nimic. Rămăsese un bărbat chipeş, cu un comportament relaxat.

— Mai bine i-ai spune şi lui Jack, Paul.

Faucher se întoarse spre Caldwell. Nu era dificil să-l iriţi pe consilierul pe probleme de securitate, însă era un politician subtil, iar în politică preşedintele era nevoit, uneori, să coopereze cu asociaţi ciudaţi: cel bun, cel rău şi, în cazul lui Faucher, cel pocit.

— Practic, chestiunea stă cam aşa, începu el şi lovi într-un dosar de pe masă. Noaptea trecută am primit nişte informaţii de la o sursă foarte bine plasată în cadrul guvernului Rusiei. Au pus mâna pe informaţii ultrasecrete: planurile sistemelor noastre de lansare a armelor nucleare din Japonia şi Turcia.

Ezită.

— Asta-i rău. Însă vestea cea mai proastă este că sursa lor este un document confidenţial al guvernului american, explică şi se foi tensionat, de parcă s-ar fi aşezat deasupra unei flăcări care ardea încet.

— E autentic? Întrebă Caldwell, uluit.

— Oh, da, este autentic, pufni Faucher, făcând cu mâna un gest dispreţuitor. Cârtiţa noastră rusească ne-a trimis o copie. Ai fi crezut că a fost în sala noastră de întruniri şi-a citit blestematul de document.

— Nu putea fi scos decât de cineva aflat în vârf, spuse Buchanan. Din cadrul cabinetului, făcu el cu vocea scăzută. Cineva foarte apropiat de preşedinte. Asta înseamnă că avem un trădător printre noi.

Se lăsă tăcerea.

— Cât mai durează până când mass-media pune laba pe asta? Se interesă preşedintele.

Faucher aruncă o privire spre ceas.

— Estimez că între patru şi cinci ore. Ştim cu toţii că din guvernul rus se scurge totul ca prin sită. În afară de asta, zvonurile au început deja să se răspândească prin Supernet. Va trebui să recunoaştem totul destul de repede.

Îşi îndreptară privirile spre preşedinte. Davison era netulburat. Nervii de oţel se numărau printre marile sale calităţi. Reflecta asupra problemei. Apoi se aplecă înainte, din fotoliul său, având o expresie hotărâtă.

— Ar trebui să facem trei lucruri. În primul rând, Joe, zise şi se întoarse spre vicepreşedinte, vreau ca tu şi Paul - dădu din cap spre Faucher - să aflaţi, în regim de prioritate maximă, cum a fost scoasă de aici această informaţie. În al doilea rând, am să convoc, în această seară, o sesiune de urgenţă a cabinetului.

În al treilea, trebuie să luăm din start vântul din pânza presei.

— Spuneţi asta şi Congresului, rosti Olsen acru. Armata tocmai a cheltuit miliarde de dolari pentru modernizarea silozurilor de lansare, iar cele din Japonia nu au existat, oficial, niciodată. Se va declanşa o nouă cursă a înarmărilor. Congresul va urla după sânge.

Furia lui devenise explozivă.

— Ştiu, ştiu, făcu Davison dintr-odată, retezându-i

izbucnirea de mânie, după care se ridică din fotoliu. Şi aş mai vrea să-mi pună cineva o întrebare la conferinţa de presă din această după-amiază. Până diseară trebuie să aflăm de unde a răsuflat informaţia şi cum a ajuns documentul în mâna ruşilor.

Davison se uită spre Jack. Privirile li se întâlniră complice. Era o criză, dar controlabilă. Poate că încă reuşeau să evite difuzarea ştirii. Totuşi, dacă documente foarte secrete ale cabinetului ajungeau să fie transmise ruşilor, ce alte secrete mai transpirau?

În acea după-amiază, la sfârşitul sesiunii anuale a Asociaţiei Industriei Americane, preşedintele Davison luă parte la ceea ce părea să fie o conferinţă de presă spontană. Însă fusese regizată cu cea mai mare atenţie, cu o oră înainte. Stătea pe podium, cu un aer relaxat, cu soţia sa, Christina, alături. O pereche încântătoare. Întrebările puse erau floare la ureche, mingi ridicate la fileu.

— Domnule preşedinte, ce părere aveţi despre starea economiei şi despre inflaţie? Ce credeţi despre pata de petrol din largul coastelor oraşului Miami? Ce părere aveţi despre dezastrul de la Bursa din Brazilia? Veţi face o vizită în Rusia la sfârşitul anului, să vă întâlniţi cu preşedintele Barhov?

Răspunse la întrebări prin câte-o întorsătură isteaţă şi, din când în când, cu zâmbetul lui strălucitor. Era impresionant. Caldwell îl mai văzuse făcând asta de sute de ori înainte, dar încă-l fascina. Preşedintele era cel mai firesc orator pe care-l văzuse vreodată, întrebarea veni chiar la sfârşitul conferinţei de presă, când maşinăria media fusese momită să se destindă.

— Domnule preşedinte, este adevărat că un spion a dezvăluit ruşilor detalii privind bazele americane de rachete?

Davison zâmbi vag. *Seamănă, de la bun început seminţele îndoielii.*

— Ei bine, ştiţi că trăim într-o lume a conspiraţiilor şi a intervenţiilor extraterestre.

Cei prezenţi izbucniră în râs, amintindu-şi de articolul apărut cu o săptămână în urmă, în care un congresman excentric afirmase că în Casa Albă se infiltraseră extratereştrii.

— Desigur, am aflat şi noi de acest zvon şi l-am urmărit. *Seamănă şi mai multă îndoială.* Credem că s-ar putea să fie vorba despre informaţii perimate cu privire la vechile silozuri nucleare. *Apoi acoperă-ţi urmele.*

Dădu din umeri, transmiţând prin limbajul corporal că informaţia nu valora mai nimic, chiar dacă afirmă exact contrariul.

— Cu toate acestea, noi îi acordăm întreaga atenţie.

Înainte să fie lansată altă întrebare, unul dintre consilierii speciali ai preşedintelui rosti cu glas tare:

— OK, asta-i tot, oameni buni!

Preşedintele se răsuci, pregătindu-se să plece. În acel moment, când toate camerele de luat vederi erau încă focalizate asupra lui, pe podium, fiica lui de cinci ani, Karen, alergă spre el, îndemnată uşor de o mână nevăzută. Deodată, preşedintele o zări, se întinse şi luă în braţe ghemotocul roşu, care chicotea. Acasă, cincizeci şi opt de milioane de americani priviră la televizor această dovadă de afecţiune părintească şi nu există nicio inimă de mamă sau tată care să nu simtă căldura crescând în ea. Cu acest exemplu strălucitor a ceea ce campionii cuvintelor socotiră a fi „un eveniment desfăşurat spontan”, naţiunea uită de ceea ce se spusese şi văzură doar mândra familie a celui în care credeau.

Preşedintele Davison, care o cuprinsese cu braţele pe fiica sa, afişă celebrul său zâmbet larg. Starea Naţiunii era solidă. El o personifica. Zâmbetul, comportamentul degajat, aspectul obişnuit. Dumnezeu să-l binecuvânteze! Dumnezeu să binecuvânteze America!

Desigur, iluzia se spulberă când găsiră cadavrul.

— Nu pot să cred!

Era la începutul serii. Preşedintele se întorsese de la şedinţa Asociaţiei Industriei Americane. Înaintea lui se adunase întregul cabinet, şi două rânduri de feţe neliniştite priveau acum în jos, spre masă. În şeful Statului Major Reunit parcă dăduse damblaua când aflase de scurgerea de informaţii. Oamenii ştiau acum de jucăriile lui.

— Pur şi simplu, nu-mi vine să cred, zise Davison, de data asta pe un ton plat.

Consilierul său pentru securitate naţională, Paul Faucher, se ţinea tare.

— Îmi pare rău, domnule preşedinte, însă scurgerea de informaţii s-a produs la ambasada de la Paris. Serviciile secrete sunt sigure şi avem confirmarea de la sursa noastră din eşalonul superior din guvernul rus. Asta limitează pistele. De fapt - aruncă o privire spre cei din jur - există o singură persoană care să aibă acces la astfel de informaţii. Numai consilierul dumneavoastră politic principal ar fi putut primi acele documente din cabinet şi să le ia cu el la Paris.

— Nu. Ai grijă, făcu Davison, aţintindu-şi furios un deget spre el, cu glasul tremurând vag de încordare. Ambasadorul Pearlman este la fel de nevinovat ca în ziua în care s-a născut. Eu l-am numit în post. Îl cunosc de ani de zile, e de neconceput ca tocmai el să fie spion.

Membrii cabinetului rămaseră tăcuţi. Estimau consecinţele a ceea ce spunea preşedintele. Dacă prietenul său cel mai bun a transmis informaţii ruşilor, el însuşi avea să dea de necazuri mari. Chiar aşa să stea lucrurile?

Îl cunoşteau cu toţii pe Dan Pearlman. Era un bărbat modest, provenit din mediul fermierilor din Montana, care devenise multimilionar din comerţul cu vite. Cu toate că dobândise, între timp, o patină de rafinament, filozofia lui simplă, patriotismul intens şi curajul personal răzbăteau prin această imagine. Era la fel de familiar ca James Stewart şi personifica adevărata inimă a Americii.

— Ei bine, începu Davison, apoi se opri, ştiind că nu avea nicio alternativă. Am să-i ordon ambasadorului să revină imediat, să fie chestionat. Între timp, continuă el, înclinându-şi capul spre vicepreşedinte şi consilierul său pentru securitate, ancheta să-şi urmeze cursul. Vreau toate detaliile: cine altcineva mai avea acces la aceste documente din cabinet, cum au fost transmise ruşilor şi când. Ne vedem din nou mâine-dimineaţă, la ora şapte. Această şedinţă de cabinet s-a încheiat.

Se ridică de la masă.

— Joe, îl strigă el pe vicepreşedinte, pot să schimb o vorbă cu tine? Şi cu tine, Jack?

Intrară împreună într-o mică încăpere alăturată. Preşedintele îşi privi consilierii. Într-o lume în care în politică nu-ţi făceai prieteni, avea încredere numai în cei doi. Mai reflectă şi la faptul că avusese încredere şi în Dan Pearlman. Trădarea venea, de obicei, din partea celor mai apropriaţi.

— Suntem în plină criză, rosti el încet.

Caldwell vedea tristeţea adâncă din ochii lui.

— Dar nu vreau ca Daniel Pearlman să fie aruncat în groapa cu lei decât după ce i s-a oferit şansa de a spune ce are de spus în apărarea sa. Înţeles?

Chiar în timp ce vorbea, îi trecu un gând prin minte. De ce-ar fi transmis cineva taman acele documente guvernamentale, şi nu altele? Erau atât de sensibile din punct de vedere politic, încât dezvăluirea lor ar provoca daune politice maxime. Dar cui? Statelor Unite? Sau preşedinţiei? Deschise din nou gura, însă nu-şi formulă suspiciunile. Anumite secrete nu puteau fi rostite. Erau mult prea personale.

L-ar fi doborât.

Dan Pearlman primi telefonul acasă, în uriaşul apartament parizian destinat ambasadorului Statelor Unite. Avea aproape şaptezeci de ani şi o stare de sănătate destul

de bună, dar când puse receptorul jos se simţi mult mai bătrân. În viaţa sa se confruntase cu multe adversităţi, iar expresia sa afabilă ascundea o hotărâre de oţel. Deja se pregătea pentru tot ce putea fi mai rău. Tornada se apropia cu repeziciune şi se îndrepta direct spre el. Însă fuga nu-i stătea în obicei. Va rămâne să lupte. Era mai îngrijorat pentru soţia sa.

— Dan, păstrează-ţi calmul. Se va rezolva tot, mormăi el urcând treptele spre dormitor, unde Ingela se pregătea pentru un dineu oficial.

Viaţa fusese îngăduitoare cu el şi era primul care recunoştea. Venise ca din neant. Părinţii lui fuseseră mici fermieri, oameni care cunoscuseră necazuri adevărate şi suferinţe prin anii '30 şi care-i insuflaseră cinstea şi dorinţa de a lucra. Când ajunsese în floarea vârstei, era deja un om bogat şi mulţumit. Însă norocul avea să-i dăruiască mult mai mult decât se străduise el să obţină. La vârsta de şaizeci şi trei de ani, când draga lui primă soţie murise de cancer, se aştepta să-şi trăiască zilele care-i mai rămăseseră în singurătate şi izolare. Dar soarta hotărâse altceva.

Intră în dormitor. Ingela tocmai terminase cu îmbrăcatul. Era o frumuseţe suedeză, cu părul lung şi blond, o figură elegant proporţionată şi cu o faţă atrăgătoare. O întâlnise la o petrecere dată de un vechi prieten de-al său, într-o seară, cu patru ani în urmă, iar asta dusese la o idilă ameţitoare şi la căsătorie. Desigur, ştia ce gândeau oamenii, că era un smintit bătrân, că Ingela, care era cu treizeci de ani mai tânără decât el, se măritase cu el pentru bani, că voia putere, că era foarte ambiţioasă.

— Mda, le răspunsese prietenilor apropiaţi care avuseseră tăria de a aborda subiectul faţă de el, aşa-i. Femeile sunt întotdeauna atrase de bani şi putere, şi aşa au fost dintotdeauna.

Apoi le-a dat lovitura de graţie.

— Dar ea mă şi iubeşte.

Acum se lăsă să cadă pe pat şi-şi studie soţia în vreme ce ea-şi punea bijuteriile. Îl mai iubea? Credea că da. Desigur, auzise şi el anumite zvonuri, dar le ignorase. Nu contau, ci doar dragostea ei pentru el. Dacă era ceva de spus, o va face ea, la vremea potrivită, iar el o va ierta. Aşa fusese întotdeauna, şi nu avea de gând să se schimbe tocmai acum. Nu de dragul lumii. Mai degrabă, lumea trebuia să se schimbe, puţin, pentru el.

— Scumpo, preşedintele mi-a cerut să mă întorc imediat în State, zise.

O informă că tocmai îl sunase un vechi prieten din cabinet să-i comunice.

Ingela primi vestea cea rea cu o totală neîncredere.

— Chiar cred că eşti spion? Ce minciuni sfruntate, făcu ea, depărtându-şi degetele cu unghiile date cu ojă. Eşti cel mai cinstit om pe care l-am întâlnit vreodată. Oricum, de ce-ai fi dispus să divulgi documente guvernamentale? Ce-ai obţine?

— Păi, n-am făcut nimic, asta-i clar. Ceea ce înseamnă că altcineva vrea să mă aranjeze.

— Cine?

— Nu ştiu, scumpo, dar sunt sigur că voi afla.

Ingela reacţionă brusc. Cute produse de spaimă şi nelinişte îi apărură pe faţă.

— Au să vină aici?

— Mda. În curând, vor fi aici echipele de la CIA, băgându-şi nasul peste tot, căutând probe. Dar sunt în siguranţă, zise, dând nepăsător din mână. N-am nimic de ascuns, adăugă, apoi se ridică în picioare. Zborul meu e mâine, la ora şase dimineaţa. Vom merge la dineul din această seară pentru că nu are niciun rost să-i lăsăm baltă pe oameni.

O sărută, el, un bătrân obosit.

— Nu fi îngrijorată. Vom ieşi cu bine. Ne vedem jos, scumpo, peste câteva minute.

Ingela îl privi cum pleacă. Când fu sigură că nu mai

era acolo, se duse până la biroul închis. Se aşeză şi scrise rapid un mesaj, în timp ce îi dădeau lacrimile. Pentru ea, sfârşitul jocului venise pe neaşteptate.

Dineul a fost un mare succes, iar oaspeţii s-au distrat de minune. Dan era un bun povestitor, iar Ingela a strălucit, ca întotdeauna. Nimănui nu i-a trecut măcar prin minte că ar fi fost ceva în neregulă. De-abia la ultima ei deplasare în bucătărie, a rugat-o, cât se poate de firesc, pe bucătăreasa lor filipineză, Marcella, să pună la poştă un pachet pentru ea. Neobservată de nimeni altcineva, îl strecură în vechea sacoşă pentru cumpărături a femeii, apoi îşi luă rămas-bun de la ea, îmbrăţişând-o în grabă.

În acea noapte, în vreme ce la Washington evenimentele începuseră să scape de sub control, Ingela aşteptă până când soţul ei adormi buştean. Se strecură din pat şi-şi puse o rochie peste cămaşa de noapte din satin.

— Adio, îl sărută ea pe frunte, cu blândeţe, pe soţul ei culcat.

Dan Pearlman era un om bun; nici nu şi-ar fi putut dori pe cineva mai bun.

— Te-am iubit, spuse, atât pentru ea, cât şi pentru el.

Se îndreptă spre uşă, străbătu palierul, urcă apoi la etaj, unde erau mai multe dormitoare, neocupate în acel moment, pregătite pentru oaspeţii ambasadorului. Mişcările ei erau lente şi languroase.

Deschizând fereastra unuia dintre dormitoare, ieşi pe pervazul îngust şi urcă pe scara de incendiu. Uneori, se gândi, nu mai exista o altă soluţie. Capacitatea oamenilor de a fi cruzi şi răi o surprinsese întotdeauna, dar învăţase să o accepte ca pe o trăsătură a omenirii, imposibil de eradicat. Asta era, nu se vor schimba niciodată. Se ridică pe marginea acoperişului. Un vânt îngheţat îi bătea în faţă. În jurul ei, luminile a miriade de clădiri şi ale traficului auto străpungeau noaptea parizianã. Patru etaje mai jos se afla curtea închisă a ambasadei. Nu era singură. În apropierea ei se aflau milioane de oameni. Cu toate acestea, nu se mai

simţise niciodată în viaţa ei atât de singură. Acum n-o mai putea ajuta nimeni.

Îşi deschise încet braţele, hotărârea şi disperarea ei atroce fiind definitive. Privi în jos spre trupul său. Îl dăruise diferiţilor bărbaţi. Nimănui însă atât de mult cât lui Dan şi acelui bărbat pe care, de asemenea, îl iubise. Ingela ştia că Dan greşea. Oamenii aceia nu voiau doar să-l doboare. Şi mai era ceva: încercaseră s-o şantajeze de prea multă vreme.

— Mamă, rosti ea în suedeză, limba ei maternă.

Îşi deschise larg braţele, ca pentru o îmbrăţişare, şi păşi în gol. În sfârşit, era liberă.

— Domnule ambasador, trebuie să vă treziţi.

Îl sculară la ora patru dimineaţa. Ameţit, Dan Pearlman se întoarse în pat pentru a da cu ochii de chipurile înspăimântate ale adjunctului şefului misiunii diplomatice şi a doi dintre membrii personalului.

— Vă rugăm să veniţi cu noi.

Îl duseră în graba mare pe coridor şi apoi coborâră treptele, refuzând să-i spună ce se întâmplase. Pearlman se opri afară, în curtea pătrată. Apoi o văzu pe Ingela. Aşa cum zăcea acolo, părea liniştită, părul ei blond înflorind, parcă, pe zăpadă, cu chipul frumos în lumina de pe stâlp. Impactul din cădere nu lăsase nicio urmă, cu excepţia unei mici bălţi de sânge care se scurgea din partea stângă a capului. Dan se apropie de soţia sa, târşâindu-şi paşii ca un om bătrân. Ochii ei albaştri erau deschişi şi, în vreme ce-i închidea, izbucni în plâns, pentru că priveau departe, dincolo de el, în lumea cea neprihănită. Nici măcar dragostea lui nu reuşise s-o oprească.

— Domnule ambasador, trebuie să intraţi.

Acum aveau cadavrul.

Când vestea începu să circule, se transformă în scandalul politic al deceniului. Titlurile din ziare dezvăluiau

totul:

DOCUMENTE SECRETE ALE GUVERNULUI
TRANSMISE RUŞILOR.
SOŢIA AMBASADORULUI SUA
ÎN FRANŢA S-A SINUCIS.
MENAJERA A TRIMIS UN PACHET PRIN
POŞTĂ. AR PUTEA FI SCRISORI.
DESTINATARUL NECUNOSCUT.

Soţii Pearlman erau prieteni foarte apropiaţi ai preşedintelui. Presa, întărâtată, se apucă să sape mai adânc. Scandalul se amplifică. Ingela avusese o relaţie cu o persoană proeminentă, dar cu cine? Vânătoarea era în plină desfăşurare. Mass-media, comentatorii, analiştii erau încântaţi, iar setea de sânge li se citea în jocul stăpânirii priviri în timp ce adulmecau victima şi banii rezultaţi din întreaga poveste. Dezvăluirile erau, fireşte, în interesul publicului, le spuneau oamenilor.

Fabricanţii de armament se descurcau şi mai bine decât presa. Rusia, China, Pakistanul, Iranul şi Irakul, alarmate de dezvăluirea publică a bazelor nucleare de lansare, şi confruntându-se cu presiuni militare interne de contracarare a ameninţării, anunţară curând planuri de suplimentare a propriilor arsenale.

Bineînţeles că toată lumea ştia adevărul, nu-i aşa? Cineva, apropiat preşedintelui, predase secretele SUA pentru a prejudicia interesele americane. Era atât de evident. Politicienii, gata să observe şi cea mai mică schimbare în atmosferă, începură să se distanţeze de preşedinte, şi chiar şi vicepreşedintele Buchanan începu să se îndepărteze discret, clamându-şi însă zgomotos, în tot acest timp, loialitatea faţă de şeful său. În cele din urmă, cabinetul îl aşteptă pe procurorul general al SUA să administreze lovitura de graţie.

— Domnule preşedinte, cred că ar trebui să luaţi în

considerare posibilitatea de a...

Între timp, în miezul trădării, întreaga naţiune simţi tristeţea şi dezamăgirea în timp ce privea cum tragedia se desfăşura pe dinaintea ochilor lor, la televizor. Oamenii ştiau două adevăruri simple, desconsiderate de presă: că şi oamenii buni erau supuşi greşelii şi că judecata ar trebui suspendată până când se aflau toate amănuntele.

29

Oricum, erau siguri şi de faptul că, atunci când vor fi găsite scrisorile, preşedintele va cădea.

Era în dimineaţa celei de-a treia zile, după moartea Ingelei Pearlman, când Jack Caldwell intră în Biroul Oval. Preşedintele Davison se uita afară, pe fereastră. Avea faţa încordată de stres şi îmbătrânise vizibil în ultimele câteva zile. Ştia că exista cineva care dorea să-l distrugă, însă nu era limpede cine. Ruşii? Ingela? Cei din Washington? Acum nici nu mai conta, pentru că scrisorile-i vor pecetlui soarta. Preşedintele se culcase cu o spioană.

În timp ce Jack păşea pe covorul bleumarin spre biroul care simboliza inima naţiunii, ştia că, dacă preşedintelui îi era hărăzit să cadă, urmau implicaţii profunde pentru sistemul democratic de guvernare din America. Un preşedinte destituit era un dezastru, dar căderea succesorului său ar fi subminat întreaga structură. Dacă aşa se întâmpla, atunci cei care doreau puterea, dar n-ar fi avut cum s-o obţină prin mijloace legitime, ar pătrunde chiar în inima sistemului politic american. Caldwell ştia ce avea de făcut.

— Jack...

Davison se întoarse încet de la fereastră. Ochii săi de un căprui închis se aţintiră asupra lui Caldwell. Aceste ultime zile fuseseră foarte instructive. Reflectase asupra puterii şi adevăratei sale naturi. Puterea şi setea de putere îi rodeau pe bărbaţi şi pe femei ca acidul. Le mâncau din suflet şi-i făceau răi. Pentru acestea erau capabili să trădeze, să mintă şi să înşele. Cu cât era puterea mai mare,

cu atât şi efectele. Acum preşedintele ştia. Vedea în cei mai apropiaţi de el, care-l vor doborî chiar dacă-i juraseră credinţă. Îl afectaseră chiar şi pe el, orbindu-l în aşa fel încât nu mai vedea soluţia problemei sale.

— Jack, ezită el. Am decis să demisionez. Caldwell clătină încet din cap.

— Nu. Trebuie să mergeţi să staţi de vorbă cu Maestrul.

2.

Înţeleptul se pricepe întotdeauna să salveze oameni,
Astfel că nimeni nu-i abandonat degeaba,
Înţeleptul se pricepe întotdeauna să salveze lucruri,
Astfel că nimic nu-i aruncat degeaba.
Asta se numeşte înţelepciunea ascunsă.

Lao Zi

Zăpada, adusă de un vânt năprasnic, se rostogolea peste mohorâta insulă scoţiană. Preşedintele privi afară, pe geamul portierei. Era spre sfârşitul amiezii. După o conferinţă a NATO la Paris, zburaseră în Scoţia, apoi de acolo luaseră un elicopter până în insula Tirah. Acum se aflau în ultima parte a călătoriei spre castelul din centrul insulei, unde se găsea Colegiul.

Davison privea cum fulgii de zăpadă se izbeau de geam. Un fost preşedinte îi povestise cât de mult îi plăcuseră aceste deplasări spre insulă în timpul mandatului său. Îi oferiseră un răgaz să mediteze, să se îndepărteze de politica sterilă, de intrigi şi de plictiseala interminabilă. Davison se gândi la celelalte câteva sute de oameni care veniseră aici de-a lungul secolelor, ca într-un pelerinaj, să afle răspunsurile pe care ei înşişi nu le găseau.

— Mai avem douăzeci şi ceva de minute de drum, domnule preşedinte.

Vocea lui Jack Caldwell îl trezi din reverie. Fusese o decizie înţeleaptă că-l luase cu el, măcar pentru o parte a drumului. Jack se întâlnise cu Maestrul ca urmare a activităţii sale în administraţia precedentă. Asta îl va ajuta să spargă gheaţa.

— Domnule preşedinte?

Davison acţionă un comutator al maşinii. Vocea şefului agenţilor din serviciul secret bubui în auz.

— Au degajat drumul spre Colegiu, domnule, aşa că

ar trebui să fie o deplasare fără probleme.

— Mulţumesc, Tom.

Se auzi o bufnitură uşoară când maşina prezidenţială părăsi curbura heliportului. Alte vehicule se aliniară înaintea şi în spatele ei, formând un mic convoi. Apoi izbucni un muget de motoare şi strigătele agenţilor serviciului secret care ţipau în staţiile lor.

Davison era indiferent la mediul înconjurător. Mai erau două zile până la Crăciun. Şi le imagina pe fiicele sale alergând în jurul Casei Albe, cu ochii măriţi de bucurie şi fără să-şi dea seama de tragedia în desfăşurare. Se gândi la soţia lui, Christina, şi la ce-i mărturisise cu o noapte înainte. Se gândi şi la Ingela Pearlman. Încă-i simţea gustul, mireasma trupului şi râsul blând. De ce-l trădase în acest fel?

— Sper să merite, Jack.

Caldwell zâmbi sumbru.

— Aşa va fi, domnule preşedinte.

Davison ştia că propriul său consilier pentru securitatea naţională şi vicepreşedintele se împotriviseră cu înverşunare deplasării. Îl avertizaseră că aşa-numitul Colegiu nu era un susţinător al Statelor Unite. Probabil că-i sprijinea pe ruşi, insistaseră ei sumbri. În afară de asta, era mult prea misterios şi avea prea multă putere decât ar fi fost indicat. Nu avea niciun rost să-i ofere informaţii şi mai vaste despre problemele interne ale SUA, pe care să le folosească împotriva ţării atunci când s-ar fi ivit ocazia. Ei bine, astăzi va vedea cu ochii lui cum stau treburile. Poate că erau doar invidioşi, din moment ce numai şefii guvernelor aveau acces la Maestru, pentru a discuta probleme de stat. în pofida îngrijorărilor sale, aştepta cu toată nerăbdarea întâlnirea cu cel a cărui reputaţie şi mister îl fascinaseră.

Înaintea lor se aşternea un drum îngust, care ducea spre un petic de pădure. Pe ambele părţi, pinii se legănau sub greutatea zăpezii. Limuzina prezidenţială îşi începu

călătoria, iar zloata era azvârlită în ambele părţi de roţile ei. După o cotitură a drumului, feribotul şi heliportul de lângă el nu se mai văzură deloc. Davison asculta fâşâitul monoton al ştergătoarelor de parbriz. În depărtare, se înălţau contururile a doi munţi, cu vârfurile ascunse de ceaţă.

— Cred că ar trebui să-şi facă un aeroport sau măcar să ne lase să aterizăm la Colegiu.

Jack Caldwell râse. Era pentru prima dată, după multe zile, când râdea. Ar fi trebuit să fie un râs normal şi uşor, încrezător. Acum avea o anumită tensiune.

— Pomeniţi-i, dacă vreţi, Maestrului, domnule preşedinte, dar nu sunt convins că va fi de acord. Elicopterelor li s-a oferit accesul ca pe o favoare, zona de exclusivitate aprobată de ONU pentru insula Tirah permiţând doar legătura prin feribot. Colegiul îşi păzeşte intimitatea cu foarte mare grijă. Chiar dacă insula ar dispune de o porţiune suficient de mare pentru o pistă de aterizare, mă tem că Maestrul ar interzice-o. În afară de asta - aici glasul îi deveni, din nou, sumbru - o scurtă deplasare cu maşina este întotdeauna bună pentru reflecţii.

Davison dădu din cap. Pădurea se închisese peste tot în jurul lor. În afara maşinii era un ghemotoc de albeaţă, o altă lume. Maestrul chiar ar fi de folos? Cum să ştie mai multe decât preşedintele? Şi totuşi...

Fără a-şi lua privirile de pe geam, Davison glăsui:

— Jack, ultimul secretar general al Naţiunilor Unite mi-a dat nişte poveţe când a părăsit mandatul, acum două luni. M-a bătut pe braţ în acel stil sfătos al său şi mi-a zis: „Aminteşte-ţi un singur lucru. Când apar momente cu adevărat critice, consultă-l pe Maestru.”

— Chiar aşa este, domnule preşedinte, răspunse Caldwell.

Davison se întoarse pentru a-l pironi cu privirea.

— Da, dar tot nu pot să cred că ştie atât de mult pe cât se spune: secrete de stat, detalii despre bazele noastre

de rachete şi echipamentul militar, lucruri de acest gen.

— Nu ştie chiar toate secretele noastre, rosti Caldwell pe un ton egal.

În calitate de membru al Colegiului, nu voia să dezvăluie prea multe.

— Totuşi, presupun că le cunoaşte aproape pe toate. Are acces la anumiţi oameni şi la informaţii la care alţii doar visează şi se întâlneşte, de mai bine de treizeci de ani, la modul confidenţial, cu liderii mondiali, îmi închipui că este singurul om în viaţă care a vizitat atât arhivele secrete ale Vaticanului, cât *şi* pe cele ale conducerii comuniste de la Beijing. Aflându-se deasupra viermuielii politice şi confident al celor importanţi şi puternici, află lucruri pe care nici măcar CIA nu le poate scoate de la oameni. Unul dintre foştii preşedinţi mi-a povestit că vizitându-l este ca şi cum te-ai duce la confesional, aşa ceva, ca la preot, pentru că nu divulgă niciodată secretele.

— Niciodată? Întrebă Davison pe un ton aspru. Eşti sigur?

— Da, din câte ştim despre el. În cazul acestui om sunt sigur că răspunsul este „niciodată”.

— Sper să ai dreptate, Jack.

Preşedintele clătină obosit din cap şi reveni la studierea peisajului de afară. Gândurile i se amestecau prin minte ca într-un iureş. Oare îl va părăsi soţia? Spusese că nu, dar va mai fi aceeaşi când afacerea va exploda în public şi va fi supusă presiunilor mass-mediei? Şi ce se va alege de copiii lui? Cum să le explici aceste lucruri unor copii mici, care nu pot decât să te iubească necondiţionat? Odată ce le zicea, tatăl lor de până atunci va dispărea, pentru a fi înlocuit de un personaj mai mult suspect şi nesigur. Un fost preşedinte, un tată decăzut. Oftă.

Pădurea făcu loc unui versant stâncos. Vegetaţia era rară, în mare parte compusă din iarbă-neagră şi grozamă. Se apropiau de centrul insulei şi, curând, Colegiul li se va înfăţişa privirilor. Davison se blestemă pentru prostia lui.

Dragostea şi puterea erau nişte afrodiziace serioase. Din nefericire, nu se potriveau.

— Dă-mi notiţele de informare.

Le parcurse din nou, întorcând repede paginile. Ca preşedinte al Statelor Unite, era îndreptăţit la mult mai multe informaţii despre Colegiu decât înainte de a fi ales. Publicul general şi presa ştiau de insula Tirah, însă nu o vizitase nimeni. Colegiul era o legendă, iar povestea încă-l uimea. Un colegiu, înfiinţat în Evul Mediu de un faimos conducător scoţian, pentru a oferi sfaturi imparţiale liderilor tuturor naţiunilor care le-ar fi solicitat, ascuns pe o insulă izolată, care răzbise de-a lungul secolelor. Oare cum? Şi totuşi supravieţuise şi prosperase. În prezent, era cel mai vast şi mai secret consiliu din lume. Davison era bucuros că Jack reuşise să-l convingă să vină. Cel puţin, acum va vedea pentru prima dată, şi poate şi singura dată în viaţă, acest loc. Era ceva de povestit nepoţilor. Azvârli deoparte notele şi-şi întinse picioarele.

— Mai exact, cum lucrează Colegiul, Jack? Eu tot nu m-am prins.

Caldwell ridică uşor o sprânceană.

— Nu cred că cineva din afara lui s-a prins. Ştim foarte puţin despre felul în care este organizat intern, în afară de faptul că este condus de Maestru. El este asistat de cinci Arbitri, membri importanţi ai Colegiului, care sunt numiţi de el pentru a-l ajuta la administrare. În total, nu sunt mai mult de optzeci de Membri în exerciţiu. Mai ştim şi că Maestrul este liderul executiv, judiciar şi legislativ suprem al Colegiului.

— Cine numeşte pe cine?

— Maestrul îi numeşte pe Arbitri, aceştia îi numesc pe Membri. De asemenea, după cum ne dăm noi seama, Maestrul îşi numeşte şi succesorul. Mă tem că asta-i cam tot ceea ce cunoaştem.

Preşedintele Davison nu se simţi deloc mai ştiutor.

— Da, dar cum îşi adună Colegiul informaţiile? Şi cum

se face că află atât de multe despre noi?

Caldwell se aplecă înainte.

— Păi, e mai degrabă ca la francmasoni. Membrii nu-şi dezvăluie niciodată identitatea în lumea exterioară. Funcţiile lor fireşti vor fi în eşalonul superior al guvernului din diferite ţări sau în institute de cercetare, universităţi sau în organizaţiile internaţionale, peste tot, oriunde este vorba despre putere şi luarea de decizii la scară naţională. Ei sunt ochii şi urechile Maestrului şi Arbitrilor.

— Iar Maestrul? El este singurul care înţelege pe deplin cum se potrivesc toate?

— Da. Vedeţi, el se află în centrul unui sistem uriaş de adunare a informaţiilor pe care l-au construit timp de câteva sute de ani. În afară de informaţiile oferite de Membri şi de liderii naţionali, suntem siguri că de multă vreme Colegiul are capacitatea de a intercepta orice reţea de computere militare sau comerciale din lume. Dar, chiar şi Membrii, cred eu, cunosc doar o mică parte din ceea ce se petrece în reţea. În acest fel, Colegiul îşi menţine secretele şi este, practic, impenetrabil. Este un sistem foarte abil, care precede modul în care s-au organizat astăzi celulele teroriste, pentru ca trădarea unuia să nu distrugă întreaga structură. Totul se bazează pe conceptul medieval al unei mari roţi a existenţei, ca planetele care se rotesc în jurul soarelui, cu deosebirea că, în acest caz, soarele este Maestrul, aşezat chiar în centrul puterii.

Caldwell continuă cu explicaţiile, spunând că, pe lângă consilierea liderilor mondiali „pentru susţinerea păcii”, Colegiul nu numai că urmărea toate războaiele şi activităţile militare din jurul globului, dar monitoriza toate zonele activităţii umane. Genetica, drepturile omului, delincvenţa, mediul ambiant, spaţiul cosmic, medicina, economia, politica, tranzacţiile de la bursă, totul. Colegiul avea baze de date despre ele şi, prin intermediul Maestrului, oferea consiliere capilor tuturor ţărilor despre orice chestiuni politice, mari sau mici. În acest fel, Colegiul

avea o influenţă vastă şi de neatins în întreaga lume. Era un fel de paznic benign, care modifica şi corecta în secret traseul omenirii. Dacă vreo instituţie omenească ştia ceva despre putere, despre folosirea şi abuzarea ei, atunci aceasta era.

— Credem că şi calculatoarele lor sunt chiar mai sofisticate decât ale noastre.

Preşedintele Davison îi aruncă o privire vicleană. Zâmbetul său larg străluci o clipă.

— Aşadar, tu ai putea fi un Membru, Jack?

Caldwell îi oferi o expresie încărcată de umilinţă.

— Cine ştie? Şeful CIA, judecătorul-şef al Curţii Supreme, preşedintele Băncii Federale de Rezerve, cu toţii ar putea fi. Numai Maestrul poate dezvălui cine este Membru şi cine nu, iar din câte ştim asta nu s-a întâmplat niciodată.

Davison ciocăni cu degetele în braţul banchetei maşinii. Se gândea la ce i-ar zice Maestrului. Cine era mai influent, Maestrul sau preşedintele Statelor Unite? Începu să pună sub semnul întrebării supremaţia pe care şi-o asumase implicit. Oricum, cât de multe-i spuneau oamenii săi?

— Crezi că acest Colegiu îşi foloseşte greşit puterea, Jack?

— Este greu de dovedit, răspunse consilierul său special. Eu, personal, nu cred aşa ceva. Colegiul a fost înfiinţat iniţial pentru a promova pacea şi consider că au menţinut acest principiu de-a lungul secolelor. Şi, cu toate astea, atât de multe depind de Maestru şi de integritatea Colegiului. La fel ca majoritatea instituţiilor omeneşti, nu poate fi făcută perfect. Dacă ai un singur măr putred, întregul sistem e posibil să se prăbuşească. Astea fiind zise, credem că datorită felului în care este structurat Colegiul există verificări şi corecţii, iar corupţia ar trebui să urce până în vârf, până la Maestru, înainte ca sistemul să fie distrus. Funcţia este, oarecum, ca papalitatea, deţinătoarea

unei influenţe enorme la apogeul ei, cu o legătură directă cu toţi oamenii importanţi, singura excepţie fiind Dumnezeu.

— Sper că-şi aleg bine Maestrul, rosti Davison sec, apoi adăugă, aproape ca pentru el: Ar exista vreo şansă să adunăm mai multe informaţii despre Colegiu?

Caldwell ştia prea bine ce încerca, de fapt, să spună preşedintele. Nu s-ar putea ca guvernul Statelor Unite să infiltreze pe cineva în Colegiu şi să-l submineze puţin, doar atât cât să le acorde lor favoruri speciale? Cum făcuseră cu aproape toate grupurile consultative de experţi şi organizaţiile de consultanţă din întreaga lume. Şi ceilalţi preşedinţi îl întrebaseră acelaşi lucru despre Colegiu, iar unele ţări chiar au încercat, însă fără niciun succes.

— Asta ar fi o problemă.

Dezvălui că, deşi CIA dispunea de fotografii foarte detaliate ale Colegiului şi insulei Tirah, realizate cu ajutorul sateliţilor, nu erau aproape de niciun folos. Trebuia să ajungi în interiorul sistemului şi era extrem de dificil, ca şi cum ai fi încercat să pătrunzi într-un ordin monahal închis, cu toate că, în prezent, Membrii se puteau căsători dacă doreau.

— În afară de asta, domnule preşedinte, preciză Caldwell, tuşind politicos, după cum ştiţi, în 1860 Congresul a dat o lege pentru protejarea Colegiului, inclusiv proprietăţile şi informaţiile sale. Tot aşa Carta Naţiunilor Unite. Orice preşedinte care ar plănui să facă o pătrundere ori să-i mituiască pe Membri ar face o mare prostie. Imediat ce Colegiul ar afla, ar trage toate obloanele. Legătura de încredere s-ar spulbera, iar dumneavoastră aţi fi perdantul.

— Desigur, făcu Davison grăbit. N-a fost decât o întrebare de curiozitate.

Ca un avertisment în plus, Caldwell îi istorisi cum un plan, făcut cu ani în urmă pe vremea unei alte administraţii, în cârdăşie cu CIA, fusese menit să ducă la numirea unei anumite persoane în rândul Membrilor. În pofida celor mai

mari eforturi ale lor, acest lucru se dovedise a fi imposibil. Caldwell aşteptă ca mesajul să fie rumegat bine, în vreme ce chipul său nu trădă deloc faptul că el fusese cel care-l avertizase pe Maestru asupra acestei încercări deosebite. Sistemul avea multe metode subtile şi discrete de a se proteja. Davison dădu din cap, spăşit de perdaful sugerat.

Călătoria aproape că se terminase. Înaintea lor apărură zidurile masive ale unui castel, iar maşina începu să urce o pantă muntoasă abruptă. Davison privi incitat afară.

— Trebuie să fie ceva unit.

Caldwell răspunse:

— Numai din anumite puncte de vedere. Ideea nu-i deloc nouă. Vechii greci aveau un templu faimos la Delfi. Oamenii se duceau acolo şi întrebau Oracolul, o preoteasă, asupra viitorului. Din moment ce fiecare persoană importantă venea să se consulte cu ea, ştia mai multe decât oricine despre ce se întâmpla. Drept rezultat, predicţiile ei erau de o acurateţe uimitoare. Ei bine, Maestrul este, mai degrabă, ca Oracolul. Cineva mi-a zis cândva că nu minte niciodată şi că pleci întotdeauna din prezenţa lui mai deştept decât ai venit.

— Deci o să ştie cine a transmis ruşilor informaţiile secrete?

Glasul său suna cinic şi disperat.

Cladwell îl scrută pe preşedinte. Chipul tânăr şi deschis. Zâmbetul atrăgător, care cucerise un milion de inimi. Omul cel mai uşor de recunoscut din lume. Şi foarte, foarte vulnerabil.

— Cred că da, spuse el încet.

Colegiul era situat lângă centrul insulei Tirah. Construit pe o formaţiune stâncoasă, se înălţa deasupra pădurii de pini care o înconjura, având o privelişte aproape nestânjenită asupra întregii insule, cu excepţia părţii de vest, unde vederea asupra Atlanticului era obturată de

munţii Mullach Coli şi Mullach Mor, piscuri măreţe care se ridicau la mai bine de şase sute de metri deasupra nivelului mării. Colegiul avea toate caracteristicile unui castel medieval: ziduri netede, fără niciun loc ca reazem pentru picioare, aşa că părea crescut direct din promontoriul stâncos unde fusese construit, ferestrele erau săpate adânc în structura de piatră, astfel că erau ascunse vederii, iar meterezele erau alcătuite din blocuri masive din granit. Într-adevăr, fusese un castel înainte ca Lordul Insulelor să-l cedeze Frăţiei. Apoi lucrurile s-au schimbat. Cu toate că la exterior se păstrase aspectul străvechi şi rece, interiorul castelului fusese modificat considerabil de-a lungul secolelor, iar acum părea aparţinând unei vechi universităţi, cu sculpturi în piatră şi lucrări în culori mult mai blânde şi mai atrăgătoare.

Exista un singur drum spre Colegiu. Se sfârşea chiar lângă zidurile castelului, într-o mică parcare. Apoi, orice oaspete - nimeni nu putea ateriza pe insula Tirah fără permisiunea Maestrului - urca nişte trepte abrupte din piatră şi traversa podul din lespezi de piatră spre singura intrare în castel. Aceasta era alcătuită dintr-o boltă masivă din piatră, cu porţi mari, din lemn de stejar, lăsate întotdeauna deschise în timpul zilei. Odată trecut pe sub boltă, vizitatorul traversa două curţi.

Prima, cea mai largă, era aproape de formă dreptunghiulară. În centrul ei se afla o fântână arteziană mare, iar împrejurul ei, cărări pietruite. În fiecare colţ al curţii erau pini, plantaţi cu multă vreme în urmă, erau protejaţi de vântul năprasnic de înălţimea meterezelor. În jurul perimetrului erau diverse clădiri cu faţada placată în calcar, cu spatele lipit de zidurile exterioare ale castelului. Au fost construite în secolul al cincisprezecelea şi printre decoraţiunile lor erau incluse ferestrele cu vitralii pe sticlă mată, scările în spirală şi zidurile acoperite cu iederă. Aici stăteau Membrii când veneau la Colegiu. În general, prima curte avea o atmosferă universitară şi monastică, liniştită,

contemplativă, netulburată.

În celălalt capăt al primei curţi, un coridor îngust ducea spre cea de-a doua. Aceasta era mai mică şi mai pitorească decât cealaltă. Conţinea o grădină întinsă, cu un iaz mare în mijloc, plin de crapi bătrâni. În dreapta se afla Sala Mare, unde cina Frăţia, iar în apropiere, biblioteca Colegiului, o clădire elegantă, cu o faţadă de marmură, modelată după Parthenon, deşi la o scară mai redusă. Ambele clădiri erau plasate în apropierea zidului exterior al Colegiului şi erau eclipsate într-o proporţie considerabilă de copaci înalţi şi tufe, chiar şi în plină iarnă. În stânga celei de-a doua curţi se afla o sală de recepţii. Placată în calcar şi asemănătoare ca aspect cu celelalte clădiri din prima curte, conţinea încăperi unde Maestrul îşi primea oaspeţii.

În vreme ce prima curte era liniştită, a doua avea o aură de irealitate, ca şi cum coridorul îngust ducea spre un locaş interior misterios, accesibil numai câtorva aleşi. Ambele curţi erau plăcute estetic, mai ales în contrast cu exteriorul atât de mohorât al castelului, într-adevăr, pentru vizitatori ele arătau, adesea, ca nişte bijuterii preţioase ascunse într-o cutie confecţionată grosolan. Aceste două curţi păreau să constituie întregul ansamblu al Colegiului şi pentru toţi, cu excepţia unuia, chiar aşa şi era.

Doar pentru Maestru - pivotul în jurul căruia gravita instituţia - secretul Colegiului persista chiar şi în aşezarea fizică a clădirilor. Cea de-a doua curte se termina la baza zidului înalt, de formă şi mărime identice cu celelalte ziduri exterioare ale castelului, astfel că pentru toată lumea părea că nu mai era nimic dincolo.

Era aproape imposibil să contrazici această impresie din moment ce atât terenul muntos, cât şi pădurea de pini din jurul Colegiului împiedicau pe oricine să facă un circuit exterior al castelului. Cu toate astea, era doar o iluzie.

Plasată într-un colţ al zidului din partea de vest a celei de-a doua curţi, se găsea o uşă încuiată, aproape acoperită de copaci şi iederă. În spatele ei, se întindea o a treia curte,

sanctuarul interior al Colegiului, un loc secret unde erau numai încăperile Maestrului. Drept urmare, cea de-a treia curte era invizibilă, iar Colegiul, chiar aşa cum era alcătuit fizic, rămânea învăluit în secrete, reflectând natura şi aspiraţiile ocupanţilor săi.

Preşedintele Davison, însoţit de gărzile sale de corp şi de Jack Caldwell, se afla în pragul coridorului medieval care ducea spre cea de-a doua curte. Încadrată de o arcadă, intrarea îngustă dezvăluia grădina mare de dincolo de ea. Acum era acoperită de zăpadă, cu excepţia unei singure cărări curăţate. Preşedintele se uită la oamenii lui.

— Rămâneţi aici.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Agenţii de securitate se foiau pe loc, descumpăniţi, în costumele lor care ascundeau microaparatura de comunicaţii.

— Suntem obligaţi să vă însoţim peste tot, domnule, spuse apăsat unul dintre ei, pentru propria dumneavoastră siguranţă.

— Nu şi aici. Iar acesta-i un ordin, răspunse şi intră în pasaj. Haide-odată, Jack.

Preşedintele şi consilierul său principal traversară agale grădina Colegiului până când dispărură din raza vizuală a protectorilor lor. Davison se aşeză pe o bancă din piatră, aflată lângă iaz, înfofolit în haina lui groasă, de lână. Caldwell se aşeză lângă el.

— Este foarte dificil de explicat, vorbi preşedintele, privind peste iazul îngheţat.

Pentru o clipă, cei doi simţiră încremenirea şi calmul locului.

— Jack, este posibil ca documentele din cabinet să fi fost transmise ruşilor prin intermediul meu.

Se lăsă o tăcere lungă. Apoi Davison oftă.

— Ingela şi cu mine am avut relaţii sexuale. Dacă era spioană, ar fi avut acces la documentele oficiale lăsate de mine prin camerele mele. Era nemulţumită de recenta noastră despărţire, dar n-aş fi crezut niciodată că m-ar

trăda pe mine sau ţara ei adoptivă. S-a sinucis înainte să fi discutat cu ea.

Se opri, apoi continuă să vorbească încet cu un glas copleşit de disperare.

— Nebunia este un dar făcut nouă, tuturor, de către zei, Jack. Dacă aş putea schimba trecutul, aş face asta. Dar nu pot.

Deci asta părea să fie problema. Trădarea comisă de cineva foarte apropiat preşedintelui. Exact cum bănuia şi presa.

— Cred că toată lumea caută un colet cu scrisorile trimise de mine pentru Ingela, urmă preşedintele. Sunt chestii intime. Vezi tu, am avut încredere totală în ea.

Davison se vedea cu ochii minţii luând-o pe suprafaţa îngheţată a iazului din faţa lor, iar pe sub tălpi se formau crăpături întinse.

Caldwell auzi cuvintele, însă nu spuse nimic. Conştientizase deja tot ce-i zisese preşedintele.

— Cine credeţi că are scrisorile? Întrebă el.

— Ori ruşii, ori nişte oameni din Washington. Indiferent care-i realitatea, cred că s-a terminat, rosti preşedintele cu tristeţe. Nu mai e nimic de făcut. Scrisorile îmi vor pecetlui soarta dacă vor fi publicate vreodată. Congresul nu va trece cu vederea legăturile cu o spioană.

Caldwell dădu din cap.

— Crezi că Maestrul are vreun răspuns?

Caldwell privi spre el, apoi la cerul încremenit.

Symes, cel mai vârstnic majordom, bătu discret în uşa camerei de studiu, apoi intră. Într-un colţ, lângă fereastră, se afla un pupitru masiv, iluminat de o lampă de birou antică. Pe el stăteau risipite o mulţime de hârtii. Symes înţelese dintr-o singură privire că Maestrul lucrase întreaga noapte. Se încruntă. Încetase de multă vreme să mai fie uimit de capacitatea lui extraordinară de a prelucra şi asimila informaţii într-o mulţime de limbi. Oricum,

îmbătrânea. Nu mai putea continua să lucreze într-un asemenea ritm. Symes îi aducea alte documente, alte probleme, alte cereri urgente pentru întrevederi din partea liderilor mondiali. Ce-ar fi dacă Maestrul n-ar mai fi aici, cine i-ar lua locul? Cine ar purta inelul şi i-ar sfătui pe conducătorii naţiunilor pentru cauza păcii?

— Maestre, a sosit preşedintele Statelor Unite.

Maestrul îşi ridică privirile de pe birou şi dădu din cap. Era un bărbat înalt, bine făcut, cu ochii cenuşii şi un păr care-i albea. În orice caz, chipul său şi nu constituţia sa fizică atrăgea atenţia. O frunte lată, pometi puternici şi un nas acvilin, împreună cu o expresie imperturbabilă îi confereau o prestanţă şi o hotărâre ce se impuneau. Era un chip deloc nelalocul său în epoca Renaşterii, acela de conducător al vreunei republici italiene, al unuia dintre membrii familiei de Medici. O faţă vibrând de ştiinţa puterii şi exercitării ei.

— Banchetul Membrilor va avea loc la ora opt, în această seară, continuă Symes.

Îl văzu pe Maestru uitându-se asupra documentelor aduse şi punându-le de-o parte. Aşteptă. Ştia că următoarea informaţie îl va surprinde chiar şi pe capul Colegiului.

— Maestre, mai există o întrevedere astăzi. Arbitrul Senior ar dori să discute de urgenţă cu dumneavoastră. De asemenea, a cerut ca nimeni altcineva să nu mai fie informat de aceasta.

Maestrul îşi ridică privirile de la ceea ce studia. Lui Symes i se păru că expresia sa era încărcată de tristeţe, poate chiar înţelegea că ceva se apropia de sfârşit.

— Symes?

— Regulile Colegiului permit Arbitrului Senior să solicite o astfel de întrevedere în ocazii speciale. Acest lucru nu s-a mai petrecut înainte, în prezenţa mea la Colegiu. Oricum, se pare că...

Vocea lui se stinse treptat, cumva într-o notă

nervoasă. Se simţea de parcă l-ar fi trădat pe Maestru pentru că nu-l prevenise de mai din timp de această cerere. Totuşi, cuvintele Arbitrului Senior fuseseră precise şi tranşante.

Maestrul vorbi pe un ton neutru:

— Te rog, spune-i Arbitrului Senior că solicitarea sa a fost acceptată. Întâlnirea va avea loc în apartamentul meu, imediat după Banchetul Membrilor.

Preşedintele Davison şi Jack Caldwell şedeau într-o cameră mare, de desen, în clădirea din cea de-a doua curte. Era luminoasă şi aerisită. Decoraţiunile erau în stilul Ludovic al XIV-lea, toate numai aur şi suflate în aur, cu tablouri mari şi antichităţi de calitate. Vizitatorii aflaţi la Colegiu erau, invariabil, surprinşi de interiorul său bogat, după ce văzuseră aspectul rece al castelului şi peisajul spartan al insulei. În şemineu duduia un foc straşnic. Părea inutil, din moment ce încăperea era deja încălzită. Se deschise o uşă.

— Domnule preşedinte.

Preşedintele Davison dădu mâna cu Maestrul pentru prima oară. Observă că strângerea de mână a acestuia era puternică şi sigură. Deci acesta era păzitorul multor secrete.

Maestrul se întoarse spre celălalt oaspete.

— Domnule Caldwell, noi ne-am mai văzut.

Glasul îi era dulceag.

Caldwell privi spre preşedinte.

— Mulţumesc, Jack, zise Davison. Poţi pleca acum. Ne întâlnim afară.

Maestrul şi preşedintele se aşezară. Symes le turnă cafea şi ieşi. Preşedintele îşi contemplă interlocutorul cu douăzeci şi cinci de ani mai în vârstă decât el. Avea faţa ridată şi degaja un aer răbdător şi calm, ca şi cum era dezinteresat şi decuplat de lumea exterioară. Cu toate astea, Davison întâlnise tot felul de oameni de-a lungul

carierei sale politice şi ştia că aparenţele puteau fi înşelătoare. Cei mai distanţi dintre indivizi erau, adesea, şi cei mai interesaţi. De ce-ar fi Maestrul altfel? Şi ce sfat să-i ofere cu adevărat? Îşi închipuia că niciunul. N-ar avea cum, n-ar avea cum să ştie destule. Era aproape sigur că-şi pierduse vremea cu deplasarea asta. Decise să adopte aceeaşi atitudine rezervată membrilor cabinetului său, ferm şi tăios. Ce naiba, acest individ nu era decât un alt consilier, un fel de funcţionar, cu toate că nu se plătea pentru consultanţă.

— Aţi citit documentul introductiv pe care vi l-a trimis Jacks asupra scurgerii de informaţii din guvern? Întrebă Davison.

— Da, zise Maestrul. Am discutat şi cu preşedintele Barhov.

— Nu mi-a răspuns la apeluri.

— Premierul Rusiei este, într-o foarte mare măsură, reprezentantul său, comentă Maestrul, după care privi o clipă afară, pe fereastră, apoi îşi întoarse privirea spre preşedinte. Cred că partea aceasta a problemei dumneavoastră s-a rezolvat.

— Adevărat?

Davison era uimit de autoritatea cu care-i vorbise Maestrul.

— Da. Aşa cum deja ştiţi, preşedintele Barhov are planurile bazelor nucleare de lansare ale SUA aflate în Turcia şi Japonia. Are de gând să facă astăzi un anunţ despre asta.

Deci ruşii aveau să fie cei care-l doborau. În cele din urmă, tot el avusese dreptate.

— Ca să vă ajute, continuă Maestrul.

Preşedintele se holbă la el, luat cu totul prin surprindere. În final, rosti cu un glas marcat de uimire:

— Dar de ce-ar vrea Barhov să mă ajute?

— Pentru că documentele din cabinet n-au fost transmise de un spion rus, rosti Maestrul direct. Au fost

dezvăluite de oameni din propria dumneavoastră administraţie, ca parte a unui plan de a vă destitui din funcţie.

Davison nu spuse nimic. Apoi întrebă:

— Cine?

— Preşedintele Barhov mi-a zis că serviciile lor secrete au primit documentele de la un oficial al ambasadei SUA aflat la post la Paris.

Maestrul menţionă un nume, nu cel al lui Dan Pearlman.

— Totuşi, este cât se poate de clar că hârtiile provin din interiorul cabinetului dumneavoastră.

— Cine?

Vocea preşedintelui era seacă şi răguşită.

Maestrul scrise două nume. Davison citi ceea ce scrisese şi inspiră abrupt.

— Dumnezeule, rosti el aproape în şoaptă. Aveţi dovezi?

Maestrul dădu din cap şi continuă:

— Preşedintele Barhov a trimis astea, să le citiţi.

Îi întinse lui Davison nişte documente.

— Le-am tradus pentru dumneavoastră, pentru că este cel mai bine ca hârtiile să rămână aici. Aşa cum vă puteţi da seama, este o operaţiune bine planificată. Avem majoritatea numelor. Mai există unele detalii de verificat. Astă-seară vi se vor înmâna informaţii suplimentare, pentru confirmarea lor. Eu v-aş recomanda să acţionaţi repede, domnule preşedinte. Aceasta este o chestiune foarte serioasă şi există nişte interese foarte mari în Statele Unite şi Rusia care vă sunt potrivnice.

— Caldwell e de încredere sau e cu ei?

Maestrul îl cercetă cu atenţie.

— Nu vă va trăda.

— Iar Olsen, şeful CIA?

— La fel. Vă sugerez ca, la revenirea la Washington, să-i înlocuiţi pe agenţii dumneavoastră de pază cât de

repede posibil.

— Ce intenţionează aceşti oameni?

— Să vă facă să renunţaţi la mandat. Două săptămâni după aceea, veţi pieri într-un accident de avion.

Cuvintele erau cât se poate de directe prin simplitatea lor şi devastatoare ca efect.

Conversaţia era total diferită de ceea ce anticipase Davison. Acum pricepuse ce voia Caldwell să spună despre Maestru. Pentru că aici nu era niciun consultant, niciun oficial. Era un bărbat care vorbea ca un oracol, cu un glas scăzut, dar totuşi convingător, cu un ton de siguranţă absolută, cu o figură senină şi netulburată. Era un bărbat care-i zicea preşedintelui Statelor Unite ce se întâmplase în realitate şi ce se pregătea. Aşa era? Davison citi documentele în tăcere şi traducerea notei scrise de mână trimise de preşedintele Rusiei. În timp ce le parcurgea, îşi dădu seama că Maestrul avea dreptate şi că acest lucru va deveni, curând, foarte evident.

Tensiunea îngrozitoare şi temerile personale care-l însoţiseră în ultimele zile începură să se disipeze. Adevărul nu era ceea ce crezuse. De fapt, Ingela nu-l vânduse. Se lăsă pe spetează fotoliului pentru a-l asculta fascinat pe sfătuitor, ca şi cum s-ar fi aflat în prezenţa unu prieten vechi şi înţelept.

— Vă veţi întreba de ce-ar vrea să vă ajute preşedintele Barhov, continuă Maestrul mieros. El crede că n-ar avea nimic de câştigat dacă ar permite să fiţi înlăturat din funcţie. Dacă dumneavoastră cădeţi, situaţia politică din Statele Unite va deveni foarte instabilă. În cele din urmă, asta nu va aduce niciun câştig guvernului rus şi niciunui alt guvern care contează. Se pare că intenţia conspiratorilor a fost aceea de a forţa şi un transfer de putere în Rusia, pe viitor.

Maestrul se opri, permiţând ca afirmaţiile sale grave să fie asimilate cum se cuvine. Apoi continuă:

— Ca rezultat al propriilor sale îngrijorări, preşedintele

Barhov doreşte să vă informeze în prealabil de planurile sale. Peste o oră va ţine la Moscova o conferinţă de presă-surpriză. Vă va invita oficial în Rusia pentru o discuţie asupra continuării reducerii numărului de arme nucleare. De asemenea, el va sugera că are convingerea că scurgerea de documente guvernamentale face parte dintr-un plan de compromitere a relaţiilor americano-ruse şi că informaţiile nu sunt de niciun interes real. În final, va identifica public oficialul american din Paris care a transmis documentele. Se aşteaptă ca şi dumneavoastră să acţionaţi decisiv. Iată şi traducerea textului discursului său.

Davison dădu sumbru din cap, apoi parcurse documentul verificat. Afişă un licăr din zâmbetul său măreţ.

— E lucrătura dumneavoastră, Maestre?

Acesta făcu cu mâna un gest de lehamite.

— Poate un cuvânt sau două. Dacă anunţaţi o întrunire şi vizita în Rusia în următoarele săptămâni, asta-i va permite lui Barhov să-i izoleze pe cei mai belicoşi dintre membrii cabinetului său, care sunt foarte mult în favoarea majorării cheltuielilor pentru armament nuclear şi s-ar folosi de documentele furate pentru a-şi susţine cauza. Preşedintele Barhov doreşte ca atât ţara lui, cât şi a dumneavoastră să învingă, însă nu şi militariştii din cabinetul său ori trădătorii din al dumneavoastră. Vedeţi, domnule preşedinte, aceşti doi oameni fac parte dintr-o încrengătură foarte puternică de interese în SUA şi Rusia. Au tot primit mită o vreme pentru contractele militare, în special pentru cele legate de armamentul nuclear. Voiau să fiţi înlocuit deoarece se temeau că veţi afla. Aşa că s-au decis să vă dea o lovitură preventivă.

— Aveau de gând să facă toate astea pentru bani?

— În parte, da. Cunoscând data morţii dumneavoastră, contau pe obţinerea unor profituri uriaşe pe pieţele financiare internaţionale. Dar ceea ce voiau, de fapt, este puterea. Puterea preşedinţiei americane.

Lui Davison i se părea că exista o şansă ca victoria să

fie smulsă din chiar fălcile înfrângerii. Aproape.

Se gândi la asta. Sfatul dat de Maestru era ca niciunul primit până atunci şi pătrundea până în miezul problemei. Totuşi, unde era clenciul? Ce serviciu voia Maestrul? Preşedintele întrebă brusc:

— Treaba asta-i făcută pentru slăbirea, în vreun fel, a Statelor Unite? Îl ajutaţi pe Barhov?

Ochii maestrului reflectară o expresie de amuzament uşor în locul indignării sau lipsei adevărului.

— Eu nu sunt de partea nimănui, domnule preşedinte. Eu nu încerc altceva decât să obţin un rezultat care susţine şansele păcii. Colegiul nu face altceva decât să ofere sfaturi. Dacă le urmaţi sau nu, este decizia dumneavoastră.

Davison îşi şterse bărbia cu mâna. Chiar dacă ar fi avut încredere că Barhov se ţinea de cuvânt, totuşi, o soluţie era imposibilă din alte motive.

— Păreţi tulburat, zise Maestrul şi îşi puse ceaşca de cafea înapoi pe tavă. Tulburat din motive personale.

Preşedintele Davison se încruntă. Ar putea aborda problema aici, cu Maestrul. Lumea va afla, oricum, când scrisorile vor fi publicate.

— Ingela Pearlman a trimis cuiva un pachet de scrisori. Ştiţi cui?

— Da, răspunse Maestrul.

Davison se uită la el. De-abia dacă mai respira.

— Mi le-a trimis mie, pentru că nu avea încredere în nimeni altcineva. Mi-a spus că era şantajată de aceiaşi oameni din Washington care încearcă să vă înlăture din funcţie. A introdus un mesaj în pachet. Mi-a relatat că scrisorile proveneau de la o persoană cu care avusese, cândva, nişte relaţii intime. N-o lăsa inima să le distrugă, însă ştia că, la moartea ei, toate lucrurile îi vor fi examinate, aşa că mi-a trimis scrisorile mie. M-a rugat să hotărăsc eu ce se va alege de ele.

Se lăsă tăcerea. Apoi, preşedintele Davison vorbi cu un glas cavernos:

— Şi ce-aţi făcut?

Maestrul arătă spre foc. Doar atunci observă preşedintele că pe o masă din apropiere se afla un pachet.

— Domnule preşedinte, zise Maestrul imperturbabil, nu am citit aceste scrisori şi sunt destul de sigur că niciuna n-a ajuns la ruşi. În circumstanţele actuale, nici nu văd cum ar ajuta ele la cauza păcii sau a stabilităţii politice a ţării dumneavoastră.

Maestrul se ridică din fotoliu.

— Cred că aceste scrisori ar trebui să fie returnate persoanei care i le-a trimis ei. Cred că asta ar fi vrut, cu adevărat, şi Ingela Pearlman. M-aţi putea ajuta?

Se opri.

— Acum vă las să vă hotărâţi în această privinţă.

Se lăsă tăcerea. Davison ştia că greşise în privinţa Maestrului. Dacă era cineva care să cunoască natura puterii şi efectele ei, atunci acest bărbat era.

— Acum trebuie să mă scuzaţi, zise Maestrul. Diseară are loc Banchetul Membrilor şi trebuie să iau parte. Poate că doriţi să mai zăboviţi aici câteva momente, să vă adunaţi gândurile. Staţi lângă foc.

Apoi o luă spre uşă.

— Maestre?

Bărbatul înalt, uşor aplecat, se întoarse.

— Dacă vă pot ajuta, vreodată, cu ceva, nu trebuie decât să-mi spuneţi.

— Mulţumesc. Ajutorul este la baza tuturor sfaturilor, răspunse Maestrul cu blândeţe.

Coloana prezidenţială ieşi din Colegiu. În limuzina sa, Davison şi credinciosul său consilier ascultau ştirile transmise prin satelit. Preşedintele Barhov tocmai îşi rostise discursul. Ursul Rusesc avea aceeaşi francheţe ca de obicei. Într-adevăr, se primiseră unele documente guvernamentale ale SUA, cu detalii privind secrete nucleare, însă ei ştiau că este vorba despre dezinformări, un fals trimis de un angajat

frustrat cu intenţia înveninării relaţiilor ruso-americane. Erau implicaţi şi unii dintre oficialii ruşi. Se va rezolva şi cu ei. Nu exista niciun fel de criză. Oricum, venise vremea pentru încă o conferinţă asupra reducerii numărului de arme nucleare. Îl invita pe preşedintele Davison în Rusia pentru convorbiri şi pentru a gusta din ospitalitatea rusească şi din votca de calitate. Venise era cooperării.

Preşedintele Davison închise legătura prin satelit.

— Ce părere aveţi despre Maestru? Întrebă Jack Caldwell.

Coloana auto intră în pădure. Uitându-se pe geam, Davison se gândi la scrisorile pe care le pusese pe foc. Înţelesese de ce fusese aprins focul acolo. Maestrul prevăzuse deja rezultatul discuţiei înainte să intre în încăpere pentru a se întâlni cu preşedintele. Şi se dusese el să-l vadă pe Maestru sau Maestrul aranjase ca preşedintele să vină la el, să rezolve o problemă pe care Davison n-o putea scoate la capăt? Îi aruncă o ocheadă însoţitorului său. Desigur, Jack nu-i va dezvălui niciodată dacă era un Membru.

— Ce-ai spus despre el?

Caldwell se încruntă.

— Am auzit zicându-se că ar fi mai mult ca Oracolul. Întotdeauna pleci de la el mai înţelept decât ai venit.

Preşedintele Davison îi trânti zâmbetul său măreţ, îşi revenise în formă; şi se întorcea acasă, la soţie şi copii.

— Jack, cred că meriţi un cadou de Crăciun.

Şi alţi oameni primiră cadouri de Crăciun. Sosiră devreme. Chiar în seara de Ajun, consilierul pentru securitatea naţională, Paul Faucher, a fost destituit pentru dezvăluirea de secrete ale administraţiei şi pentru luare de mită. Înainte să fie demarată ancheta, Faucher se sinucise.

Două săptămâni mai târziu, naţiunea află, cu tristeţe, că vicepreşedintele, Joe Buchanan, se retrăgea din funcţie pe motive de sănătate. Bietul de Joe, bătrânul, zise mass-

media. A fost supus unui asemenea stres, recent, stând atât de loial alături de preşedinte, doar pentru a descoperi cât era de ticălos prietenul său, consilierul pentru securitatea naţională.

Odată cu plecarea vicepreşedintelui, zvonurile despre Ingela Pearlman şi preşedinte se stinseră foarte repede. De fapt, cunoscătorii din rândurile mass-mediei începură curând să afirme că ea avusese o legătură cu Paul Faucher şi *nu* cu preşedintele. Ştiau ei ce ştiau.

Cât despre Davison, el era hărăzit să devină unul dintre marii preşedinţi ai Statelor Unite în secolul douăzeci şi unu.

Având-o alături pe soţia sa.

COLEGIUL

3.

Cei mai buni conducători sunt cei despre care oamenii nu ştiu altceva decât că există.

Lao Zi

Insula Tirah, sau Tărâmul înţelepciunii, se afla într-o splendidă izolare la mai bine de o sută de kilometri distanţă spre vest, în largul coastelor Scoţiei. Un mic punct în Atlantic, de nu mai mult de douăzeci de kilometri în lungime şi şase în lăţime. Fără populaţie indigenă şi având un singur golf, era nesemnificativă din toate punctele de vedere, cu o excepţie, prezenţa Colegiului.

Izolarea şi lipsa de importanţă a insulei au fost, de mult timp, un câştig. Pentru că fusese, în general, ignorată în timp ce celţii şi vikingii au devastat coastele Scoţiei, mai bine de o mie de ani, luptând în conflictele lor întinse peste tot şi dobândind foarte puţin, în pofida sângelui vărsat. De-abia în secolul al optulea a fost ridicat pe insulă un castel mic, ca parte a domeniului aparţinând unui moşier ambiţios, Lordul Insulelor, care stăpânea majoritatea celorlalte insule din largul coastelor scoţiene. Însă a fost abandonat curând, succesorii săi ajungând la concluzia că tâlharii n-aveau decât să poftească în avanpostul pustiit. Au trecut secolele şi insula, cu cei doi munţi ai săi şi lacul mare din apropierea centrului, rămase netulburată, în afară de vizitele gâştelor de mare şi ale altor păsări, care se opreau acolo în drumul lor dinspre Islanda. Lorzii următori de-abia dacă-şi mai aminteau că insula le aparţinea şi niciunul nu s-a aventurat până acolo.

Apoi, în 1165, Margaret de Beauvais s-a măritat cu Donald, Lordul Insulelor. Au avut un fiu, James. În Scoţia era o perioadă de mari dezbinări şi măceluri, iar Donald a fost curând ucis într-o bătălie, lăsând în urmă o văduvă jelitoare şi un copil mic. La vremea când James ajunse matur, luptele

se mutaseră în altă parte, iar el plecă în cruciadă să elibereze o ţară atât de îmbibată de sânge, încât era dificil să-i spui şi „sfântă”. Lângă Ierusalim, a fost rănit în luptă. Zăcând într-un lazaret pentru muribunzi, cu rănile supurând şi spiritul combativ la pământ, a hotărât că va face şi el ceva pentru Dumnezeu, în loc să-L tot roage să fie ajutat. Jură că, dacă va mai vedea vreodată coastele stâncoase ale Scoţiei, va ceda una dintre insulele lui pentru a fi înfiinţat acolo un Colegiu al „oamenilor învăţaţi”, a căror singură sarcină ar fi să-i

consilieze pe conducătorii tuturor naţiunilor
pentru cauza păcii.

Prin îngăduinţa Domnului, James, Lord al Insulelor, supravieţui şi se întoarse în ţara sa natală, plecând din Ţara Sfântă. Când propriul său fiu ajunse la vârsta potrivită, James renunţă la titlu şi în anii câţi îi mai rămăseseră de trăit îşi dedică eforturile lărgirii castelului de pe insula Tirah. Acolo, într-o zi îngheţată din decembrie 1217, fu stabilit Colegiul, având-l pe el ca Maestru, cu numai douăzeci de discipoli. Puţini au crezut că va supravieţui morţii fondatorului său. Oricum, soarta sau poate că Dumnezeu a intervenit. Astfel că atunci când a murit James, recunoscut de toţi drept omul cu o dispoziţie sfântă, marii nobili ai Scoţiei s-au adunat la înmormântarea sa. Într-un moment rar de solidaritate, aceşti luptători de temut şi oameni ciopliţi dintr-o bucată jurară pe crucea celtică, în curtea bisericii din Iona, că ei, toţi ai lor şi clanurile lor, se vor asigura că „jurământul” lui James va fi respectat, „în numele Scoţiei şi al păcii”. Astfel se desfăşoară marile fapte, prin simpla credinţă.

Fură colectate sume mari de bani şi acest omagiu, care n-a fost niciodată cerut, ci acordat de bunăvoie, din respect pentru altul şi munca sa, se răspândi în rândurile populaţiei scoţiene, rămasă întotdeauna liberă şi

independentă în spirit, chiar dacă nu mai deţinea puterea. Faima Colegiului depăşi graniţele odată cu migraţiile scoţiene. În decursul veacurilor, banii pentru îndeplinirea „jurământului” deveniră o clauză firească în testamentele celor bogaţi sau săraci din multe naţiuni, ale unor oameni care nu puseseră niciodată piciorul pe ţărmurile insulei Tirah, dar aveau încredere că Maestrul le va conduce liderii pe cărările înţelepciunii şi păcii.

James stipulase în statutul de înfiinţare că Membrii nu trebuie să depăşească niciodată cifra de optzeci de persoane, binecuvântate cu multe daruri, şi să fie conduse de un Maestru. Toate aceste principii trebuiau să fie respectate strict. De asemenea, şi cel al *confidenţialităţii.* Pentru că James ceruse ca toate cele ce se petreceau în Colegiu să rămână secrete, la fel ca sfaturile oferite. Simţise că în situaţia în care Colegiul îşi demonstra capacităţile în faţa lumii, curând va deveni trufaş şi arogant, iar Membrii vor concura între ei, încercând să se depăşească unii pe alţii. Drept urmare, în decursul secolelor, membrii Colegiului nu şi-au dezvăluit niciodată apartenenţa la el, cu toate că, în cazul unor indivizi excepţional de dotaţi, cum au fost Joachim di Fiore, Roger Bacon, Jane Gascon, Duns Scotus, Pierre Rochelle, Isaac Newton, Athanasius Kircher şi Robert Boyle, devenise evident pentru toţi, în diverse feluri, că aparţineau ordinului şi, probabil, deţinuseră gradul de Maestru la vremea lor.

În memoria fondatorului, în fiecare an, la sfârşitul lunii decembrie se ţinea Banchetul Membrilor, un eveniment derulat încă de la începuturile Colegiului. Era singura ocazie când se reuneau toţi Membrii, dacă era posibil, la solicitarea Maestrului, din moment ce, în general, nu locuiau la Colegiu în decursul anului, cu toate că dispuneau de camere pe care le puteau ocupa oricând ar fi vrut.

Astfel, Colegiul îşi continuă de-a lungul secolelor extinderea constantă a influenţei sale şi a puterii, însă mereu nedoritor în a-şi dezvălui măreţia.

După întrevederea sa cu preşedintele Statelor Unite, Maestrul se întoarse în cea de-a treia curte şi la Locuinţa Maestrului. Făcu asta folosind un tunel subteran la care numai el avea acces. Urcând o scară lungă, din marmură, la etajul superior al Locuinţei, începu să se îmbrace pentru dineu. De afară se auziră clopotele capelei, bătând pentru Banchet.

În Sala Mare a Colegiului ardea un foc dogoritor în cămin, luminând ferestrele cu vitralii, ornamentele delicate, sculptate în lemn, şi picturile medievale de pe pereţi. Mese lungi, aşezate pe capre din lemn fasonat din copacii tăiaţi pe la începutul Renaşterii, susţineau greutatea masivă a argintăriei, iar carafele cu vin erau aşezate pe măsuţele din apropiere, gata să fie reumplute în clipa când conţinutul lor s-ar fi golit. În sală se schimbaseră foarte puţine lucruri de când fusese amenajată şi tradiţiile fuseseră continuate timp de secole. Aici se afla inima Colegiului şi un semn vizibil al vechimii instituţiei, cu obârşia în vremurile medievale.

Sala începu să se umple. În câteva minute, Membrii se aşezară pe locurile lor desemnate, înfăşuraţi în mantiile lor negre. Erau şi câţiva absenţi, oameni precum Jack Caldwell, a cărui prezenţă la festin l-ar fi avertizat pe preşedintele SUA asupra adevăratului său rol. Apoi se făcu linişte. Doar când ultima bătaie a pendulei anunţă ora opt răsună glasul lui Symes:

— Ridicaţi-vă pentru Maestru.

Conducătorul îşi făcu apariţia în sală, mantia sa aurie legănându-se uşor în timpul mersului. Toate privirile se întoarseră spre el, întruchiparea vie a instituţiei căreia îşi dedicaseră viaţa.

— Începe Banchetul Membrilor.

Dineul anual era o ocazie pentru Membri să discute între ei natura muncii în care se implicaseră. În acest fel aflau ceva mai mult despre uriaşa reţea de informaţii şi contacte ţesută de Colegiu de-a lungul secolelor, prin

interacţiunile nesfârşite cu conducătorii naţiunilor lumii de afară. Din moment ce rămâneau Membri pe viaţă, în decursul anilor structurile labirintice ale activităţilor secrete ale Colegiului le deveneau tot mai evidente şi-i apreciau adevărata măreţie, mai ales dacă erau numiţi de Maestru să devină membri ai cercului interior al Colegiului, Arbitri. Pentru că o înţelegere clară a Colegiului şi obiectivelor sale era ca o privelişte, percepută, la început, printr-o sticlă mată, apoi la lumina zilei.

Cu toate că, prin tradiţie, erau discutate multe la Banchetul Membrilor, despre activităţile Maestrului nu se pomenea nimic, chiar în interiorul Colegiului. Membrii nu puteau decât să-şi dea cu presupusul asupra amplorii influenţei lui, ştiind sigur doar că aceasta o eclipsa cu uşurinţă pe a lor.

— Tanya!

Aşezat la Masa Mare, împreună cu cei cinci Arbitri, Maestrul auzi ţipătul scurt peste vacarmul din sală. Privi în sus. Observă că unul dintre Membri, Tanya, râdea veselă. Ea trimise cuiva, de la o altă masă, o bezea. Acesta era Sebastien Defrage. Păreau îndrăgostiţi până peste cap.

Maestrul începu să-i caute cu privirea pe ceilalţi trei Membri cu care trebuia să discute. Era dificil să nu-l remarci pe Rex Boone, trupul său mătăhălos înălţându-se de pe una dintre bănci precum prova unei corăbii, în timp ce expunea nişte argumente privind fizica nucleară, gesticulând agitat. Acolo mai era şi Andrew Brandon, aşezat la o masă în apropiere de capătul sălii, conversând cu o femeie cu aspect foarte serios, expertă în explorarea spaţiului cosmic. Bietul Brandon nu-şi mai regăsise niciodată fericirea după moartea soţiei sale. În cele din urmă, privirile Maestrului surprinseră silueta subţire a lui Ivan Rădici, aşezat la o masă nu departe de a sa, stând împreună cu alţi Membri implicaţi în activităţile serviciilor secrete. Maestrul lucrase împreună cu Ivan ca să afle adevărul din spatele conspiraţiei de răsturnare de la putere a preşedintelui

Davison. Performanţele lui Ivan se dovediseră impresionante. Contactele sale din cadrul serviciilor secrete ruseşti fuseseră foarte de ajutor. Printre ei se afla un bărbat capabil să realizeze lucruri măreţe.

— Primul discurs va fi rostit de cel de-al doilea Arbitru.

Se lăsă tăcerea, iar bărbatul aflat lângă Maestru, în dreapta sa la Masa Mare, începu să vorbească întregii adunări. De data asta, Maestrul nu mai asculta. Gândurile sale erau acum în altă parte. Oare ce-ar înţelege din toate astea James, Lordul Insulelor, dacă s-ar întoarce? Trecuseră aproape opt sute de ani de când înfiinţase fundaţia şi în decursul secolelor Colegiul încercase să-i continue nobilele sale aspiraţii. Maestrul privi la Membrii adunaţi înaintea sa. Nu erau savanţi; aceşti oameni erau foarte diferiţi unii de alţii. Cu toate că erau foarte talentaţi şi obţinuseră mari onoruri din partea universităţilor din ţările lor natale, juraseră să-şi dedice viaţa unei instituţii pentru care au lucrat în secret şi care n-ar dezvălui niciodată în public contribuţiile lor; asta în afară de faptul că se angajaseră în servicii împovărătoare şi solicitante în viaţa de zi cu zi.

— Maestre.

Symes era lângă el. Murmură discret:

— Am un mesaj. Preşedintele Statelor Unite va anunţa, peste puţin timp, că va pleca în Rusia săptămâna viitoare pentru discuţiile despre armament. A dorit să ştiţi asta dinainte.

Maestrul dădu din cap, apoi îşi reluă gândurile. Colegiul va trebui să se schimbe, în viitor. Ameninţările cu care se confruntau în acest nou secol nu semănau cu niciuna de până acum. Cum concentrarea puterii globale se afla în din ce în ce mai puţine mâini, Colegiul rămânea unul dintre ultimele bastioane ale opiniei nepărtinitoare. Oricum, presiunile lumii exterioare pentru penetrarea şi distrugerea acestui sanctuar al înţelepciunii deveniseră tot mai intense. Pentru a rezista agresiunii, Maestrul va avea nevoie de o mare înţelepciune şi dibăcie. Un individ care să înţeleagă

puterea. Adevărata sa esenţă şi subtilitatea ei diabolică.

Fiecare dintre cei prezenţi în Sală deţinea o mare putere în lumea de-afară. Una ascunsă. Situaţia era şi mai complicată în cazul Arbitrilor şi a lui însuşi, ca autoritate supremă în Colegiu. Îi privi pe Membri în timp ce aceştia erau atenţi la orator şi apoi la el. Ştia la ce se gândeau. Doreau să-i ocupe locul, să fie pe culme, să vadă secretele cele mai ascunse ale lumii dezvăluindu-se sub ochii lor, de parcă s-ar afla în vârf de munte. Pofta lor după o asemenea influenţă era de înţeles. Totuşi, în goana lor după puterea supremă, oamenii erau gata să facă cele mai îngrozitoare lucruri, chiar şi în timp ce o căutau. Maestrul ştia toate acestea; chiar el însuşi o făcuse. Totuşi, cum să le vorbească despre asta şi despre rezultate pe care el le prevăzuse deja?

Îşi roti privirile în jurul Sălii, spre credinciosul Symes şi spre ceilalţi servitori care se îngrijeau atât de bine de Colegiu, tot aşa cum făcuseră şi strămoşii lor înainte, apoi spre Membri şi Arbitri. Să lase toate astea? Tocmai acum, când această instituţie avea atâta nevoie de ajutorul său. În anii critici care urmau, când Colegiul va trebui să lupte pentru propria sa supravieţuire. Să renunţe acum ar fi dezastruos. Cu toate acestea, decizia nu-i aparţinea lui, era a altcuiva, în Sala Mare se lăsă tăcerea. Apoi Symes anunţă:

— Maestrul va rosti discursul de încheiere.

Se ridică să vorbească.

După ce îşi termină discursul, Banchetul se sfârşi, cu toate că mulţi dintre Membri şi Arbitri continuară să stea la mese şi să discute. Symes îl conduse pe Arbitrul Senior prin cea de-a treia curte, spre Locuinţa Maestrului, apoi într-una dintre camerele de desen de la etajul doi. Arbitrul se aşeză la masa lungă şi lustruită şi se puse pe aşteptat. Avea discursul pregătit.

Privi în jurul său. Pe pereţi atârnau portretele

Maeştrilor fundaţiei din secolele trecute. Pe un bufet lucea o tavă de argint, iar pe diferite măsuţe se odihneau antichităţi rare. Pe una remarcă o frumoasă cutie-şaradă chinezească.

Maestrul intră în camera de desen şi-şi trase un scaun în faţa lui. Chipul său se schimbase foarte puţin în cei treizeci şi cinci de ani de când îl cunoştea acest Arbitru. În pofida faptului că avea aproape şaptezeci de ani, trăsăturile-i rămăseseră puternice, iar ochii îi erau la fel de scrutători şi vioi ca întotdeauna, o oglindă a inteligenţei remarcabile din spatele lor.

Maestrul aşteptă în tăcere. Cunoscător al îndelungatei istorii a Colegiului, ştia ce avea de gând să spună Arbitrul şi că era în concordanţă cu o formulă folosită şi înainte. Ceea ce avea Arbitrul de rostit nu luă mult, iar Maestrul nu făcu nicio remarcă pe parcurs.

După ce-şi termină monologul, Arbitrul se ridică şi plecă. Se opri în pragul uşii camerei de desen.

— Aşteptăm decizia dumneavoastră, Maestre. Trebuie anunţată în următoarele trei zile.

Arbitrul păşi de-a lungul coridorului lambrisat. Se întreba dacă-l va mai vedea vreodată pe Maestru. Ar fi vrut să-şi petreacă un timp împreună cu el, să discute despre trecut şi să savureze amintirile adunate într-un atât amar de ani. Oricum, nu mai era timp. O criză a făcut loc alteia şi ştia că Maestrul era indispensabil. Sau aproape.

Între timp, Maestrul se aşeză în tăcere, ascultând zgomotul paşilor care se îndepărtau, iar gândurile lui se îndreptau, deja, la următoarele munci ale lui Hercule prezentate lui. De data asta nu era o problemă a lumii de afară. Niciun preşedinte încolţit nu-i suna la uşă, niciun conducător al vreunei ţări aflate în război. Asta privea acum însuşi Colegiul. Cu capul aplecat de oboseală, reflectă asupra vorbelor Arbitrului Senior. Jocul Puterii începuse.

Jocul suprem al puterii.

JUCĂTORII

4.

Poftele omului sunt insaţiabile, suntem alcătuiţi aşa de la natură, să nu fie nimic după care să nu tânjim, însă din fericire suntem făuriţi în aşa fel încât nu putem dobândi decât câteva dintre aceste lucruri.

Machiavelli, Discursurile

Decembrie. Colegiul

Rex Boone era încântat, chiar foarte încântat. Maestrul voia să discute cu el. Străbătu cărarea şerpuită spre hangarul pentru bărci, situat la vreo doi kilometri distanţă de Colegiu, luând câteva guri adânci din aerul începutului dimineţii. Era bine să fii remarcat. Nici n-ar fi existat pericolul de a-l rata pe el. Un bărbat de statură uriaşă, cu umerii de bou şi fizicul unui jucător de fotbal american era dificil de ignorat. Masivitatea sa agilă, împreună cu părul blond, tuns scurt, o faţă lungă şi o bărbie care nu suporta nicio împotrivire îl făceau întruchiparea sportivului. Insă, pe cât era de impresionant fizic, pe atât era şi intelectual. Ar fi fost impresionant chiar şi pe câmpul de luptă de la Troia.

— Jenkins, am să vâslesc vreo oră şi ceva, răcni el spre personajul vânjos, aflat pe malul celălalt, paznicul hangarului nautic, care-i răspunse cu un semn cu mâna.

— Foarte bine, doctore Boone. Este multă gheaţă pe lac.

Rex rânji dispreţuitor. Dă-o în mă-sa de gheaţă. Apropiindu-se de canal, îşi strecură corpul uriaş şi musculos într-o barcă mică, înlăturând fulgii de nea de pe scânduri. Bineînţeles, pe suprafaţa lacului erau porţiuni îngheţate, dar nu era nimic cu care să nu se descurce. De fapt, nu exista nimic să nu-i dea de capăt. Cel puţin aşa credea. Îşi flexă braţele masive şi umerii, pregătindu-se. Cât de mult voise el să devină Membru al Colegiului. Reuşise acum doi

ani. Apoi, din senin, ieri, la câteva zile după Banchetul Membrilor, primise, prin intermediul lui Symes, invitaţia de a cina cu Maestrul. Ce onoare. Îşi imaginã că vor fi numai ei doi. O discuţie interesantă, tête-à-tête. Poate că vor discuta despre ultima sa lucrare despre fizica nucleară. Ce mai urma?

— Am să merg până la Cairn Druar şi înapoi, îi strigă el paznicului.

Bărcuţa ţâşni de la mal. Deasupra lui, gheaţa pusese stăpânire pe crengile aplecate peste mal, respingând razele calde ale soarelui, care penetrau sfioase norii. Pe munţi se întinsese o imensă pătură de zăpadă, ca un giulgiu, şi chiar pe lac se desluşea mişcarea leneşă a apei îngheţate. Lui Rex îi plăcea la nebunie. Era o chintesenţă a nordului Scoţiei, la care visase întotdeauna. Un peisaj rural accidentat, ierni aspre, o sălbăticie neprimitoare. Iar el să poată face canotaj. Măreţul sport al individualiştilor.

Bărcuţa se îndreptă spre centrul lacului. Privi înapoi, spre hangarul nautic. Era fericit. Era un învingător.

Tanya îşi trase răsuflarea, apoi expiră în icnete scurte, seci, în timp ce-l simţea înfiorându-se şi terminându-se înăuntrul ei. Împinsă tare în perne, îşi înfipse unghiile adânc în fesele lui în timp ce-şi simţi propriul trup agitându-se şi tremurând. Îşi închise ochii şi, pentru câteva secunde, îşi lăsă trupul să-i copleşească mintea. În acele clipe se simţi dincolo de timp, dincolo de griji, adăpostită şi protejată într-o abandonare caldă.

Încet şi cu împotrivire, ca un copil scos din pântec, aşa se întoarse ea din lumea de afară în apartamentul ei de la Colegiu. Înapoi la Sebastien. Înapoi la realitate, cu un simţământ persistent de fericire şi stare de bine. Zăcea acolo, în timp ce mintea i se adapta, treptat, la prezent. Membrii Colegiului aveau întrebuinţările lor, reflectă ea. În asemenea momente, i-ar fi iertat orice lui Sebastien, cu toate că trăia cu el de mai bine de doi ani. Tanya înşfăcă un

mănunchi de păr negru şi-i ridică lui Sebastien capul obosit de pe pernă.

— N-ai uitat, cumva, să-mi spui ceva?

— Te iubesc.

— Mai încearcă.

— Ai fost minunată?

— Încă o dată.

Îl trase de păr. Îi plăcea ceea ce vedea înaintea ei: un chip plăcut şi ales, cu ochii de un căprui închis, un aspect de puştan şi o cicatrice minusculă într-o parte a frunţii. S-ar fi descurcat de minune în filme, se gândi ea, în rolul iubitului-fantomă. Era păcat că se dovedise atât de pretenţios în realitate.

— A fost cea mai reuşită partidă de sex dintotdeauna.

Glasul său dobândise o tonalitate dură.

— Încă o dată.

Îl trase şi mai tare de păr. Sebastien zăcea pe spate, întins pe perne.

— Păi, dă-mi un indiciu.

Tanya chicoti şi-l împinse de lângă ea, împungându-l cu un deget în nas.

— Ia mai gândeşte-te, idiotule.

Sebastien o scrută leneş. Nu zise nimic. Era încă pe jumătate în lumea viselor. Ochii lui cătară de-a lungul trupului ei, mângâindu-i goliciunea şi conturu-i zvelt. Se opri asupra unuia dintre sânii ei plini, lipit de cearşaful din satin alb, cu sfârcul înroşit aproape ascuns.

— Sebastien?

Tanya îi ridică din nou capul. Ochii lui batjocoritori îi întâlniră pe ai ei.

— Ai *uitat* să-mi spui ceva, nu-i aşa?

— Chiar am uitat?

Se holbă la ea. Păr lung şi întunecat, o faţă ovală, clasică, cu o uşoară nuanţă măslinie, buzele pline şi obraji tari. Iubita lui avea treizeci de ani şi era la apogeul atractivităţii ei fizice. Experimentată, matură şi senzuală.

Simţea căldura personalităţii ei şi dragostea ei pentru el.

— Ai primit o invitaţie de la Maestru?

— Ce invitaţie.

Pauză.

— Sebastien, tu n-ai primit? Pe bune?

— Nu.

Îşi compusese tonul potrivit pentru nedumerire şi iritare. Obrajii ei se înroşiră.

— Oh, Sebastien, îmi pare atât de rău. N-am vrut să te tachinez.

O prinsese. Îi întoarse spatele. Îi plăcea camera ei, cu lucrările de artă modernă, pictate în culori calde şi nuanţe bogate. Ştia că, dacă apăsa comutatorul dintr-o parte a patului, draperiile se vor da la o parte pentru a dezvălui frumuseţea absolută a versantului Mullach Mor.

— Păi, lasă-mă să ghicesc, zise el, întorcându-şi privirile spre frumuseţea dinaintea sa, cu un ton dezamăgit şi uşor sardonic. Ai primit o invitaţie să cinezi cu Maestrul şi nu mi-ai pomenit nimic.

Tanya ezită. Ca de obicei, el ghicise corect.

— Sebastien, îmi pare rău. Am crezut că şi tu ai primit una şi făceai mişto de mine. Pe bune.

Ea-i mângâie corpul viguros şi musculos, atingându-l cu vârful unghiilor.

— Nu contează.

O privi cu un amestec subtil de mândrie rănită şi încredere trădată. Îşi îngropă din nou capul în perne.

— Sebastien, am spus că-mi pare rău, răspunse Tanya, cumva întristată. N-am vrut să te cicălesc. Mi-am zis că Maestrul te-a invitat şi pe tine.

Nu se auzi nicio vorbă. Fir-ar să fie, îl apucase dezamăgirea pentru că era de o competitivitate imposibilă. Cum de-i făcuse aşa ceva? Curând, găsi răspunsul între cearşaf şi picioarele ei lungi.

După cea de-a doua partidă de sex, Tanya se duse la toaletă şi intră sub duş. Sebastien zăcea mai departe între

perne. Zâmbi.

— Ticălosule!

Descoperise invitaţia adresată lui Sebastien. Lângă şampon. Exact acolo unde o plasase el.

În studiourile de televiziune fusese o zi agitată. Complet anapoda. Sabine Striker, primadona televiziunii germane, înjură. În câteva minute vor da drumul camerelor de luat vederi, dar principalul ei invitat nu-şi făcuse încă apariţia. Zborul lui avea întârziere. Îşi dădu pe spate părul fin şi auriu şi-şi făgădui că aceasta va fi ultima ei serie de colaborări cu Deutsche Telefunken.

— Kristal!

Îl dădu la o parte pe machior şi-o apucă de braţ pe coordonatoarea emisiuni.

— Unde-i invitatul nostru?

— Nu ştiu, Sabine.

— Păi, găseşte-l. Nu sta aici. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, unde-i producătorul? Unde-i George?

Sabine o luă din loc neobosită. Cameramanul şi asistenţii se dădură la o parte din faţa ei, despărţindu-se ca marea. Figura ei încremenise într-o expresie de hotărâre sumbră. Îl va ucide. De ce trebuia ca producătorii de televiziune să aibă relaţii amoroase tocmai în fazele critice ale filmărilor? Nu-i păsa de astfel de lucruri, însă era o impertinenţă impardonabilă din partea fostului ei soţ, George, să-şi înfigă privirile în ţâţele documentaristei olandeze tocmai când realizau ultima parte a seriei de emisiuni. Stai puţin până punea ea mâna pe cameramanul lui favorit, polonezul cu un nume de nepronunţat şi o voce ca şmirghelul. O să-i dea o lecţie lui George. Îşi sugea din greu stiloul, în jurul ei era o frenezie tensionată.

— Sabine Striker?

— Sunt ocupată, ripostă ea şi se întoarse; dintr-odată, faţa şi atitudinea ei se schimbară. Oh, îmi pare rău, gânguri, dumneavoastră trebuie să fiţi Ivan Rădici.

Era mai zvelt decât crezuse, dar în rest se potrivea cu

fotografia: păr castaniu deschis, mustaţă, buze subţiri, o faţă cu trăsături bine definite, aproape colţuroase. Îl introduse în sistemul ei de arhivare mentală, aşa cum făcea cu toţi. Dintr-odată, îşi dădu seama că lăsase pe dinafară o caracteristică minoră, mică, dar importantă pentru ea. Faţa îngustă şi ochii de un albastru rece^ slav, se combinau pentru a conferi o anumită rigiditate facială, aproape că sugerau cruzimea. Îi plăcea.

O tuşă de duritate tăioasă. Ca mobila avangardistă din anii '30. Fără compromisuri.

— Îmi pare rău, domnule Rădici.

— Ivan.

— Ivan.

Îşi strecură braţul în jurul taliei lui, cuprinzând jacheta din piele scumpă şi dirijându-l spre platou.

— Îmi pare rău, filmările încep peste două minute şi este o emisiune în direct. Nu mai avem timp să facem nicio repetiţie.

— E-n ordine.

Rece ca un asasin plătit. Era impresionată.

— OK, vreţi să luaţi loc aici? Să vă explic formatul. Am să fac o scurtă introducere, după care intrăm direct la subiectul discuţiei asupra economiei ţărilor est-europene. Printr-o legătură video îi vom avea ca invitaţi pe profesorul Leo Tiederman, de la Institutul Mannheimer, şi pe Boris Juvenko, de la Universitatea Maghiară de Tehnică şi Economie.

— Nicio problemă.

Asistenţii de platou dispărură, luminile se diminuară, camerele de luat vederi intrară în funcţiune. Sabine luă loc în fotoliul ei, netezindu-şi fusta de piele, şi îşi afişă zâmbetul bosumflat care o transformase în cea mai populară comentatoare de evenimente din Germania.

— Bună seara! Aceasta este ultima noastră emisiune din seria de programe despre economia mondială. Astă-seară vom discuta despre situaţia financiară din răsăritul

Europei şi efectele pe care turbulenţele de pe pieţele financiare asiatice le provoacă asupra ei. Prima dată, un raport asupra tulburărilor de stradă din România.

Se uită spre Ivan în timp ce erau difuzate imaginile documentare. Uitase să-l întrebe cât de bine vorbea germana. Ar fi mai bine să înceapă cu Tiederman când s-o termina filmul. Peste câteva minute începu să regrete. Şcolitul profesor îi plictisi pe toţi cu precizia şi monotonia discursului.

Sabine interveni abrupt:

— Iar acum domnul Rădici, de la Institutul de Externe. Sunteţi de acord cu profesorul Tiederman că este foarte probabil să vedem continuarea masivă a deficitului comercial în Bulgaria şi Cehia?

Interveni o pauză. Ochii ei se măriră de îngrijorare. Poate că nici nu vorbea limba germană. Ce fiasco! Telespectatorii vor începe să urle. Va trebui să încerce să traducă. Deschise gura. Atunci Ivan începu să vorbească. Se exprima într-o germană impecabilă, fără nicio urmă de accent. Dovedi foarte repede că avea controlul asupra temei. Un control precis şi hipnotic.

După un minut, Sabine se lăsă pe spetează şi ascultă. De fapt, chiar asculta, nu se prefăcea că asculta. Simţi un frison de plăcere. Publicul va fi încântat. Tiederman nu numai că era îngrozitor de plicticos, dar mai era şi guru al economiei germane, iar astă-seară, un bărbat mult mai tânăr ca el explica foarte elegant hibele analizei lui, desfiinţându-l. Era de-a dreptul delicios, de-a dreptul erotic. Sabine îşi mişcă puţin fusta despicată, astfel că telespectatorii îi puteau vedea picioarele. Le plăcu asta, la fel şi ei. Menţinea ratingul ridicat.

— Domnule Rădici, începu ea timidă, vreţi să spuneţi că sunteţi convins că profesorul Tiederman a pus accentul prea mult pe factorii macroeconomici când a analizat economia Bulgariei, mai ales pe sectorul ei militar?

— Cred că da.

Vocea lui era calmă şi incisivă în timp ce diseca argumentele profesorului, pentru a ajunge apoi la concluzia că nu prea avea ce ronţăi acolo.

Sabine continua să asculte. El avea o voce moale, un ton liniştitor şi atât de convingător, încât părea o grosolănie să nu fii de acord. Se foi din nou în fotoliu şi-şi reajustă fusta. Nu-şi mai amintea dacă-şi pusese chiloţii sau nu. De fapt, cui îi mai păsa? Era trecut de zece seara. Şi oricum asta voiau telespectatorii să vadă de fapt.

— Mulţumesc, domnule Rădici.

Aproape că-l sărută în semn de apreciere. Se întoarse spre monitorul video.

— Aş putea să-l văd pe domnul Juvenko?

Academicianul îşi comunică opinia. Sabine se decuplase, mintal, de la tot, din moment ce ştia că restul programului va fi floare la ureche. Se uită spre Ivan, calm şi stăpân pe sine. În minte-i pătrunse un gând păcătos.

— Domnule Rădici, sunteţi de acord cu domnul Juvenko?

— Mă tem că nu.

— Oh, chiar aşa? Întrebă, apoi făcu ochii mari şi zâmbi. Vă rog să ne spuneţi de ce.

În sinea ei, o pufnise râsul când Ivan se apucă să demonteze analiza lui Juvenko. Era ceva prea frumos pentru a fi descris în cuvinte, finalul perfect al seriei de emisiuni. Un geniu şi doi idioţi care se credeau genii. Ivan era delicios. Se întrebă cum o fi în pat. Genul căruia-i plăceau pielea şi neoprenul? Spera că da. Îi plăcea jacheta lui. Se potrivea bine şi cu fusta ei.

— Ce aveţi de comentat, domnule Rădici, despre scăderea producţiei de cărbune slovac cu douăzeci la sută în ultimele patru luni?

Să îndrăznească să-l invite în oraş după program? Aruncă o privire spre silueta îndesată a lui George, aflat în spatele camerelor TV, cu mâna pe spatele olandezei. Să-l ia naiba! Sabine îşi plimbă cu cochetărie degetele prin păr,

acordându-i lui Ivan o privire adoratoare. Îi va face pe ziariştii de la tabloide să lanseze tot felul de speculaţii. Voia un bărbat, îl voia pe Ivan, iar când dorea ceva, obţinea în mod invariabil.

Emisiunea se termină. Se ridicară de pe sofa, iar Sabine dădu mâna cu Ivan.

— Mulţumesc, aţi fost minunat!

Se întrebă dacă era membru al Colegiului. Desigur, nu-i va confirma asta niciodată.

— Minunat!

Silueta îndesată a lui George apăru ca prin minune din partea cealaltă a studioului. Clătinându-se, în spatele lui venea o blondă cu picioare lungi. Avea dificultăţi în a-şi menţine echilibrul sânilor de silicon, care ar fi trebuit să urmeze aceeaşi direcţie cu trupul, însă se legănau alarmant într-o parte şi-n alta, părând acul agitat al unei busole în căutarea nordului. Ivan se retrase în timp ce ea viră periculos înspre el.

— Discuţia a fost minunată, comentă George, bătându-l pe Ivan pe spate. Iar dumneavoastră, domnule Rădici, aţi fost excepţional! Trebuie să vă mai invităm în emisiune. Veniţi cu noi să sărbătorim în oraş.

Ivan privi spre Sabine, apoi spre George. Era limpede că referinţa la „noi” era menită s-o excludă pe fosta lui soţie. Buzele lui se strâmbară o clipă înainte să scoată un zâmbet plin de graţie.

— Altă dată, poate. Mă tem că trebuie să plec.

Sabine îl conduse spre uşa de ieşire din studio şi până afară, în aerul îngheţat. O limuzină aştepta să-l ducă la aeroport. Ea se zgribuli, cu sfârcurile sale mici întărite sub bluza din mătase.

— Mulţumesc încă o dată, făcu ea şi chicoti. Chiar aţi fost foarte bun. Profesorul Tiederman n-o să v-o ierte niciodată.

Ochii lui Ivan licăriră poznaşi.

— Păcat. Pur şi simplu n-am reuşit să fiu de acord cu

el. N-am avut cum să corelez analiza cu faptele.

Sosi limuzina. Sabine îl mângâie uşor pe braţ în timp ce el intra.

— Nu mai poţi rămâne?

Cuvintele ţâşniseră grăbite.

— Îmi pare rău, chiar trebuie să plec.

Ivan îi zâmbi cu multă afecţiune.

— Altă dată, poate?

— Mi-ar plăcea, zise el.

Maşina se desprinse de lângă bordură. El îi făcu un semn de rămas-bun. Ce păcat. Era o fată drăguţă şi era bucuros că scăpase de soţ. Merita ceva mai bun. Însă existau două lucruri despre Ivan de care ea nu avea habar. Două aspecte care-l împiedicaseră să aibă o relaţie mai profundă în acea seară.

Primul: Ivan era homosexual.

Al doilea: avea o invitaţie să cineze cu Maestrul.

— Credem că-i ţin aici, pe malul râului, ceea ce complică lucrurile. Desantarea de trupe nu este posibilă.

Oficialul militar al ONU izbi cu degetul în harta Republicii Democrate Congo, fostă Zair, aşezată pe masă. Se aflau într-o colibă dărăpănată, al cărei acoperiş din iarbă uscată se prăbuşise înăuntru. Era năucitor de cald, iar muştele zburau în jurul lor în roiuri, fără încetare. Nici Andrew Brandon, nici oficialul nu se sinchisiră să examineze podeaua, care era saturată cu bălţi de sânge uscat. După miros, puteau spune că hoiturile fuseseră luate de acolo cu o zi-două înainte.

— Câţi crezi că au?

— Cam zece femei şi douăzeci de copii.

Căpitanul Garnaud se scărpină la nas şi-l cercetă pe Andrew. Izgonind cu o mână muştele de pe faţa lui, continuă expunerea:

— Probabil că e vai şi-amar de ei. Ultima dată au violat femeile şi copiii laolaltă. Rebelii au promis că le taie

beregata dacă guvernul nu-l eliberează pe comandantul rebel local, Musawena, până la ora cinci. Desigur, se vor ţine de cuvânt.

— Desigur.

Andrew îl măsură pe căpitan cu privirile. Era un franţuz slab, cu o faţă uscăţivă şi un zvâcnet nervos al colţului buzelor. Fuma fără întrerupere. Îi remarcă tremurul discret al mâinilor. Bănuia că ofiţerul se afla în jungla congoleză de nu mai mult de trei luni. În şase luni, estimă, ori va muri, ori îşi va pierde minţile, îşi notă în minte să recomande să fie rechemat.

— Cât e ora acum?

Garnaud se uită la ceas.

— E patru treizeci. Mai au de trăit treizeci de minute. Guvernul nu-l va elibera niciodată pe Musawena. Sărmanii. Francezul strivi gitana pe pământ şi înfăşură harta.

Andrew se duse la intrarea în colibă. Aruncă o privire afară. Cu câteva zile înainte, acolo fusese un sat. Acum nu mai era nimic, în afară de tăciunii clădirilor care mai fumegau în lumina strălucitoare a soarelui, în deplină tăcere. O linişte apăsătoare, iar copacii şi vieţuitoarele sălbatice fuseseră martorii masacrului comis de rebeli. Cândva, aici trăiseră peste două sute de oameni, o comunitate mică, dar viguroasă. Astăzi, majoritatea zăceau în mormintele improvizate. Ucigaşii aşteptaseră în căldura soarelui de la amiază să se întoarcă şi copiii de la şcoală, pe cărarea din junglă. Apoi adunaseră întregul sat în biserică şi-i măcelăriseră sistematic pe toţi. Fusese omorâtă chiar şi o femei pe cale să nască, iar copilul venise pe lume doar ca să fie ucis înainte să respire aerul cald, luminat de razele soarelui.

— Nu cred că putem face ceva, zise căpitanul Garnaud.

Renunţase să mai facă ceva după câteva minute de la sosirea în sat, imediat ce rebelii, care-i aveau pe ostatici i-au spus că, dacă trupele ONU se amestecă, vor fi şi soldaţii

ucişi. Sinuciderea nu era sportul său, şi nu era nici războiul său.

— Nu, rosti Andrew direct. Nu cred că se poate. Mă duc în sat. Singur.

Faţa căpitanului deveni imaginea neîncrederii, pe măsură ce asimila vorbele. Aproape că pufni în râs.

— Eşti nebun. Nu există nicio umbră de îndoială că te vor ucide. Uite ce-i, am mai văzut chestii din astea şi înainte, grăi şi îşi deschise braţele într-un gest de simpatie. Nu-i greşeala ta. Oricum vor muri.

— Poate, spuse Andrew şi dădu din umeri, dar tot mă duc.

Se îndreptă spre jeepul său şi luă un telefon cu legătura prin satelit. Apoi, punându-şi o jachetă pe umeri, intră în junglă.

Căpitanul îl urmări cu privirea în timp ce se îndepărta. Clătină din cap. Nebun de legat. Cu două ore înainte, sunase la baza ONU din Kapanga. Îi comunicase administratorului regiunii că rebelii refuzau să-i elibereze pe ostatici sau să mai trateze cu Naţiunile Unite. Se retrăseseră pe malul râului şi anunţaseră că vor ucide pe oricine se apropia. Ca răspuns, colonelul său îi transmisese că-i va trimite ajutor. Jumătate de oră mai târziu, sosi un singur om. Garnaud îl cântărise din priviri la coborârea din jeepul militar. Australian, de greutate medie, cu părul de culoarea nisipului, cu o înfăţişare dură, cam de treizeci şi cinci de ani, nicio urmă de vreo atitudine milităroasă. Cu toate că îl întâmpinase cu maniere impecabile, dobândite în decursul îndelungatei sale experienţe din colaborarea cu organizaţiile multinaţionale, în particular ştia că totul era o glumă. Acest ins era doar o greutate în plus, un consultant ONU, iar Naţiunile Unite încercau, pur şi simplu, să arate că au făcut tot ce le stătea în putinţă, pregătindu-se pentru inevitabil. Văzuse toate astea şi înainte, în timpul şederii sale în Africa. Nici dacă ar avea şi cincizeci de legionari şi tot n-ar reuşi să-i elibereze pe ostatici. Acum Andrew voia

să se ducă singur şi să se lase omorât. Oh, da, oamenii făceau lucruri tâmpite prin Congo.

După plecarea lui, căpitanul Garnaud se aşează pe banca din mijlocul fostului sat. Cei patru oameni ai săi luară loc lângă el. Căpitanul îşi târşâi bocancii prin praf şi mai fumă o ţigară. Flecăriră între ei, să mai treacă timpul. Ştia că rebelii îl vor ucide pe consultant şi se întrebă cum. Îi vor crăpa capul cu lovituri de macetă? Sau doar îl vor împuşca în ceafă? Era de părere că asta se va întâmpla. Nu vor risipi gloanţele. Nu aceşti tipi. Mai erau cincisprezece minute.

Andrew apăru douăzeci de minute mai târziu. În urma lui păşeau opt femei şi numeroşi copii. El îl ducea de mână pe unul dintre ei, un băieţel. Se opriră în faţa băncii.

— Aceştia sunt ostaticii, zise. Te rog, du-i în tabăra refugiaţilor de la Kapanga. Pe acest băiat îl cheamă Obedi. Are o rană uşoară de cuţit, deci va avea nevoie de îngrijire medicală. Am să revin peste cinci zile. Acum trebuie să plec.

Puse telefonul pe locul din spate al jeepului şi demară, lăsându-l pe căpitanul mut de uimire şi pe colegii săi să-i privească plecarea într-un nor de praf.

În acea noapte, căpitanul Garnaud intră în tabăra pentru refugiaţi de la Kapanga pentru a doua oară. Ştia că nu avea niciun rost să discute cu femeile. Nu-i vor destăinui nimic. Aşa că rămase lângă patul de spital al băiatului de şapte ani, Obedi, care avea un bandaj înfăşurat pe braţul drept. Sub prelate era înăbuşitor de cald şi singura lumină venea de la lămpile de furtună. Obedi, culcat pe un pat improvizat, se holba la tavan. Părea atent şi privi spre căpitan cu un interes vag.

Garnaud mai zăbovi o vreme până să înceapă să-i vorbească. Mai întâi scoase nişte ciocolată din buzunar şi i-o dădu puştiului. Apoi discută cu sora medicală. În cele din urmă, se aşeză lângă pat şi trecu direct la subiect. După ceva mai multă ciocolată, Obedi descrise situaţia pe un ton

firesc. Albul, Andrew, venise până la râu. Se aşezase pe pământ, în faţa rebelilor. Dădu un telefon. Apoi încă unul. După cel de-al treilea apel, luase femeile şi copii cu el.

— Ce interesant, zise căpitanul.

Aşadar, cui i-a telefonat omul alb? Şi mai multă ciocolată. Păi, băiatul fusese prin apropiere şi auzise tot. Nu ştia cui telefonase prima dată. A doua oară fusese către preşedintele republicii Congo, iar al treilea către liderul suprem al rebelilor. După cel de-al treilea apel, rebelii îi lăsaseră să plece pe toţi. De aceea Obedi credea că telefoanele erau nişte lucruri atât de importante. Au rezolvat toate problemele.

— Este cât se poate de interesant, spuse Garnaud.

Aşadar, către cine a fost primul telefon dat de omul alb? Nu-şi aminteşte ceva? Nu, nu reuşea, nici chiar pentru mai multă ciocolată. Oricum, a fost ciudat cum a terminat albul prima conversaţie telefonică. Rostise „mulţumesc, Maestre”.

Andrew se uită pe fereastră. Ascultă huruitul motoarelor avionului. Sub el se întindea jungla africană. Mâine, peisajul va fi atât de diferit.

Mâine va cina cu Maestrul.

MAESTRUL

5.

Astfel, înţeleptul nu eşuează în nimic,
din moment ce nu face nimic;
Nu pierde nimic, din moment ce nu-i aparţine nimic
Astfel, dorinţa înţeleptului este să nu aibă nicio dorinţă,
Şi nici nu preţuieşte lucrurile rare.

Lao Zi

Aflat în cabina portarului de la Colegiu, Symes examina lista invitaţilor la cină ai Maestrului. Erau cinci Membri: Rex Boone, Ivan Rădici, Andrew Brandon, Sebastien Defrage şi Tanya Johnson. Lăsă lista jos şi se uită la ceas. Sosise vremea. Ora opt. Aşteptau la uşa din cea de-a doua curte. Fără îndoială, intrigaţi de perspectiva de a cina cu Maestrul în apartamentul său, pentru că el mânca rareori în compania Membrilor neimportanţi, iar când se întâmpla, cina era, în mod invariabil, una oficială, ţinută în clădirea pentru recepţii, din cea de-a doua curte. Cei care văzuseră cea de-a treia curte şi apartamentul privat al Maestrului erau foarte puţini printre Membri şi se considera că acest lucru ţinea de partea inevitabilă a secretului care învăluia Colegiul şi pe locatarii lui.

Symes părăsi cabina portarului. Străbătu cărarea acoperită cu pietriş intrând în prima curte, apoi în a doua. Peste tot domnea liniştea, toţi ceilalţi Membri plecaseră pentru Crăciun, după banchet. Zăpada îi scârţâia sub tălpi, iar stelele erau din abundenţă pe cer. Nu-şi amintea un precedent pentru o cină de acest fel în decembrie, odată ce Colegiul luase vacanţă pentru Crăciun. Nu se întâmplase de când era aici, iar el devenise majordomul Maestrului când acesta preluase funcţia, cu aproape treizeci de ani în urmă.

Tanya se ghemui la umărul lui Sebastien în timp ce-l aşteptau pe Symes.

— Mi-e frig.

Se uită în direcţia lui Rex. El nu comentă nimic, deşi îi putea vedea zâmbetul jucându-i-se pe buze în lumina de pe un stâlp. Îi zâmbi şi ea şi se întrebă la ce se gândea. Îl cunoscuse la un simpozion internaţional despre energia nucleară, cu patru ani în urmă, înainte să devină Membru al Colegiului. Ea fusese acolo în calitatea ei oficială, de consultant al European Computer Union, oferind expertiză pentru modelarea computerizată a calculelor complexe, inclusiv simularea exploziilor nucleare. Iar el urma să ţină un discurs ca şi consultant al Forumului Mondial pentru Cercetare Nucleară. Îl ascultase şi găsise că prezentarea lui era cea mai lucidă şi mai inteligentă din întregul simpozion, rostită cu mare pricepere, cu o logică implacabilă şi o încredere totală în abilităţile sale. Totuşi, nu acestea-i atrăseseră atenţia. Îl plăcuse atunci şi acolo, în timp ce stătea pe podium. Ceva din masivitatea şi statura lui răspândea atât linişte, cât şi blândeţe. Asemenea unei canapele uriaşe, în care te-ai fi putut cufunda şi simţi protejat în acelaşi timp. Tanya îşi dorise de multă vreme pe cineva, pentru a-şi alina singurătatea pe care o simţise mereu, de când cu divorţul sordid al părinţilor ei, pe când ea era o copilă. Cineva care să fie cu ea, dar să-şi păstreze libertatea. Eterna contradicţie. Rex, sub forma unei canapele uriaşe. Nu greşise deloc.

Se culcaseră împreună în noaptea aceea, şi în toate cât durase simpozionul. Până în ultima zi. Tanya plecase, nepregătită încă pentru relaţia de durată pe care, pasional, el încercase să i-o impună. Îi zisese asta la începutul acelei ultime dimineţi, cât mai erau împreună, după ce se coborâseră din pat şi ea-şi spălase sămânţa lui la duş. Rex îi explicase că înţelegea şi continuase să-şi facă bagajele, însă ea-şi amintea expresia de durere şi dezamăgire de pe faţa lui. Deşi îl plăcea mult, nu-şi dorea o căsătorie şi copii în acel stadiu al vieţii. În afară de asta, apăruseră şi nişte complicaţii. Tocmai fusese invitată să se alăture Colegiului

şi era prudentă în privinţa tuturor, având grijă să nu spună prea multe despre ea. Era o parte esenţială a naturii ei, prea profundă pentru a putea fi schimbată. Pe primul plan venea libertatea.

Aşa că drumurile lor se despărţiră, iar Tanya rămăsese fără niciun companion, până la Sebastien, când acesta apăru în Colegiu, după mai bine de un an. Rex urcă din nou pe scenă, dar de data asta ca nou Membru, câteva luni mai târziu.

— La ce te gândeşti? Întrebă Sebastien.

— La nimic, răspunse ea mecanic.

Îşi luă privirea de la Rex. Nu-i vorbise niciodată lui Sebastien despre relaţia ei cu Rex, iar el promisese că va tăcea. Sebastien n-ar fi înţeles şi ar fi devenit gelos. Ea sperase că Rex şi el ar putea fi prieteni, dar aveau prea multe în comun. Amândoi erau îngrozitor de ambiţioşi, iar cărările lor se încrucişau rareori, deşi erau Membri ai Colegiului.

Sebastien privi spre partea cealaltă a curţii.

— Iată-l pe Symes.

Tanya rămăsese adâncită în gânduri. Şi dacă toată competitivitatea lor se rezuma la faptul că amândoi înţelegeau atracţia lui Rex pentru ea? Nu ştia şi, de fapt, nici nu conta. Îi plăcea de Rex şi va rămâne pentru totdeauna în termeni buni cu el. Dar îl iubea pe Sebastien. Pasiunea era una, iar dragostea cu totul altceva. Îi părea rău dacă Rex încă o iubea, pentru că nu putea răspunde la fel. Nu acum.

— Alţi invitaţi, zise Rex pe un ton mai degrabă dezamăgit.

Întâlnirea lui tête-à-tête cu Maestrul se amânase.

În cele din urmă, sosiră şi ultimii invitaţi. Andrew şi Ivan îşi făcură apariţia în cea de-a doua curte ieşind din beznă. Ivan privi curios în jur. Îi cunoştea pe toţi.

Ciudată combinaţie de Membri pentru o invitaţie la cină, se gândi. Se întrebă ce voia să discute Maestrul cu ei

toţi. Rex era un fizician, Tanya, expert în computere, Sebastien, specialist în pieţele financiare, Andrew, consultant ONU în probleme militare; şi el însuşi, încărcat de umilinţă, un spion deghizat în teoretician al problemelor politice şi economist. Cu toţii în jurul vârstei de treizeci de ani şi necăsătoriţi, cu personalităţi foarte diferite. Apoi mai era şi Maestrul. Discuţiile din această seară promiteau să fie foarte interesante. Desigur, Rex va vorbi cel mai tare, iar el, Ivan, doar va observa.

— Vă rog să mă urmaţi.

Symes păşi înainte, în lumină.

În colţul vestic al celei de-a doua curţi, chiar în fundul grădinii, se afla un umbrar din lauri. În spatele lui de întindea zidul celei de-a doua curţi. Era identic, din toate punctele de vedere, cu zidul exterior al Colegiului. Oricum, între copaci şi zid, de-abia vizibilă cu ochiul liber, era o cărare care ducea spre o uşă solidă, de stejar. Symes conduse micul grup pe cărare, formă un cod electronic pentru a deschide şi-i invită înăuntru.

Niciunul dintre ei nu ştia, cu adevărat, la ce să se aştepte, cu toate că unii mai vorbiseră despre frumuseţea şi mărimea celei de-a treia curţi. Trecură pe sub o boltă din piatră de calcar, sculptată, până când ajunseră la mijlocul ei. Înaintea lor se afla Locuinţa Maestrului, o clădire magnifică elizabethană, cu grinzi negre exterioare şi ferestre masive cu vitralii. În centrul ei ieşea, proeminentă, o *loggia* purtând blazonul Colegiului: o porumbiţă cocoţată pe două săbii încrucişate. În faţă se afla un părculeţ, cu gard viu nu mai înalt de genunchi, plantat sub forma unui labirint. Câţiva vişini închideau părculeţul la colţuri, lipsiţi de frunze şi chinuindu-se sub cantitatea imensă de zăpadă. În întuneric, Membrii n-ar fi văzut nimic din toate acestea, însă aveau lumina oferită de o serie de lampioane japoneze din fier forjat, fixate pe peretele arcadei. Produceau un iluminat fantomatic. Priveliştea era atât misterioasă, cât şi

captivantă, precum tărâmul unui vrăjitor.

Membrii nu avură nicio altă ocazie de a iscodi mai departe cu privirile din moment ce Symes îi conduse în grabă mare pe potecă, spre uşa de la intrare. Oricât de mare ar fi fost surpriza invitaţilor faţă de aspectul exteriorului reşedinţei Maestrului, aceasta avea să fie curând depăşită de priveliştea din interior. Cum intrară în holul lambrisat, înaintea lor se înălţa o scară foarte lată, de marmură. Mobilier, tapiţerii şi tablouri de o mare raritate şi splendoare umpleau fiecare locşor disponibil. Se opriră să se holbeze. Symes remarcă, neliniştit, întârzierea.

— Vă rog să mă urmaţi, altfel nu vom ajunge la timp.

Îi conduse pe scara în spirală fără să-i lase nicio clipă să stea şi să se zgâiască la picturile minunate, la statuetele de jad, porţelan şi la alte lucrări de artă care le salutau ascensiunea. La capătul primei serii de trepte, se opriră într-un coridor spaţios. Ivan observă că treptele continuau să urce la un al doilea eta) şi le urmări cu privirea. Oricum, atenţia lui nu mai putea fi distrasă. Symes îi acompanie de-a lungul palierului şi bătu discret în tocul uşii. Apoi le făcu semn să intre.

Se pomeniră faţă în faţă cu Maestrul.

— Vreau să vă arăt ceva.

Mintea lui Andrew se decuplase de la conversaţie, în timp ce se relaxa în fotoliul din salonul Maestrului cu un pahar de brandy în mână. Nu era beat, dar simţurile sale fuseseră amorţite într-un mod plăcut de calitatea excepţională a cinei, a vinurilor de colecţie şi a conversaţiei spirituale. Se simţea mulţumit. În acelaşi timp, ambianţa serii îi amplificase, subtil, percepţiile. Mijindu-şi ochii în aşa fel încât deveniră uşor defocalizaţi, începu să conştientizeze culorile din jur. Portocaliul focului, albastrul deschis al vazei Ming, verdele discret al tulpinii orhideei de sticlă Faberge şi maroul închis al lambriurilor din lemn de mahon. Introspecţia aduse cu sine un sentiment de bine şi de calm.

Cu cât contempla chestiunea mai mult, cu atât înţelegea că seninătatea emana din întregul tărâm al Maestrului. Pentru că locuinţa sa fusese aranjată potrivit dorinţelor personale, nu pentru spectacol. Drept rezultat, nu era vorba doar de eleganţa şi raritatea acelor *objets d'art,* care stârniseră simţurile lui Andrew, dar era şi grija cu care fuseseră grupate, oferind impresia clară a unei minţi detaşate şi estete, în armonie cu sine.

— Poate vă interesează?

Vocea Maestrului îl trezi din reverie şi Andrew se concentră din nou, imediat, asupra grupului aşezat în jurul focului.

Maestrul luă o cutie mică de pe una dintre măsuţele alăturate, întinzându-i-o lui Sebastien. Apoi se lăsă pe speteaza fotoliului său, cu ochii lui cenuşii fixaţi, aproape inchizitorial, asupra bărbatului mai tânăr. Sebastien avu aceeaşi senzaţie încercată cu mulţi ani în urmă, când era în primul său an de studenţie, la întâiul examen: teamă amestecată cu o încredere infatuată în propriile sale calităţi. Examină obiectul timp de câteva minute. Tanya, care era lângă el pe canapea, zâmbea încurajator.

— Am mai văzut o asemenea cutie-enigmă. Într-un muzeu, la Washington, începu Sebastien. Presupun că aceasta-i o cutie chinezească, dată cu lac, datând de la sfârşitul secolului al şaptesprezecelea. Afirm că este chinezească după literele de pe capac, iar pe partea ei din faţă se află un sigiliu de pe vremea marelui împărat Kangxi.

Ezită.

— Ţinând cont de eleganţa sa, cred că a fost executată de maestrul meşteşugar Chang. Probabil este una dintre ultimele pe care le-a realizat, deoarece numai în ultima perioadă a vieţii sale a renunţat la pictarea de scene citadine în favoarea celor rurale pe cutiile lăcuite.

În încăpere se lăsă tăcerea. Rex Boome privi admirativ spre Sebastien. Exact ce-ar fi zis şi el. Un ticălos isteţ. Arătos, percuta repede şi, oh, mai era şi atât de

ambiţios, aşa-l vedea Rex pe Sebastien. Mereu pregătit cu replica potrivită, mereu atât de fluent şi dezinvolt. Rex îşi roti privirea spre Tanya, iar ochii li se întâlniră o clipă. Ştia că tot o mai iubea. Ce problemă dificilă era dragostea, reflectă el. Nu reuşeai să ţi-o scoţi cu totul din sânge. Totuşi, gustase din plin din ea. Grăbit, încercă să-şi amintească ce citise, în urmă cu câţiva ani, despre cutiile-surpriză ale lui Chang. Nu prea multe. Aşadar, foloseşte-te de puţină înşelăciune. Era o şmecherie când nu mai puteai face, într-adevăr, nimic. Nu-i lăsa niciodată să ştie că n-ai habar. Cu asta-i prostea întotdeauna, dar se îndoia că-i va merge şi de data asta. Nu cu Maestrul.

— Îmi daţi voie...?

Se aplecă înainte şi luă piesa de colecţie în mâinile sale masive. Era mai mică decât o jumătate de carte în format de buzunar.

— Cred că Sebastien are dreptate.

Privi spre colegii săi şi le împărtăşi un zâmbet generos, pentru a dezvălui întreaga sa garnitură de dinţi puternici şi albi.

— De asemenea, cred că se pot spune mult mai multe despre cutie. Este o adevărată lucrare de artă. O cutie-enigmă chinezească, şi încă o piesă foarte rară. Chang le-a făcut pentru un număr limitat de clienţi.

— În mare parte, membri ai familiei imperiale chinezeşti.

— Mda, asta-i adevărat, zise el, înregistrând comentariul lui Ivan.

Acesta părea să aibă dreptate. În afară de asta, ar fi fost periculos să contrazici persoana care, mai mult ca sigur, cunoaşte cel mai bine subiectul. Continuă:

— Chang a transformat cutiile obişnuite de bijuterii în cele care se deschid numai după ce rezolvi şarada din pictura de pe capac. Aşa cum se vede, părţile laterale sunt făcute din straturi diferite de lemn, fiecare având anumite crestături pe toată lungimea. Pentru a deschide cutia,

trebuie introduse mici vârfuri metalice într-una sau mai multe dintre crestături, din moment ce funcţionează prin intermediul unui mecanism din interiorul cutiei. Cheia însă, prin numărul de vârfuri şi localizarea lor precisă, se află în pictură. Este, virtual, imposibil să găseşti soluţia făcând încercări repetate, din moment ce numărul permutaţiilor este imens, iar cel al vârfurilor inserate este necunoscut. Singura modalitate alternativă este spargerea cutiei, ceea ce s-a şi întâmplat când clienţii mai puţin inteligenţi ai lui Chang au vrut să descopere bijuteria sau alte odoruri preţioase ascunse în cutie.

— Cred că Chang obişnuia să insereze câte o bijuterie în aceste cutii-surpriză, în concordanţă cu anul naşterii monarhului chinez aflat pe tron. O perlă pentru primul an, jad pentru al doilea şi aşa mai departe, interveni Tanya şi zâmbi afectuoasă spre Rex.

— Oh, nu eram la curent cu acest fapt.

— Tanya are dreptate, făcu Sebastien, dornic să accentueze lacunele lui Rex. Aş mai putea să văd încă o dată cutia?

— Aşteaptă doar o clipă, zise Rex, ridicând energic mâna.

Se lăsă o tăcere îndelungată, iar el se concentră asupra picturii, încercând să descifreze enigma de pe capac. În acest timp îşi scotoci in viteză prin memorie. Cu ani de zile în urmă, analizase cutiile-surpriză ale lui Chang după ce se gândise, intrigat, dacă nu cumva ar fi putut fi abordate şi din punct de vedere matematic. Cu această ocazie, la fel ca şi acum, nu găsise nicio soluţie. Nu-l surprindea. I se părea limpede că examina lucrarea celui mai important exponent al acestei arte, una realizată, fără doar şi poate, la vremea apogeului său artistic. Privi spre personajul cu părul argintiu în speranţa unui ajutor, însă Maestrul privea concentrat la foc, părând dus pe gânduri. Nimeni altcineva nu-i mai sărea în ajutor.

În cele din urmă, având un simţământ morbid al

înfrângerii, îi transmise lui Ivan *l'objet d'art.* Rex dăduse greş. Simţi amărăciunea de a fi mai puţin capabil decât crezuse. Jură să remedieze, cumva, situaţia.

Ivan luă cutia chinezească şi o răsuci în palmele sale delicate. Mângâie lacul şi-şi trecu vârfurile degetelor peste crestături. Apoi o cercetă îndeaproape prin lentilele ochelarilor săi rotunzi.

— Nu am niciun dubiu că-i vorba despre o cutie făcută de Chang. Nimeni altcineva n-ar fi putut realiza o lucrare atât de frumoasă. Aceasta-i cea mai fină piesă văzută de mine vreodată.

— Da, dar care-i cheia enigmei? Zise Sebastien.

La naiba, ce tot voia Maestrul de la ei cu discuţiile astea despre cutie? În mod sigur, ştia totul despre ea. Ce rost avea să joace tot felul de jocuri cu ei?

— E dificil de descifrat, făcu Ivan. Cheia se află în imaginea de pe capac. Scena este una pastorală, cu munţi şi un râu care se scurge şerpuind printre ei şi vărsându-se, în cele din urmă, într-o cascadă. În total, sunt şase munţi. Râul şerpuieşte printre patru dintre ei şi se scurge printre ceilalţi doi până se varsă sub forma unei cascade. Pe versanţii munţilor se află copaci mici, unii având trei crengi, alţii câte cinci. În sfârşit, mai există şi nişte ideograme chinezeşti, inscripţionate în cele patru colţuri ale cutiei. Sunt în scrierea hanzi şi simbolizează următoarele: Moartea, Succesul, Viaţa şi Eternitatea. Există numeroase posibilităţi matematice inerente în această imagine.

— Spaţiile dintre munţi ar putea reprezenta adâncimea, copacii înălţimea, iar crengile lăţimea, spuse Rex.

— Adâncimea? Rosti Sebastien. Sigur nu reprezintă munţii înălţimea?

— Ar putea, însă spaţiile dintre munţi sunt văi şi pot reprezenta adâncimea, zise Tanya. Trebuie să citeşti din imagine mai multe decât se vede.

Rex se strâmbă la ea. Isteaţă fată. De asta o iubise.

Gândire creativă. Era şi cea mai bună latură a ei.

— Chiar aşa, răspunse Ivan. Sau, pentru scopurile noastre, mişcări în sus şi-n jos şi pe laturile cutiei. Ideogramele chinezeşti mai au şi valori numerice, Succesul fiind echivalat cu numărul şase, Moartea cu patru, Viaţa cu trei, iar Eternitatea cu nouă. Soluţia pentru aceste cutii-surpriză nu este doar o formulă matematică, ci şi una filozofică.

Tanya privi spre Ivan şi-i luă cutia. El se bucura de reputaţia de a fi un individ ciudat, secretos şi rezervat, deşi nimeni nu se îndoia de geniul său analitic. De ce se purta întotdeauna atât de rece cu ea? Oare pentru că nu-i plăceau experţii în computere? Sau femeile?

— Adevărata dificultate, zise ea, este determinarea ordinii lor. Uitaţi-vă la cel de-al doilea copac cu trei crengi. Este situat pe versantul muntos dintre primii doi munţi. Să însemne asta că primul vârf trebuie plasat cu două crestături mai sus, trei în lungime şi una în jos? Dar pe care parte? Deasupra copacului se află simbolul chinezesc pentru Viaţă, care are şi echivalentul numeric al cifrei trei. Să însemne asta că vârful trebuie plasat pe cea de-a treia latură a cutiei, mergând din vârf, în sensul acelor de ceasornic?

Tanya contemplă cimilitura chinezească, dar răspunsul îi scăpa. În cele din urmă, cedă şi ea cutia.

— Tu ce crezi, Andrew?

După ce studie cutia timp de câteva minute, el comentă:

— Ivan a atras atenţia că simbolurile chinezeşti au o semnificaţie filozofică, dar şi una numerică. Sunt de acord. Alegerea unor asemenea simboluri a fost, adesea, dictată de ideile filozofice ale realizatorului cutiei. În ordinea cosmică a lucrurilor, după viziunea lui Chang, poate că Viaţa-i pe primul loc, Succesul, împlinirea omului pe această lume, urmează imediat la rând. După asta, Moartea, terminarea tuturor lucrurilor pământeşti. Şi, în cele din

urmă, Eternitatea. Astfel că aceste patru simboluri reprezintă, cine ştie? Cele patru laturi ale cutiei. Viaţa în vârf, iar celelalte aşezate în direcţia acelor de ceasornic. Totuşi, există o dificultate. Oare creatorul cutiei credea în această ordine? Poate că el era convins că toate lucrurile se trag din Eternitate, inclusiv Viaţa şi Moartea, care sunt, în cele din urmă, subsumate din nou în întreg, după consumarea multor cicluri. Dacă aşa este, atunci ciclul începe cu Eternitatea. Viaţa, Succesul şi Moartea, care se contopesc, din nou, cu Eternitatea pentru începerea unui nou ciclu, astfel că existenţa progresează de fiecare dată spre un stadiu mai înalt al împlinirii. Pentru a înţelege ordinea, trebuie să-l înţelegem pe creator.

Continuară să analizeze cutia, fiecare hotărât să-şi dovedească genialitatea sub ochii Maestrului. În cele din urmă, fără prea mare tragere de inimă şi nu fără o oarecare iritare, pe care, în cea mai mare parte, reuşiră s-o ascundă de ceilalţi, se recunoscură învinşi. Fiecare simţi că fusese supus unui test şi nu reuşise să-l treacă. Sebastien se încruntă şi se holbă la tavan, frustrat. Ceilalţi continuau să mediteze asupra imaginii de pe capacul cutiei, în vreme ce Rex, a cărui statură masivă depăşea cadrul fotoliului în care se lăbărţase, bătea uşor cu călcâiele în podea, uşurat că şi ceilalţi eşuaseră în a rezolva ceea ce el nu putuse. Maestrul stătea neclintit lângă foc, adâncit în gânduri. Andrew privi spre el, înţeleptul din mijlocul cercului.

Ivan rupse tăcerea.

— Ei bine, Maestre. Care-i secretul?

Pentru o clipă se păru că nu va veni niciun răspuns, deoarece personajul continuă să se concentreze asupra focului, ca şi cum nici n-ar fi auzit. Apoi îşi ridică privirile.

— Cred că, începu el încet, şarada aceea e posibil să fie echivalentă cu însăşi viaţa. Cheia pare să fie atât de simplă, dar enigma este rezolvată, de obicei, numai în urma unui efort imens. La fel şi viaţa, pare simplă, şi cu toate astea, dificultăţi neprevăzute şi întâmplarea ne duc la vale

şi o fac să fie plină de confuzii şi disperare. Pentru meşteşugarul Chang a fost, poate, la fel. Am petrecut multe ore meditând asupra şaradei şi asupra vieţii creatorului acestei remarcabile opere de artă. Totuşi, încă nu cunosc soluţia.

Îl ascultară uluiţi. Dacă şi capul celei mai importante instituţii de învăţătură din lume nu cunoştea răspunsul, cum să fi ştiut ei?

Maestrul continuă, cântărindu-şi cu grijă cuvintele:

— Toate problemele au o rezolvare. Am crezut asta întotdeauna. Atunci când oamenii declară că nu există soluţii înseamnă, pur şi simplu, că ei nu văd una. Limitele rezidă chiar în ei înşişi. Din cauza rigidităţii minţii lor ori a imperfecţiunii viziunii lor, sunt orbi. **Soluţia nu este nici confuză, nici complexă.** Privitorul este cel care aduce confuzia asupra obiectului observat şi, prin eşecul de a renunţa la dorinţe şi la prejudecăţi, căutările sunt, de obicei, în van. Oamenii care doresc să găsească soluţia trebuie, mai întâi, să se examineze pe ei înşişi şi să-şi analizeze propriile gânduri. În acest fel, pot reflecta asupra situaţiei cu claritatea neumbrită de nimic a unei oglinzi. Ce ştim despre creatorul acestei cutii? Puţin. Viaţa meşterului Chang a fost învăluită în mister. Cu siguranţă, originea sa a fost umilă, iar recunoaşterea marii sale genialităţi a venit târziu. Într-adevăr, se pare că şi-a zădărnicit singur faima, mulţumindu-se să trăiască în umbră. Cu toate că era renumit pentru talentul său în confecţionarea de cutii lăcuite pentru scris, de-abia mai târziu, pe la mijlocul vieţii sale, a început să creeze prima sa cutie-enigmă. Când, în cele din urmă, cutiile au început să apară, s-au bucurat de un succes enorm printre intelectualii chinezi din vremea sa, nu numai datorită extraordinarei lor frumuseţi, dar şi pentru ingeniozitatea enigmei care zăcea în ele. Elitele se băteau pentru ele. Chang a produs însă foarte puţine, fiecare mai dificilă decât precedenta. Din păcate, din cauza pierderii lor şi distrugerii de către oameni, în prezent există mai puţin

de zece exemplare în lume, majoritatea în muzee.

Maestrul se opri o clipă pentru a reflecta. Apoi continuă:

— După numai o scurtă perioadă de faimă, Chang a început să se retragă treptat din lume, întristat, poate, de lăcomia şi ambiţiile care-l înconjurau. Alte relatări susţin că suferea de o boală mortală. S-a ascuns într-o mănăstire, hotărât să-şi trăiască ultimele zile în solitudine. Exista o singură persoană care să-l scoată din refugiul său, iar acea persoană a făcut acest lucru. Fiul Paradisului, împăratul Chinei, cel mai puternic dintre conducători, Kangxi. Era captivat de cutiile de lac ale lui Chang şi a poruncit să fie căutat de-a lungul şi de-a latul împărăţiei meşteşugarul care le făcea. Bătrânul firav a fost adus la Beijing. Acolo, în Oraşul Interzis, împăratul i-a poruncit lui Chang să facă pentru el ultima cutie-enigmă. Cea mai frumoasă şi cea mai dificilă dintre toate.

Maestrul se aplecă înainte şi ridică în lumina flăcărilor cutia chinezească.

— Aceasta-i cutia făcută de Chang.

Tanya privi feţele fascinate ale companionilor ei în timp ce stăteau cu Maestrul, precum discipolii în jurul profesorului lor. Se uitau la cutie, sau la Maestru, în căutarea unei soluţii?

— Probabil că vă întrebaţi cum a intrat în posesia mea această piesă, continuă Maestrul. Împăratul Kangxi, aflat pe patul de moarte, a lăsat-o moştenire unui Maestru de atunci, pentru că-i acordase asistenţă. Aşa a ajuns la mine. Când spun că nu ştiu care este cheia acestei şarade chinezeşti, este nevoie de unele clarificări. Cred că acum cunosc răspunsul. Oricum, convingerea mea se bazează pe cunoaşterea faptului că, dacă am dreptate, n-am cum s-o dovedesc niciodată. Voi încerca să mă explic. În întreaga sa carieră, Chang a descris scene din viaţa altora. Ce-ar putea face cineva când ultimele sale zile de trăit se apropie repede? Ce memento insignifiant ar dori el să lase în urma

sa, ca dovadă a existenţei sale pământeşti? Uitaţi-vă cu atenţie la pictură, în special la râu. Vedeţi cum începe, în colţul de sus din stânga al cutiei, un firişor de apă, crescând în dimensiune pe măsură ce se apropie de primul munte. Apoi dispare din vedere, pentru a ieşi din nou, într-un volum mult mai mare de astă dată. Dispare încă o dată. În cele din urmă, se scurge ca un mare torent revărsându-se între cei mai mari munţi din centrul imaginii. Ce explicaţie simplă să fie aici? Nu descria Chang propria sa viaţă? O naştere anonimă, o cale nesigură spre floarea vârstei şi, în cele din urmă, năvala strălucirii sale. Însă unde duce această măreţie? Niciunde. Cascada se prăvăleşte acolo, suspendată. În partea de jos a imaginii nu este nimic. Nici ceaţă, nici stânci, nici vreun lac. Nimic.

— Nimic, făcu Ivan dintr-odată, acesta nu poate fi răspunsul. Cutia-enigmă trebuie să dezvăluie un secret. Nu poate fi fără nicio noimă.

— N-am spus că n-ar avea nicio noimă, preciză Maestrul. Cred că secretul acestei cutii este unul care ţine de percepţia personală. Pentru mine, această cutie îmi dezvăluie frumuseţea interioară pe care noi, ca fiinţe umane, căutăm la nesfârşit să ne-o reprezentăm în viaţa şi arta noastră. După toate lucrurile complicate, simplitatea. Ca în viaţă, privitorul crede că există un secret de descoperit, o ghicitoare de dezlegat. Poate că nu-i nimic de dezlegat. Cine zice că ar trebui să fie? ***Noi*** suntem cei care decidem că avem în faţă o cutie-enigmă chinezească. Această presupunere apare din noţiunile noastre preconcepute. Nu am reuşit să găsim soluţia, pentru că propria noastră percepţie este defectuoasă. Cred că răspunsul la această ghicitoare nu se află în cutie, ci în noi înşine. Pentru mine, această cutie şi frumuseţea ei singură sunt suficiente şi nu poate exista un secret mai mare.

— Da, dar dacă ceea ce afirmaţi este adevărat, începu Tanya, aceasta nici nu-i o cutie-ghicitoare, nu poate fi descifrată decât prin distrugerea ei, pentru a vedea ce se

află în interior.

— E posibil să fie aşa. Iar astfel, Chang a îndeplinit cererea împăratului, de a crea cea mai dificilă şaradă dintre toate. **Pentru a înţelege semnificaţia cutiei, poate că trebuie să ne înţelegem noi înşine şi propriile noastre dorinţe.**

După ce Maestrul glăsui, pendula din camera de zi bătu de două ori. Nimeni nu remarcase cât de repede trecu timpul, aşa de pătrunşi fuseseră toţi de vorbele lui şi de nervoşi pe ei înşişi pentru că nu reuşiseră să ofere o soluţie simplă, dar profundă. Începură să se ridice din fotolii, gata de plecare. Maestrul nu părea dispus să se mişte. În schimb, chipul său oglindi o şi mai mare solemnitate.

— Cu toate că aceasta s-ar putea să vă surprindă, nu v-am invitat aici, în această seară, doar ca să discutăm despre această cutie chinezească. Fiecare cu propria sa căutare.

Se opri.

— V-am invitat aici ca să vă ofer puterea.

JOCUL

6.

Siguranţa unei republici ori a unui regat nu depinde, aşadar, de conducătorul care guvernează cu prudenţă în timpul vieţii sale, ci de ordinele date de el pentru ca, după moartea sa, ordinea să se menţină singură.

Machiavelli, *Discursurile*

Fusese o seară extraordinară şi promitea să fie şi mai şi. Ivan ascultă uluit cuvintele Maestrului. Toate preocupările sale privind cutia chinezească îi dispărură din minte. Oferirea Puterii. O funcţie de o forţă inegalabilă. Premiul cel mai mare dintre toate. Sigur aşa era? Se lăsă înainte pe scaunul său, observând că şi ceilalţi aveau pe feţe aceeaşi expresie pofticioasă şi nerăbdătoare, cum, fără nicio îndoială, avea şi el. Maestrul îşi împreună mâinile. Cu lumina flăcărilor tremurându-i pe chip, semăna cu un călugăr în timpul rugăciunii.

— La Banchetul Membrilor am spus că povara de Maestru este una mare. Pentru că el nu numai că are obligaţii faţă de Colegiu, dar întâia lui datorie este faţă de lumea de afară. Trebuie să consilieze fără a căuta să influenţeze în mod nejustificat. Ţinând cont şi de faptul că oricare dintre sfaturile sale poate avea un efect profund asupra interlocutorilor săi. Această combinaţie între putere şi necesitatea de a o folosi cu reţinere constituie o greutate teribilă, care devine tot mai obositoare pe măsură ce trec anii. Vine o vreme când funcţia de Maestru trece la altcineva.

Tăcu. Buştenii trosneau în şemineu. Rex Boone se aplecă înainte, agitat.

— Maestre, aveţi de gând să vă retrageţi?

Ceilalţi se uitară spre el. Buza lui Ivan se arcui uşor, în semn de amuzament. Cu toată abilitatea sa, Rex se dovedea a fi puţin cam prea dornic. Tanya privi spre

Sebastien. Îl strânse de mână, pe furiş. Nici nu se uită spre ea, îşi ţinea privirile aţintite intens asupra Maestrului.

Acesta răspunse:

— Aş fi încântat dacă m-ai lăsa să termin.

Se opri, apoi continuă:

— Adesea se crede că Maestrul îşi alege singur succesorul. Oricum, asta se întâmplă doar de formă, pentru că există un concurs pentru funcţie.

Se auzi cum trăgeau aer în piept.

— Cei mai de vază Membri ai Colegiului, Arbitrii, stabilesc atât termenii concursului, cât şi lista de participanţi. Maestrul nu are niciun fel de control asupra acestei chestiuni. Concursul este conceput să testeze din plin capacităţile participanţilor, deoarece adevărata valoare se va manifesta numai în cele mai aspre condiţii. Maestrul trebuie să fie perfect cunoscător în toate metodele lumii acesteia, inclusiv folosirea şi abuzul de putere. Dacă n-ar fi aşa, Colegiul şi tot ceea ce reprezintă el ar fi devenit de mult desuete. Cu toate astea, dacă lumii de-afară i se permite să dea buzna prea mult, izvoarele înţelepciunii vor fi compromise şi atunci atât Colegiul, cât şi Maestrul vor cădea.

Maestrul oftă.

— Trebuie să mergi ca pe muchie de cuţit, iar ca să reuşeşti ai nevoie de întreaga pricepere şi fineţe pe care le asigură inventivitatea umană. Prin ordinul Arbitrilor, fiecare dintre voi a fost nominalizat pentru a participa la acest concurs pentru poziţia de Maestru. Aveţi totuşi libertatea de a refuza, în acest stadiu, participarea. Vrea careva?

Se lăsă o tăcere grea pe când cei adunaţi în jurul şemineului se luptau cu propria lor ambiţie şi dorinţă: funcţia de Maestru. Să fii confidentul conducătorilor tuturor naţiunilor, păzitorul unora dintre cele mai fascinante secrete ale omenirii. Câtă putere! Ce n-ar da pentru asta?

Ivan luă primul cuvântul.

— Care-i natura concursului?

— Nu poate fi divulgată decât după ce aţi acceptat nominalizarea.

— Înţeleg.

Ivan zâmbi enigmatic. Privi spre Andrew cu o licărire de înţelegere în ochi. Răsună o tuse seacă. Toată lumea se uită la Rex, care, în situaţii normale, era atât de vorbăreţ, aşteptând să spună ceva. El rămase însă tăcut, cu o expresie solemnă, ca şi cum ar fi auzit o veste proastă şi tocmai începuse să-i descifreze semnificaţia. Se holba în paharul său de brandy, legănându-i uşor conţinutul de pe fund. Apoi luă o înghiţitură zdravănă.

— Când trebuie să ne decidem? Întrebă Sebastien.

— Până la Anul Nou. Ne vom reîntâlni aici. Va trebui să vă hotărâţi până atunci.

Discuţia se terminase. Ivan se ridică să examineze o plăcuţă de ceramică asiriană, aşezată pe o măsuţă. Maestrul continuă să stea în fotoliul său de lângă foc, fără ca trăsăturile sale să dezvăluie vreun simţământ. Membrii nu-i puteau ghici gândurile.

— Maestre, eu nu pot să accept.

Cuvintele lui Rex explodară în tăcere ca un foc de armă. Clătină nervos din cap şi se ridică. Îşi ţinea fălcile strânse.

— Vreţi să spuneţi că trebuie să fim de acord să luăm parte la concurs înainte de a fi informaţi cu privire la implicaţiile sale?

— Da. Aceasta este procedura.

— E o tâmpenie.

— Cine mai ştie despre acest concurs? Întrebă Andrew.

— Numai Arbitrii şi noi.

Sebastien fluieră încet.

Între timp, Rex traversase încăperea ca să privească prin *loggia* afară, spre stele. Silueta sa uriaşă era aplecată, ca şi cum s-ar fi pregătit să respingă un atac. Se întoarse din nou spre grup.

— Este ceva inacceptabil. Nebunie. Nu credeţi? Mârâi el.

— Oh, nu ştiu, făcu Ivan pe un ton neutru. Mi se pare o idee destul de bună. Principiul lui Darwin, al supravieţuirii celui mai puternic.

Reveni la studierea plăcuţei asiriene; Maestrul avea antichităţi mai de soi decât British Museum. Totodată, gândurile-i năvăleau furioase: Puterea. Oare ce n-ar face un om ca s-o dobândească?

— Ei bine, eu nu intru în niciun fel de concurs fără să ştiu mai multe despre el. Nu, domnule, zise Rex. Andrew, eşti gata să accepţi? Insistă.

Cel întrebat dădu din nepăsător din umeri. Încă se mai simţea obosit după ce se întorsese din Congo şi-i trebuia timp să se gândească. Întreaga seară fusese memorabilă. Mai departe, marile decizii implicau întotdeauna căile binelui şi răului, iar aceasta cu atât mai mult. Ce anume presupunea concursul?

— Tanya?

— Nu ştiu, Rex.

De ce se purta aşa? Era îngrijorat. Sau doar se prefăcea a fi îngrijorat? Tanya îi urmări mişcările trupului. Dacă era aşa, de ce juca teatru? Pe cine încerca să convingă? Pe Maestru sau pe ei?

Rex se uită o clipă spre Tanya, aproape întrebător, apoi îşi întoarse privirile. Nu cumva încerca să-i transmită ei ceva?

— Sebastien?

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş calma, Rex.

Tonul lui era arogant şi infatuat, exact cum îl dorise. Rex se încruntă spre el, silueta sa conturându-se pe fondul *loggiei* ca o prezenţă malefică.

— Până nu primesc o explicaţie privind concursul, refuz să accept nominalizarea.

Intonaţia vădea suspiciune.

Maestrul îl examină fără nicio urmă de răutate. Apoi îi

răspunse calm:

— Ai timp până la Anul Nou ca să te decizi. Iar acum, noapte bună tuturor!

Symes îi conduse pe treptele de marmură. Maestrul se duse la fereastră. Îi privi plecând în beznă, urmând lampa lui Symes. Ştia că mintea lor era concentrată asupra aceluiaşi lucru.

Nu putea fi decât un singur Maestru.

Oaspeţii la cină ai Maestrului traversară cea de-a treia curte. Încă o dată, trecură pe lângă iaz, revenind într-un loc care le era familiar. Oricum, situaţia era diferită şi se simţeau pierduţi. Totul fusese schimbat de Maestru şi de cea de-a treia curte, iar modificările erau irevocabile. Era ca şi cum, dintr-odată, ar fi avut acces la o înţelegere profundă a unei lumi mult mai misterioase şi mai puternice decât a lor. Micul lor univers fusese spulberat şi li se oferise împlinirea celei mai profunde dorinţe a lor într-un moment în care se aşteptau cel mai puţin.

Symes le ură noapte bună, fără a fi conştient de clipele importante petrecute în cursul serii, deşi observă că toţi erau surprinzător de tăcuţi şi de reţinuţi. Micul grup se despărţi.

Sebastien şi Tanya se îndreptară spre locuinţa lui, din prima curte. Mintea ei era ca un vârtej. De parcă un vrăjitor ar fi fermecat-o, oferindu-i, deodată, ceva atât de minunat, încât îi tulburase şi cele mai profunde convingeri. Să fie în inima lucrurilor. Având Funcţia şi accesul la toţi liderii mondiali, ar putea modela şi influenţa viaţa unui număr imens de oameni de pe planetă, dirijând lucrurile în secret, din spatele unei cortine. Pentru o cauză bună, desigur, şi ca să-şi îndeplinească propriile dorinţe. Însă cu ce cost?

Tanya ştia că Sebastien va accepta nominalizarea. Nu avea niciun dubiu în această privinţă. Era cea mai ambiţioasă persoană pe care o cunoştea, ambiţios chiar şi pentru ambiţioşi. Dorea să câştige întotdeauna, iar asta era

un ingredient esenţial al fiinţei sale. Dar cum era cu ea? Dacă ar fi trebuit să aleagă între cel mai grozav lucru pe care şi l-ar dori pentru ea şi dragostea ei pentru Sebastien, ce era mai important? Ar concura împotriva lui? Cunoştea răspunsul pe jumătate, însă nu îndrăznea să admită, nici măcar pentru ea însăşi.

— Tanya, zise Sebastien şi se opri. N-ai nimic împotrivă dacă nu dormim împreună la noapte? Am nevoie să fiu singur o vreme. Să mă gândesc la ce s-a întâmplat în această seară. S-au petrecut atât de multe.

— Nu-i nicio problemă.

Se simţea dezamăgită, însă înţelese. Se sărutară.

— Sebastien, rosti ea. Te iubesc.

Vorbea sincer.

— Şi eu te iubesc, îi spuse el.

Îl privi plecând, înghiţit de beznă. Nu fusese răspunsul lui cam prea mecanic? Chiar fusese pe bune? Ar da Puterea pentru ea? Rămase în curte, cufundată în gânduri.

— Vise plăcute!

Tanya o luă din loc, glasul baritonal era atât de aproape de ea. Îşi trecu degetele prin păr.

— Oh, da, noapte bună, Rex. Somn uşor!

Rex se aplecă spre ea, inhalând mireasma parfumului ei uluitor, care-i amintea de zile mult mai pasionale. Se sărutară. Tanya îl privi şi pe el cum pleacă. Se simţea atât bucuroasă, cât şi tulburată. Bucuroasă, din moment ce visul ei cel mai nebunesc ar deveni realitate. Tulburată, pentru cuvintele şoptite de Rex în timp ce gura lui i-a atins, în treacăt, urechea: „Ai grijă, Tanya. Lucrurile nu sunt ceea ce par a fi.”

Rex se întoarse în apartamentul său, foarte încântat de sine. Chicoti. Era ca la un concurs de canotaj, fiecare pentru sine, iar el o luase deja din loc pentru a conduce startul. Totuşi, mai era ceva care-l nedumerea în ceea ce privea competiţia. Aruncă o ocheadă spre ceas. Era

aproape ora trei dimineaţa şi avea nevoie de somn. Mâine va da un telefon în State. Localizarea materialului va lua o zi sau două, însă erau informaţii importante la care trebuia să aibă acces înainte de a se decide asupra concursului. Era mult prea periculos să sune de pe insulă, în caz că la Colegiu se monitorizau apelurile. Îşi făcu o ceaşcă de cafea şi se aşeză lângă ecranul uriaş al computerului său, punându-se pe aşteptat. Un peşte care să muşte momeala.

Se gândi la Tanya. Era îngrijorat în privinţa ei. Chiar ar trebui? Era capabilă să-şi poarte singură de grijă. Mintea lui lâncezea. Tanya era frumoasă şi talentată şi şi-o dorise întotdeauna drept parteneră şi soţie. Se părea însă că Sebastien i-o luase înainte. Pentru un om ca Rex, niciodată acomodat cu înfrângerea, aceasta era o concluzie foarte enervantă; şi nu era decât greşeala lui stupidă. Când se cunoscuseră la simpozion şi se culcaseră împreună, împinsese lucrurile prea departe cu ea. În ultima lor seară ieşiseră în oraş să cineze. Erau atât de apropiaţi. Tanya îi povestise despre copilăria ei şi despre dorinţa de a rămâne independentă. O ascultase, captivat de întreaga discuţie, simţindu-se împăcat şi îndrăgostit. Apoi dăduse cu bâta-n baltă. Fără veste, se trezi bâiguind ca un netot, vorbind despre o viaţă împreună, despre căsătorie şi copii. Cu forţa brută a personalităţii sale şi din impulsivitate, se gândise că o va copleşi cu dragostea şi dorinţa lui. Începuse să discute despre o relaţie solidă când era atât clar că ea, în acel stadiu, nu voia decât prietenie, nimic serios. Fusese o eroare îngrozitoare, ca o ecuaţie matematică lipsită de echilibru. Iar în dimineaţa următoare, după ce făcuseră dragoste pentru ultima oară, ea-i dădu lovitura de graţie; cu milă, însă brutală.

De fapt, nu-şi revenise niciodată, pentru că încă nu înţelegea inutilitatea de a fi îndrăgostit de cineva care nu-l iubea. Când devenise Membru al Colegiului, Tanya deja ieşea cu Sebastien. Întâlnirile sporadice ale lui cu ea, la diferite conferinţe din jurul lumii, fuseseră prietenoase, însă

distante. Cu toate astea, în adâncul sufletului său, nu avea nicio îndoială că Tanya-i păstra o amintire plină de afecţiune şi că se va întoarce la el într-o bună zi, când Sebastien o va fi părăsit pentru o pradă mai tânără ori după ce ea se va fi săturat de el. În afară de asta, din cauza concursului pentru funcţia Maestrului, totul se va schimba. Pentru că Tanya va concura împotriva lui Sebastien, iar în această competiţie nu vor fi interzise niciun fel de metode. Prietenia şi dragostea erau, în mod invariabil, date la o parte pentru putere. Aşa mergeau lucrurile în lume. Oricum, cât de bine-l cunoştea ea pe Sebastien?

„Rex Boone."

Mesajul prin e-mail sclipi pe ecranul său. Primul peşte muşcase. Nu era Tanya.

„Este esenţial să ne vedem mâine ca să discutăm ceva în interesul nostru comun. Dar în teritoriu. Oraşul Erris, la ora 7.30 p.m. Hotelul Crossed Hearts. Ivan."

Mesajul dispăru de pe ecran. Se lăsă pe speteaza scaunului şi medită. Aşadar, Ivan nu voia să se întâlnească la Colegiu. Prefera ţărmul. O chestie foarte înţeleaptă. Şi-o fi închipuind că ceva era în neregulă. Dar, de fapt, şi Rex ar fi putut greşi. N-ar trebui să se grăbească prea tare să emită judecăţi despre concurs. Lucrurile or fi şi mai simple decât presupunea.

Îşi închise ochii năclăiţi de somn. Deja, în vis, vâslea pe lac, spre Cairn Druar şi înapoi. Şi ceilalţi făceau la fel. Oricum, el se găsea mult înaintea lor.

Era ora şase dimineaţa. Dinspre munţi se ridicase o ceaţă groasă, care acum începea să se destrame în lumina zorilor. Andrew stătea pe puntea feribotului în timp ce acesta făcea prima sa traversare a zilei dinspre Tirah spre ţărm. Sperase să prindă un elicopter, cu care ar fi făcut deplasarea în patruzeci de minute, dar erau toate oprite la sol din cauza ceţii, o situaţie deloc rară la începutul dimineţii. Era un frig muşcător şi se zgribuli. Privi înapoi,

spre insulă.

Cu numai câteva ore mai înainte, zburase din Congo pentru a veni să ia cina cu Maestrul şi, curând, trebuia să se întoarcă în Africa pentru a-şi termina treaba acolo, indiferent ce se întâmpla. Oricum, acele ore puţine petrecute cu Maestrul schimbaseră totul. Să participe la concurs?

Privi spuma lăsată în urmă de elicele ambarcaţiunii şi spre singurul port de pe insulă, de-abia vizibil în depărtare. Dincolo de port, şiruri de brazi acopereau panta abruptă a dealului şi acopereau versanţii celor doi munţi până aproape de vârf. Colegiul se afla ascuns în inima insulei. Conţinea atât de multe mistere şi era convins că li se permisese să vadă doar o parte. O şaradă chinezească în sine.

Să participe la concurs?

Devenise Membru cu cinci ani înainte. După ce plecase din armată, se alăturase ONU şi participa la o misiune de menţinere a păcii în Taiwan în momentul invaziei chineze eşuate. Acolo o cunoscuse pe Amy, o tânără taiwaneză minunată, prezentatoare de ştiri la televiziune, şi se însurase cu ea.

Chiar după căsătorie, Arbitrii îl abordaseră cu invitaţia de a deveni Membru. Ascuns, ca întotdeauna, primul contact al Colegiului cu Andrew se consumase în clandestinitate, într-unui dintre birourile Alianţei Militare Estice din Tokio, al cărui şef era un Arbitru. Andrew fusese surprins şi încântat că-l consideraseră vrednic de o asemenea ofertă. Acceptase fără nicio ezitare şi nu regretase niciodată. Să lucreze discret, în fundal, împreună cu Colegiul, pentru a încerca să aducă pacea în regiunile devastate ale lumii şi să uşureze suferinţele altora era, credea el, destinul său.

Fusese o decizie corectă şi, după moartea crâncenă a lui Amy într-un accident de maşină, un an mai târziu, constituise singura sa raţiune de a fi. Neobosit, se forţase

să-şi ducă la bun sfârşit munca atât de pretenţioasă în cadrul ONU, în calitate de consultant pe probleme militare, cât şi derularea diferitelor proiecte pe care Colegiul i le încredinţase: investigarea şi verificarea activităţii guvernului şi mercenarilor din Burma, un raport despre războiul civil din Kaşmir, despre negocierile pentru încetarea focului în Burundi, informaţii despre asasinii preşedintelui Laurent din Mali, şi altele. În toate aceste activităţi colaborase cu alţi Membri ai Colegiului, implicaţi şi ei în monitorizarea activităţii militare în întreaga lume - într-o ocazie, cu Ivan, în războiul secret din Yemen, iar în alta, cu Rex, în dezastrul nuclear din Kazahstan. Rex fusese impresionant, trebuia să recunoască. Aflase foarte repede că explozia fusese un caz de neglijenţă la centrala nucleară. Având această dovadă, Maestrul se asigurase că războiul de frontieră dintre Kazahstan şi vecina sa, Rusia, pe care o acuzase în mod eronat de sabotaj, era evitat.

Privi în sus, urmărind cum un porumbel de mare, negru, descria cercuri pe cer.

Dintre ceilalţi concurenţi, ştia puţin despre Sebastien. Nu lucraseră niciodată împreună, iar asta nu era surprinzător. Colegiul acoperea o plajă imensă de activităţi şi fiecare proiect în parte era controlat foarte strict, pentru împiedicarea scurgerilor de informaţii, astfel că doar unul sau doi Membri adunau datele şi lucrau cu unul dintre Arbitri sau, mai rar, cu însuşi Maestrul.

Ştia puţine şi despre Tanya. Experienţa sa în chestiuni militare şi a ei în programare nu se întâlniseră încă în desfăşurarea vreunui proiect. Totodată, se întâlnise cu ea în câteva ocazii la Banchetul Membrilor şi se bucurase de compania ei agreabilă. Dintre cei cinci concurenţi, ea era, probabil, cea mai strălucită în ceea ce privea experienţa tehnică pură. Era aproape sigură că ajutase la programarea computerelor Colegiului şi ştia mult mai multe decât el despre ce se petrecea în spatele zidurilor. Era păcat că nu puteau lucra împreună, dar Tanya prefera, desigur, să facă

asta împreună cu partenerul ei, Sebastien. O combinaţie foarte solidă. Totuşi, numai unul dintre ei va deveni Maestru, iar el se îndoia că relaţia lor va mai dura.

Să ia parte?

Maestrul însemna o culme a succesului. Din această cauză, competiţia va fi înţesată de pericole, pentru că nu era un joc obişnuit, iar funcţia la fel. Stând în miezul tuturor lucrurilor, Maestrul vedea scurgerea istoriei omenirii trecându-i prin faţa ochilor şi, probabil, o putea influenţa într-o mai mare măsură decât oricare altă fiinţă umană în viaţă. Andrew era destul de convins că pentru un asemenea trofeu oamenii ar fi gata să renunţe şi la principiile lor morale. Şi bănuia că adversarul cel mai formidabil de la capătul cursei nu va fi un bărbat, ci o femeie.

Se gândi la Tanya.

Deci, să se bage? S-o facă? Vocea lui interioară era insistentă, încercând să-i izgonească alte gânduri.

Se hotărî să aştepte pe ţărmul scoţian până la Revelion, înainte de a reveni în Africa. Asta i-ar permite să vină la Colegiu şi să accepte nominalizarea, dacă se va decide să intre în cursă. Trimisese un mesaj prin intermediul lui Symes, informându-l pe Maestru asupra locului unde se va afla. Între timp, presupunând că va lua parte, putea face ceva, în acest stadiu, pentru a-şi asigura succesul?

Curând, insula dispăru din priviri.

După cina cu Maestrul, Ivan Rădici reveni în apartamentul său din clădirea din prima curte. Scoţându-şi sacoul cu care fusese la masă, îl agăţă cu grijă în cuier înainte de a intra în biblioteca sa. Rămase acolo o vreme, privind încântat multitudinea de cărţi dinaintea lui, la globurile terestre mari, pe suporturi, la gravurile vechilor oraşe, atârnate pe pereţi, la micile statuete greceşti şi romane, care ornau graţioase poliţa de deasupra căminului şi măsuţele. Păşind pe podeaua bibliotecii, îşi desfăcu

nasturii cămăşii, punându-şi butonii pe un birou. În cele din urmă, dădu la o parte draperiile grele, din catifea, şi-şi trase un scaun, să se uite la stele. Ignorând ora târzie, contemplă universul.

Un concurs pentru cea mai intelectuală şi, posibil, cea mai influentă funcţie pe care o cunoaşte omenirea. Cea de Maestru. O partidă de şah care ar fi jucată pe o tablă de şah umană, cu doar un singur câştigător. Ceea ce le oferea Maestrul era puterea, una enormă. Iar pentru a o câştiga, trebuia să înţelegi natura ei şi mijloacele prin care să fie manevrată.

Se gândi la ceilalţi concurenţi. Nu avea nicio îndoială în legătură cu abilităţile lor formidabile. În special Rex, de care era sigur că va fi un concurent redutabil, în pofida caracterului său histrionic. Cu toate astea, ştia că fiecare dintre ei avea, pe undeva, un călcâi al lui Ahile, o vulnerabilitate fatală care putea fi exploatată. Ceva din masca lor socială sau din trecut. Altfel n-ar fi ca toate fiinţele umane. Însă obţinerea de informaţii contextuale despre ei ar fi dificilă. Colegiul a făcut eforturi considerabile pentru a-i ajuta pe Membri să ascundă faptul că făceau parte din instituţie, iar multe dintre detaliile lor biografice au fost „pierdute” cu meticulozitate sau şterse din fişierele computerelor arhivelor publice, pentru a-i împiedica pe curioşi să afle prea multe despre ei. Numai un expert în computere ar fi în stare să intre în arhive şi să pună lucrurile cap la cap. Ivan nu avea nicio îndoială că Tanya era capabilă. Oare ce secrete interesante ar descoperi ea despre el? Oamenii erau arareori ceea ce păreau.

Desigur, Ivan cunoştea detaliile de bază despre colegii săi şi despre activitatea lor în lume, ţinând cont de faptul că erau Membri foarte bine feriţi. Ştia că Rex era un fizician care lucra pentru o organizaţie internaţională interesată de programele de energie nucleară, atât civile, cât şi militare, trimiţând în secret Colegiului rapoartele despre ele; mai ştia că Andrew era consultant la ONU, pe

probleme militare. Isteţul de Sebastien era consilier al Băncii Mondiale, având o cunoaştere detaliată a sistemelor financiare globale şi a pieţelor monetare. Mai era şi Tanya, al cărei talent consta în programarea computerelor şi analize. Între ei se întindea o plajă impresionantă de abilităţi şi priceperi. Mai erau şi oameni capabili să obţină orice-şi doreau. Totuşi, era sigur că, la sfârşit, talentele şi abilităţile nu vor fi componente cruciale în această competiţie, pentru că în jocurile puterii ceea ce conta cu adevărat era cine erai. Şi, ţinând cont de asta, părea clar că la analiza finală, el, Ivan, va câştiga tronul Maestrului, indiferent de natura competiţiei.

De ce? Ei bine, răspunsul era simplu. Pentru că se cunoştea pe sine şi unde era el puternic. Recunoştea că, spre deosebire de Sebastien, nu se pricepea cine ştie cât la manipulat oamenii şi la dirijarea lor în interesul său propriu. Spre deosebire de Rex, nu avea acea încredere totală în capacităţile sale intelectuale şi fizice. Spre deosebire de Andrew, nu avea niciun fel de experienţă militară şi tactică şi, spre deosebire de Tanya, nu avea o personalitate agreabilă şi simpatică menită să-i asigure cooperarea şi ajutorul altora. Cu toate astea, ştia că avea un dar foarte rar.

Poseda o claritate intelectuală puţin afectată de emoţii cum ar fi dragostea şi frica, vinovăţia sau remuşcările. Pentru el, aceste slăbiciuni omeneşti constituiau imperfecţiuni majore, putreziciunea din măr, care chinuiau sufletul şi-l făceau orb înaintea celor mai profunde idei ale omului şi relaţiilor sale cu universul. În loc de asta, trăia în mod voit într-un vid mintal în care simţămintele şi sentimentele pătrundeau rareori. Avea mintea unui psiholog: obiectiv, imperturbabil, rece şi imaculat. Avea concepţia unui purist, procesul său de gândire era al lui Machiavelli. Mai puţin afectat de slăbiciunile omeneşti decât colegii săi, avea un avantaj rar asupra lor atunci când era vorba de putere şi de

manipularea ei: era un jucător extraordinar.

Părăsindu-şi biblioteca, Ivan se duse în camera de zi şi-i trimise un e-mail lui Rex. Din diatribele acestuia de după cină era limpede că voia să pornească jocul imediat. Entuziast, ca întotdeauna. Doar că era puţin cam prea entuziasmat. Foarte bine atunci, să ne jucăm.

Pentru ceilalţi, în aceeaşi noapte, viaţa continuă pe alte căi, nu mai puţin misterioase. În Germania, prezentatoarea de televiziune Sabine Stricker zăcea pe jumătate adormită, cu piciorul lipit de cel al cameramanului ei polonez. În acea seară descoperise că el nu numai că avea o voce precum şmirghelul, dar şi avântul şi dimensiunile sexuale ale unui tub de orgă de biserică. Ce-şi putea dori mai mult? O invitase în oraş chiar după ce-şi luase rămas-bun de la Ivan. Bineînţeles, fostul ei soţ, George, fusese furios. Dar cui îi mai păsa? Ce întorsături ciudate avea viaţa. Sărută braţul tatuat al companionului ei, iar mâna ei se apropie de stinghia lui. Numai dacă şi-ar aminti cum îl chema...

Peste mări şi ţări depărtare, într-o tabără pentru refugiaţi din Congo, micul Obedi zăcea pe un pat de spital, complet treaz. Aştepta întoarcerea bărbatului misterios, cu telefon. Se întreba dacă nu cumva puteai vorbi cu Dumnezeu cu ajutorul lui.

7.

Ar trebui observat... cât de uşor sunt de corupt bărbaţii şi cum se transformă ei în natura lor, indiferent cât ar fi de buni şi de bine educaţi.

Machiavelli*, Discursurile*

Aflată în camera ei de la Colegiu, Tanya se întinse în pat şi căscă. Ştia că era dimineaţa târziu, din moment ce lumina puternică a zilei pătrundea prin jaluzele. Încet, mintea ei începu să funcţioneze. Nu cumva seara precedentă nu fusese decât un vis? Chiar cinaseră împreună cu Maestrul, iar acesta le oferise Puterea? Simţi o bufnitură uşoară în pat, şi un ghemotoc de blană se ghemui lângă coapsa ei. Gemma, pisica ei persană, îşi făcuse apariţia. Pisicile erau înlocuitori adecvaţi ai bărbaţilor, se gândi. Îţi ţineau de cald şi nu se excitau la prima vedere a pielii.

— Vino, Gemma, e timpul să ne sculăm. Fără niciun chef, dădu plapuma la o parte şi se ridică. Se aventură în biroul ei şi privi prudentă spre aparatul de gimnastică, la fel Gemma, care se frecă de picioarele ei. Nu în dimineaţa asta. Se va duce mai târziu să alerge. Probabil Sebastien i se va alătura. Ar putea alerga până la Mullach Coli şi înapoi. Ascultă ştirile şi se duse la duş. După aceea, în timp ce-şi usca părul cu un prosop, trecu în bucătărie. Se mulţumi cu un castron de cereale şi se apucă să privească ştirile la televizor. Se părea că preşedintele SUA şi cel al Rusiei aveau de gând să ajungă la un acord istoric asupra reducerii armamentului nuclear în emisfera vestică. Era un final fericit al dezastrului care afectase preşedinţia americană cu numai câteva zile în urmă. Se întrebă dacă Maestrul fusese implicat. Probabil că da. Deschise mesageria vocală, înregistrată pe telefon.

— Tanya. M-am decis să plec pentru câteva zile, să

cumpănesc toate lucrurile. Ne vedem de Revelion, dacă te hotărăşti să accepţi nominalizarea. Ai grijă de tine.

Cuvintele abrupte ale lui Sebastien trecură prin vocea prezentatorului de televiziune ca un cuţit. Opri robotul telefonic şi lăsă, cu un icnet, castronul cu micul dejun. Ceva dinlăuntrul ei declanşase o sirenă de alarmă. Repede, ridică telefonul şi contactă cabina, portarului. Îi răspunse Symes. Confirmă că Andrew, Sebastien şi Rex plecaseră de la Colegiu dimineaţa devreme, la momente diferite, Ivan şi Sebastien cu elicopterul, după ce se ridicase ceaţa.

— Ticăloşii, murmură ea, punând jos telefonul.

O străbătu un val de adrenalină. Plecaseră fără ea.

De ce? Avea, cumva, legătură cu competiţia pentru funcţia Maestrului? Lua-i-ar naiba, pe ei şi pe Sebastien!

Nu-i spuseseră amândoi, Rex şi Sebastien, să „aibă grijă”? Ştiau ceva, şi ea nu?

Hotărâtă, îşi termină micul dejun în grabă. Trebuia să afle unde plecaseră. Posibil să fie dificil de localizat, însă avea un avantaj. Ca expert programator, avea acces la majoritatea computerelor din lume fără cine ştie ce dificultăţi. Ceea ce însemna că putea pătrunde, probabil, şi în calculatorul lui Rex, de la distanţă, şi cunoştea deja codul de acces în al lui Sebastien. Asta ar fi util. Oamenii care pleacă undeva, lasă, de obicei, mesaje. Trebuie că şi ei gândiseră aşa. Dar de ce plecaseră atât de repede? Să fie jocul mult mai letal decât credea?

— Tu rămâi aici, scumpo.

O îmbrăţişă pe Gemma. Pisicile erau mult mai de încredere decât bărbaţii şi, în plus, stăteau întotdeauna prin apropierea laptelui. În timp ce ieşea pe uşă, Tanya îşi dădu seama că luase o decizie fără măcar să se gândească.

Va participa şi ea la Jocul Puterii, fie ce-o fi.

Călătoria de la Tirah spre ţărm lua, de obicei, cam două ore, depinzând de cum era marea. În această parte a anului, valurile erau, invariabil, mari şi asta putea prelungi

călătoria cu încă jumătate de oră, aşa cum se va întâmpla şi astăzi. Lui Rex nu-i păsa. Avea nevoie de timp de gândire şi să se pregătească pentru întâlnirea cu Ivan, care întotdeauna se deplasa cu elicopterul. În afară de asta, tangajul feribotului în timp ce tăia apa furtunoasă a Atlanticului îi conferea un simţământ de progres, o senzaţie de înaintare.

— Mă bucur să vă văd din nou, doctore Boone.

Paznicul, care ocupa unul dintre posturile ereditare din insulă, dădu din cap spre el în timp ce străbătea pasarela spre ţărm.

Rex îi răspunse şi el din cap. Nimeni nu urca sau cobora de pe feribot fără să afle şi Colegiul. Deşi nu conta. Maestrul ar fi putut afla, cu uşurinţă, de la Symes sau de la ceilalţi portari dacă plecase de la Colegiu. Mult mai dificil ar fi să afle încotro.

Două ore mai târziu, deplasarea sa cu maşina îl aduse la Erris, un orăşel pescăresc aflat ceva mai jos, pe coasta de vest a Scoţiei. Merse la o pensiune nu departe de marginea localităţii. Nu voia să atragă atenţia. Îi luase mai mult timp decât era de aşteptat, din moment ce vremea se deteriorase rău de tot peste noapte, iar multe dintre drumurile mai lăturalnice deveniseră impracticabile, din pricina furtunii. Se întreba dacă Ivan reuşise să ajungă la Erris şi la hotel. Presupuse că prietenul său atât de calculat şi-ar rupe şi gâtul numai să ajungă, atât era de nerăbdător să discute cu el. Evident că Ivan avea un plan şi intenţiona ca Rex să ia parte la el. Ar fi putut fi o propunere interesantă. Ori poate că altcineva avea una şi mai apetisantă.

Se uită spre ceasul de pe poliţa căminului din dormitor. Era timpul să dea telefon în State. Conversaţia fu scurtă. După aceea, şi după un prânz luat în grabă în camera sa, se aşeză să scrie o scrisoare. Era o misivă dificil de compus şi-şi pierdu o grămadă de vreme alegându-şi cu grijă cuvintele. Risca doar scriind-o. S-ar fi putut să fi făcut

o estimare eronată şi era în pericol să-şi ignore propria voce interioară, care-i zicea să nu aibă încredere în nimeni. În timp ce scria, scrută marea, adâncit în gânduri, iar prin minte-i treceau o mulţime de întrebări. De ce se decisese Maestrul să le ofere Puterea? Le spusese că mandatul său devenise, odată cu trecerea anilor, tot mai obositor şi că venise vremea când trebuia să-l transmită altcuiva. Dar care era întreaga poveste? Nu cumva ceva ieşise prost de tot? Ceva legat de scandalul prezidenţial american sau vreo altă chestiune în care se implicase el? Nu era Maestrul forţat să demisioneze, iar dacă era aşa, va renunţa atât de uşor la putere?

În timp ce scria, se gândi că va trebui să renunţe, cel puţin pe moment, la munca sa de consultant al Forumului Global pentru Cercetarea Nucleară. Asta nu era o problemă. Îşi lua adesea liber ca să se ocupe de proiectele Colegiului.

Nu-şi terminase scrisoarea când plecă din hotel pentru a se întâlni cu Ivan. În timp ce-şi părăsea camera, îşi surprinse propria reflexie din oglindă. Se opri o clipă să-şi aranjeze gulerul. Îi plăcea ceea ce vedea şi-şi acordă iertarea pentru cele câteva secunde de autoadunare. Oricine avea dreptul de a se felicita uneori. Rex ştia că avea energia şi era suficient de competitiv pentru a rezista pe distanţă lungă; putea câştiga. Pe deasupra, într-o cursă era adesea recomandabil să-i înlături pe ceilalţi imediat, chiar la start. Spectacolul oferit de el, jucat intenţionat ca un cabotin, i-a uimit şi i-a pus pe gânduri. Închise uşa dormitorului. Deja se gândea la funcţia de Maestru şi la ce va face.

Se decise să meargă pe jos, din moment ce avea nevoie de o gură de aer proaspăt. Îmbrăcă un hanorac gros. Ieşind din pensiune, o luă spre oraş, aflat la vreo trei kilometri distanţă. Furtuna se mai domolise puţin şi respira prin vântul rece, iar zăpada îi scârţâia sub paşi. Singurul său regret era că nu avusese ocazia să se menţină în formă vâslind şi azi. L-ar fi scăpat de tensiunea interioară. Totuşi,

munca sa de la amiază îi va aduce câştiguri, era sigur.

Sau nu? Ar fi fost îngrozit să afle că la nici douăzeci de minute după plecarea lui de la pensiune dormitorul său a primit un vizitator, şi încă unul neinvitat. După ce a rezolvat cu broasca de la uşă, cineva a intrat în cameră şi a rămas acolo, cercetându-i aspectul şi cele câteva lucruri pe care Rex le adusese cu el pentru noaptea petrecută la Erris. În cele din urmă, scrisoarea la care lucrase a fost luată de unde şedea, pe birou, pe jumătate acoperită de un bloc-notes. A fost citită cu mare atenţie. Se pogon liniştea, apoi se auzi un oftat uşor. Scrisoarea a fost strecurată într-un buzunar. Nu va mai fi trimisă niciodată. Era mult prea periculoasă.

— Ai încredere în Maestru?

Erau aşezaţi într-un colţ, lângă şemineu. Turiştii din hotelul orăşelului Erris goneau pe lângă ei precum navele prin vijelie, încărcaţi de veselia de după Crăciun. Proprietarul, un ins cam fanfaron, ţinea piept unui adevărat asalt din spatele tejghelei barului, iar un grup de tineri cântăreţi, chicotind emoţionaţi, ameninţau să-şi dezlănţuie vocile discordante asupra clienţilor adunaţi la cină. Rex se lăsă pe spate şi începu să râdă.

— Ei bine, până acum am reuşit un singur lucru, Ivan. Am prevăzut că mă vei invita aici să discutăm despre concursul pentru postul de Maestru. Altfel, ţi-aş fi subestimat generozitatea.

Ivan îi examină chipul. Pistruiat, ochi mari şi un nas turtit; o faţă care nu trăda nimic şi avea maleabilitatea betonului. Figura lui Rex era perfect compatibilă cu craniul său, se gândi. Ar fi dezvăluit informaţii numai după o rezistenţă până aproape de moarte. Totuşi, era absolut necesar să încerce.

— Păi, ai fost suficient de interesat ca să vii, zise el pe un ton amabil.

— Poate, recunoscu Rex. În primul şi-n primul rând,

cine achită această cină?

— Eu, făcu Ivan, fără prea mare tragere de inimă. Avea bănuiala că discuţia va fi exorbitantă.

— Aşa mai vii de-acasă.

Îi plăceau sportivii. Îi spuse lui Ivan să nu mai vorbească în vreme ce el cerceta meniul. După câteva minute, timp în care cântărise diverse delicii culinare, făcu semn unui chelner să vină la masă şi comandă foie gras şi un file mare, la grătar, împreună cu o sticlă de vin Chateau Latour. Ca desert, ceru un sufleu de lămâie. La final, brânzeturi şi biscuiţi şi un vin porto, Warre's, din 1960.

— Acesta-i un an foarte bun, nu, Ivan? Tu ştii toate chestiile astea.

— Cred că aşa-i, răspunse acesta acru.

— Ar fi mai bine să ne aduci o sticlă întreagă de porto, i se adresă Rex chelnerului.

Se simţea nemaipomenit. Să spere Ivan că-i va scăpa ceva pe fondul beţiei? Bineînţeles că nici nu putea fi vorba despre aşa ceva. Ar băga sub masă şi echipajul unui crucişător.

— Deci, unde eram? Făcu el, rânjind încântat.

Ivan se lansă într-o conversaţie lejeră până când Rex ajunse ocupat până peste cap cu felul principal, iar gura lui toca hrana ca o combină agricolă. Apoi rosti cu tonul său cel mai convingător posibil:

— Cred că ne-am putea ajuta unul pe celălalt în acest concurs.

— Mă îndoiesc, răspunse Rex, dând din cap. Dar continuă.

Friptura era delicioasă. Ar fi prea mult dacă ar mai comanda una? Probabil frigul îi făcea o asemenea poftă de mâncare. Făcu semn chelnerului şi mai ceru o porţie.

— Ai fi surprins, zise Ivan cu glas blând.

Rex reveni la el. Faţa celuilalt îi amintea întotdeauna de un mic tablou al cardinalului Richelieu: îngustă, colţuroasă şi cu ochi enigmatici. Îşi dădea seama că Ivan ar

avea foarte puţine scrupule în a obţine ceea ce dorea, dacă ţinea suficient de mult. Era titlul de Maestru ceea ce-şi dorea cu adevărat? Rex ar paria pe viaţa sa că aşa era.

— Aş vrea să te întreb ceva, continuă Ivan. Aseară păreai destul de reţinut în a te implica în competiţie. Bineînţeles că n-am crezut nicio clipă.

— Nu?

— Nu, răspunse Ivan imperturbabil. Nici măcar o clipă. Ceea ce voiai a fost să vezi cum reacţionăm şi cum va reacţiona Maestrul.

— Chiar aşa?

Rex atacă cea de-a doua friptură şi începu să molfăie încântat.

— Dă-mi sparanghelul.

— Da, din punctul meu de vedere, teatrul oribil pe care l-ai jucat a fost destinat unui singur lucru. Voiai să ştii dacă vreunul dintre noi a auzit de concurs înainte.

— Hă? De ce crezi asta? Făcu Rex calm, peste farfuria cu mâncare.

Din exterior, expresia lui nu trăda nimic. În sinea lui, era destul de impresionat. Ivan nimerise din prima drept în centrul ţintei.

— Iar asta-mi spune, continuă Ivan neabătut, că ***ştii*** tu ceva despre concursul pentru locul Maestrului.

— Ăăă? Făcu Rex.

Nimerise din nou. Fir-ar. Unde era chelnerul ăla? Ar mai vrea şi o porţie de cartofi. Se răsuci.

— Ceea ce ştii este legat de felul în care se va desfăşura concursul. Iar ce ştii tu nu sună deloc bine.

Rex lăsă jos cuţitul şi furculiţa. De trei ori la fix. Era impresionat.

— Ei bine, zise el direct, şi ce-i cu asta? Să presupunem că ar fi aşa, care-i propunerea ta? Spune-o. Nu trebuie să fiu geniu ca să-mi dau seama că vrei să facem un târg.

Ivan surâse, un zâmbet subţire ca o lamă de ras. Da,

venise vremea să treacă la subiect.

— Rex, misiunile pe care le desfăşurăm în mod normal pentru Colegiu nu sunt paturi de trandafiri şi implică riscuri. Acest joc însă este mult mai periculos şi de un alt ordin de complexitate. Probabil, este cea mai periculoasă afacere din viaţa noastră.

Ivan se opri şi piguli o bucăţică de somon, mai puţin de poftă, cât pentru a adăuga un efect dramatic.

— Problema suplimentară apărută este că toţi vrem să câştigăm. Aşa că propun un anumit nivel de cooperare, cel puţin în stadiile iniţiale. O alianţă. Un lucru important este reducerea probabilităţilor. O decizie înţeleaptă, pe care, fără îndoială, o vei aprecia. Cred că am putea lucra împreună, ca o echipă capabilă, indiferent ce-i acest concurs pentru locul Maestrului.

Ezită o clipă.

— Tu şi cu mine ştim că Sebastien şi Tanya vor lucra împreună.

— Eşti sigur?

— Oh, da. Cât se poate de sigur, rosti Ivan cu glas dulce, chiar dacă eşti îndrăgostit de ea.

Rex Boone se lăsă pe spateaza scaunului, uluit de-a binelea. Era atât de evident sau doar ghicise la noroc? Cum era posibil să fie la curent cu relaţia lor de scurtă durată de acum patru ani? Totuşi, ştia că n-ar trebui să-l subestimeze niciodată pe Ivan, spionul. Lucrând cu serviciile secrete, informaţiile sale trebuiau să fie foarte vaste. Poate că şi Colegiul îl folosea pentru a-i ţine sub supraveghere pe ceilalţi dintre Membri? Aruncă o ocheadă spre micul grup de cântăreţi. Se adunaseră în sala de mese şi începuseră o interpretare a unui vechi cântec galez care suna ca şi cum un pacient suferea o operaţie pe cord, făcută cu un aspirator. Făcu o grimasă. Reveni la Ivan.

— Ei, şi care-i propunerea ta?

— Indiferent cum este concursul, lucrăm împreună pentru a-i înfrânge pe ceilalţi. Apoi vom fi unul contra

celuilalt şi fie ca jucătorul cel mai bun să învingă.

Ochii lui Ivan sclipeau de un entuziasm abia mascat.

— Vrei locul de Maestru? Zise Rex pe un ton uluit.

Izbucniră amândoi în râs.

Rex inspectă desertul pe care i-l aduseseră. Sebastien nu l-ar ajuta niciodată, iar în adâncul inimii sale ştia că Ivan avea, aproape sigur, dreptate. În pofida speranţelor sale, Tanya va arbora culorile flamurii lui Sebastien, dacă se ajungea la vreo confruntare. Aşa că avea nevoie de o strategie de rezervă. Andrew? O mare necunoscută: un trecut militar, un om care lucra frecvent în Rusia şi Orientul îndepărtat, unde monitoriza transporturile de armament, bănuia. Şi Ivan? Ce-l caracteriza pe acest croat cu paşaport britanic? Avea o minte foarte logică, un temperament foarte controlat. De asemenea, se zvonea că are legături foarte bune cu serviciile secrete dintr-un număr de ţări, în special SUA şi Marea Britanie. Un aliat folositor, un inamic periculos. Oricum, pentru Rex exista un considerent preponderent care l-ar face să accepte o cooperare temporară. Nu voia ca Sebastien să câştige. Posibilitatea ca Sebastien să devină Maestru al Colegiului i se părea destul de inacceptabilă; la fel şansa ca Rex să renunţe, vreodată, la calitatea de Membru. Asta însemna că trebuia să fie victorios.

Continuă să-şi mănânce desertul în timp ce chibzuia asupra acestei chestiuni. Când îşi goli farfuria, o împinse din faţa lui. Buzele-i desenară un zâmbet subţire. Nu era iscat de plăcerea resimţită ca urmare a calităţii mâncării, ci acela al unui călău pe cale să-şi facă apariţia neaşteptată pe scenă. Rex va rezolva mai târziu cu Ivan.

— Oh, sunt de acord. O alianţă, fie, dar las-o pe Tanya pe mâna mea.

— Foarte bine, zise Ivan neutru, cu toate că nu avea nici cea mai mică intenţie.

Prima dată va încerca să o depăşească pe ea. Sebastien şi Tanya erau o combinaţie prea puternică luaţi

împreună.

— Acum spune-mi ce ştii despre concurs.

Rex dădu din cap.

— Când l-am ascultat pe Maestru ţinându-şi discursul, aseară, mi s-a zgândărit memoria. Mi-am amintit că am aflat ceva despre concursul pentru locul Maestrului cu ceva timp în urmă, de la un fost Membru al Colegiului, care a participat la el.

— Când? Şi ce s-a întâmplat?

— Asta-i tot ce-ţi pot destăinui acum. Mai există nişte informaţii de care am nevoie.

Pe măsură ce vorbea, vocea sa era audibilă numai pentru Ivan, înghiţită de cacofonia cântăreţilor. Rex şi Ivan îi ignorau, erau mult prea adânciţi în propriile gânduri. Totuşi, dacă şi-ar fi ridicat atunci privirile, ar fi meritat cu vârf şi îndesat, pentru că ar fi văzut pe cineva care se uita cu mare atenţie în direcţia lor, un personaj a cărui plecare fu la fel de discretă precum sosirea.

— Rex, e jalnic, făcu Ivan, întinzându-şi mâinile într-o parodie de implorare. Chiar aşa. Tot ce mi-ai spus este că au mai avut loc şi înainte concursuri pentru locul Maestrului. Fără nicio îndoială, asta înseamnă că actualul Maestru a luat parte la ele. Oricine ar fi ghici. Nu-mi poţi zice ceva mai multe? Altfel, întâlnirea noastră n-a fost altceva decât o totală pierdere de timp.

— Îmi pare rău, deocamdată atât.

Îşi scoase şervetul şi se ridică, dominând măsuţa la care stătuse.

— Mulţumesc pentru trataţie, Ivan. Totul a fost minunat, dar acum trebuie să plec. În acest stadiu nu mai am nimic de adăugat. Şi mai este cineva cu care trebuie să discut. Aşa că sar peste brânzeturi şi porto. Asta-ţi va mai reduce, puţin, nota de plată. Ar trebui să fii mulţumit.

Se întoarse să plece.

— Cred că ar trebui să continuăm discuţia, Rex.

— Nu.

Tonul era foarte decis.

— Ţinem legătura. Am să te contactez eu.

Rânji spre Ivan, acesta fiind, evident, descumpănit, apoi plecă din restaurant.

Ivan rămase la masă pentru a-şi termina propriul pahar de vin. În pofida lipsei de informaţii cu greutate, nu era nici pe departe dezamăgit. Rex părea să fie la fel de uşor de citit ca o carte deschisă. Prea uşor, ceea ce sugera că îl ducea de nas şi că nu avea nicio intenţie reală de a coopera. Dar nici el. Aşadar, ce aflase? Era limpede că Rex ştia ceva foarte important despre concursul pentru funcţia de Maestru. Iar acea informaţie era asupra sa ori pe undeva la îndemână. Totuşi, nu credea nicio clipă că Rex i-ar dezvălui unde anume, aşa că va trebui să se folosească de alte mijloace pentru a o obţine. Se întreba cu cine se dusese Rex să discute. Poate chiar cu Maestrul? Ceva despre concurs? Se duse la fereastra restaurantului şi se uită afară. Privi silueta masivă a lui Rex înaintând pe drumul de acces ca un fel de urs imens. Apoi achită nota şi plecă şi el.

N-a fost rău, se gândi, în timp ce păşea sub portalul hotelului. Ce-o mai nimerise cu dragostea lui Rex pentru Tanya. Asta se va dovedi foarte utilă. Se întrebă dacă Sebastien ştia.

Rex îşi menţinea privirea înainte, concentrându-se asupra farurilor de ceaţă ale maşinilor care veneau, în timp ce acestea-şi croiau drum pe şosea. Furtuna se zăpadă se înteţise şi vizibilitatea se redusese la câţiva metri. Intră pe un drum lăturalnic. Pensiunea se afla la mai puţin de zece minute de mers. Privi în urma sa. Nimic. Devenise prea suspicios. Ar trebui să primească informaţia din SUA mâine, cel târziu.

Îşi înfipse mâinile adânc în buzunarele hanoracului. În timp ce înainta cu greu, lapoviţa îi biciuia partea neacoperită a feţei, iar ochii i se îngustară, sfidând urgia.

Nu-şi mai amintea să fi fost o asemenea vreme rea în ultimii ani. Un început de rău augur pentru concurs? Nu credea în astfel de lucruri. Îşi concentră gândurile asupra concursului. Poate că lăsase să-i scape prea mult. Nu, se gândi, nici pomeneală. Ceea ce izbutise fusese să afle, rapid, dacă ceilalţi ştiau ceva despre natura concursului şi acum era limpede că nu ştiau. Pe moment, bineînţeles, îl va ţine pe Ivan alături. Cât despre ceilalţi, intraseră în gura lupului. Ocoli entuziasmat un colţ. Ştia că trebuia să acţioneze repede. Graficul progresului în acest joc era foarte abrupt, iar orice greşeală minoră va fi exploatată. Sosise vremea să devină scump la vedere, până când se vor aduna, din nou, înaintea Maestrului, în seara de Revelion. Va avea atunci ceva de comunicat Maestrului. Se întrebă cum va reacţiona. Înfrunta vijelia, preocupat. Îi va trimite Tanyei scrisoarea diseară.

Intrarea în pensiune era la doi paşi. În acel moment, ajunse în cea mai expusă parte a drumului. Vântul urla, iar forţa furtunii îl dădea îndărăt. Se uită o clipă în jos, simţind gheaţă sub tălpi. Apoi, peste zgomotul vântului, auzi un muget nenatural. Se răsuci şi scrută viforniţa. Dintr-odată, un vehicul ţâşni din frontul opac. Se avântă direct spre el, accelerând. Ţipând, încercă să-l evite. Sări grăbit într-o parte a drumului. Însă natura şi soarta complotaseră împotriva lui. Alunecă.

— Futu-i gheaţa mă-sii!

În ultimele secunde suprarealiste înainte de a simţi impactul maşinii, se văzu pe sine cu ochii minţii. Vâslea, din nou, pe apa lacului Moyne, zărind Colegiul. Acolo era, înaintea lui. De data asta însă, spre consternarea sa, ambarcaţiunea păru să-şi piardă dintr-odată direcţia, iar vâslele i se rupseră în mâini. Alte ambarcaţiuni, fantomele unor bărci, treceau repede pe lângă el, lăsându-l nemişcat în apă. Pierdea concursul, iar barca sa începu să se scufunde. Îl copleşi tristeţea.

Când trupul lui lovi partea din faţă a maşinii, se auzi o

bufnitură puternică. Apoi fu aruncat peste capota motorului şi peste marginea ei cu o viteză teribilă. Gemu, zăcând în zăpadă. Simţi cum sângele îi gâlgâia pe buze. Se întoarse încet într-o rână, ca să vadă cerurile. Cum zăcea acolo, îşi aminti chipul şoferului. Expresia i se transformă într-o strâmbătură de furie şi tristeţe. Fusese prea lent, totuşi. Trădat.

— Tanya, murmură el.

Fulgii de zăpadă îi coborau în zbor pe faţă, în vreme ce sângele se scurgea din el. Muri cu greu, agonizând.

Furtuna şi vehiculul îşi văzură mai departe de treabă.

Andrew făcea alpinism în Scoţia. În timp ce urca, silueta lui părând un mic punct pe fundalul extraordinar al naturii, se gândea la concursul pentru locul Maestrului. Reflectând acum, înţelese că era perfect în concordanţă cu structura Colegiului să fie o formă de competiţie pentru cea mai înaltă funcţie dintre toate, iar acest lucru se va petrece în cea mai deplină confidenţialitate. Dinspre acea direcţie se simţea izul puternic şi de neconfundat al primejdiei. În pofida acestui lucru şi cu toate că instinctele sale, care de obicei îl serveau foarte bine, îl avertizaseră să nu se bage, ştia că va participa. Ca un alpinist, obişnuit de atâta vreme să ajungă pe piscurile multor munţi, nu rezista atracţiei fatale reprezentate de cel mai înalt dintre toate, chiar dacă şansele de a se întoarce acasă viu se reduceau cu fiecare pas făcut înainte.

Metodic, începu să urce, şi în două ore progresase în ascensiunea pe versantul stâncos. Îngenunche să-şi strângă mai bine şireturile şi, făcând asta, aruncă o privire asupra peisajului. Deodată, văzu ceva dedesubt. Apoi ceaţa îi ascunse priveliştea. Îşi sforţă privirile, încercând să regăsească mişcarea. Nu se zărea nimic. Încruntându-se din cauza sentimentului de nelinişte pe care-l avea, îşi continuă ascensiunea. Trecu de un mic adăpost montan şi se opinti şi mai sus, pe cărarea sinuoasă. Staţiona de mai bine de o

oră, când îşi dădu seama că dinspre vest se apropia o furtună cumplită, iar dacă voia să se întoarcă în siguranţă trebuia să-i dea bice.

Ajungând la vârf, îşi plimbă privirile peste panorama munţilor întinşi sub ochii săi, învăluiţi în alb. Vremea începu să se deterioreze cu rapiditate. Când îşi îndreptă privirile din nou în jos, înspre vale, departe, printr-o spărtură în nori, văzu o siluetă conturându-se pe albul zăpezii. Apoi încă una. Îşi scoase binoclul şi se concentră asupra celor două personaje. Păreau să cerceteze zona de deasupra, folosindu-se de binocluri foarte puternice, de parcă ar fi încercat să-l depisteze. Era nedumerit. Chiar îl căuta cineva? Cine mai ştia de concursul pentru locul Maestrului? În timp ce continuă să privească, unul dintre alpinişti se îndreptă spre adăpostul montan lăsat în urmă. Celălalt dispăru din raza vizuală.

Andrew începu să coboare. Nu era ceva neobişnuit ca pe acolo să mai fie şi alţi alpinişti în acest moment al anului. Cu toate astea, dintr-un motiv inexplicabil, nu-i mirosea a bine. Curând ajunse înapoi la adăpost. Se afla la mai puţin de douăzeci de paşi distanţă de colibă când uşa se deschise trântindu-se la o parte, iar un bărbat ţâşni afară. Luat prin surprindere, se dădu înapoi. Personajul masiv se opri chiar lângă el şi-şi scoase, în grabă, ochelarii de zăpadă. Îl recunoscu drept unul dintre ghizii montani.

— Andrew, slavă Domnului că te-am găsit. Mă tem că am veşti îngrozitoare.

Îi înmână o foaie albă de hârtie şi citi mesajul: „Rex Boone a fost omorât într-un accident de maşină. Înmormântarea-i mâine. Prezenţa ta este necesară. M.”

Pe insula Tirah, capela din granit era situată la poalele lui Mullach Mor, la malul mării. Colegiul se afla la vreo trei kilometri spre interior. Între el şi ţărm nu se afla nimic altceva, în afară de drumul care şerpuia prin peisaj ca o linie a vieţii, ascuns din când în când de pădure. În plus faţă

de peisaj, capela avea un aer trist şi singuratic, de parcă ar fi fost vizitată arareori. Aşa şi era, pentru că acolo Colegiul nu ţinea decât slujbe pentru Membrii decedaţi. Acolo se afla acum numai o mână de participanţi; puţini de la Colegiu fuseseră puşi la curent cu moartea lui Rex şi reveniseră. Serviciul divin fu scurt şi simplu. Maestrul ţinu discursul de pomenire. Aşa cum era de aşteptat, rosti numai lucrurile bune: că fusese un bărbat care promisese mult... drama acestei morţi neaşteptate... o pierdere ireparabilă pentru Membri... nesiguranţa şi surprizele vieţii. În decursul celor treizeci de ani ca şef al Colegiului, Maestrul rostise, fără nicio îndoială, cuvinte asemănătoare şi înainte, cu toate că nimănui nu-i scăpă nota sumbră şi adâncă a vocii sale.

În timp ce Maestrul vorbea, Ivan privi în jur în mica biserică. Razele soarelui de iarnă pătrunseră prin geamurile din sticlă colorată şi apoi dispărură. Lumânările aruncau o strălucire firavă în întunecimea mohorâtă a navei centrale. Pe pereţi, plăci memoriale stăteau mărturie trecerii secolelor. Iar într-un cimitir din Erris, în coşciugul său, trupul masiv al lui Rex Boone, care respirase viaţă şi emoţii atât de intens cu numai câteva zile înainte, îşi începu procesul lent de descompunere. Singur. Deja, legătura sa cu Colegiul fusese retezată, iar secretul apartenenţei sale dus în mormânt. Pentru lumea din afară, un fizician destul de cunoscut murise într-un accident de maşină în timp ce se afla în vacanţă în Scoţia. Trist, însă astfel de lucruri se întâmplau. Sfârşitul poveştii. Nici măcar giganţii de presă nu puteau scoate mai mult.

Tanya stătea în spatele capelei. Şi ea se gândea la Rex, însă într-un cu totul alt mod. La ultimul sărut pe care i-l dăduse el. La pasiunea lui şi la speranţele lui pentru mai mult. Îşi închise ochii, dar nu-i veni nicio rugăciune. Îl putea vedea înaintea ei pe Rex, aşa cum fusese cu mult timp în urmă, pe când erau iubiţi, în timp ce o conducea spre pat. Cum îi descheia, încet, bluza. Cum gura lui îi sugea sânii. Cum o penetrase. Proximitatea lui şi a atâtor emoţii în

hibernare era atât de copleşitoare, încât se forţă să-şi deschidă ochii, icnind, pentru a-şi fixa, din nou, privirile pe crucea simplă de la altar. Nu trebuia să şi-l amintească în acest fel. Nu aici. În pofida acestor lucruri, în timp ce Maestrul continua să vorbească, gândurile ei reveniră, inevitabil, la o relaţie care nu existase niciodată, iar acum nu va mai fi. Bietul Rex. Voise întotdeauna atât de multe şi totul deodată. Ar fi putut deveni Maestru. Şi totuşi, în asta se transformaseră toate ambiţiile sale, o moarte în zăpadă. A fost un accident sau dorinţa de putere îi face pe oameni să comită fapte cumplite? În sufletul ei, cunoştea adevărul.

— Deci, cum a murit, mai exact? Întrebă Sebastien.

Ivan şi Sebastien stăteau în afara capelei, după terminarea slujbei, frecându-şi mâinile de frig. Se duseră împreună spre poarta cu acoperiş de la intrarea în curtea bisericii.

— Şeful poliţiei din Erris i-a zis unuia dintre Arbitri că Rex se întorcea la o pensiune, unde stătea el. Maşina l-a lovit în timp ce mergea pe marginea drumului.

A murit pe loc. Momentul decesului nu este sigur, însă undeva pe-aproape de miezul nopţii. Încă nu există alte detalii.

— Iar şoferul?

— A lovit şi-a fugit. S-ar putea ca şoferul să nici nu-şi fi dat seama că l-a lovit, atât a fost de atroce vremea. Moarte prin imprudenţă, acesta-i verdictul de până acum.

Se lăsă tăcerea.

— Trebuie să fie greu pentru Andrew, spuse Sebastien.

Cu toate că Ivan şi Sebastien nu se prea plăceau, ocazia ducea la un simţământ comun de durere şi confidenţe reciproce. Andrew plecase din capelă şi începu să se îndrepte spre ei, târând pe el o haină groasă în timp ce privea cerul acoperit şi întunecat.

— De ce?

— Nevastă-sa a murit într-un accident de automobil, acum câţiva ani, în Taiwan. Asta-ţi aminteşte.

— Da, tragic, făcu Sebastien, apoi schimbă subiectul. Unde-a fost Rex în noaptea aceea?

— Nu ştie nimeni, minţi Ivan dintr-o suflare. Probabil, într-un bar. Poliţia i-a comunicat Arbitrului că avea o alcoolemie ridicată. I-o fi afectat băutura echilibrul, nu crezi?

— Da.

Ivan şi Sebastien schimbară câte-o privire. Deodată un gând, ascuţit şi intens, îşi făcu loc în mintea lui Sebastien. Temându-se că ar putea fi descifrat, îşi feri ochii, uitându-se spre mare. Oricum, era prea târziu. În fracţiunea de secundă în care li se încrucişaseră privirile, îşi dădură amândoi seama, cu un şoc, că se gândiseră la acelaşi lucru.

— Trebuie să plec, zise Sebastien.

Făcu un semn cu capul spre Ivan şi spre Andrew, care tocmai îi ajunsese din urmă, apoi se îndepărtă grăbit. Tanya îl evitase cu cea mai mare grijă, pedepsindu-l, fără nicio îndoială, pentru că o lăsase baltă în acea seară când Maestrul le spusese de concurs. Uneori putea fi foarte neiertătoare, iar Sebastien nu voia ca ea să părăsească insula înainte să discute cu el. Oricum, în timp ce trecu de poartă, îi veni în minte un alt gând.

Îl văzuse pe Ivan cinând cu Rex în seara morţii sale, aşa că ştia că Ivan minţise. Un punct în avantajul său. Cu toate astea, Ivan îşi dăduse seama din privirea lui că ştia că minţise. Asta însemna că era acum conştient că şi el fusese la Erris. Un punct pentru Ivan.

Zâmbi superior. Aşadar, unde era Andrew când murise Rex?

Tanya închise prudentă uşa în urma ei. Ceilalţi se vor întoarce curând de la înmormântare şi voia să plece de la Colegiu până atunci. Ezită la intrarea în apartamentul lui Rex, din prima curte. Încă îi simţea spiritul acolo, suferind şi

deznădăjduit. Cercetă lucrările de artă care decorau pereţii, marile pete de culoare de pe tablourile de Mongolist şi Chagall şi ciudatele statuete din lemn din insulele Pacificului de Sud. Deasupra galeriei pentru tablouri erau vâsle decorate cu detalii privind nenumărate concursuri de canotaj, naţionale şi internaţionale, câştigate de Rex pe când era mai tânăr. Aerul din încăpere era încă unul al aşteptărilor. Aproape că nu s-ar fi mirat dacă Rex ar fi apărut din dormitor chiar în acel moment, sprijinindu-se apoi de canatul uşii, cu ochii lui azurii scrutând-o, apoi cătând spre dormitor, invitând-o să-şi dăruiască, încă o dată, trupurile. Totuşi, în pofida tăriei şi tuturor abilităţilor sale, Rex pierduse cea mai importantă competiţie a trupului: cea a vieţii. Fusese depăşit la start. Mult prea devreme.

Nu mai trebuia să piardă timp. Tanya se grăbi în biroul lui Rex. Pentru ea era limpede, din comportamentul lui bizar la întrunirea cu Maestrul, că ştia sau suspecta ceva despre concursul pentru locul Maestrului, iar acea informaţie trebuia să zacă pe undeva. Biroul lui era plin cu teancuri înalte de dosare şi dischete. Pe pupitrul din faţa ei era un calculator foarte puternic, folosit de Rex, cu monitorul său uriaş holbându-se orb la ea.

Extrase dintr-un buzunar o secvenţă lungă de cifre şi un calculator portabil, pe care-l cuplă la un port din spatele computerului. Apoi îl porni.

În primul rând, avea nevoie de parola de acces a lui Rex. Îşi petrecuse ultimele două zile lucrând la asta, chiar de când aflase de moartea lui. Nu îndrăznise să intre în camera lui, dar încercase să dobândească accesul în computer lucrând cu propriul ei calculator, dar fără niciun succes. Acum se decisese să rişte o pătrundere fizică. Trebuia să se asigure că Rex murise într-un accident.

Nerăbdătoare, îşi azvârli părul pe spate şi trase scaunul mai aproape de birou. Ţinând cont de munca sa asupra programelor nucleare secrete, militare şi civile, era

aproape convinsă că Rex făcuse imposibil ca alţii să aibă acces la fişierele lui, cu toate că descoperirea parolei de acces în computerul său n-ar trebui să fie prea dificilă pentru ea. Până acum se dovedise a fi taman pe dos. Poate că o schimbase recent?

Se opri brusc şi privi în jurul ei, prin cameră, cu un simţământ de alarmă. Fuseseră mişcate acele obiecte de pe podea? Şi ce era cu cărţile de pe birou, aşezate aşa de ciudat? Mai intraseră şi alţii aici?

Când murea un Membru, Colegiul verifica întotdeauna apartamentul. Documentele importante erau transferate bibliotecii; celelalte hârtii şi lucrurile personale erau distruse, pentru a şterge orice legătură cu instituţia. Cei care făceau asta erau angajaţi ai Colegiului şi acţionau sub conducerea unui Membru special desemnat de Arbitri. Erau numiţi „Curăţitorii”. Fuseseră deja pe aici? Sau altcineva, vreunul dintre concurenţi? Cu nişte presimţiri de rău augur, Tanya îşi mişcă degetele pe tastatură, introducând formulă după formulă, coduri numerice şi alfabetice.

— Haide, Rex. Trebuie să mă ajuţi, şopti ea.

Nimic. În cele din urmă, o faţă apăru pe ecran. Era un copil. Tanya se lăsă uluită pe spetеaza scaunului. Asta nu se mai întâmplase înainte, deşi atunci când îi accesase computerul nu-i văzuse, desigur, ecranul.

Desenul reprezenta un prunc ţinut în braţe, ca Iisus, înfofolit în haine. Era ceva lipsit de orice noimă. Încercă şi alte combinaţii. Chipul copilului dispăru. Reapăru când tastă mai multe cifre. Privi neliniştită la ceas. Nu va reuşi. Degetele ei băteau în tastatură cu şi mai mare viteză. Şi mai multe combinaţii şi permutări. Nimic.

— Gândeşte, Tanya, gândeşte, îşi spuse ea cu glas tare.

Faţa de copil reapăru. Icni şi se opri din tastat.

— Oh, Rex.

Acum înţelese. El lăsase un mesaj, iar acesta îi era destinat ei. Atunci care era parola pentru accesarea lui?

Trebuia să fie ceva ce o lega de el. Ceva ce ştia că ea va ghici, însă suficient de obscur să-i deruteze pe alţii. Ce-ar putea fi? Gândeşte. Gândeşte. Se chinui să-şi amintească ceva, în timp ce clipele treceau. În cele din urmă, îi veni o idee. Când se culcase cu Rex în acea ultimă noapte, la simpozion, o întrebase dacă-şi dorea să aibă vreodată copii. Tanya, bombastică, afirmase că nu. Era mult prea ocupată cu propria ei viaţă şi cu propria ei împlinire. O întrebase atunci dacă era sigură. Izbucnise în râs. Era foarte, foarte, sigură, îi povestise despre pisica ei persană, Gemma, şi-i spusese: „Gemma va fi singurul meu copil."

Tanya tastă „Gemma" şi „copil".

Nimic. Încercă diverse alte combinaţii.

Nimic.

Apoi, „Gemma - singurul copil".

Pe ecran se deschise o fereastră şi Tanya se uită transfigurată la mesajul care apăru în ea. ***Mesajul ei.*** Cu toate astea, era prea târziu. Afară, pe coridor, se auzeau zgomote de paşi. Începu să se ridice înfricoşată, auzind cum paşii se apropiau. Oricum, privirile ei se întoarseră la mesajul de pe ecran.

„Tanya, plec de pe insulă pentru a mă duce la Erris, mâine. Dacă citeşti acest mesaj, înseamnă că s-a întâmplat ceva rău. Probabil că te-ai decis şi tu să iei parte la joc. Ştiam că aşa vei face, dar să nu te încrezi în nimeni. Acest concurs este mai periculos şi mai dificil decât crezi tu. Am să-ţi scriu de la Erris, dacă pot. Pentru a şterge toate fişierele din acest calculator, tastează cuvântul Adio. Şi încă ceva, Tanya, te-am iubit dintotdeauna. Şi te voi iubi. Rex."

Exista şi un post-scriptum: „Găseşte-l pe Max Stanton. Încearcă la Biblioteca ziarelor şi periodicelor din Boston, camera 6B, prin calculator, dacă e posibil. Nu mai spune nimănui."

Înăbuşindu-şi un ţipăt, auzi zgomotul de paşi chiar lângă uşă. Ce să facă? Ar fi vrut Rex ca ea să şteargă toate fişierele, acum că era mort? Dar dacă acolo erau informaţii

pe care ea le-ar fi putut folosi pentru a câştiga competiţia sau pentru a afla cine-l omorâse? Suferea cumplit. Apoi, cu lacrimi în ochi, scrise în grabă „Adio”.

Când combinaţia de acces în locuinţa lui Rex fu tastată, se auzi un scurt ţiuit electronic. Tanya privi cum uşa se deschise până la perete. Rămase stană de piatră în spatele ei. În timp ce-şi ţinea respiraţia, ridică mâna în care ţinea un ornament de bronz. Indiferent cine era la uşă, părea să ezite să-i traverseze pragul, poate pentru că-i simţea prezenţa. După ce trecu ceea ce părea a fi fost un secol, paşii intrusului se îndreptară, încet, spre camera de zi şi apoi în biroul lui Rex. Uşa se închise. Chiar în acel moment, computerul lui Boone clipi pentru ultima dată şi miile de fişiere aflate în memoria sa se dizolvară. Întregul geniu analitic al lui Boone dispăru în neant, fără a mai lăsa nimic în urmă-i. Încercând să nu facă niciun zgomot, Tanya ieşi pe coridor. Se simţea traumatizată, nu numai ca urmare a ultimului mesaj al lui Rex şi pentru că socotea acum că fusese omorât, dar şi pentru că văzuse spatele intrusului.

Era al Maestrului.

8.

Cuvintele mele sunt foarte lesne de înţeles şi uşor de aplicat. Însă nimeni de sub ceruri nu este capabil să le înţeleagă ori să le aplice.

Lao Zi

Ajunul Anului Nou

Symes intră în camera de lucru a Maestrului pe la sfârşitul amiezii. Se aştepta să-l vadă pe ocupantul său stând la birou, absorbit de munca sa, ca de obicei. Însă fu surprins să observe că stătea lângă geam, privind spre muntele acoperit de zăpadă de la Mullach Mor. Când se întoarse spre el, Symes îi văzu oboseala întipărită pe figură, iar obrajii aveau o paloare pe care majordomul său nu o mai văzuse până atunci.

— Maestre, Membrul aşteptat a sosit, să-l invit în sala principală de primiri?

— Da. Oamenii pentru întrunirea de la ora şapte trebuie conduşi în bibliotecă atunci când ajung.

— Prea bine.

Oarecum emoţionată, Susan Corelli se ridică în picioare când Maestrul îşi făcu apariţia în sala de primiri. Era fascinată de întâlnirea cu cel despre care se ştiau atât de puţine şi care avea o aură de legendă în jurul său. Fusese sigură că se va simţi intimidată să apară înaintea cuiva atât de influent şi de maiestuos. Insă, când îl privi în faţă, emoţiile sale se risipiră. Era mai înalt decât se aşteptase, iar statura sa era amplificată de masivitatea sa şi de părul argintiu. Cu toate astea, ochii-i erau prietenoşi, iar ţinuta deloc ostentativă. El traversă încăperea şi dădu mâna cu ea. O privi foarte direct, fără nicio stânjeneală ori prefăcătorie.

— Bună, Susan.

— Maestre.

— Ştiu că e cam frig, dar m-am gândit că am putea să ne plimbăm prin Colegiu. Toată lumea a plecat de Anul Nou.

— Mi-ar plăcea.

Coborâră treptele până la parterul clădirii pentru primiri, apoi intrară în grădină, unde cărările fuseseră curăţate de zăpadă. Maestrul îşi studie invitata. Ştia deja totul despre ea. Colegiul o ţinuse sub observaţie vreme de câţiva ani. Era o femeie drăguţă, zveltă şi minionă, cu părul castaniu, ochii ciocolatii şi o bărbie fermă şi hotărâtă. În vârstă de treizeci de ani, necăsătorită, cu un prieten, angajată a Forumului Global pentru Cercetări Nucleare din Washington. O recomandase Rex Boone. A lucrat pentru el.

Merseră un minut în tăcere, în vreme ce Maestrul îi permise invitatei sale să se acomodeze cu împrejurimile. Susan privea cu aviditate de jur împrejur, uluită de priveliştea interiorului Colegiului, pe care o vedea pentru prima dată. Numai gândul la instituţie constituise o fascinaţie magică pentru ea, timp de atâţia ani, ideea de a deveni Membru, unul dintre cei aleşi, fiind visul ei şi cea mai mare ambiţie intelectuală, la fel ca a multora. Astăzi, descoperise că insula Tirah şi Colegiul erau adevărate. De fapt, se găsea chiar acolo, deşi locul, chiar şi acum, îşi menţinea doza lui de mister şi aura. Privirile ei absorbeau priveliştea din jur şi a clădirilor, aproape disperată să le atingă, în caz ar fi dispărut din faţa ei. De-a lungul secolelor, milioane de oameni din toată lumea oferiseră bani pentru susţinerea întregului ansamblu, pe baza unei convingeri cât se poate de simple: că undeva în lume trebuia să existe o instituţie nepartizană dedicată păcii. Şi ce se întâmpla dacă bunăoară Colegiul dispărea? Cât de îngrozitor ar fi. Şi, odată cu căderea lui, cât de mult din civilizaţia umană s-ar prăbuşi?

— Cred că ai vorbit cu Arbitrii în urmă cu câteva zile, nu?

— Da, spuse Susan cu un zâmbet cald, cu inima plină de bucurie. M-am întâlnit cu Arbitrul Principal la New York.

M-a dus să ne întâlnim cu doi dintre ceilalţi Arbitri. Am depus jurământul de păstrare a secretului şi ei m-au invitat să devin Membru al Colegiului. Am fost încântată să accept.

— Înţelegi natura Colegiului?

— Cred că da. Membrii îşi dedică eforturile pentru asistarea Maestrului în contactele sale cu liderii mondiali şi în misiunile încredinţate lor de către Maestru şi Arbitri. De asemenea, Colegiul are un singur scop: să lucreze pentru cauza păcii, indiferent de loialităţile naţionale, afilierile politice sau graniţele teritoriale.

Ajunseră înaintea unei bănci din piatră, aflată lângă iaz. Cu numai câteva zile înainte, preşedintele Davison stătuse acolo împreună cu credinciosul său Jack Caldwell.

— Aşa este, dar dă-mi voie să-ţi explic ce am eu special pentru tine, spuse Maestrul şi se opri. Susan, noi te-am selecţionat în convingerea că te vei achita de obligaţii în termenii precizaţi în dorinţele fondatorului instituţiei. Munca ta pentru Colegiu va fi împovărătoare. În afara activităţii tale actuale, ca fizician la Forumul Global pentru Cercetări Nucleare, împreună cu alţi Membri vei monitoriza evoluţia tuturor programelor nucleare din lume, în numele Colegiului. Orice altă informaţie folositoare pe care o primeşti în cursul activităţii tale ne-o vei transmite. Va fi prelucrată aici, la Colegiu, iar detaliile transmise Arbitrilor şi mie însumi, pentru a fi folosită când va fi necesar. De asemenea, vei fi trimisă, din când în când, cu diferite misiuni. Acestea ar putea fi destul de periculoase.

— În ce sens?

— De exemplu, cu câtva timp în urmă, Rex Boone a vizitat un nou reactor nuclear din România. Oficial, era acolo în calitate de consilier al Forumului. De fapt, Colegiul îi ceruse să plece pentru că primiserăm nişte informaţii neliniştitoare pe filiera serviciilor secrete ruseşti. Rex a descoperit că existau nişte erori majore de proiectare în anumite secţiuni ale uzinei nucleare, pe care fabricanţii încercau să le muşamalizeze. A pregătit un raport secret, cu

care s-a întors la Colegiu. Am adus chestiunea în atenţia guvernului României şi i-am ajutat să primească finanţarea Băncii Mondiale pentru a remedia situaţia. Rex s-a expus unui pericol fizic considerabil din cauza fabricanţilor centralei nucleare în timpul petrecut în România, pentru că erau pe cale să fie puşi să plătească sute de milioane de dolari cu titlu de compensaţie şi erau pregătiţi să facă orice pentru a-şi acoperi greşelile.

Maestrul ezită puţin.

— Din acest motiv, Colegiul va face tot ceea ce este posibil pentru siguranţa ta. Influenţa noastră nu este de ignorat.

Este imensă, se gândi Susan.

— Ca Membru, continuă Maestrul, vei avea o mare influenţă şi putere în ceea ce priveşte poziţia pe care o deţii şi secretele la care ai acces. Mai mult, majoritatea acţiunilor şi deciziilor tale vor fi lăsate la discreţia ta. Suntem siguri că nu ne vei dezamăgi.

— Nu vă voi dezamăgi, promise Susan. Dar cum am să mă descurc cu şefii mei de la Forum? N-au să dorească să ştie ce se întâmplă când am să dispar, din când în când, pentru proiecte? Nu vor deveni suspicioşi?

— Asta nu va constitui nicio problemă. Directorul Forumului este şi el Membru.

— Înţeleg, zise Susan râzând. Colegiul are tentacule peste tot.

— Da, are. Se află în inima tuturor organizaţiilor. Aşa şi trebuie, pentru a putea fi eficient. Statutul tău la Forum se va modifica. Vei deveni consilier acolo, ca să dispui de mai mult timp să lucrezi în proiectele Colegiului.

Susan digeră toate aceste informaţii şi apoi glăsui:

— Pot să vă mai pun şi alte întrebări?

— Desigur. Este de aşteptat.

— De ce am fost selecţionată?

Se plimbară pe o altă cărare şi trecură pragul intrării principale a Bibliotecii, lăsând în urmă uşile mari, din lemn

de stejar. Susan fu surprinsă la început de aparenta lipsă a măsurilor de securitate. Apoi îşi aminti că nimeni nu avea nicio şansă să pună piciorul pe insulă fără permisiunea Maestrului şi că orice intrus era uşor de depistat.

— Înainte de a numi un Membru, Arbitrii fac o verificare de fond, pentru a afla dacă persoana este potrivită. Asta include şi o evaluare făcută de alţi Membri, o analiză a biografiei şi o evaluare amănunţită a caracterului. Doar foarte puţini ajung să fie consideraţi potriviţi. Trebuie să fie pregătiţi să-şi subordoneze propriile lor aspiraţii şi dorinţe Colegiului şi să nu abuzeze de poziţia privilegiată încredinţată. Trebuie să fie, de asemenea, pregătiţi să lucreze într-o confidenţialitate totală, arareori fiind la curent cu foloasele muncii lor, ştiind că asta s-ar putea să fie doar o părticică din marele puzzle. Ei mai trebuie să accepte şi faptul că, în lumea de afară, e posibil să nu dobândească cele mai înalte funcţii politice sau corporatiste. Există doar câteva persoane pregătite pentru asta.

— Doar optzeci.

Maestrul zâmbi uşor.

— Aşa-i. Întemeietorul a ales bine numărul. Doar câţiva oameni.

Susan se uită în jurul ei prin bibliotecă. Nu mai era alta la fel. La parter, acolo unde se aflau, nu existau cărţi. Biblioteca era o sală cu tavanul foarte înalt, susţinut de coloane greceşti solide, care se întindeau până departe, întreaga structură fiind mult mai vastă decât părea de afară. Înaintea lor se afla un coridor central, încrustat cu marmură albă, imaculată. De-o parte şi de alta erau încăperi despărţite de pereţi din sticlă opacă, subţire. Maestrul se duse într-o latură a bibliotecii şi-şi plimbă palma peste ceea ce părea a fi doar un piedestal şi un soclu de marmură neagră sau grafit. Lucea, iar pe tabloul de comandă apărură lumini. Maestrul apăsă o tastă. Deodată, sticla deveni transparentă. Susan văzu că majoritatea încăperilor nu aveau alt mobilier decât un pupitru din

marmură albă şi un scaun negru. O luară pe coridor în jos.

— Cărţile şi documentele sunt ţinute la primul etaj şi în subsol. La acest nivel sunt numai sălile de lectură şi computerele, explică Maestrul, apoi continuă subiectul conversaţiei lor de dinainte. În primul an şi ceva, Susan, şederea ta aici va părea cam ciudată. Oricum, aşa cum ţi-au spus deja Arbitrii, funcţia este pe viaţă şi te poţi întoarce la Colegiu oricând doreşti, un apartament fiindu-ţi pus la dispoziţie pentru uzul tău personal. Ţi se vor oferi detalii despre ceilalţi Membri care se interconectează cu domeniul tău de studii. Din punct de vedere financiar, eşti asigurată pentru tot restul vieţii tale, iar Colegiul va face orice ca să-ţi acorde asistenţă.

Se opriră lângă o uşă de pe o latură. Se deschise când Maestrul privi spre o sursă de lumină aflată la nivelul ochilor. Intrară amândoi în încăpere. Apoi sticla se opaciză din nou. Acum era ca şi cum s-ar fi aflat într-o încăpere izolată, la fel de tăcută şi sărăcăcioasă precum chilia unui călugăr, dacă n-ar fi avut masa de marmură şi un scaun, aşezate înaintea unui perete de silicon. Apropiindu-se de masă, Maestrul trecu încet cu mâna peste o altă lespede de grafit, încrustată în marmură. Apăru o tastatură. În acest timp, peretele alb sclipi şi pe el se ivi un ecran imens, de înălţimea unui om. Începu să se formeze un disc care se rotea în jurul axei sale într-o multitudine de forme.

— Un computer cuantic, zise Susan.

— Da, rosti Maestrul. Aceste computere sunt mult mai avansate şi sofisticate decât cele pe care le vei fi văzut la Forumul Global pentru Cercetări Nucleare. Colegiul are două, construite şi întreţinute de Membri. Ei pot accesa, în mod secret, aproape orice computer din lume. De asemenea, acestea sunt conectate la toate bibliotecile şi instituţiile. Unul este disponibil pentru Membri, pentru cercetările lor.

Susan se întrebă oare la ce servea celălalt. Pentru ca Maestrul să comunice în secret cu liderii mondiali? Pentru

stocarea de informaţii suplimentare? Pentru ce?

— Toate informaţiile pe care le obţii, utile Colegiului, pot fi introduse în bazele de date ale acestui computer oriunde te-ai afla în lume şi indiferent în ce limbă. De asemenea, îl poţi accesa de oriunde din lume.

Maestrul trecu mâna peste dala din grafit şi ecranul dispăru. Ieşiră din încăpere, ajungând înapoi pe coridor.

— Ai întrebat de ce-ai fost tocmai tu selecţionată. Persoana care se ocupa de munca pe care o vei prelua tu a murit recent. Îl chema Rex Boone.

— Am cooperat cu el de câteva ori în cadrul Forumului. Era un bărbat genial. A fost o adevărată tragedie că a murit într-un accident de maşină. N-aveam nicio idee că era membru al Colegiului.

— A fost. Pentru noi a însemnat o mare pierdere. Arbitrii au decis ca tu să-i iei locul.

— Este o onoare pentru mine.

Se opri pentru a-şi pune gândurile în ordine, înainte de a continua.

— Ce se întâmplă cu informaţiile pe care le introducem în computer?

— Sunt folosite de mine şi de Arbitri mai ales în discuţiile mele cu liderii din mai bine de două sute de ţări din întreaga lume. Spre exemplu, încercăm să-i avertizăm din timp asupra unor potenţiale dezastre ambientale şi naturale. În domeniul tău, facem tot ce ne stă în putinţă să ne asigurăm că energia nucleară este folosită în scopuri nemilitare şi că se află sub control strict şi există inspecţii. În cazul respectării drepturilor omului putem, adesea, asigura eliberarea deţinuţilor politici în schimbul unor oferte de ajutor şi informaţii utile în alte domenii. Facem asta discutând direct cu conducătorii naţiunilor, în deplină confidenţialitate, astfel ca ei să-şi asume succesul pentru orice evoluţie pozitivă sau, în cazul unor probleme dificile, ele să fie rezolvate discret, departe de ochiul critic al mass-media. Există întotdeauna o soluţie. Percepţia şi exprimarea

sunt cheia.

Se aflau, din nou, pe treptele bibliotecii şi o luară pe cărare spre prima curte. Susan îşi dădu seama că întâlnirea introductivă cu Maestrul se apropia rapid de sfârşit. Câtă influenţă avea? Trebuia să fie imensă. Recenta eliberare a faimosului disident libian se datora influenţei lui? Deschiderea subită a regimului din Burma? Asigurarea de ajutoare pentru Iran, după catastrofalul lor război civil? Unificarea Coreei? Lucrurile astea i se datorau lui sau îi convinsese pe alţii că merita să le facă chiar ei?

— Maestre, de ce nu-şi exercită Colegiul intens influenţa asupra ţărilor lumii pentru a le determina să acţioneze mai mult pentru binele comun al omenirii? Cu această cunoaştere şi putere aţi controla naţiunile.

Maestrul clătină din cap.

— Astfel apare răul. Colegiul nu controlează nimic; noi încercăm doar să oferim consiliere. Dacă am începe să ne amestecăm în problemele unor ţări, dacă am sprijini numai principalele puteri mondiale, dacă am deveni o imensă instituţie birocratică, în cele din urmă, Colegiul ar deveni la fel de rău ca oricare altă dictatură, cu diferenţa că ar fi o dictatură intelectuală.

Obiectivul Colegiului nu este să domine, nici să ne impunem voinţa asupra întregii lumi. El încearcă să consilieze omenirea în întregul ei şi să fie imparţial în toate acţiunile sale. Colegiul nu are nicio agendă politică.

— Dar de ce Colegiul şi tot ce ţine de el trebuie să rămână în deplină clandestinitate?

Ajunseră în prima curte.

— A fost aşa încă de la bun început. Ce s-ar întâmpla dacă ar fi altfel? Membrii Colegiului ar începe să se concureze. Apoi mass-media mondiale ar veni pe insulă şi ar încerca să influenţeze lucrurile. În cele din urmă, liderii mondiali nu ar mai crede în confidenţialitatea instituţiei, nici n-ar mai fi convinşi că sfatul le este dat în secret, numai pentru ei, să procedeze cum cred ei. Dacă s-ar întâmpla

aşa, Colegiul ar deveni, cât de curând, corupt şi ar eşua. Vezi tu, această instituţie supravieţuieşte numai în virtutea neimplicării sale. Nu încearcă să concureze, ci doar să informeze.

— Dar are o putere imensă, cunoscând secretele atâtor ţări.

— Chiar are, făcu Maestrul, dar ceea ce caută, de fapt, este înţelepciunea, nu puterea.

Susan nu se mai obosi să-l întrebe ce s-ar întâmpla dacă un Membru ar dezvălui secrete despre Colegiu. Arbitrii îi clarificaseră deja această chestiune. Membrul respectiv ar fi exclus imediat. Nu numai că ar pierde privilegiul de a se afla în inima lucrurilor, precum şi siguranţa financiară, dar ar fi nevoit să returneze toate datele Colegiului şi să nu mai aibă niciun amestec în aceste chestiuni. Susan nu avea niciun dubiu că Colegiul avea suficientă influenţă încât să facă să se întâmple toate astea. De asemenea, pentru a împiedica orice dezvăluiri făcute publicului, arhivele Colegiului şi acţiunile sale au fost declarate inviolabile de carta ONU şi legile naţionale. Având Colegiul şi pe liderii mondiali împotrivă-i, asta i-ar face viaţa foarte dificilă unui fost Membru, nepregătit să coopereze. Susan se întreba dacă s-ar merge atât de departe încât Colegiul să-l suprime fizic pe cel care l-a trădat. Probabil că nu era potrivit să-l întrebe aşa ceva pe Maestru într-o astfel de conjunctură. Aşa că trecu la un alt atac.

— Maestre, atâtea lucruri se prăpădesc în lumea de-afară. Oamenii de pe stradă sunt îngrijoraţi de instituţiile noastre de guvernământ. Ne îndreptăm spre dictatura lăcomiei şi corupţiei pe scară largă. Chiar şi preşedinţia SUA pare să fi fost la un pas de colaps, nu cu mult timp în urmă. Nimeni nu mai are încredere în supermedia şi în ceea ce ni se zice acum. Oamenii ar vedea Colegiul intrând pe scena politică, dând la o parte vălul secretului şi dezvăluind tuturor adevărul. Ei consideră că ar trebui să intervină împotriva corupţiei globale şi să fie văzut asumându-şi un

rol tot mai semnificativ.

— Iar asta nu se va întâmpla, cu toate că aceeaşi cerere a fost formulată şi în ultimele opt secole. Nu acesta este scopul instituţiei noastre. Puterea de care dispunem noi trebuie să rămână mereu ascunsă. Dacă n-ar fi aşa, curând Colegiul ar deveni mai rău decât instituţiile de care se plânge lumea, răspunse şi îşi fixă privirea asupra ei. Ai încredere, continuă el cu un ton blând, dar ferm. Se apropie vremuri foarte dificile, însă Colegiul va rezista până la sfârşit, chiar dacă piere totul în jur. Pentru că el constă în mai mult decât simplii indivizi. Este un ideal, iar pentru asta omenirea va face întotdeauna eforturi, mult timp după ce tu şi cu mine vom fi dispărut.

— Desigur, oamenii încearcă să se infiltreze în Colegiu, nu? Cum îi împiedicaţi să distrugă instituţia?

— Colegiul face tot ce-i stă în putinţă pentru a se proteja.

Se aflau lângă fântâna arteziană din prima curte, cu gheaţa sa la fel de strălucitoare şi limpede ca sticla. El vorbi mult mai apăsat.

— Bineînţeles că este posibil ca un Membru sau chiar un Arbitru să încerce să folosească instituţia pentru propriile sale interese. Nimeni nu poate proiecta un sistem perfect şi, uneori, arta înşelătoriei atinge un nivel neobişnuit. Oricum, acest lucru se întâmplă foarte rar şi există căi prin care Colegiul încearcă să se protejeze de corupţie şi de decăderea interioară. Uneori, oamenii îşi dezvăluie singuri adevărata lor natură.

— Chiar şi Maestrul?

Susan îi zâmbise provocator când vorbise. Îi plăcea de el. Simţea că se afla în prezenţa unei fiinţe umane remarcabile, îi simţea umilinţa şi măreţia. Totuşi, în lumea de-afară se amplificau zvonurile cum că, în cele din urmă, însuşi Colegiul se surpa şi că lucra pentru anumite ţări, nu pentru pacea lumii. Nu declarase chiar Paul Faucher, fostul consilier american pentru securitatea naţională, în biletul

său de adio, că Maestrul fusese implicat în eforturile de destituire a preşedintelui Davison, cu toate că preşedintele în persoană negase vehement? Nu apăruseră apeluri în cadrul ONU pentru revocarea statutului privilegiat al Colegiului, dacă Maestrul chiar era cel care părea să fie?

— Da, chiar şi Maestrul. De asemenea, el ar putea încerca să se impună pe sine şi dorinţele sale egoiste în Colegiu, pentru că toate fiinţele umane sunt supuse poftelor, mai ales necesităţii afirmării puterii, însă, în cele din urmă, toate eşuează. Asta este natura lucrurilor din această lume.

În cele din urmă, ajunseră la cabina portarului, iar Symes ieşi s-o preia pe Susan. Când se va întoarce aici, va fi Membru al Colegiului. Va începe să lucreze în interiorul sistemului.

— Mai am numai o întrebare, zise ea. Poate cineva demisiona de aici?

— Orice Membru poate demisiona, răspunse el încet, însă asta nu s-a întâmplat de ani buni. Când vei începe să lucrezi la Colegiu, vei afla că misterele sale interne ţi se vor dezvălui după o vreme. Pentru toată lumea, la fel ca pentru mine, totul e ca o despăturire. Oricum, dacă un Membru demisionează, continuă Maestrul, schimbându-şi tonul, el sau ea nu mai are cum să revină niciodată în Colegiu, iar jurământul de păstrare a secretelor e valabil pentru toată viaţa. Te întrebi dacă Arbitrii sau chiar eu, în calitate de Maestru, aş putea demisiona? Răspunsul este nu, zise, înclinându-şi uşor capul.

Dădură mâna şi Susan se pregăti să plece. Apoi Maestrul rosti:

— Susan, am vrea să ne ajuţi imediat cu ceva.

— Despre ce-i vorba?

Maestrul îşi coborî glasul.

— Rex Boone a murit subit. O să trimitem oameni la Forumul Global pentru Cercetări Nucleare ca să-i cureţe biroul. Suntem foarte interesaţi de ceea ce lucra el chiar

înainte de moartea sa, orice informaţie pe care s-ar fi putut s-o adune despre Colegiu şi structura sa internă. Am vrea să ne ajuţi. Unul dintre Arbitri va lua legătura cu tine când te întorci la Washington. Este urgent.

— Minunat, făcu Susan entuziasmată.

Ziua de azi fusese cea mai măreaţă din viaţa ei.

— Aş fi încântată să ajut. La revedere, Maestre!

— La revedere!

Privi cum Maestrul intră în a doua curte şi cum dispare din raza ei vizuală. În timp ce mergea, remarcă faptul că era uşor încovoiat. Ca un pelerin purtând o cruce.

Andrew, Ivan şi Sebastien s-au adunat în biblioteca Maestrului, aflată în cea de-a treia curte. Symes le-a spus că Maestrul va veni de îndată.

Unde era Tanya?

Cei trei concurenţi contemplau şirurile de cărţi din faţa lor, cu cotoarele licărind în lumina slabă a veiozelor de pe poliţa căminului. Biblioteca acoperea un spectru foarte larg de cunoştinţe ale omenirii. Tomurile cu lucrări ştiinţifice zăceau alături de broşurile filozofice. Şirurile numerotate de lucrări juridice stăteau alături de lucrări literare scrise în zeci de limbi. Politica şi religia erau amplasate împreună, pe aceleaşi rafturi, cu antagonismul lor mutual potolit doar superficial de texte de psihologie şi economie interpuse. Rafturile, înălţându-se de la podea până la tavan, conţineau hrana spirituală a unei minţi enorm de citite, una care cercetase fără încetare prin analele istoriei şi gândirii umane într-o încercare de înţelege ceva din această creatură ciudată, omul. Şi ce descoperise Maestrul după atâta amar de învăţătură? Ce revelaţii secrete avea el despre mintea omenească şi cele mai adânci cotloane ale ei? Ce era cu pofta de reuşită, putere şi glorie?

Ivan nu avea habar. Însă ştia un singur lucru: în sinea lui îl admira şi-l invidia pe Maestru. Îl invidia pentru puterea lui, pentru cunoştinţele sale, pentru cărţi, reşedinţă, pentru

genialitatea lui, exprimată fără cel mai mic efort. Şi, mai presus de tot, îl invidia pentru că era Maestru, creuzetul talentului său şi piatra de temelie a succesului său. Mai mult, era convins că aceeaşi invidie pulsa cu tărie şi în sufletul companionilor săi.

Unde-i Tanya? Se întreba Sebastien. Se decisese, în cele din urmă, să nu mai participe? Aşa se părea. Era încântat de decizia ei, pentru că nu voia să lupte împotriva ei. Asta i-ar fi rănit pe amândoi, iar el nu avea dubii despre cine-ar fi câştigat. Totuşi, nu voia s-o piardă. Voia ca ea să rămână cu el în timp ce-şi îndeplinea misiunea, să-i ofere încurajările şi dragostea ei. Îi studie pe ceilalţi, iar un zâmbet vag îi apăru pe buze în timp ce se gândea la Tanya. Trebuiau să-şi dea seama că ei doi vor lucra împreună în cursa pentru locul Maestrului. Ce vor face Andrew şi Ivan în acest caz? Sebastien nu avea nicio îndoială asupra reacţiei sale în situaţia lor.

Tocmai atunci se deschise uşa bibliotecii, iar Tanya intră în încăpere. Sebastien făcu o grimasă. În pofida rochiei ei imaculate, care-i punea silueta cel mai bine în evidenţă, şi zâmbetului radios, oferit la discreţie tuturor, Sebastien îşi dădu seama că era furioasă pe el. Ea se duse să se aşeze pe canapea, alături de Andrew, evitând cu grijă privirea lui Sebastien. O va îmbuna el cumva, ştia, deşi îşi dădu seama că doar scuzele nu erau suficiente. Sebastien începu să spună ceva, însă orice conversaţie fu retezată de apariţia în încăpere a Maestrului.

— Presupun că fiecare dintre voi s-a decis să accepte nominalizarea.

Privirile lui treceau de la o faţă la alta.

Schimbară ocheade stânjenite, nedorind să-şi dezvăluie ambiţiile într-o manieră atât de deschisă.

— Da, răspunse fiecare dintre ei.

— Gândiţi-vă bine, pentru că odată ce aţi ales nu mai aveţi cum da înapoi. Nu veţi mai fi Membri ai Colegiului şi nu veţi putea reveni decât în postura de Maestru. Indiferent

de situaţie, jurământul vostru pentru păstrarea secretului rămâne în picioare.

— Da.

Acceptul a fost rostit de toţi, fără nicio urmă de ezitare.

— Foarte bine, zise Maestrul.

Îl priveau cu nerăbdare, ştiind că orice va spune va avea o semnificaţie monumentală pentru ei toţi.

— Aşa cum v-am menţionat anterior, începu Maestrul, termenii jocului pentru locul Maestrului sunt stabiliţi de Arbitri, iar eu sunt la fel de supus ordinelor lor cum sunteţi şi voi.

Scoase dintr-un sertar o scrisoare sigilată. Rupse sigiliul şi citi conţinutul misivei.

„Următorul Banchet al Membrilor **se** va ţine în Ajunul Crăciunului, la ora 8 p.m. Concurentul care **se** va prezenta înaintea Arbitrilor în această încăpere, la acea oră şi care a pus într-un cont precizat de Arbitri suma de douăzeci de milioane de dolari, obţinuţi prin eforturile proprii, va deveni Maestru.”

Se lăsă o tăcere grea. O tăcere uimită. Maestrul îi privi. Ştia la ce se gândeau. De pe buzele lui Andrew se desprinse un geamăt involuntar. Era aproape imposibil. Nu-şi putea crede urechilor. Toate gândurile sale se pliaseră la ideea că acest concurs pentru locul Maestrului va fi unul al minţii, o competiţie a puterii intelectuale, nu aşa, o vânzare sordidă a unei funcţii cui citează mai mult. Andrew observă figurile uluite ale companionilor săi. Nici ei, se pare, nu reuşeau să-şi mascheze surpriza folosindu-se de o mască intelectuală. Competiţia nu era ceea ce crezuseră, ba chiar opusul.

La ce-i trebuiau Colegiului douăzeci de milioane de dolari? Era penibil, fundaţia era foarte avută. Totuşi, care era explicaţia plauzibilă? Au înnebunit Arbitrii? Sau Colegiul,

ca multe alte instituţii, căzuse pradă lăcomiei, iar acum locul Maestrului era scos la mezat pentru cel care dădea mai mult, tot aşa cum romanii vânduseră purpura imperială? Pe chipul lui Andrew se reflecta consternarea. Era imposibil. Probabil nu înţelesese el bine ori îl surprinseseră într-una dintre reveriile lui stupide. Totuşi, ştia că nu era aşa. Îşi şterse fruntea cu mâna, iar ochii-i scăpărau de furie şi dispreţ; furie faţă de el însuşi, din cauza ambiţiilor sale, iar dispreţul era pentru Maestru. Pentru asta murise Rex Boone?

Sebastien fu primul care-şi reveni. Scoase un zâmbet foarte sarcastic. Acum erau prinşi într-un joc pentru a cărui câştigare erau implicate lucruri total opuse a ceea ce crezuseră ei. O chestie foarte isteaţă. Arbitrii nu erau smintiţi, aşa că se hotărâseră asupra acestui lucru dintr-un anumit motiv, iar el era convins că ştia care era.

— Şi cum obţinem aceşti bani?

— Asta rămâne să decideţi voi.

— Legal sau ilegal?

— Asta rămâne să decideţi voi, zise Maestrul. Alegerea vă aparţine. V-aţi înhămat la acest concurs, iar calea voastră în viitor este hotărâtă de-acum numai şi numai de voi.

Ivan nu spuse nimic, dorind să-şi păstreze gândurile pentru sine. Era evident că banii nu-i erau necesari deloc Colegiului. Drept rezultat al „legământului”, deţinea sume uriaşe într-un fond. Deci, de unde până unde cererea de a obţine douăzeci de milioane de dolari în decurs de un an? De ce o sumă atât de mare? Descoperise Rex Boone implicarea Colegiului în activităţi suspecte? Ce fel de activităţi? Secrete nucleare? Îşi plătea vreo datorie? Şi mai important, cine beneficia de aceşti bani? Colegiul? Arbitrii? Chiar Maestrul? Îl cumpărau?

Tanya îşi drese glasul. Tenul ei devenise foarte alb. Rosti cu o voce uşor răguşită:

— Scrisoarea spune „prin eforturile proprii”. Ce vrea

să însemne?

— Înseamnă că nu puteţi obţine banii cu ajutorul vreunui guvern, companii sau instituţie în care lucraţi în lumea de-afară. Nici nu puteţi împrumuta, pur şi simplu, banii sau să vă fie oferiţi de o terţă parte. Va trebui să faceţi singuri rost de aceşti bani, prin experienţa şi abilităţile voastre.

Isteaţă chestie, se gândi Sebastien. Altfel, ar pune guvernul american sau pe cel brazilian să-l ajute să devină Maestru, în schimbul unor favoruri ulterioare. Desigur, putea ignora interdicţia, dar ar trebui să fie prudent. Ştia că Membrii lucrau în cele mai înalte eşaloane din guvernele lumii. Sau n-ar putea fura banii? Exista ca posibilitate. Totuşi, era timp berechet să decidă cum va face rost de ei. Odată cu moartea lui Rex Boone, bănuia că era favoritul cursei. Cine era cel mai semnificativ adversar al său? Privi spre Tanya, Ivan şi Andrew. Va lucra cu Tanya, pentru a mai reduce din sorţii potrivnici. Asta-i mai lăsa doar pe Ivan şi Andrew. Ar paria că Andrew era adversarul. Militarul îl învinge pe politicianul tactician. Filozoful îl ia pe spion. Şi totuşi...

În timp ce ei îşi cântăreau soarta, se lăsase liniştea. Să obţii legal douăzeci de milioane de dolari într-un an era aproape imposibil, se gândea Tanya. Totuşi, condiţia prealabilă nu era chiar aşa de prostească. Îi aducea pe toţi pe aceeaşi linie, indiferent de abilităţile lor sau de legăturile lor. Niciunul dintre ei nu avea un avantaj intrinsec şi înfruntau riscuri enorme dacă ar fi acţionat ilegal. Nu numai că n-ar fi avut protecţia Colegiului, dar zăcând într-o închisoare cine ştie pe unde i-ar fi împiedicat să-şi facă apariţia la următorul Banchet. Tanya îl scrută pe Maestru. Ce credea el despre acest concurs? Nu era deloc şocat de nuanţa sa mercenară? Expresia lui nu dezvăluia nimic, ceea ce o tulbura mai mult decât oricând. Ce-o fi făcut în apartamentul lui Rex Boone? Cunoştea circumstanţele legate de moartea lui? Se zgribuli uşor. Poate că, până la

urmă, ea şi Sebastien ar trebui să coopereze. Să-i spună chiar acum de decizia ei?

Ivan îşi drese vocea.

— Scrie „concurentul”. Ce se întâmplă dacă apar mai mulţi?

Maestrul răspunse sigur pe el:

— Ceea ce au stipulat acolo Arbitrii, voi interpretaţi cum vreţi. Nu vor oferi nicio altă explicaţie.

— Înţeleg.

Singura cale pentru Ivan de a-şi asigura victoria era să facă în aşa fel încât numai el să apară în acea zi. Aceasta-i era intenţia?

— Mai este o singură chestiune, continuă Maestrul. Aşa cum am subliniat, de acum sunteţi pe cont propriu. Nimeni de la Colegiu - inclusiv Arbitrii şi Maestrul - nu vă va acorda niciun fel de asistenţă în acest concurs. Începând cu această zi, nu mai sunteţi Membri şi nu vi se va permite să intraţi în incinta Colegiului până în ziua când va trebui să apăreţi înaintea Arbitrilor. Poate că veţi începe să apreciaţi seriozitatea încleştării care vă aşteaptă. Este una aleasă de voi. Rămas-bun şi mult noroc!

Acestea fiind spuse, dădu solemn mâna cu ei şi-i conduse la uşă. Jos pe scări, Symes îi escortă afară din cea de-a treia curte pentru a doua şi ultima dată. Nu ştia ce se petrecuse între ei.

Maestrul se duse în biroul său şi se aşeză la pupitru. În câteva minute avea o întâlnire cu premierul Chinei. Apoi va sosi preşedintele Mexicului, pentru a discuta ultima răscoală sângeroasă din regiunea Chiapas. După aceea mai avea şi alte întâlniri şi convorbiri telefonice până seara. Munca unui Maestru era fără sfârşit. Totuşi, orice lucru omenesc avea finalitatea... şi preţul lui.

Oftă. Care era preţul unui loc de Maestru?

9.

Să ai puţine cunoştinţe este, totuşi, un câştig;
Să ai multe, te năuceşte.

Lao Zi

Ianuarie. Congo.

Andrew conduse până la tabăra ONU pentru refugiaţi, la Kapanga, un orăşel în sudul Congoului. Trecuseră două săptămâni de când concurenţii părăsiseră Colegiul şi porniseră pe drumul competiţiei pentru locul Maestrului. Andrew se întorsese imediat în Africa cu avionul, pentru a-şi termina misiunea din cadrul Naţiunilor Unite, ca să poată să se ocupe de căutările sale. Înainte de a pleca din Congo pentru totdeauna, se duse să verifice cum se descurcau sătenii salvaţi de el din ghearele rebelilor cu o lună în urmă. Ultima sa deplasare din acea zi îl duse la spitalul improvizat din capătul taberei.

— Unde ţi-e telefonul? Zise Obedi în swahili.

Îl contempla pe bărbatul cu părul de culoarea nisipului, cu faţa arsă de soare şi început de chelie. Nu era o faţă urâtă, dar nici atractivă nu era. Totuşi, ochii de un albastru închis rămăseseră foarte vii în mijlocul chipului bătucit şi marcat de vreme, iar asta era ceva important pentru Obedi. Pentru că atunci când viaţa părăsea ochii, asta însemna că acea persoană renunţase la tot şi ştia din propria experienţă că era mai bine să se ţină departe de astfel de oameni. Dacă vrei să supravieţuieşti, ţine-te aproape numai de supravieţuitori. Sora lui îi spusese asta. Cu excepţia celor din familie. În acest caz, trebuia să stai lângă ei până la finalul amar, pentru că în afara familiei nu mai era nimic.

— N-am adus telefonul cu mine.

— Oh, făcu Obedi şi se uită pieziş spre Andrew.

Stăteau aşezaţi pe o băncuţă din lemn, în curtea

spitalului. Obedi îşi înfipse degetele de la picioare în praful galben. Peste tot în jurul lor se auzeau zgomotele provocate de cei care alergau să se aşeze pe la cozile pentru următoarea distribuire de ajutoare. Andrew îl descoperise pe băiatul de şapte ani în mijlocul unei busculade, stând calm pe bancă, în timp ce contempla lumea dramatică din jurul său.

— Cum te simţi?

— Mai bine. Aici ne dau de mâncare. Iar mâna mea e mai bine.

Arătă spre bandajul care-i fusese pus dimineaţa. Bumbacul alb era deja acoperit de murdărie şi praf.

— Grozav. Iar sora ta ce face?

— E OK. Are grijă de copiii mici.

— Înţeleg.

Andrew aşteptă întrebările lui Obedi în timp ce urmărea cum mulţimea se înghiontea şi se bătea pentru hrană, fiecare pentru sine, bărbaţii lovind cel mai tare. Latura umană din ei dispăruse într-o asemenea măsură, încât ajunseseră mai jos decât vitele.

— Cât ai de gând să stai?

— Încă vreo câteva zile. Mai există un grup de oameni pe care ONU vrea să-i mute în această tabără. Din nord. S-ar putea să fie nevoie să-i ajut.

— Oh, făcu Obedi.

Îşi schimbă puţin poziţia pe bancă, pentru a-şi feri braţul rănit de căldura dogoritoare a soarelui.

— Când vor înceta luptele?

— Nu ştiu, răspunse Andrew. Cât de curând, sper.

— O să le opreşti tu?

— Exact asta încerc.

— Împreună cu oamenii de la telefon.

— Da, împreună cu oamenii de la telefon.

— Şi după asta ce-o să faci?

— Trebuie să mai fac şi altceva.

N-avea cum să-i explice unui copil că era implicat într-

o competiţie pentru una dintre cele mai puternice funcţii din lume, postul unui om care chiar acum încerca să pună capăt conflictului din Congo şi celor din atâtea alte locuri.

— Te mai întorci?

— Da, am să mă întorc, dar numai după câtva timp.

Obedi dădu încet din cap.

— Când ai să te întorci, vii să mă vezi şi pe mine? Dacă mai trăiesc?

— Da, am să mă întorc să te văd, zise Andrew.

Îl mângâie pe cap cu afecţiune.

— Acum cred că ar trebui să merg să vorbesc şi cu sora ta.

Se ridicară şi se îndreptară spre intrarea în spital, trecând prin încăierarea generală.

— Uite-o.

Obedi arăta spre o copilă slabă, probabil nu mai mare de cincisprezece ani. Avea o rochie simplă, roşie, şi era desculţă. Rochia era mult prea matură pentru silueta ei de copil, sfrijită din cauza malnutriţiei, cu sâni mici, un trup uscăţiv şi membre firave. Probabil îi dăduse fratelui ei cea mai mare parte din mâncare. Sora lui Obedi îi privi cu nişte ochi trişti. Avea grijă de un grup de copii mici care jucau şotron pe nişte pătrate desenate rudimentar în praf.

— Cum o cheamă pe sora ta?

— Shisvannah.

— Bine. Acum du-te şi ia nişte mâncare.

Obedi plecă să ia hrana, în vreme ce Andrew se aşeză lângă fată şi începu să discute cu ea. Aşa cum bănuia, Obedi şi sora lui nu aveau familie şi niciun fel de rude. Fuseseră ucişi cu toţii de rebeli, în masacrul din sat. Îi dădu nişte bani şi-i spuse să-l ţină pe fratele ei aproape de ea. Se va întoarce să-i vadă când va putea. De asemenea, le va cere oficialilor ONU să aibă grijă de ei, deşi ştia că această cerere conta foarte puţin, din moment ce aveau de îngrijit mii de oameni. Andrew îi zise lui Shisvannah să plece şi să ia ceva de mâncare. Va avea el grijă de copii.

Se sprijini, extenuat, de peretele colibei. Rebelii îşi mutaseră liniile departe, în sudul ţării, contrar acordului mijlocit de ONU, iar acolo reizbucniseră luptele şi se lăsase cu multe pierderi de vieţi omeneşti. Cu toată influenţa Maestrului, era puţin probabil să se ajungă şi de astă dată la o încetare a focului. Atunci ce mai căuta Andrew aici? Competiţia începuse deja, iar el nu făcuse niciun progres în această privinţă în Congo. Douăzeci de milioane de dolari însemnau mai mult decât întreaga bogăţie din regiune. Privi cum se jucau în praf copiii mici. Ce se va alege de Obedi şi de sora lui? Ca orfani, şansele lor de supravieţuire nu erau deloc strălucite şi pierduseră deja mult din greutate. Îşi lăsă capul în mâini. Mintea i se învălmăşea.

— Nu, nu poţi să sari în pătratul ăla.

— De ce nu? Zise copilaşul.

— Pentru că nu poţi. Trebuie să sari mai întâi în pătratul ăsta.

Fata mai mare, de şase ani, arătă pătratul şi-l împunse în piept pe cel mic.

— Du-te înapoi şi ia-o de la început.

— De ce?

— Pentru că aşa este jocul.

— Dar eu vreau să sar în ăla.

— Ei bine, nu se poate.

Andrew se uită cum se certau, sub ochii lui, cei doi copii. Brusc, se simţi ca şi cum i-ar fi fost ridicat un văl de pe ochi. Şotronul şi concursul pentru locul Maestrului aveau un lucru important în comun. Maestrul se referise la concursul pentru funcţie ca la un joc. Iar toate jocurile aveau reguli. Maestrul le mai spusese şi care erau regulile. Să obţină douăzeci de milioane de dolari şi să se înfăţişeze înaintea Arbitrilor la o anumită dată. Oricum, îşi dădu el seama, concurenţii nu izbutiseră să pună o întrebare crucială. Uitaseră să-l întrebe pe Maestru care erau celelalte reguli ale competiţiei. Reguli care să răspundă unor nedumeriri de genul când trebuia să se ţină concursul,

cât de mulţi concurenţi trebuiau să fie, cum erau ei aleşi. Pentru că Jocul Maestrului, la fel ca oricare alt joc, nu putea exista decât în cadrul unor reguli asupra tuturor aspectelor sale. Aşadar, care erau celelalte reguli? Dar şi mai important, unde erau?

Andrew ştia că pentru ultima întrebare exista un singur răspuns posibil: în Colegiu, pentru că secretul acestui joc ar fi ascuns pe cât se poate de bine.

Se ridică să-şi ia rămas-bun de la Obedi.

Olanda. Rotterdam.

Andrew se afla în biroul mohorât, stând pe un scaun şubred din plastic. Depozitul, în care partea din faţă era ocupată de birou, era situat lângă o cale de acces dintr-o zonă părăginită a docurilor din Rotterdam. Un observator oarecare n-ar fi acordat acestui loc o a doua privire, din moment ce pereţii săi groşi purtau urmele unei firme de containere şi astfel nu se deosebea de celelalte clădiri de pe chei, ponosit şi, cumva, lăsat de izbelişte. Însă nu era ca ele, iar aparenţele puteau fi înşelătoare, şi acesta era cazul depozitelor militare.

În spatele peretelui de la capătul biroului se aflau numeroase încuietori şi porţi, iar dincolo de ele era un arsenal impresionant. Fusese adunat de una dintre principalele grupări de mercenari olandezi, care-şi ofereau priceperea şi serviciile celui care plătea cel mai bine. Andrew menţinea de mulţi ani contactul cu ei, la fel cum făcuse şi în cazul unui număr foarte mare de alte organizaţii - militare şi teroriste - din întreaga lume. Făcea parte din munca sa de Membru să ajute Colegiul şi pe Maestru să evalueze forţa militară a diferitelor ţări şi a capacităţii lor combative. Toate fiind fire în imensa pânză de păianjen.

— Andrew!

Olandezul dădu mâna cu el şi se lăsă să cadă pe scaun, în spatele unui pupitru metalic uzat. Era un bărbat mătăhălos, cu umeri largi şi burdihan. Asta şi părul roşcat,

rărit, obrajii plini şi nasul borcănat nu sugerau niciun fel de legături cu armata. Mai degrabă descriau constituţia unui măcelar. Sau a unui preot cu picioarele pe pământ, care se bucurase prea mult de ospitalitatea enoriaşilor săi. Totuşi, el conducea grupul de mercenari. Andrew îl cunoştea pe olandez de mulţi ani şi ştia totul despre operaţiunile sale cu mercenarii. În schimb, olandezul ştia foarte puţin despre Andrew, în afară de faptul că era consultant al ONU şi că avea ciudata abilitate de a apărea ca din senin în locurile fierbinţi de pe glob. Olandezului nu-i păsa cine era de fapt, cu toate că avea bănuielile sale. În mod normal, i-ar păsa destul de mult, dar cu el făcea o excepţie. Cu câţiva ani în urmă, îl salvase în jungla din Papua Noua Guinee, împreună cu doi camarazi răniţi, de la dezmembrarea de către partea care câştigase. Nu fusese o perspectivă prea plăcută, iar pentru că-i salvase viaţa, olandezul era gata să-i acorde încrederea sa totală şi aştepta să-i facă un favor de proporţii. Un favor pe care Andrew intenţiona să-l ceară.

— Pieter, am nevoie de ajutorul tău. Vreau să vizitez o insulă.

— Bine, poţi face asta într-o vacanţă, zise olandezul în engleza lui cu accent şi se ridică. Hai să facem o plimbare.

Înşfăcă un pachet de ţigări ruseşti. Fusese prin Ural, recent.

Se aşezară pe chei, pe nişte borne uriaşe, privind cum veneau petrolierele. Era lapoviţă şi deasupra apei plutea o ceaţă uşoară.

— Trebuie să ajung şi să plec de pe insulă fără să fiu văzut, aşa că am nevoie de ceva din echipamentul tău. Ce ai mai bun.

Olandezul dădu din cap şi-şi aprinse o ţigară. Riscul de a muri din cauza fumatului era ultima dintre problemele sale.

— OK. Se poate aranja. Pe când?

— Peste trei săptămâni.

— Mai zi-mi câte ceva. Care-i numele insulei?

Andrew ezită.

— Am să-ţi spun într-o clipă.

Începu să-i vorbească de insula Tirah fără a-i divulga numele. Era un loc excepţional de dificil de vizitat în secret, din diverse motive. În primul rând, pentru că era situată într-un loc izolat. În al doilea rând, era accesibilă numai cu feribotul, prin singurul său port; sau cu elicopterul, pe unicul său heliport. Oricum, niciunul dintre aceste mijloace nu putea fi utilizat din moment ce erau supravegheate. În al treilea rând, ţărmul foarte abrupt şi curenţii marini puternici care se învolburau în jurul ei împiedicau venirea şi acostarea vreunei ambarcaţiuni în alt loc decât în singurul port. Drept rezultat, topografia locului făcea ca vizitele neanunţate să fie extrem de dificile, exact motivul pentru care Lordul Insulelor o alesese pentru înfiinţarea Colegiului. Andrew ajunsese la concluzia că singurul mod prin care ar ajunge acolo fără a fi detectat ar fi pe calea aerului şi numai noaptea. Olandezul recepţionă informaţiile mormăind.

— Au la dispoziţie echipament pentru detectarea vreunui aparat de zbor în spaţiul lor aerian?

— Fără nicio îndoială. Dar cred că doar pentru altitudine mare şi nu sub o anumită limită, de, să zicem, două sute de metri. Bănuiesc că atunci ar apărea prea multe interferenţe. Dacă folosim un mic elicopter care să zboare la rasul ţărmului, atunci nu vor fi capabili să-l detecteze. Mai ales dacă apare dinspre nord-vestul insulei, acolo unde se află munţii. Mai trebuie spus că ar fi o călătorie periculoasă în această parte a anului, din moment ce vântul deasupra mării este destul de puternic. Este necesar ca pilotul să fie foarte experimentat. Unul care să poată zbura şi în orb.

— Continuă, făcu olandezul.

Încă nu se angajase cu nimic. Nici măcar faţă de cel care-i salvase viaţa.

— Cred că şansele de a intra şi ieşi în acest mod de

pe insulă, nedetectat, sunt destul de mari. De asemenea, nimeni nu se aşteaptă la asta. Nu există niciun motiv pentru care cineva să-şi dorească să pătrundă în secret pe insulă, când ar putea intra în clădirea principală a ei, un castel.

— Un castel? Cine stă acolo?

Curiozitatea mercenarului fusese stârnită. Totul părea un complex penitenciar. Încerca Andrew să scoată pe cineva din puşcărie?

Fu nevoit să-i explice că nu locuia nimeni acolo, pe insulă, în afară de cei din castel. În acest moment al anului, numărul ocupanţilor insulei ar fi redus, mai puţin de treizeci de oameni, inclusiv personalul. De asemenea, mai explică şi faptul că pătrunderea în castel era adevărata problemă, din moment ce acolo nu exista decât o singură intrare şi nu văzuse niciodată hărţi detailate ale insulei. Bănuia că nici nu existau.

Olandezul era uluit.

— Trebuie să existe ceva hărţi. Ruşii sau armata SUA au de gând să facă hărţi despre fiecare insulă de pe această planetă.

— Poate că aşa e, zise Andrew, clătinând din cap, însă acestea nu vor dezvălui cine ştie ce. Nu ce-i la suprafaţă este important. Ce se află sub pământ contează. Sub pământ se află un labirint de tuneluri.

— Eşti sigur? Ai fost prin ele?

Olandezul strivi chiştocul ţigării privind cum trecea un petrolier.

Andrew mărturisi că nu. Oricum, cea de-a treia curte era ocupată de un singur om, care intra şi ieşea de acolo în secret. Din moment ce traseul său nu era vizibil la suprafaţă, nu putea fi decât subteran. Tunelurile fuseseră construite cu mult timp în urmă. Andrew era destul de sigur că existau. Olandezul îl studie cu mare atenţie în timp ce dădea aceste explicaţii. O a treia curte. Nu părea să fie o bază militară. O fi vreun spital sau un institut de cercetări;

şi cine era acel bărbat misterios despre care venise vorba? Plănuia vreun asasinat?

— Castelul are, în total, trei curţi interioare, continuă Andrew. După cum îţi poţi imagina, în cea de-a treia va fi cel mai dificil de intrat neobservat. De fapt, este imposibil.

— Şi tu unde trebuie să ajungi? Întrebă olandezul cu o grimasă.

Andrew zâmbi.

— În cea de-a treia curte.

— Se leagă, comentă companionul său iritat. Ştiam eu că ai alegi calea cea mai uşoară. În afară de tuneluri, mai sunt alte intrări?

O luară la pas pe chei. Olandezul lovi o cutie de coca-cola, azvârlind-o în apă. Nu era o închisoare. Mai degrabă o instalaţie militară.

— Singura intrare de care ştiu este o uşă care dă în cea de-a treia curte, însă am scos-o deja din calcul.

Nu cunosc combinaţia încuietorii electronice şi este un loc prea evident pentru a nu fi pus sub supraveghere.

După ce petrecuse atâta timp la Colegiu, ştia că în apartamentele lor nu se putea intra decât cu ajutorul unei combinaţii de coduri electronice. Accesul în cea de-a treia curte era la fel. Nu ştia să existe astfel de dispozitive în prima şi a doua curte, ceea ce-i sugera că se avea încredere în ideea generală că nu-i posibil să răzbaţi până acolo. Oricum, mai ştia că nu trebuia să presupună absolut nimic. Cea de-a treia curte constituia un teritoriu necunoscut şi misterios.

— Aşadar, începu olandezul, ce propui?

Se uită la ceas. Va trebui să plece curând. Urma să vină un transport de lansatoare de rachete antitanc de la prietenii săi chinezi, iar aceştia voiau întotdeauna plata pe loc.

Andrew îi spuse că planul lui nu era să pătrundă în castel prin intrarea principală, nici prin prima ori a treia dintre curţi. În loc de asta, va pătrunde în cea de-a doua

curte şi se va îndrepta spre cea de-a treia printr-un tunel subteran despre care era absolut sigur că exista. Orice pătrundere directă în cea de-a treia curte pe la suprafaţă era mult prea riscantă. Pentru a intra în cea de-a doua curte, însemna că trebuia să escaladeze ţărmul abrupt, apoi granitul zidurilor castelului. Pentru asta avea nevoie de echipament de ascensiune folosit de forţele speciale ale SUA.

Mai petrecură câteva minute discutând dacă olandezul putea furniza articolele şi la ce cost. Olandezul confirmă că da, cu o oarecare reţinere. Devenise mult mai prudent. Se părea că se punea la cale un asasinat, iar estimările sale asupra lui Andrew sufereau nişte ajustări rapide. Nu era sigur că-şi dorea să fie implicat.

— Şi ce-i cu persoana din cea de-a treia curte? Întrebă olandezul într-o doară. De unde ştii că va fi acolo?

— Eu sper să nu fie, răspunse Andrew, dar nu pot fi sigur.

Alesese o zi pentru pătrunderea în Colegiu când credea că Maestrul va lipsi de acolo: ziua întrunirii G10 de la Chicago, pe data de 26 februarie, când liderii cei mai puternici din lume se vor reuni pentru a discuta despre economia mondială. Era aproape sigur că Maestrul va participa şi va avea întrevederi private cu ei. Dar dacă Andrew greşea? Ce s-ar întâmpla dacă ar fi găsit în Colegiu şi n-ar reuşi să iasă? Va trebui să rezolve pe loc.

— Altceva? Se interesă olandezul.

— Nu. Restul mă priveşte pe mine.

Andrew se opri la capătul cheiului.

— Ceea ce înseamnă că nu ai de gând să-mi spui. Înţeleg, făcu olandezul şi chicoti în timp ce o luară înapoi spre birou. Chestiile astea chiar sunt secrete.

— Exact. În afară de elicopterul împrumutat, mai am nevoie de echipament care să detecteze spaţiile dintre pereţi.

— S-a făcut. Altceva?

— Dispozitive de bruiaj electronic. Cele mai bune de pe piaţă.

— Altceva?

— Asta-i tot. Trebuie să intru şi să ies de pe insulă în aceeaşi noapte. Aşa că-mi trebuie un pilot în care să am încredere totală. Te gândeşti la cineva?

Andrew avea o expresie nepăsătoare.

— Vrei să spui că mă vrei pe mine? Zise olandezul sarcastic, aprinzându-şi încă o ţigară.

Trebuie să încerce să mai reducă numărul de ţigări fumate. Să se mulţumească doar cu două pachete pe zi.

— Da, făcu Andrew, din moment ce eşti singurul în care mă pot încrede că va ţine totul secret.

Olandezul scoase un plescăit. Nu-i plăcea cum sună povestea, însă îi datora lui Andrew un serviciu, iar el îşi plătea întotdeauna datoriile.

— OK, zise el, în cele din urmă. Dar vreau să ştiu numele insulei. Dacă-i Papua Noua Guinee, nicio şansă.

Nu mai putea da încă o dată ochii cu băştinaşii.

— Nu-i asta. Se află în vestul coastelor Scoţiei.

Olandezul scoase o agendă din buzunar şi căută în partea cu atlasul harta Scoţiei. Citi cu glas tare numele câtorva insule şi la fiecare Andrew negă dând din cap. Se lăsă tăcerea. Olandezul îşi ridică brusc privirile.

— Căca-m-aş! Vrei să spui că-i insula Tirah?

— Da.

— Dar acolo-i imposibil să intri.

Pe faţa mercenarului se întipărise consternarea. Nimeni nu ştia nici măcar cum arăta locul.

— Nu este imposibil. Aproape. Am să-ţi dau coordonatele pentru a te ghida înăuntru.

Olandezul se opri la intrarea în biroul său şi-l scrută pe Andrew.

— Acum zi-mi de ce vrei să mergi acolo? Întrebă cu o expresie nedumerită. Întotdeauna am avut impresia că s-ar putea să fii un Membru. Aşa că de ce vrei să pătrunzi acolo?

— E secretul meu, răspunse el zâmbind. Poate să nu fac altceva decât să încerc să mă întorc acasă.

Furtunile din Atlantic se izbeau de insula Tirah, azvârlind în aer nori uriaşi de spumă şi scoţând un muget asurzitor. Ţărmurile sale se avântau abrupte şi semeţe de pe fundul oceanului la mai bine de două sute de metri deasupra nivelului mării. Olandezul nu le vedea din cauza beznei. Oricum, ştia din indicaţiile aparaturii de bord a elicopterului că trebuiau să fie foarte aproape. Reduse viteza.

Fusese o călătorie terifiantă. Decolaseră din cel mai nordic punct al Scoţiei, cu vântul bătând cu forţa unei furtuni de gradul şapte. Apoi, crescuse la o forţă de gradul nouă în timp ce ei se afundau în bezna de deasupra Atlanticului, pentru a se apropia de insulă dinspre nord-vest.

Elicopterul fusese înghiontit bine de tot de furtună şi, de câteva ori, când motorul începuse să geamă periculos, olandezul propuse să se întoarcă. De fiecare dată Andrew clătinase din cap şi arătase că nu mai era mult până acolo, încercând să-l liniştească. Continuară, dar olandezul simţi o mică împunsătură de frică începând să evolueze şi să-i cuprindă golul din stomac. Ştia, din experienţa profesională, că exista un punct dincolo de care n-ar mai trebui să-şi forţeze norocul şi tocmai treceau de el. Elicopterul nu era construit pentru un tratament atât de dur şi s-ar fi putut prăbuşi în orice clipă. Chiar dacă ar supravieţui prăbuşirii, după două minute petrecute în mare ar muri de frig. Olandezul începu să-şi vadă expediţiile sale mercenare anterioare într-o lumină mult mai favorabilă în comparaţie cu acest zbor. Poate că, de fapt, Papua Noua Guinee nici nu era chiar aşa de nasoală.

— Un minut până la punctul de desantare.

— Ai coordonatele corecte?

Olandezul se strâmbă.

— În caz contrar va trebui să înoţi.

Ridică botul elicopterului şi o luară în sus, aparatul luptându-se cu furtuna. Ghidându-se după indicatoarele de bord, olandezul crezuse că insula se afla la câteva sute de metri în faţa lor. Brusc, Andrew scoase un strigăt de avertizare, dar fu prea târziu. Când olandezul aprinse un reflector frontal pentru a se orienta, dădu cu ochii de faleze. Se înălţau pe dinaintea parbrizului, uimitoare şi înspăimântătoare la vedere, ca un monstru ridicat din adâncurile mării. Erau mult prea aproape. Într-o clipită, elicopterul fu înşfăcat de o minitornadă care se învolbura pe suprafaţa falezei şi fu răsucit violent în jurul axei şi azvârlit în sus. Apoi se pomeniră în miezul turbionului. Elicopterul intră în cădere liberă în spaţiul alb, lamele rotorului învârtindu-se fără niciun rost.

— Rahat!

Olandezul se luptă cu comenzile, încercând să smulgă aparatul de lângă masa ţărmului, însă nu mai putea face nimic. Îşi continuară căderea. În milisecundele care au urmat priviră, precum spectatorii pasivi ai unui film, în vreme ce muchiile colţuroase şi sfidătoare ale falezei înalte fulgerară la numai câţiva metri distanţă de parbriz. Apărură şi primele picături de spumă. În imposibilitatea de a se elibera, elicopterul se repezi spre valurile care se spărgeau de stâncile de jos cu un zgomot tunător. Olandezul strigă din nou, cu glasul îngheţat de spaimă. Gata cu luptele de eliberarea pe această lume.

— Până aici ne-a fost.

Răsucind din disperare, pentru ultima dată, comenzile, întoarse aparatul cu totul într-o parte. Nu mai era nimic de făcut. În orice caz, se aflau în faţa morţii. Cu o scuturătură puternică, motorul începu să tuşească şi lamele rotorului atinseră valurile. Luminile de bord se stinseră, iar geamul de sticlă din spatele elicopterului crăpă din cauza presiunii. Venise momentul de rămas-bun. Olandezul chiar se trezi că se roagă, iar asta era ceva ce le-ar fi surprins din cale-afară pe fostele lui neveste. Deodată, ca prin miracol,

elicopterul fu împins în sus şi departe, deasupra oceanului, prins într-o altă masă de aer care ricoşase din insulă cu o viteză mai mare de două sute de kilometri pe oră. Se simţeau ca într-un circuit de montagnes russes, fără frâne şi centură. Nu era nicio distracţie să fii cu capul în jos.

— Iisuse Hristoase, zise olandezul după un minut, simţindu-şi transpiraţia în costumul de zbor. Cred că trăim încă.

Rugăciunea fu uitată pe loc.

Andrew nu spuse nimic, privind tabloul de bord pe care sclipeau luminile. Apoi răspunse pe un ton neutru:

— Trebuie să mergem mai departe spre nord, mai sus. Ia-o prin spatele muntelui Mullach Mor. Are o înălţime de şase sute de metri deasupra nivelului mării, aşa că va trebui să urci. Şi fii atent la piscuri. Să le ocoleşti. Vântul va fi prea puternic să treci printre ele.

În faţa privirilor lor se înălţau cinci culmi de stâncă, vârfurile, care se ridicau din ocean. Cândva parte din Tirah, se desprinseseră de insulă cu milioane de ani în urmă. Atinge-le în zbor sau aterizează pe ele şi excursia se termină într-o secundă.

— Isabel, murmură olandezul în barbă, gândindu-se la noua sa prietenă. Nu vreau decât să ajung acasă.

Zece minute mai târziu, ajunseră la versantul vestic al lui Mullach Mor. Elicopterul îşi reduse altitudinea la doi metri deasupra solului. Andrew îşi aruncă afară echipamentul. Se întoarse spre pilotul nefericit, cu faţa udată de ploaie.

— Mulţam, Pieter! La cinci, în dimineaţa asta. Aceleaşi coordonate. Am să-ţi las o baliză radio. Dacă nu sunt acolo, pleacă. OK?

— Al naibii de OK.

Olandezul se căută de o ţigară.

— Noroc! Îi ură Andrew.

Îşi înclină capul spre colaboratorul său, în semn de rămas-bun, şi adăugă pe un ton nepăsător:

— Cred că vremea se va înrăutăţi.

Astea fiind spuse, dispăru în beznă. Olandezul nu răspunse acestei observaţii pline de miez. O luă înapoi spre uscat şi spre un pahar mare cu tărie. Poate că va încerca să se căsătorească, pentru a treia oară. Era mai puţin riscant.

Andrew îşi localiză echipamentul şi-l azvârli pe umeri. Avea de străbătut cinci kilometri până la Colegiu. Era o beznă totală şi nu se mai auzea nimic în afară de vânt şi de bubuitul masiv al valurilor. Ar fi putut urla din toţi bojocii şi cineva aflat lângă el nu l-ar fi auzit. Scoţând o lanternă din buzunar, o luă din loc.

Zăpada şi gheaţa dispăruseră de pe Tirah şi fuseseră înlocuite de o lapoviţă persistentă, aşa că tălpile lui lipăiau prin mocirlă. Dădu ocol lui Mullach Mor pe la spate şi trecu printr-o pădure deasă de brazi. După două ore de mărşăluit din greu, castelul se înălţa înaintea sa.

Se opri o clipă să-şi tragă răsuflarea, apoi îndreptă raza lanternei spre versantul stâncos. Era aproape neted, chiar şi înainte să înceapă blocurile de granit ale zidurilor castelului. Şiroaie masive de apă gâlgâiau în jos pe ele. În timp ce-şi scotea frânghiile şi pitonii din geantă, îşi aminti incidente din trecutul său: o ascensiune periculoasă, noaptea, pe culmile Anzilor peruvieni, cu mulţi ani în urmă, făcută împreună cu un mic grup de membri ai Forţelor Speciale ale SUA, pentru a estima puterea gherilelor Calea Luminoasă, o deplasare solitară prin junglele din Borneo, pentru a avertiza asupra unei încercări de asasinat împotriva unui politician local, care ameninţa să declanşeze un război intertribal şi o expediţie îngrozitoare peste munţi, în regatul izolat al Bhutanului, în cursul căreia unul dintre Membri murise de frig, iar Andrew fusese sigur că şi el va pieri. Totuşi, avusese parte de toate rigorile drumului şi-şi mobilizase toate resursele pentru a rezista împotriva elementelor naturii, astfel ca din toate astea Colegiul să înveţe ceva pentru a-şi îndeplini obligaţia de a promova

pacea. Clătină din cap cu mâhnire. El era cel care încerca să se strecoare înapoi în Colegiu, un loc pe care nu-l mai putea vizita vreodată dacă nu devenea Maestru.

Îşi începu ascensiunea. Era mult mai dificilă decât apreciase, chiar şi pentru un alpinist experimentat, şi de mai multe ori îşi pierdu echilibrul într-un mod destul de brutal. Zgomotul vântului ascundea sunetul provocat de pitonii înfipţi de el în stâncă şi apoi pe versantul din granit. În cele din urmă, după mai bine de o sută de metri în sus, ajunse la metereze şi privi dincolo de ele. Sub el se aflau cea de-a doua curte şi grădina. Partea din spate a bibliotecii se găsea aproape de zidul exterior. Cercetă meterezele cu privirea. Aşa cum bănuise, era imposibil să ajungi în cea de-a treia curte doar mergând pe zid, pentru că în granit se aflau ţepuşele încrucişate ale vechii construcţii. Asta-i lăsa numai posibilitatea de a coborî în cea de-a doua curte, începu să fileze coarda, destul de sigur că pe zidurile castelului nu se aflau senzori termici sau de mişcare, din moment ce ploaia şi zăpada ar fi exclus folosirea lor, şi nici în grădina de dedesubt, din moment ce toţi membrii aveau acces acolo. Era sigur că totul stătea altfel în cea de-a treia curte. Conţinea o adevărată colecţie de mijloace de detecţie. De aceea, trebuia să găsească un mijloc de a pătrunde acolo care să nu-i fi trecut nimănui prin cap, pentru că era convins că olandezul avusese dreptate spunând că era imposibil să pătrundă cineva în Colegiu nedetectat. Doar dacă nu cumva era unul dintre Membri şi cunoştea terenul.

Biblioteca avea două etaje şi o pivniţă. Frumuseţea ei limpede şi simplă era vizibilă şi după strălucirea luminilor de la parter, acest lucru însemnând că diferiţi Membri studiau în liniştea nopţii, în timp ce scotoceau bibliotecile virtuale şi bazele de date din întreaga lume. Se încruntă. Biblioteca avea numai două intrări, cu uşi mari, de stejar: una în faţă şi alta într-o latură a clădirii, care era folosită numai de personal. Odată ce aceste uşi erau închise, era

imposibil să pătrunzi fără să nu declanşezi alarmele, îşi aminti. Şi el avea numai cincisprezece minute.

În grabă, se apucă să coboare pe partea interioară a zidului castelului şi ajunse în bibliotecă prin intrarea laterală, după ce verificase cu grijă să nu mai fie nimeni prin preajmă. Apoi, îşi continuă drumul urcând scara în spirală. Decisese că locul cel mai bun unde s-ar fi putut ascunde era la etajul întâi al bibliotecii, din moment ce acolo nu vedea nicio lumină. Coridorul său lung avea numeroase uşi conducând în încăperi separate, fiecare dintre acestea ticsită de cărţi şi informaţii legate de un anumit domeniu de studiu. Din aceste încăperi se ajungea la altele, fiecare diminuându-se în mărime din moment ce biblioteca fusese construită aplicându-se filozofia de bază a secolului al şaisprezecelea, conform căreia cunoaşterea era ca un copac şi trebuia împărţită pe ramuri. Andrew se putea ascunde în oricare dintre aceste mici încăperi. Urcă pe furiş treptele din piatră ale scării în spirală, parte din construcţia originală a clădirii.

În vreme ce se apropia de vârf, o voce puternică, izbucnită chiar de sub el, la baza treptelor, exclamă:

— Bună seara!

Andrew se făcu mic, lipindu-se de perete şi aşteptă până când încetă discuţia dintre unul dintre Membri şi bibliotecarul de la parter. Dacă s-ar fi decis în acel moment să urce treptele, l-ar fi descoperit cu uşurinţă. Ascultă concentrat vocile. Una era cea a Custodelui, iar cealaltă a unuia dintre Arbitri. Ce făcea acesta aici? Cum Maestrul lipsea din Colegiu, să-i fi ţinut locul un Arbitru? Unde-ar putea sta, în Reşedinţa Maestrului? Era ceva la care Andrew nu se aşteptase. Se întrebă în sinea lui dacă să mai continue. De fapt, nu avea de ales, dacă ajunsese până aici. Indiferent de riscuri, trebuia să continue.

Într-un târziu, vocile se îndepărtară auzindu-se tot mai slab. Ghemuit, Andrew goni de-a lungul coridorului şi se ascunse într-o încăpere adiacentă. Se puse pe aşteptat. În

decurs de un sfert de oră, Custodele bibliotecii stinsese luminile, iar uşile din stejar bufniră închizându-se. Se lăsă o linişte ciudată. Andrew era acum singur, înconjurat de lucrările tuturor Membrilor din secolele trecute şi de spiritele celor care le realizaseră. Se ridică din ascunzătoarea sa strâmtă şi coborî treptele până în pivniţă.

Stabilise că beciul bibliotecii constituia cea mai bună şansă de a ajunge în cea de-a treia curte. Era aproape sigur că acolo se afla un tunel care ducea din bibliotecă până la Reşedinţa Maestrului. De asemenea, nu era deloc greu să presupună cam de unde începea, din moment ce în spatele şi în jurul biroului Custodelui se aflau anumite încăperi rezervate pentru folosinţa privată a Maestrului. Îşi dădu repede jos de pe el costumul de scufundări şi-şi puse nişte încălţări de pâslă, care nu lăsau nicio urmă. Cărând diverse piese de echipament aduse cu el, se duse jos ghidându-se numai cu ajutorul razei subţiri a unei lanterne-stilou.

La subsol, la uşa camerelor Maestrului, introduse în gaura cheii un mic dispozitiv. Laserul scană lăcaşul şi măsură locul necesar pentru cheie şi produse un contur pe o bucăţică de plastic argintiu. În câteva minute se întări suficient de mult încât Andrew să-l poată introduce în broască şi să intre în încăpere. Aceasta fusese partea simplă a expediţiei, pe care o rezolvase şi terminase cu ea.

Camera adiacentă era de formă dreptunghiulară şi părea să fie folosită ca magazie. Era ocupată de rafturi de cărţi pline cu documente marcate pentru atenţia Maestrului. Totuşi, nu era nimic sinistru în acel loc, pentru că tablourile erau plasate cu grijă pe pereţi, iar printre rafturi erau răspândite antichităţi. Într-un colţ se afla o carpetă minunată, din mătase, pe care se odihneau două vaze chinezeşti de o mare frumuseţe din dinastia Yuan. Totuşi, Andrew nu avea timp să admire toate aceste lucruri; ceea ce căuta el se afla în faţa lui. Sub o boltă veche din calcar, trepte tocite duceau în jos, sub nivelul solului. Scoase din buzunar un senzor electronic şi-l porni. Trecu pe

sub boltă furişându-se şi apoi coborî treptele. În faţa lui se afla un tunel lat despre care presupuse - luându-se după direcţia lui - că ducea la Reşedinţa Maestrului.

Începu să păşească în tunel, ţinând senzorul într-o mână, iar lanterna în alta. Tunelul nu era nici umed, nici claustrofobic. Dimpotrivă, era ca un coridor într-un muzeu, minunat decorat. Pe pereţi se aflau tablouri ale foştilor Maeştrii, în vreme ce pe măsuţe delicat sculptate se odihneau o mulţime de antichităţi, în lemn, jad, piatră şi porţelan. În multe cazuri, piesele aveau o vechime de sute de ani. Într-adevăr, pe dinaintea privirii sale defila un adevărat depozit conţinând unele dintre cele mai spectaculoase *objets d'art* pe care le văzuse vreodată. De unde proveneau? Erau daruri făcute trecuţilor Maeştri? Obiecte depozitate aici de guvernele lumii, în timp ce războiul bântuia afară? Nu avea nicio idee, dar nici timp să se gândească.

După ce înaintă câţiva metri de-a lungul tunelului, ajunse la o ramificaţie. O cale mergea drept înainte, spre nişte trepte, apoi pe sub încă o boltă. Cealaltă cale se continua într-un unghi drept. Era sigur acum că se afla sub cea de-a treia curte şi că prima ramificaţie ducea direct la Reşedinţa Maestrului. Ştia că ar trebui să continue drept înainte, pentru că timpul zbura. Dar curiozitatea sa învinse şi o luă la dreapta pentru a cerceta cea de-a doua cale. Dalele uzate, din piatră, îi dezvăluiau marea sa vechime. Trebuie că era una dintre primele părţi construite ale Colegiului. Andrew păşea repede peste dale. În cele din urmă, tunelul se termină într-o cavernă. Ceea ce văzu în lumina lanternei îl făcu să rămână fără aer.

Pe dinaintea ochilor săi se întindea un mausoleu. Aici, sub cea de-a treia curte, se afla locul de veci al Maeştrilor. Ca un copil cuprins de uimire, începu să păşească printre morminte. Pe solul cavernei se aflau lespezi datând de pe vremurile de început ale Colegiului, fiecare cu câte-o placă

de marmură cu numele întreg al celor care, de-a lungul secolelor, deţinuseră titlul suprem. Când era ales un nou Maestru, numele său personal nu mai era folosit niciodată şi, adesea, nici chiar Membrii nu-şi mai aminteau numele deţinătorilor funcţiei în decursul vremurilor. Ei erau cunoscuţi, simplu, drept Maeştri, pentru că se făcea tot posibilul pentru menţinerea anonimatului celor care posedau titlul cel mai înalt dintre toate. Astfel, de-abia dacă se vedea vreun tremur la suprafaţa existenţei Colegiului când un succesor prelua conducerea după moartea celui în exerciţiu. Astfel, un Membru al Colegiului, care poate că ocupase cândva o funcţie oficială foarte înaltă - profesor universitar sau cercetător în lumea de afară -, se pensiona discret pentru a deveni Maestru aici, în cea mai fascinantă instituţie de pe tot globul. Totuşi, în moarte, numele lor reale şi datele lor erau amintite încă o dată, pentru a fi cunoscute numai de Dumnezeu şi de succesorii lor în această funcţie măreaţă.

Andrew se plimbă printre morminte, citind detaliile acelora care deţinuseră cândva funcţia de Maestru, mulţi dintre ei fiind atinşi de geniu. Ştia că timpul trecea în goană. În pofida acestui lucru, misterul şi antichităţile îl fascinau. În spatele mausoleului şi amplasat la distanţă de ceilalţi, Andrew dădu cu ochii de ultimul mormânt, cel al lui James, Lordul Insulelor, primul Maestru. Era un cavou din marmură, remarcabil de lipsit de ornamente, cu excepţia faptului că, în vârful său, purta efigia în alabastru, înclinată, a unui bărbat îmbrăcat într-o robă simplă. Imaginea era atât de realistă în lumina lanternei, încât Andrew aproape crezu că se va ridica şi i se va adresa. Iar mai jos, dăltuite în soclul de marmură albă, erau gravate ultimele lui gânduri adresate lumii, scrise pentru eternitate:

„Pace şi compasiune.”

Andrew se aşează şi medită o vreme înaintea

mormântului. Îl cuprinse un simţământ de mâhnire. Cât de întristat ar fi fost acest bărbat sfânt să afle că funcţia de Maestru al acestei instituţii măreţe putea fi acum cumpărată şi vândută. Pentru că zarafii erau iarăşi în templu. Colegiul, care se ţinuse ferm pe poziţii în decursul secolelor, în vreme ce atâtea alte instituţii decăzuseră, căzuse pradă, în cele din urmă, lăcomiei şi unor scopuri malefice. Natura concursului evidenţia acest declin. Dacă Andrew va deveni Maestrul, va încerca să schimbe toate astea. Şi totuşi, pentru a deveni Maestru, se supunea riscurilor de a străbate aceeaşi cale rea pentru care anatemiza Colegiul şi pe Maestrul acestuia. Poate că ar trebui să se oprească acum. Oricum, probabil era prea târziu. Atât de multe instituţii din lumea de afară intraseră în declin în ultimii ani, încât era nefiresc să se aştepte la rezistenţa îndelungată a Colegiului faţă de acest măcel. Cu ochii minţii, văzu un colos imens înclinându-se încet şi prăbuşindu-se în praf. Bietul James, se gândi. Toate trec şi toate lucrurile măreţe pier.

Plecând din mausoleu, se apropie de arcada care ducea spre Reşedinţa Maestrului. Senzorul său detectă un câmp electronic chiar înăuntru. Începu să-şi pregătească dispozitivele sofisticate pe care i le dăduse olandezul pentru a dezactiva, temporar, sistemul. Pe când străbătea câmpul, trupul i se încordă, aşteptându-se la sunetul vreunei alarme, o uşă trântită sau deschiderea vreunei trape. Nu se întâmplă nimic. Străbătu cu repeziciune Reşedinţa şi apoi, printr-un antreu, ieşi pe uşă chiar pe coridor.

În dreapta sa se afla intrarea principală în Reşedinţă, peste pragul căreia Andrew şi ceilalţi concurenţi trecuseră în ziua decisivă, când voiseră să fie nominalizaţi pentru locul Maestrului. În stânga sa, scara din marmură, care şerpuia în sus. Scoase din buzunar un dispozitiv de forma unei cutiuţe şi mărimea unui telefon mobil. Era un indicator

de goluri, pentru detectarea spaţiilor din spatele pereţilor. Se apucă de treabă. Erau multe încăperi şi mai puţin de două ore până când trebuia să înceapă să se pună în mişcare pentru întâlnire, dacă voia să părăsească insula înainte de venirea zorilor.

Începu cu sufrageria, apoi se duse în alte camere de la parter. Minutele treceau şi dispozitivul nu reacţiona deloc. Se părea că greşise, de fapt, şi că nu existau lăcaşurile secrete presupuse de el. Urcă la etaj, intrând în camera de zi unde se adunaseră când Maestrul le povestise prima dată despre cutia-enigmă chinezească, apoi în birou şi în sala de recepţii. În cele din urmă, la capătul coridorului, ajunse în bibliotecă. Acolo se adunaseră când îi spuseseră Maestrului de decizia lor de a lua parte la concurs.

Biblioteca era o încăpere frumoasă, cu un şemineu din marmură, având pe fiecare latură câte un glob de bronz şi câte un astrolab sferic. Restul camerei era ocupat de vitrine cu cărţi. Se întindeau de la podea până în tavan, cu excepţia unui singur perete, acoperit de lambriuri. Pe fiecare lambriu era imprimat un blazon al câte unui fost Maestru. Cu toate că nu exista niciun indiciu al unei intrări secrete, indicatorul îl informă cu zgomot că în spatele acestora se afla un mare spaţiu gol.

Cum să ajungă acolo? Se aşeză pe un scaun şi contemplă scena. Presupunând că Maestrul folosea frecvent vreun pasaj secret, intrarea nu trebuia să fie prea dificil de găsit, nici să-l oblige la mutarea unei cantităţi mari de cărţi. Astfel, trebuia să fie ceva legat de blazoane. Le examină cu atenţie. Apăsă pe unul, apoi pe altele. Nu se întâmplă nimic. În cele din urmă, mai mult din noroc decât din pricepere, atinse blazonul unui Maestru din secolul al şaisprezecelea, în al cărui mandat încăperea fusese transformată în bibliotecă. Fără niciun zgomot, o parte a unei vitrine alunecă în spate pentru a dezvălui un coridor

slab luminat, coborând într-o pantă abruptă. Andrew îşi îngădui un scurt moment de satisfacţie la găsirea ascunzătorii secrete, apoi o luă repede pe coridor în jos.

Priveliştea dinaintea lui îl lăsă fără răsuflare. Ieşise pe o margine îngustă de stâncă. Sub el se întindea o cavernă naturală, amplă, situată în adâncimea rocii de la baza muntelui. Sub picioarele sale, o scară din piatră şerpuia în jos, spre fundul peşterii, pe diverse paliere unde, cu sute de ani în urmă, mâini omeneşti săpaseră încăperi în stâncă. Reşedinţa însăşi constituia un mister veritabil, cu un înveliş interior, aproape ca o cutie-enigmă.

Andrew coborî pe trepte, uitându-se prin încăperile de la fiecare nivel în timp ce se deplasa. Pe primul palier se afla o sală a computerelor. Acum ştia unde se afla cel de-al doilea calculator cuantic al Colegiului. La ce-l folosea Maestrul? Să păstreze informaţii despre actuali şi foşti Membri ai Colegiului? Să comunice direct cu liderii mondiali? Nu avea timp de speculaţii. Cartea pe care o căuta nu ar fi păstrată în memoria sa, era mult prea veche. Apăreau noi niveluri, unele ducând spre săli uriaşe, pline de informaţie şi documente.

La cel de-al patrulea nivel, intră într-o peşteră a lui Aladin. Chiar lângă intrare se găsea o fântână arteziană din marmură, foarte frumoasă, în care apa curgea gâlgâind dintr-o stâncă. Lângă fântână era o uşă. Andrew presupuse că duce, probabil, în afara Colegiului. Poate că exista un tunel subteran spre port sau spre alt loc din insulă, ceea ce-i dădea Maestrului posibilitatea să se facă nevăzut şi să apară fără a fi detectat. Andrew se opri un moment şi bău puţină apă rece. Apoi intră în bibliotecă, în biblioteca ascunsă a Maeştrilor.

Cu toate că biblioteca deţinută de Colegiu era magnifică, printre Membri se zvonea de multă vreme că deţinea şi o colecţie de volume accesibile numai Arbitrilor şi Maestrului, o colecţie care conţinea unele dintre cele mai rare cărţi din lume. Tocmai la acestea privea acum.

Încăperea era mare, ca o sală împărătească. Avea rafturi frumos sculptate, cu trepte de lemn, pentru accesul spre teancurile de cărţi de sus. În mijlocul încăperii se aflau câteva pupitre şi scaune, mai degrabă ca lăcaşurile similare din vechile universităţi. Însă această bibliotecă era mult mai spectaculoasă pentru că se întindea până în miezul muntelui şi conţinea şiruri după şiruri de rafturi cu cărţi, majoritatea fiind exemplare fără preţ. Andrew rătăci pe întreaga întindere a acestei încăperi şi în altele. Pe când făcea asta, îşi dădu seama că privea comoara întregii civilizaţii, multe dintre lucrări fiind cunoscute numai ca referinţe din alte cărţi sau nu se ştia deloc că existau. Aforismele lui Aldricus, volume din marea enciclopedie din Qianlong, observaţiile astronomice ale lui Becker, edictele secrete ale regelui Charles al V-lea, lucrarea *De Rerum Animarum,* a Sfântului Bernard de Clairvaux. Sute de manuscrise greceşti, romane, aramaice, copte, sanscrite şi ebraice. Încă o sută de mii de texte. De unde proveneau? Biblioteca din Alexandria? Cea a Cezarilor? Biblioteca Vaticanului? Nu ştia. Oricum, era convins că Colegiul era custodele acestor bogăţii măreţe, lucrări considerate distruse de oameni în epocile demult trecute, în urma luptelor fără sfârşit şi a războaielor lor pustiitoare. Cumva, ca printr-un miracol, Colegiul salvase ce putuse, pentru a le păstra pentru viitor. Pentru întreaga omenire.

Andrew rătăci prin toate încăperile, sfâşiat de suferinţă. Ce-ar mai fi dat să poată să-şi petreacă vremea aici, să se afunde în trecut, în gânduri şi scrieri pierdute. Oricum, ştia că trebuie să le ignore pe toate. Exista o singură carte pe care trebuia s-o descopere. Febril, începu să caute orice material sau documente legate de Colegiu însuşi. În cele din urmă, le află într-una dintre încăperile laterale ale bibliotecii ascunse.

În afară de hărţi şi schiţe arhitectonice ale pereţilor, precum şi o colecţie mare de jurnale şi carnete de notiţe, lăsate în urmă de foştii Maeştri, aranjate de-a lungul

rafturilor, mai erau şi două texte legate, puse pe o masă. Unul conţinea o referinţă privitoare la Arbitri. Andrew îl ignoră şi se aplecă asupra celuilalt. Era un text înalt, dar subţire, legat în piele neagră. Pe copertă, modelat în aur, se afla blazonul lui Pierre Rochelle, unul dintre cei mai mari Maeştri. Pe coperta interioară era semnătura lui Rochelle, urmată de cea a fiecăruia dintre succesorii săi, înrămate de spirale roşii în jurul literelor negre, simple, ale titlului: *Regulae Magistrati,* Regulile Maeştrilor.

Începu să citească. Era năucit de conţinutul său. Pentru că fusese scris în secolul al cincisprezecelea şi modificat, din timp în timp, de Maeştrii şi Arbitrii următori. Trata fiecare eventualitate privind mandatul Maestrului. Răsfoi textul citind titlurile şi regulile. Trebuia să existe un singur Maestru... cinci Arbitri, numiţi de Maestru, iar aceştia nu puteau deveni niciodată Maeştri... alegerea altora în cazul dispariţiei lor... prerogativele supreme ale Maestrului etc. Nimic despre concursul, în desfăşurare, pentru funcţia de Maestru.

Dintr-odată, ajunse şi acolo. În cazul când era necesară numirea unui nou Maestru, Arbitrii trebuiau să organizeze un concurs şi să aleagă dintr-un lot de cinci Membri dintr-o anumită categorie de vârstă. Dar când era necesară alegerea unui nou Maestru? Regula cu numărul X spunea că atunci când Arbitrii aveau dubii privind capacitatea unui Maestru de a-şi continua mandatul. Asta probabil însemna, se gândi Andrew, cazurile de deces sau incapacitatea fizică ori mentală a Maestrului. Posibil şi dacă Arbitrii se îndoiau de capacitatea Maestrului de a-şi face datoria în mod adecvat. Aşadar, ce se întâmplase? Se dispensau de serviciile Maestrului? Andrew continuă să citească. Apoi dădu de Regula XIV:

„Condiţiile desfăşurării concursului vor fi determinate de Arbitri, într-o discreţie absolută, iar Maestrul nu va fi implicat absolut deloc în această chestiune.”

Privirile lui Andrew alunecară în josul paginii... Durata Concursului şi mai presus de toate Natura Clandestină a Concursului. Se înfioră la gândul că întotdeauna concursul pentru funcţia de Maestru se desfăşurase într-un secret absolut. Cu fiecare generaţie, în interiorul Colegiului se dăduse o luptă surdă, în vreme ce lumea din afară vedea doar cele mai vagi dintre undele declanşate la suprafaţă, în vreme ce succesiunea apostolică trecea de la Maestru la Maestru. *Sic transit gloria mundi.* Aşa trece gloria lumii. *Habemus Magistrum.* Avem un Maestru.

Andrew sări o pagină şi, în timp ce citea, uimirea sa se transformă în oroare când ochii-i căzură pe Regula XIX.

Se sprijini cu spatele de raft şi citi. Nu putea exista niciun fel de dubiu asupra înţelesului regulii. Absolut niciunul.

— Eşti foarte tăcut, zise olandezul, în vreme ce elicopterul îşi începea zborul înapoi spre ţărmul scoţian.

Descoperise că la întoarcere nu era chiar aşa de rău şi că rafalele de vânt nu-l mai afectau atât de tare acum - nu şi după o jumătate de sticlă de votcă. Privi spre Andrew, care se holba în noapte, iar insula Tirah rămăsese departe în urma lor.

— Ei, ai găsit ce-ţi doreai?

Andrew dădu din cap. Se gândea la Regula cu numărul XIX.

„Actualul Maestru putea şi el lua parte la concursul pentru funcţia de Maestru.”

Mintea lui mai era preocupată de ceva. Fusese mult prea uşor să pătrundă în Colegiu şi să descopere regulile. Cineva voise ca el să le găsească. Cineva se aşteptase la asta.

Când Maestrul reveni la Colegiu, de la întrunirea G10 de la Chicago, fu informat de Symes că în noaptea precedentă, în Reşedinţă fusese un intrus.

— Conform instrucţiunilor dumneavoastră, Maestre, n-am luat nicio măsură.

Maestrul luă nişte documente de pe masa din camera sa de lucru şi spuse pe un ton degajat: Ai aflat cine era acea persoană?

— Da.

Fusese uşor. Una dintre sarcinile celui de-a doilea computer cuantic era să monitorizeze insula Tirah şi, mai ales, interiorul Colegiului. A fost imposibil ca intrusul să nu fie detectat de reţeaua sa extinsă de senzori, iar elicopterul a fost depistat cu mult timp înainte să fi aterizat. De aceea Colegiul are nevoie de foarte puţine măsuri de securitate vizibile. Symes îi zise Maestrului numele individului.

— Înţeleg, făcu Maestrul şi reveni la hârtiile sale.

Mai târziu în acea zi, primi un telefon de la unul dintre Arbitri.

— Maestre, tocmai am primit vestea că poliţia din Erris a închis dosarul lui Rex Boone. Au ajuns la concluzia că a murit în urma unui accident de maşină, cu toate că nu au putut afla cine a fost şoferul maşinii. Au decis că nu există nicio dovadă care să indice ceva suspect şi că este vorba despre un deces printr-o întâmplare nefericită. Presupun că exact la aşa ceva v-aţi şi aşteptat.

— Într-adevăr. Mulţumesc.

— Maestre, mai este ceva. Noul Membru, Susan Corelli, ne-a ajutat să verificăm toate documentele şi hârtiile personale lăsate de Rex Boone la Forumul Global pentru Cercetări Nucleare. N-a fost găsit nimic referitor la Colegiu, nici despre concursul pentru funcţia de Maestru.

— Înţeleg. Mulţumesc, Arbitre.

Maestrul se lăsă pe speteaza scaunului său. Se gândea la Tanya, la Sebastien, Andrew şi Ivan şi cum avansau ei pe drumul lor; se gândi şi la el însuşi.

Cel puţin unul dintre ei ştia adevărul despre Rex. Despre crimă, de fapt.

10.

Există unii oameni care nu sunt mulţumiţi de natura lor şi întotdeauna încearcă să vadă ce este dincolo de ea. Astfel, ei încearcă imposibilul. Nu pot izbuti.

Kuo Hsiang

Ianuarie. Boston.

Tanya stătea într-o cameră a hotelului de cinci stele Bellevue din Boston. Cele trei săptămâni de la întrunirea iniţială de la Reşedinţa Maestrului fuseseră foarte dificile pentru ea. Moartea lui Boone o afectase profund, nu numai pentru că fuseseră iubiţi, ci şi pentru că Rex servise ca exemplu al vieţii trăite din plin, la maximumul imaginabil. Dinamic, puternic, având o încredere totală în propriile-i forţe şi-n capacităţile sale, dominase lumea exterioară în care-şi dusese existenţa. Şi, cu toate astea, pierise. Zeii erau cu adevărat cruzi. În mod sigur el ar fi trebuit să devină Maestru. Iar dacă ar fi ajuns, s-ar mai fi plâns Tanya de ceva?

Privi în timp ce hamalii îi aduceau bagajele în cameră. Numai atunci când murea cineva îţi dădeai seama cât de mult îţi lipseşte. Acum îi era foarte dor de Rex.

Plecase din Colegiu imediat după ce Maestrul le explicase celor patru Membri condiţiile competiţiei, la întrunirea din seara de Anul Nou. Nici nu voia să audă de Sebastien. Încă era furioasă pe el pentru că o lăsase baltă după cina iniţială. Ştia unde-ar pleca el acum: la cabana lui din Elveţia. Oricum, nu-i strica să mai sufere o vreme.

Ea se întorsese la lucru la European Computer Union (ECU), dar nu şi în apartamentul ei din Berlin. În loc de asta, se dusese să stea împreună cu o prietenă şi se ascunsese. Avea nevoie de timp să se gândească şi să-şi planifice lucrurile. De asemenea, descoperise pe Supernet că Biblioteca ziarelor şi periodicelor din Boston nu avea

legături în reţea, fapt care o determinase să zboare la Boston, să cerceteze personal.

Începu să despacheteze bagajele. Apoi sună jos, la recepţia hotelului. Peste două minute, în uşă se auzi un ciocănit puternic. Deschise.

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnă?

Majordomul avea în jur de douăzeci şi ceva de ani, blond şi deşirat. Se holba la ea aproape cu neruşinare. Dăduse cu ochii de Tanya când intrase în hotel şi acum ajunsese direct la ea. Spera ca norocul să-l ajute la fel de mult ca în urmă cu câteva săptămâni, cu o agentă de la Bursa din New York. Era uluitor ce puteau să ceară, uneori, turistele singure. Îi studie cu întreaga atenţie fusta scurtă, roşie, ciorapii negri şi jacheta crem, care nu reuşea să-i ascundă semeţia sânilor. Probabil că era manager al vreunui fond sau cineva la fel de bine plasat. Şi nu avea verighetă.

— Da, zise Tanya, uşor amuzată că privirea lui hămesită încă nu-i ajunsese la gât.

Ia-le bărbaţilor instinctul sexual şi nu mai rămânea mare lucru.

— Am să stau aici câteva zile şi am adus cu mine un laptop. Îmi trebuie o mufă de conectare.

— Nicio problemă, doamnă, răspunse majordomul cu un rânjet. Avem adesea cereri asemănătoare. De asemenea, jos, la parter, dispunem de facilităţi pentru VIP-uri, pe care sunteţi bine-venită să le folosiţi.

— Nu, spuse ea, poate puţin cam prea abrupt. Prefer să lucrez în camera mea. Aveţi bazin de înot?

— Da, doamnă. La subsol.

Se opri, apoi adăugă ezitant:

— Apropo, numele meu este Tom. Nu trebuie decât să mă chemaţi dacă aveţi nevoie de ceva.

— Mulţumesc.

Închise uşa. De-abia ieşit din adolescenţă şi nu avea decât un singur lucru în minte. Totuşi, era destul de

atrăgător.

Începu să-şi instaleze laptopul. Demisia ei din postul de consultant al ECU, o organizaţie a fabricanţilor de computere, fusese atât dificilă, cât şi uşoară. Dificilă din cauza şefei ei, Val, o scorpie de vârstă mijlocie, care respira, mânca şi dormea numai în preajma computerelor. Era convinsă că Tanya încerca să obţină mai mulţi bani la salariu, mai mult timp, în general, mai mult, ceea ce, fără nicio tragere de inimă, firma va accepta, până la urmă, dar nu fără luptă. Însă nu şi plecarea din ECU a unuia dintre angajaţii lor de top, asta nu se va întâmpla niciodată. Totuşi, fusese uşor cu preşedintele. Acesta ascultase tirada şi văicărelile lui Val. Apoi, pur şi simplu îi spuse femeii uluite şi întristate că Tanyei ar trebui să i se permită să plece. Desigur, Val nu avea de unde să ştie că şeful era un Arbitru. În ultima ei zi petrecută la birou, Val se ridicase cu o faţă împietrită, furioasă, când Tanya intrase în sanctuarul ei pentru a-şi lua rămas-bun. Apoi ţâşnise de la pupitru s-o îmbrăţişeze ca un urs, înainte de a izbucni încă o dată în lacrimi. Pe Tanya, asta o înduioşă cu adevărat. Era ceva neobişnuit la o femeie ale cărei singure pasiuni erau cipurile şi ecranele plate.

— Întoarce-te repede. Găseşte ceea ce cauţi, descoperă-te pe tine însăţi, Tanya, dar revino cât de curând.

Tanya dăduse din cap, însă ştia în sinea ei că asta nu se va întâmpla niciodată. Ceva îi zicea că acel capitol din viaţa sa se încheiase de-a binelea. În afară de asta, trebuia să se ţină departe de ECU. Tanya nu-şi dorea în niciun caz să fie ţinută sub observaţie de Colegiu. Nu după moartea lui Rex.

În uşa camerei se auzi o bătaie. O deschise prudentă. Tom, majordomul, i se înfăţişă încă o dată privirilor. Încerca o schemă nouă, străduindu-se să se dea rotund şi apetisant.

— Poftiţi câteva dintre mufele pe care le avem,

doamnă. Sper că se potrivesc. Vă mai pot servi cu ceva?

— Nu, mulţumesc.

Închise uşa şi chicoti. Băiatul îşi putea face de cap cu cameristele. În plus, spre deosebire de Sebastien, nu avea niciun chef de aventuri. Aşează laptopul pe masa din camera de hotel. Era nou-nouţ. Existau riscuri prea mari ca laptopul de la Colegiu să fie compromis.

Rex murise. Tanya era sigură că fusese ucis. Dar exista vreo dovadă? De fapt, niciuna. Tot ce avea era doar declaraţia lui Rex cum că, dacă citea acel mesaj pe calculator, „s-a întâmplat ceva rău”. Scrisese asta înainte de a-şi da acordul pentru participarea la competiţia pentru locul Maestrului, aşa că trebuie că fusese preocupat de ceva încă de pe atunci, însă nu chiar atât de tare, încât să facă precizări în mesajul lăsat ei. Desigur, ca şi Tanya, Rex ştia că până şi computerele Membrilor puteau fi accesate de Colegiu, dacă se voia. Tanya făcuse chiar ea asta, la instrucţiunile Maestrului. Dar care era situaţia de data asta? Rex nu-i spusese mai multe pentru că se temea ca mesajul să nu fie interceptat? Sau adevărul era mult mai banal: se grăbise să prindă feribotul spre ţărm şi nu avusese timp să scrie toate detaliile? Dar ce era cu scrisoarea pe care promisese să i-o scrie din Erris? Nu primise nimic. Poate că intenţionase să i-o scrie în noaptea în care murise. Ce-ar fi putut să zică? Încercase s-o avertizeze de ceva legat de joc, de ceilalţi concurenţi sau asupra Maestrului?

Introduse o parolă în laptopul său, pentru a accesa computerul Colegiului. Se puse pe aşteptat. Ca şi înainte, nu se înregistră nicio reacţie. Linia era moartă, accesul ei în sistem, respins. Era exact aşa cum le spusese maestrul. De acum înainte, nu vor mai primi niciun fel de ajutor din partea Colegiului. Într-adevăr, nu exista nicio dovadă consistentă că trecuse vreodată pe acolo. Asemenea informaţiilor privitoare la Rex, cele ale concurenţilor erau şterse din arhivele Colegiului, de parcă nici n-ar fi existat vreodată. Mai avea o singură pistă de încercat. Tanya era

unul dintre cei trei Membri ai Colegiului care ajutase la programarea celui de-al doilea computer cuantic, la care numai Maestrul şi cei cinci Arbitri aveau acces. Nu numai că acesta monitoriza întreaga insulă şi activitatea primului calculator, dar conţinea şi dosarele Membrilor, foşti şi actuali, precum şi informaţii secrete despre Colegiu însuşi. Tastă repede o parolă. Apoi începu să introducă o serie de numere, încercând accesarea de la distanţă.

— Fir-ar!

Nimic. Îşi închise laptopul în caz că maşinăria de la Colegiu începuse s-o caute, ca replică. Se ridică de la masă, simţindu-se destul de deprimată. Îi era dor de Sebastien, chiar dacă era încă furioasă pe el. Îi lipsea nu numai sexul cu el, dar şi hohotele lui caraghioase, cu care ar fi salutat suspiciunile ei privind faptul că era posibil să fie sub supravegherea Colegiului. Ar fi râs şi de îngrijorările ei privind moartea lui Rex. Acesta ajunsese în faţa maşinii pentru că era un afurisit arogant, care se aşteptase ca vehiculul să-i facă el loc, asta ar fi spus Sebastien. N-avusese niciun fel de simpatie pentru Rex. Pur şi simplu, aşa stăteau lucrurile.

Totuşi, indiferent ce-ar fi putut gândi Sebastien, nu se potrivea cu intuiţia unei femei.

Odată ce terminase cu despachetatul, se duse jos, în cabinele individuale de la subsolul hotelului, şi-şi puse pe ea un bikini minuscul. Se îndreptă spre piscină. Era goală şi se băgă în apa călduţă cuprinsă de încântare. Începu să înoate degajată, pe spate.

Rex era mort. Presupunând că nu era un accident, motivele morţii sale păreau să fie limitate. Poate că era implicat într-un proiect referitor la energia nucleară şi aflase ceva ce n-ar fi trebuit. Îşi aminti că fusese un scandal recent cu scăpările de informaţii din documentele despre bazele nucleare ale SUA din ţări străine, scăpări care ameninţaseră să-l termine pe preşedintele american. Era posibil să fie ceva legat de asta. Mai sinistru chiar ar fi fost

ca Rex să fi trădat Colegiul într-un fel sau altul. Dar, chiar dacă s-ar fi întâmplat, l-ar fi omorât oare? Tocmai îl invitaseră să ia parte la concursul pentru locul Maestrului. Ar fi fost absurd. Colegiul era o fundaţie cu scop paşnic, nu o organizaţie mafiotă. Tanya nu avusese niciodată înainte motive să se îngrijoreze pentru integritatea instituţiei. În afară de asta, Rex nu lăsase niciun fel de mesaj despre secrete nucleare sau dificultăţi personale. Mesajul său fusese destul de precis. Era vorba despre concursul pentru locul Maestrului şi era mult mai periculos şi dificil decât crezuse ea.

— E caldă apa, drăguţă?

Tanya se uită spre frumuseţea sudistă, bătrână şi grasă, care era pe cale să-şi înmoaie un deget de la picior în apele necunoscute. De vreo şaizeci şi cinci de ani, cu părul vopsit într-o nuanţă alb-purpuriu, cel puţin nu arăta ca o spioană, cu faţa ei paşnică şi zâmbetul autentic.

— Da, intraţi. E minunat.

— Greg, dragule, îi făcu ea semn soţului ei subţire ca hârtia, care o urma ca un gigolo matinal, hai să intrăm în bazin.

Tanya privi, fascinată, cum o senzaţională dislocare de apă fu urmată de nişte unde vagi pe suprafaţă. Perechea înaintă încet în bazin, discutând, iar gesturile lor tandre trădau faptul că, deşi erau bătrâni, încă se iubeau foarte mult. O dragoste cât o viaţă de om. Era foarte mişcată. Tot aşa sperase să fie şi părinţii ei. În loc de asta, îl privise pe tatăl său murind singur, de cancer. Apoi, şase luni mai târziu, se prăpădise şi maică-sa, amândoi imposibil de reconciliat după divorţ. Cât de mult îi iubise. Cât de mândri erau de reuşita ei în a fi admisă în European Computer Union, cu toate că n-au ştiut nicio clipă pentru cine lucra, de fapt. Părinţii ei nu l-au cunoscut niciodată pe Sebastien. Ce părere ar fi avut despre el? La fel ca toată lumea, ar fi fost, probabil, vrăjiţi de şarmul şi nonşalanţa sa, de felul în care făcea ca totul să pară atât de uşor şi de distractiv,

inclusiv viaţa însăşi. Urmări cum cuplul de bătrâni înainta în piscină, discutând în tot acest timp. Apoi, în vreme ce făcu şi ea câteva lungimi de bazin, îşi întoarse gândurile spre chestiuni mult mai sinistre.

Dacă moartea lui Rex avea vreo legătură cu Jocul, se prea putea ca unul dintre concurenţi să-l fi omorât. Cel puţin, ştia că nu ea. Acesta era un punct solid între nisipurile mişcătoare. Atunci, cine-l ucisese pe Rex? Sebastien avea o ambiţie uriaşă, dar ar omorî ca să-şi atingă obiectivul? Tanya îi cunoştea slăbiciunile, fustangeala lui, capacitatea remarcabilă de a transforma totul într-un avantaj propriu. Totuşi, în pofida defectelor lui, nu credea că l-ar fi ucis pe Rex pentru a obţine locul Maestrului. Era de neconceput. Dar Ivan şi Andrew? Cât de departe are merge pentru a-şi face pofta ce-o pofteau? Mai ales Ivan. Aceste gânduri şi încă alte o mie privind viitorul ei continuară să i se învârtă prin minte. La sfârşitul reprizei de înot, îşi făcuse un sumar al planului de acţiune.

1. Va lua parte la Jocul Puterii, chiar şi numai pentru a afla cine l-a ucis pe Rex, dacă o făcuse cineva. Rex ar fi procedat la fel pentru ea.
2. Va afla absolut tot ce putea despre ceilalţi concurenţi, inclusiv Sebastien. Era în situaţia de a fi în stare. Scotocind prin bazele de date din lume, probabil ar pune cap la cap detalii din cariera fiecăruia dintre ei, chiar şi fără acces la computerele Colegiului. În trecutul celorlalţi concurenţi s-ar găsi un indiciu, un motiv pentru care fusese ucis Rex. Trebuia să existe.

Cu mintea preocupată de asta, urcă treptele pentru a ieşi din bazin.

— Pot să vă ajut?

Îşi ridică privirile în ochii ironici ai majordomului. Era disperat. Sexul era, în mod clar, un component important al ocupaţiei sale, aşa vedea el lucrurile. Cum să-l fericească

Tanya cu ceea ce voia?

— Mulţumesc.

În timp ce-i apuca braţul s-o ajute să iasă din piscină, ea se prefăcu gata-gata să alunece, aşa că mâna ei i se înfipse adânc în vintre. El se încovoie de durere.

— Oh, îmi pare rău, Tom, spuse ea cu nevinovăţie. Te-am rănit?

Majordomul o privi în semiîntuneric, cu lacrimile adunându-i-se în ochi.

— Nu-i nicio problemă, doamnă, zise el printre dinţii încleştaţi, nesigur dacă testiculele mai erau la locul lor.

Apoi se îndepărtă şchiopătând ca un taur castrat, îi zâmbi încurajator, privind retragerea lui deloc demnă. Ca să vrăjeşti femeile, nu-ţi trebuia cine ştie ce minte, dar acţiunea era dificilă. Era tânăr. O să înveţe el. Poate că va fi ceva mai drăguţă cu el diseară. Să-i dea ceva la care să viseze.

Se întoarse la cabina de schimb. Era timpul să facă o vizită la Biblioteca ziarelor şi periodicelor din Boston. Poate că răspunsul la Jocul Puterii se afla chiar acolo. Totuşi, cum stătea sub duş, nu se simţea deloc mulţumită de ea. Luase câteva decizii, dar tot mai evita două chestiuni importante. Nu rezolvase încă dilema dacă va lucra cu sau împotriva lui Sebastien în competiţia pentru locul Maestrului. Dragostea nu cucerea totul, întotdeauna.

Şi mai exista un adevăr despre Jocul Puterii cu care trebuia să se confrunte, însă nu dorea.

Tanya voia locul Maestrului. Foarte mult.

Ianuarie. Elveţia.

Sebastien se decise pentru discotecă. În jurul barului din centrul de schi de la Kasteln era o amestecătură de oameni în svetere colorate, tricotate, cu feţele învăpăiate de alcool, cu gâtlejurile răguşite de atât urlat pentru a acoperi muzica. Sebastien comandă o băutură şi se aşeză pe unul dintre scaune.

— Gheaţă, domnule?

— Nu. Doar un scotch sec, şi toarnă unul dublu.

Nici urmă de Tanya. Fir-ar ea să fie! Îi lăsase un mesaj, să se întâlnească aici cu el, în această mică staţiune de schi elveţiană. O cunoştea foarte bine, după ce stătuse în cabana lui, aflată lângă localitate, de atâtea ori. Totuşi, nu se arătase. De ce-l evita? Pentru că era furioasă? Sau pentru că avea de gând să concureze împotriva lui, în cele din urmă? Ce iubea mai mult, pe el sau Puterea? Se duse într-o margine a barului şi ridică telefonul pentru a suna la recepţie.

— E vreun mesaj pentru mine?

— Nu, domnule.

— Vă rog, contactaţi-mă pe pager.

— Da, domnule.

N-o mai văzuse din seara de Anul Nou. La ceva vreme după ultima lor întrunire cu Maestrul, se dusese în camera ei şi descoperise că deja plecase din Colegiu. Oricum, era important să discute cu ea. Tanya nu trebuia să se implice în concursul pentru locul Maestrului de capul său. Jocul era mult prea periculos. Ştia deja cine-l ucisese pe Rex?

— Un pahar din partea casei, îi făcu cu ochiul barmaniţa.

— Mulţumesc.

Se întrebă ce făceau Ivan şi Andrew la ora asta. Probabil descoperiseră deja cum să facă rost de douăzeci de milioane de dolari. Totuşi, mai era destul timp, trebuia să-şi păstreze calmul. Grăbirea lucrurilor nu era deloc bună. În afară de asta, merita şi el o mică vacanţă, o distracţie înainte de a se apuca de lucrurile serioase şi de a câştiga jocul.

Se uită peste ringul de dans. Trupuri pe jumătate dezgolite se cabrau şi se răsuceau în ritmul muzicii, dansatorii fiind temporar înfofoliţi în mica plasă a carnalului şi sincopei. Pentru o clipă, îi invidie pentru siguranţa lor comodă, în timp ce el era prins în jocul pentru putere, cu

toate că era o decizie luată în deplină libertate. Da, zarurile fuseseră aruncate şi altfel nu era posibil. Voia Puterea şi vor trebui să-l ucidă ca să-l împiedice s-o ia.

— Elsa, nu mai vreau să dansez.

— N-ar fi trebuit să bei atât, de asta te simţi rău. Eşti moartea distracţiei.

Sebastien privi spre dreapta lui, înspre bar. Tocmai se derula o ciondăneală între doi iubiţi. Urmărea totul amuzat.

— Vreau să merg acasă.

— Păi, du-te acasă, Karl. Eu vreau să dansez.

Cu o expresie morocănoasă, bărbatul dădu drumul braţului partenerei sale. Împleticindu-se, se strecură afară din discotecă. Elsa se aşeză pe un scaun la bar şi-l urmări plecând. Clătină dispreţuitoare din cap. Ce mai dezastru! Apoi reveni pe ring. În timp ce se învârtea pe ritmul greu al muzicii, Sebastien privi luminile stroboscopice scoţându-i intermitent trupul din beznă. O siluetă zveltă, păr blond, lung, trăsături nordice şi o gură generoasă. Purta o fustă roşie, cu paiete, lipită de trup, şi cizme de piele, până la genunchi. Avea cam douăzeci şi cinci de ani. Bănuia că era instructoare de schi. După câteva minute, se întoarse la bar.

— Dansaţi?

Elsa dădu cu ochii de un bărbat cu aspect atletic şi înălţime medie, fără nicio urmă de grăsime pe trup. Era proaspăt bărbierit, avea părul negru, o figură plăcută şi îngrijită, o mică cicatrice pe o parte a frunţii. Aprecie că avea în jur de treizeci şi ceva de ani. Francez? Canadian francofon?

— Desigur, spuse ea.

Dansă cu Sebastian nu doar o dată, ci de mai multe ori. În timp ce dansau, trupurile lor se lipiră unul de altul. Noaptea înainta, iar muzica deveni tot mai lentă. Luminile se diminuară şi mai mult. Ieşiţi din ring, trăncăniră despre mărunţişuri, iar ei îi plăcu stilul său degajat şi firesc de a fi. Mai târziu, Sebastien adulmecă izul proaspăt al părului ei şi-

i sărută buzele fierbinţi.

Ea-i răspunse la început cu prudenţă, apoi pofticioasă. O prinsese, tot aşa cum un păianjen ştie că prada-i aparţine la primul tremur al pânzei mătăsoase. Uită de Tanya, pentru că-şi dorea companie. Uită şi de Karl, pentru că ea voia înfocare şi acţiune.

— Mai luăm ceva de băut?

— Mie mi-e de ajuns, zise Elsa şi se sprijini de umărul lui.

Era ora două dimineaţa. După săptămâni de ceartă cu Karl, se simţea, în sfârşit, fericită. O terminase cu el, o dată pentru totdeauna.

— Mergem la mine?

— OK, încuviinţă ea după numai o mică ezitare.

Îşi adună lucrurile. Plecară din discotecă şi intrară în centrul de schi printr-o uşă laterală. Înăuntru, plin de tineri care se giugiuleau şi se pipăiau, iar aerul era încărcat de izul de canabis şi parfum. Îşi făcură loc prin mulţime. Dintr-odată, o arătare apăru înaintea lor în semiîntuneric, cu faţa strâmbată de o grimasă încinsă. Karl se ivise dintr-o toaletă. Sebastien ridică din sprâncene, într-un gest vag de amuzament. După ce trecuse de şocul de a o vedea pe Elsa cu un alt bărbat, Karl îşi mai deschise încă o dată gura. De data asta, ieşiră şi cuvintele:

— Asta-i pizdoasa de gagică-mea, ticălosule!

Elsa încercă să facă un pas înainte, dar Sebastien îi bară drumul cu braţul şi-l lăsă pe Karl să-l împingă pe uşa toaletei. Un bărbat în vârstă se spăla pe mâini. Privi neliniştit cum un zdrahon beat se rostogoli înăuntru, împingând înaintea lui un alt bărbat, îmbrăcat lejer. Sebastien îi zâmbi.

— Nu ne luaţi în seamă.

— Rămâi aici, mă ocup imediat şi de tine.

Karl se îndreptă spre un pisoar. Bătrânul îi privi pe cei doi adversari, în vreme ce ieşirea-i era blocată. Unul dintre ei avea fizicul unui culturist. Celălalt era de statură mijlocie,

însă arăta destul de vânos. Se vedea că aveau de gând să se bată şi era limpede cine va fi învingătorul. Bătrânul se uită direct în ochii lui Sebastien, dorindu-şi să-l vadă fugind, ca să poată scăpa şi el. Calm, Sebastien se sprijini de chiuvetă şi-şi aprinse o ţigară.

— Aţi avut o zi plăcută? Făcu el pe un ton neutru.

Bătrânul dădu din cap fără să spună nimic, în timp ce degetele-i tremurau sub robinetul de apă caldă. Nu trebui să aştepte prea mult pentru a vedea un rezultat. În timp ce Karl se depărtă de pisoar, aproape retezându-şi cu fermoarul organul supradimensionat, o lovitură se abătu asupra plexului său solar. Fu atât de precis administrată, încât nu mai simţi nimic din lovitura suplimentară dată într-o parte a gâtului, care-i definitivă starea de confuzie. Fu scos din funcţie într-o secundă. Sebastien primi întreaga lui greutate, ca de hoit, după ce-i căzuse în braţe. Deschise uşa unuia dintre separeuri şi-l puse pe tron. Verificându-i pulsul, Sebastien calculă că va rămâne aşa până dimineaţă. Era cât se poate de bine. Se duse să-şi spele mâinile la chiuvetă.

— Se întâmplă de toate pe-aici, nu-i aşa?

Bătrânul deschise gura, dar numai dantura reuşi să-i sublinieze uimirea. Odată ce termină cu spălatul, Sebastien ciufuli afectuos părul lui Karl şi se îndreptă spre uşă. Martorul tăcut îl privi plecând, dar mâinile încă-i mai tremurau sub jetul de apă fierbinte. Din câte-şi dăduse seama, Sebastien l-ar fi putut ucide la fel de uşor pe Karl, după cum îl făcuse KO. În cele din urmă, bătrânul opri apa. Aparenţele erau înşelătoare, se gândi el, uscându-şi palmele.

Îl lăsă pe Karl să-şi contemple, mai departe, şalele.

În seara următoare, zăceau amândoi goi, lângă foc, în cabana lui Sebastien. Elsa simţea căldura covorului sub coapse, iar un whisky de calitate îi mângâia partea de jos a gâtului cu aceeaşi fineţe şi atingere senzuală pe care o

simţise pe piele cu câteva minute mai înainte.

— Dacă ar trebui să faci o grămadă de bănet, cum ai proceda?

La această întrebare, Elsa se răsuci pe-o parte. Pe buric îi sclipea transpiraţia.

— Cât de mult?

— Să zicem, vreo douăzeci de milioane de dolari.

— M-aş mărita cu un milionar, desigur.

Elsa îl sărută şi-şi trase părul lung şi blond de pe frunte.

— Să presupunem că n-ai putea. Ar trebui să-i obţii singură.

— Mi-aş lua o slujbuliţă frumoasă şi respectabilă, cam ca a ta, aş lucra din greu şi n-aş avea prea multe amante.

Elsa izbucni în râs.

— Şi ce-ar fi dacă ar trebui să faci banii ăştia repede? Să spunem, cam într-un an?

— Asta ar fi greu. Cred că aş jefui o bancă.

Să jefuieşti o bancă. Sebastien renunţase la această eventualitate cu mult timp în urmă. Băncile arareori păstrau douăzeci de milioane de dolari în seifurile lor. Iar cele care aveau aceşti bani erau bine păzite. Ca să-i furi, era necesară planificarea meticuloasă a operaţiunii, implicarea mai multor persoane, oameni care ar vrea o parte din sumă. Nu, jaful armat ieşea din discuţie.

— Să presupunem că nici asta n-ar fi posibil. Ce-ar mai fi atunci?

— Ceva legal?

— Da, legal.

— Eu credeam că voi, bancherii din sectorul de investiţii, sunteţi plătiţi împărăteşte, zise ea, în vreme ce umplea paharele până la buză.

O sărută uşor pe nas ca s-o distragă de la disecarea minciunilor ei.

— Niciodată nu-i destul. Lăcomia dă dependenţă.

Petrecură câteva momente explorând tot felul de

posibilităţi şi sorbind din paharele de whisky. Nu părea să existe nicio profesiune în care cineva, plecând de la zero, să spere să obţină această sumă de bani legal, într-o perioadă atât de scurtă de timp. Vedetele de cinema, dealerii de bonuri de tezaur, agenţii din sectorul financiar, cu toţii câştigau salarii enorme, dar rareori se întâmpla să obţină atâţia bani într-un an.

— Fă-te vedetă de muzică pop.

— Fii serioasă.

— Condu şi tu un tripou. Sau un bordel.

— Durează prea mult timp până-l înfiinţez.

— Scrie un bestseller.

— Glumeşti. Scriitorii nu fac atâţia bani.

Elsa-şi înăbuşi un căscat, plictisită de subiect.

— Oricum, de ce eşti atât de pasionat de asta?

— Din curiozitate, nimic altceva.

— Păi, măcar ai putea să mă plăteşti pentru asistenţa acordată. Cu un sărut chiar aici.

Alese un loc pe coapsă.

Sebasatien râse şi-şi concentră atenţia asupra unor chestiuni mult mai stringente. Mai târziu, în timp ce Elsa dormea lângă el, se gândi la locul Maestrului şi la concurs. Aveau un an la dispoziţie să obţină douăzeci de milioane de dolari. De ce bani şi nu o altă misiune? Credea că această alegere a fost făcută de Colegiu pentru ca să fie extrem de dificil de realizat într-un an de zile. În afară de asta, era ceva foarte direct şi nu era negociabil. Se întrebă ce va pune noul Maestrul să se facă cu aceşti bani. Poate urma un cec personal de felicitare.

Şi ce se întâmpla cu ceilalţi concurenţi? Sebastien nu avea nici cel mai mic dubiu că Ivan şi Andrew vor face orice ar fi fost necesar ca să câştige, la fel ca el. Erau adversari puternici, mai ales dacă ar fi făcut o alianţă. Nu chiar atât de periculoşi pe cât ar fi fost Rex, dar, fără nicio îndoială, reprezentau o provocare. În lumea din afara Colegiului, Ivan avea legături strânse cu serviciile secrete, Sebastien ştia.

Lucraseră împreună pentru Colegiu într-un exerciţiu de limitare a pagubelor, cu câtăva vreme în urmă, acţionând după ce bursa din Belgia aproape că se prăbuşise, ca rezultat al unui scandal financiar.

În cazul lui Andrew, Sebastien ştia doar că avea o pregătire militară, nimic altceva. Tanya s-ar putea să fie capabilă să obţină şi alte informaţii. Oamenii cu astfel de abilităţi aveau puţine scrupule, însă ar ucide ca să-şi atingă obiectivul? Şi ce era cu Tanya însăşi? Greşise atunci când crezuse că nu va lua parte la concurs, iar acesta era un lucru important pe care trebuia să nu-l uite. Oricum, cât de mult îl iubea ea?

Elsa se foi şi Sebastien îi simţi fesele calde lipindu-se de vintrea lui. Fără prea multă tragere de inimă, se decise să n-o trezească, în pofida dorinţei lui. Reuşise să pună la punct un plan frugal pentru a face rost de douăzeci de milioane de dolari, însă avea nevoie de ajutorul Tanyei, din moment ce numai ea dispunea de experienţa necesară. Era un plan plin de pericole. Problema cu dedarea la activităţi ilegale era riscul de a fi prins. Dacă erau prinşi, nu va exista niciun ajutor de-al Colegiului. De asemenea, trebuiau să se ferească de ceilalţi, în special de Ivan. Sebastien nu avea niciun dubiu că ar fi fost încântat să-i toarne, ca să se asigure că-i dispăreau din cale şi că n-ar mai fi fost capabili să revină la Colegiu în decurs de un an. Sebastien îşi închise ochii, simţindu-se tot mai adormit. Asta-i mai lăsa două chestiuni de rezolvat. Una era cutia-ghicitoare. Cealaltă: unde naiba era Tanya?

Peste câteva ore, primi răspunsul: zâmbi şi mototoli în pumn hârtia de fax. Intră în sufrageria cabanei sale şi aruncă bucata de hârtie la coş. Mesajul fusese: „Vino imediat. Hotelul Bellevue, Boston. Tanya.”

Se părea că vor lucra împreună. Bine. Nu voia să concureze cu iubita lui şi trebuiau să înceapă, foarte curând, competiţia pentru locul Maestrului. Totuşi, va mai aştepta o zi sau două până să plece. Nu avea niciun rost să

precipite lucrurile.

— Hai să mergem la schi, strigă el pe când intra în bucătărie.

Elsa se întoarse de la masa pentru micul dejun. N-avea pe ea decât un tricou.

— Grozav, însă cred că va fi şi Karl pe pârtie.

— De-abia aştept să ne întâlnim, zise Sebastien degajat, în timp ce puse pâine în prăjitor. Va fi grozav să-l mai văd şi altfel decât la closet. Nu-mi place să discut cu necunoscuţi prin veceuri. Oamenii şi-ar face o idee greşită.

Turnă cafea pentru amândoi.

— Sper să-şi fi revenit după durerea de burtă.

Privi spre Elsa. Râseră la unison.

Cu toate astea, era vag îngrijorată. Dacă l-ar lua pe Karl mai în serios, îşi spuse ea. Putea fi destul de agresiv atunci când era provocat şi o lovise de nenumărate ori în trecut. Problema era că Sebastien nu-l văzuse niciodată pe Karl când era furios şi treaz. Avusese noroc că lui Karl i se rupsese filmul acolo, în momentul intrării în toaletă, altfel ar fi sfârşit bătut destul de tare.

După ce făcură dragoste, Sebastien şi Elsa luară tramvaiul spre Kasteln. Ea îşi dădu seama că relaţia lor era doar una de moment. Stătuse cu Sebastien patru nopţi şi-i plăcuse totul: compania selectă, distracţia şi relaţia fizică. Desigur, nu exista nicio pană de bani. El îi zisese că era bancher la New York şi că venea întotdeauna la Kasteln în vacanţele sale de iarnă. Asta era tot ce-i dezvăluise, iar ea găsi asta destul de ciudat. De obicei, bărbaţii voiau să vorbească despre ei înşişi, despre slujbele lor, despre realizările lor, dar el fusese ciudat de rezervat asupra acestor chestiuni. De asemenea, în pofida felului său nepăsător în care trata lumea, ca pe propriul său loc de distracţie, se distanţase de ea din când în când, în aşa fel încât se simţise o intrusă în compania lui. Avea în el o profunzime pe care nu o putea măsura, o pornire şi o intensitate interioară neliniştitoare pentru ea.

— Tu prima.

Se urcară în teleferic respirând aerul tare.

— Senzaţional, nu? Zise Sebastien, când văzu cum dispar brazii de sub ei. Nu te-ai săturat să fii instructoare de schi?

— Nu, asta face pare din mine, să fiu pe pârtie, simţământul de libertate, spuse ea visătoare. N-aş putea face niciodată altceva.

— Iar Karl?

— N-am nicio idee. Va trebui să-l întrebi chiar tu. Ştii, este un foarte bun instructor de schi, zise Elsa cu o oarecare afectare. Iar în timpul liber face culturism.

— Oh, n-am observat.

— Ne-am cunoscut în Finlanda, acum un an. Când am participat împreună la un curs pentru instructorii de schi. Poate fi un tip destul de cumsecade atunci când nu-i beat.

— Sunt sigur că aşa-i, făcu Sebastien pe un ton glumeţ.

O sărută pe fruntea îngheţată.

— Mai ieşi cu el după asta?

— Oh, nu. Aşteptam un prilej s-o termin cu el înainte să fi apărut tu. M-ai ajutat doar să mă hotărăsc.

Coborâră din scaunele teleschiului şi-şi continuară discuţia.

— M-am decis să mă întorc în Suedia şi-am să-mi găsesc pe acolo ceva de lucru. Cred că am să plec la scurt timp după ce... ezită... după ce vei fi plecat şi tu.

— Pare o idee bună, comentă el, apoi adăugă pe un ton ferm: Să-ţi urmezi întotdeauna instinctele.

— Iar tu? Ai de gând să-ţi urmezi şi tu destinul?

— Bineînţeles.

Se întoarse s-o privească, cu schiurile pe umăr.

— N-ai ce face, fie că-ţi aduce bine sau rău. Acum hai să lăsăm de-o parte filozofiile şi să ne ocupăm de materialul ăsta alb.

Îşi petrecură întreaga zi schiind şi apoi, pe la sfârşitul

amiezii, se opriră pe una dintre pârtii să-şi mai tragă sufletul înainte de a se reîntoarce acasă. Nu a fost să fie. Li se alătură o a treia persoană, deloc bine-venită.

— Karl! O bucurie să te văd, ca întotdeauna.

Sebastien îi întinse mâna personajului care se apropia. Lugubrul finlandez o ignoră.

— Salut, Elsa!

— Nu mai vreau să discut cu tine.

Elsa privi spre el şi apoi îi evită repede ochii, scrutând pârtiile. Expresia lui Karl se încrâncenă. Se uită spre Sebastien. În inima lui împietrită se cuibărise ura, avea acum din belşug.

— Asta era futăcioasa de gagică-mea! Ţipă el spre Sebastien.

— Da, *era,* făcu Sebastien pe un ton îngâmfat, şi-ai folosit adjectivul corect. Cum de-ai ghicit?

Se ridică şi se sprijini nepăsător de beţele lui de schi, aşteptând atacul. Nu se întâmplă nimic. Karl îl fixă o clipă cu privirea, în timp ce-l ardea o furie sulfuroasă. Nu era prea dornic de o altă încăierare. Îşi contemplase buricul mult prea mult timp.

— Schiezi?

— Puţin.

Sebastien afişă un zâmbet de modestie.

Trecu un moment până când informaţia fu rumegată, iar când se întâmplă, provocă un rezultat vizibil, ca atunci când pui o fisă într-un aparat de jocuri pinball. Ochii lui Karl licăriră şi de încântare de-abia îşi reţinu vorbele.

— Ei, atunci hai să schiem pentru Elsa. Dacă eu câştig, se întoarce la mine, dacă tu câştigi, e a ta.

Se lăsă tăcerea. Apoi Sebastien se puse pe râs, într-o manieră dură şi batjocoritoare.

— Ia te uită, ascuns în spatele acestui exterior firav se află un eu interior şi mai firav. Eu nu m-aş fi gândit niciodată la aşa ceva. Un concurs având-o pe Elsa drept trofeu. Ce idee măreaţă. Iubesc concursurile, adăugă

moale.

Elsa, care privise în cu totul altă parte, se întoarse acum spre el. Îl trase de braţ şi zise:

— Lasă-l în pace. Nu merită. Karl, cară-te! Nu mai vreau să ies niciodată cu tine. Hai să mergem, Sebastien.

— De fapt, continuă Sebastien, foindu-se stângaci cu schiurile sale, hai să adăugăm ceva mai multă distracţie în asta. Ce-ai spune de un mic pariu?

Karl îl privi bănuitor. Prietena lui era una, iar banii cu totul altceva.

— Miza nu-i cine ştie ce, să zicem cincisprezece mii de dolari.

Sebastien credea că asta l-ar curăţa de bani pentru vreo câţiva ani. Muşchii gâtului lui Karl se contractară, de parcă ar fi avut dificultăţi la respirat.

— Cincisprezece mii? Icni el.

— Da, confirmă Sebastien cu veselie. Mărim suma, dacă vrei. Doar nu dai îndărăt, nu?

Obrajii finlandezului se înroşiră puternic. Se simţea ca bolnav. Lucrurile nu mergeau aşa cum se aşteptase. Totuşi, acum nu mai era drum înapoi. N-o putea lăsa baltă pe Elsa.

— Nu. Cincisprezece mii sunt de ajuns.

Doamne, acum trebuia să câştige! Arătă spre platforma de schi.

— De-acolo începe competiţia.

Sebastien dădu din cap.

— Aşa să fie.

Karl făcuse o alegere înţeleaptă. La slalom, Sebastien probabil că ar fi fost în avantaj. La sărituri însă celălalt era campion naţional. Elsa era extrem de agitată. În timp ce urcau pe pârtie, îi şopti lui Sebastien, cu un ton de implorare:

— Sebastien, opreşte-te. Karl e schior profesionist. Va câştiga uşor.

— Oh, nu mă deranjează să pierd.

— Nu?

Sebastien surâse angelic, zâmbetul unui înger căzut.

Intrară în cabina de lansare. Amândoi, Karl şi Sebastien, îşi sprijiniră schiurile de perete, pentru a le verifica. Se pregătiră să şi le pună. În timp ce făceau asta, un oficial se apropie de grup.

— Schiatul este oprit acum. Vântul este mult prea puternic.

Elsei îi reveni sângele în obraji. O copleşi un sentiment de uşurare.

— Nu, nici nu poate fi vorba! O să coborâm de pe afurisita aia de platformă.

Faţa lui Karl era congestionată de furie. Între el şi oficial izbucni o altercaţie încinsă şi se răsti la elveţian vorbind în trei limbi. Sebastien se ţinu deoparte şi continuă să-şi verifice schiurile. Oficialul era intransigent. La fel Karl. Se întoarse spre Sebastien. Chipul său se transformase într-o mască animalică de mândrie şi ură.

— Cine ajunge mai departe câştigă! Se răsti el. Eu plec primul.

— OK. Sunt sigur că mă vei impresiona.

Karl se pregăti. Grăbit, îşi puse schiurile şi se apropie de rampă. Contemplând panta înşelătoare de jos se amorsă psihologic pentru acest moment de glorie. Simţea în gură gustul victoriei. Era sigur pe el. Numai Dumnezeu l-ar fi oprit. Îşi luă avânt cu câteva legănări de braţe şi apoi se împinse înainte, desprinzându-se de rampă.

Ţâşni din cabină ca o rachetă. Insă, la nu multă vreme după ce plecase de la rampă, constată că avea numai un schi în picioare. Descoperirea era ceva nou. În acel moment avea altele la care să se gândească. Rostogolindu-se de-a berbeleacul, se roti prin aer ca un derviş apucat de streche. Era un spectacol fascinant de privit, cu toate că nu era exact ceea ce se anticipase.

Aterizarea lui Karl pe pârtie, când se produse, fu oribilă, un trosnet răsunător şi înfiorător de oase, care părea că zăboveşte în aer în timp ce el continua să se

rostogolească pe pantă într-un vălmăşag imposibil de echipament de schi şi trup omenesc. În cele din urmă, zbură într-o parte a pârtiei şi dispăru în zăpada adâncă, în cabină se lăsă o tăcere totală, în timp ce martorii oculari priveau cum infirmierii alergau cu targa spre trupul inert. Elsa fu prima care spuse ceva, când îşi dădu seama că Sebastien ar fi putut avea un amestec.

— Iisuse, doar nu crezi că a murit?

Faţa lui era calmă şi impasibilă. Doar ochii-i râdeau.

— Oh, sper că aşa este, zise el.

În dimineaţa următoare, Sebastien o conduse pe Elsa până la spital şi aşteptă afară. Ea ieşi după jumătate de oră şi-i înmână un buletin medical. El enumeră rănile într-o manieră blazată:

— Braţ rupt, picior rupt, pelvis fracturat, coaste fisurate, ligamente luxate, contuzii grave, zgârieturi faciale. Şi o ciobitură a osului pubian. Asta chiar că-i ceva neobişnuit, adăugă el şi o sărută cu afecţiune. Nu vezi prea des aşa ceva. Eu n-aş fi atât de desfrânat cu el o vreme, Elsa. Rămâneţi la sex de la gură la gură. Sărutările n-ar trebui să-l doară prea tare.

Elsa chicoti, în pofida stării ei.

— Nu cred că am să mai fac asta vreodată.

— Păi, a cam venit timpul să plec, îi spuse cu blândeţe. Rămas-bun, instructoareo de schi. Mulţumesc pentru lecţii.

— Rămas-bun, Sebastien.

Se sărutară îndelung.

— Urmează-ţi întotdeauna destinul, îi strigă, în timp ce se îndepărta. Să nu uiţi.

— Aşa am să fac, răspunse Elsa. Poate că ne vom mai întâlni.

— Poate.

Sebastien îşi ridică mâna în semn de adio. Ştia că nu se vor mai vedea niciodată.

11.

Războiul nu poate fi, de fapt, evitat, ci doar amânat spre avantajul celeilalte părţi.

Machiavelli, *Principele*

Ianuarie. Paris.

În vreme ce Tanya făcea cercetări prin Biblioteca ziarelor şi periodicelor din Boston, iar Sebastian pierdea vremea pe pârtiile de schi, Ivan se afla într-o stare mult mai contemplativă, aşa cum îi stătea bine unui analist politic.

Zăcea trântit cu spatele pe canapea, ascultând acordurile tot mai stinse ale lui *Lohengrin* de Wagner. Trecuseră trei săptămâni de când plecase de la Colegiu. Se hotărâse să se mute din apartamentul său londonez şi să-şi aşeze baza la Paris pe întreaga durată a concursului. Închinase un apartament într-unui dintre cele mai exclusiviste *arondismente,* luându-şi toate precauţiunile ca nimeni să nu ajungă să-i cunoască identitatea reală.

Îşi plimbă privirile prin noua sa sufragerie. Accesorii aurite, mobilă grea, din secolul al nouăsprezecelea, covoare groase, colorate, pe podea. Strâmbă din nas. Nu era decorul de la Colegiu. Totuşi, era suficient, îşi petrecuse săptămâna precedentă evitând, cu tot dinadinsul, să se gândească la Jocul Puterii, pentru a-şi limpezi mintea. În loc de asta, îşi irosise zilele plimbându-se prin Paris, revenind la vechile sale localuri preferate şi, în general, delectându-se în timp ce acumula energie pentru bătălie. Numai un smintit s-ar repezi acolo unde şi îngerii se temeau să meargă.

Era vremea să-şi adune gândurile. Diversele piese ale acestui puzzle deosebit trebuiau potrivite una în alta. În primul rând, exista locul Maestrului şi o competiţie în desfăşurare pentru el. Apoi, cutia-enigmă chinezească. Şi, în ultimul rând, moartea lui Rex Boone. Cum se potriveau

toate acestea. Şi, la fel de important, cum va juca acest joc deosebit, acest joc pentru putere? Practicarea jocurilor puterii era o formă de artă, la fel ca oricare alt joc, iar competiţia, una dintre cele mai mari posibile, va necesita o grijă şi atenţie deosebite. Nu numai că trebuia să adune douăzeci de milioane de dolari în decurs de un an, dar mai trebuia să-şi înfrângă şi adversarii din jocul pentru locul Maestrului; iar competiţia era foarte strânsă, chiar şi după plecarea, neintenţionată, a lui Rex de pe scenă. Oricum, moartea lui subliniase seriozitatea acestui concurs, stabilindu-i tonul.

Ivan se ridică de pe canapea şi traversă încăperea până la CD player. Afară, dimineaţa era rece şi strălucitoare şi urmări peisajul fremătător al străzilor pariziene. Va ieşi, după masă, la o plimbare. Punând încă o dată albumul, se cuibări din nou pe canapea şi închise ochii. Crescendoul muzicii umplu sufrageria. Începu, uşor, să-şi mişte braţele în tempoul partiturii, ca un dirijor imaginar, în vreme ce gândurile îi reveniră la problemele actuale.

În primul şi-n primul rând. Ce fel de filozofie va adopta în acest concurs pentru Putere? În timp ce călătorea spre centrul cercului, va avea nevoie de un ghid, un glăscior liniştit şi calm, care să-l menţină pe calea cea bună, cineva care studiase profund conceptul de putere şi cum putea fi ea folosită şi abuzată. Un mare înţelept. Ca Dante, atunci când coborâse în cercurile iadului cu nemuritorul Vergiliu drept ghid.

Şi cine să fie? Teoretician al politicii şi, uneori, filozof, Ivan îi luase în considerare pe toţi: Hobbes, Hume, Kant şi Clausewitz, precum şi pe alţii. Îi salutase pe toţi în minte, după care, politicos, le spusese *adieu.* Ceea ce avea el nevoie era exponentul suprem în arta puterii, şi nu-i luă prea mult timp până să-l identifice. Machiavelli. Pentru că, dacă exista cineva care să-şi asigure Puterea şi cu ce se mânca ea, apoi acesta era omul de stat şi diplomatul medieval italian. Că murise cu aproape cinci sute de ani în

urmă nici nu prea conta, pentru că paşii spre putere erau aceiaşi în orice epocă. De unde ar trebui să înceapă. Ei bine, nu comentase acest geniu, în lucrarea sa despre maşinaţiunile politice, *Principele,* că nu era *recomandabil să dai lupte înainte de a cunoaşte terenul?* Un sfat foarte înţelept, iar Ivan avea de gând să ţină cont de el. Muzica se aşternu în continuare în cameră, în vreme ce Ivan medita.

Rex păruse ezitant în a lua parte la concursul pentru locul Maestrului. Asta a fost o prostie. De fapt, voise să afle dacă nu cumva ceilalţi ştiau ceva despre ce făcuse pentru Putere. Iar adevărul era că nu ştiau. Pentru asta murise. Fusese foarte rapid în a acţiona, însă ceea ce aflase putea avea nişte consecinţe atât de îngrozitoare, încât fusese lichidat. Deci, ce anume ştia? Ei, indiferent ce aflase de la vreun fost Membru, mai mult ca sigur că o astfel de informaţie se afla asupra sau în apropierea sa. Probabil în apartamentul său din Colegiu. Accesul în camerele lui era, acum, imposibil. În orice caz, el făcuse, fără nicio urmă de îndoială, dificil de găsit o asemenea informaţie. Un secret care murise odată cu el? Poate da, poate nu, se gândi. Pentru că secretele nu mureau niciodată cu adevărat, ci ajungeau, pur şi simplu, să se îngroape şi mai mult. Rex trebuie să fi lăsat vreun indiciu. Răbdător, Ivan exploră fiecare pistă posibilă şi în final rămase la una singură. Ultima cină împreună cu Rex, în Erris, era singura sa speranţă. S-ar putea să existe vreun indiciu acolo. Aşa că trebuia să revină acolo, ca un criminal care se întorcea la locul faptei.

Sorbi o înghiţitură de apă şi închise din nou ochii, încet, din străfundurile memoriei, ca şi cum ar fi scos apă dintr-o fântână, refăcu scena cinei finale cu Rex, în toate faţetele sale, cu cea mai mare atenţie. La semnalul lui, silueta masivă a celuilalt, cu falca sa proeminentă şi aspectul îndesat i se înfăţişă treptat privirii, precum

fantoma lui Banquo[1]. În cele din urmă, îşi ridică încet capul toropit, iar cei doi se contemplară reciproc. Unul trăia, în vreme ce celălalt nu era decât o creaţie perfectă a memoriei lui extraordinare. Menţinându-şi în minte imaginea lui Rex, Ivan examină pe îndelete fiecare aspect al întâlnirii lor, fiecare cuvânt rostit şi fiecare gest, ca şi cum ar fi inspectat, cu meticulozitate, fiecare cadru al unui film. Trebuia să fie ceva. Nu se putea altfel. Brusc, îi stătu inima în loc.

Când Rex se ridicase de la masă, spusese, într-o manieră nepăsătoare: „Trebuie să discut cu cineva. Aşa că am să trec peste brânzeturi şi porto.” În acel moment, bănuise că Rex mergea să se întâlnească cu cineva, probabil cu unul dintre concurenţi sau poate chiar cu Maestrul. Trecuse cu vederea una dintre posibilităţi. Că Rex se dusese să sune pe cineva.

Formă un număr de telefon din nouă cifre. Nu se auzi nimic. Mai formă încă două cifre şi aşteptă. În cele din urmă, pe fir interveni o voce. Era sacadată şi lipsită de expresivitate, ca o maşinărie.

— Îmi pare rău, apelant. Aţi greşit numărul. Acest număr nu este alocat. Vă rog formaţi din nou.

Ivan lăsă un moment de tăcere, apoi rosti:

— Departamentul Zece, vă rog.

— Îmi pare rău, apelant, dar numărul este greşit.

— Hadley.

— Vă rog să aşteptaţi o clipă.

Ivan aşteptă, ridicând, mental, din sprâncene din cauza exasperării. Problema cu serviciile secrete britanice era că, în timp ce unele secţiuni ale lor deveniseră mai deschise, cele cu adevărat importante erau mai secretoase ca oricând. Ceea ce nu demonstra altceva decât că nicio organizaţie secretă nu dezvăluia vreodată adevărata

---

1 Personaj din *Macbeth,* unul dintre nobilii scoţieni ucişi, a cărui fantomă apare în faţa regelui (n. tr.).

fundaţie pe care fusese construită. Fără nicio îndoială, regula se aplica şi Colegiului. O voce de femeie intră dintr-odată pe fir, moale şi prevenitoare.

— Domnul Hadley este disponibil. Vă fac legătura. Ce cod aveţi, sir?

— Este 26 25 86.

Într-un minut, primise legătura. Hadley răspunse cam iritat, pentru că Ivan nu-l chema niciodată la serviciu.

— Ivan, mă bucur să te aud. A trecut o grămadă de timp de când nu ne-am mai întâlnit.

Ivan ignoră flecăreala de circumstanţă. Vocea lui suna foarte profesional.

— James, am nevoie de ceva ajutor. Hai să ne întâlnim vineri, la cină. Am să-ţi las detaliile despre ce-mi trebuie la locul obişnuit. Va trebui să te deplasezi mai departe decât crezi.

Se auzi o tuse stânjenită.

— Ăăă... Ivan, mă tem că va fi cam dificil. Suntem foarte ocupaţi în acest moment.

Ivan continuă de parcă nici nu l-ar fi auzit:

— Mulţam, James! Te rog, pune maşinăria în mişcare.

Puse telefonul jos. Dacă Rex sunase pe cineva în acea seară, va afla cât de curând. Cât despre James, la ce mai erau buni iubiţii dacă nu-i puteai stoarce de ceva informaţii?

— E rândul tău.

Ivan mută piesa de şah, apoi se lăsă pe spetează pentru a asculta *Preludiul* şi *Fuga în D major* de Buxtehude.

— Şah mat?

— Mă tem că da.

Hadley pufni neîncrezător.

— Nu ştiu cum procedezi, dar câştigi întotdeauna. Pari să ştii exact ce piesă am eu de gând să mut.

— Eşti prea uşor de citit, James, asta-i problema ta, răspunse Ivan zâmbind. Ori de câte ori joci şah, niciodată nu te opreşti o clipă, să te gândeşti la persoana care ţi-e

adversar. În loc de asta, te repezi înainte, mutând febril piesele, fără să te gândeşti înainte la tacticile pe care ar trebui să le foloseşti, nici măcar nu analizezi starea fizică a celuilalt jucător. De asta pierzi. E simplu.

— Prostii!

— Aşa este, îi zise cu un zâmbet şters. James, te pot citi ca pe o carte deschisă. Când ai îndoieli, devii prudent, iar când ai dificultăţi, recurgi la apărarea clasică. Cunoscând astea, jocul devine uşor pentru mine. Atac, mă concentrez asupra unor mutări mai puţin ortodoxe şi pregătesc capcane. Ce se întâmplă? Nu-ţi dai seama ce se petrece, te panichezi şi jocul tău se destramă. Mai pe scurt, eşti un fraier.

Hadley îşi ridică mâinile în semn de disperare. Era un personaj vioi, de aproape treizeci de ani, îmbrăcat cu un costum elegant bleumarin, avea părul blond, fin, şi un aspect afabil, uşor rezervat, pometi delicaţi şi buze pline. Aspectul său efeminat sugera, mai degrabă, un artist decât un spion. Oricum, spionajul în favoarea serviciilor secrete britanice era o profesie în care Hadley fusese atras imediat după ce terminase universitatea, apoi aflase că era dificil de plecat. Era, mai degrabă asemenea mutărilor sale de şah: lipsit de ambiţii şi de viziune.

Ivan turnă încă o dată de băut pentru amândoi şi continuă:

— James, trebuie să anticipezi cum va juca adversarul tău. Dacă nu poţi face asta, n-ai nicio şansă. Aşa cum a spus şi Machiavelli: *„Dacă necazurile sunt zărite de departe, sunt uşor de remediat. Dar dacă aştepţi până se apropie, doctoria va fi tardivă.”*

Celălalt râse stânjenit.

— Tu eşti doar ceva mai isteţ decât mine. Asta-i tot.

— Nici vorbă. Eu reuşesc pentru că planific. Tu nu. Acuma, ai reuşit să obţii ceea ce te-am rugat?

Hadley îi aruncă o privire nervoasă, iar Ivan văzu un firişor de transpiraţie apărându-i pe frunte. Hadley îşi netezi

într-o parte părul fin. Era singura persoană din afara Colegiului care ştia că Ivan era membru, iar un astfel de statut exclusivist îl impresiona teribil.

— Am reuşit. Am intrat în bazele de date ale companiei de telefoane. A existat un singur apel telefonic făcut de Boone de la pensiunea din Erris. Te rog să fii foarte prudent cu această informaţie, îl atenţionă. Voi fi concediat pe loc dacă s-ar descoperi că ţi-am furnizat-o. Este cât se poate de ilegal.

— Nu va fi cazul, zise Ivan nepăsător. Apropo, ai cum intercepta comunicaţiile telefonice şi pe satelit ale Colegiului?

Era sigur că Rex nu dăduse telefoane semnificative de pe insulă.

— Ai căpiat? Făcu James. Mă îndoiesc că ar putea face cineva aşa ceva. Colegiul trebuie să dispună de tot echipamentul din lume necesar pentru împiedicarea accesului neautorizat.

Luă o înghiţitură de gin.

— Mi-e teamă să-ţi dau chiar şi această informaţie.

Avea un ton plângăreţ.

— De ce nu-l abordezi pe însuşi directorul general al MI6? Ai toate legăturile necesare. Pe mine chestia asta mă face chiar nervos.

Ivan luă toate detaliile de la iubitul său şi le puse pe o parte a mesei. Se întinse şi-l bătu pe braţ.

— James, mai lasă panica. Atâta pot să-ţi destăinui: nu a fost posibil să obţin aceste informaţii pe altă cale. Colegul meu de la Colegiu a murit în circumstanţe ciudate şi-l ajut pe Maestru să facă unele cercetări.

Hadley păru mulţumit cu această minciună. Peste alte câteva minute se ridică să plece. Ivan îl ajută să-şi pună haina din caşmir şi-l conduse până la uşă. Se îmbrăţişară repede.

În acest timp, Ivan zise:

— Te rog să nu povesteşti nimănui. Nici despre

deplasarea ta până aici.

— Bineînţeles că nu.

Cu cât se vorbea mai puţin despre chestiune, cu atât mai bine. Plecă în grabă, să nu piardă trenul care-l va aduce înapoi la Londra şi la slujba aceea plicticoasă din cadrul serviciilor secrete britanice. Şi-ar fi dorit să fie Ivan. Între timp, acesta închise uşa apartamentului său parizian şi reveni în sufragerie, unde se întinse pe canapea, în semiîntuneric, şi sorbi din coniac, recitind numărul de telefon pe care i-l dăduse Hadley. Era un apel internaţional şi formă numărul. De la distanţă răspunse o voce americănească.

— Aici casa Boone.

Fără să scoată niciun sunet, puse telefonul jos. Apoi se apucă şi verifică codul în cartea de telefon. Aşadar, mama lui Boone locuia într-o suburbie din Boston. Ivan sună la centrala telefonică din Boston, să vadă dacă numărul era sau nu în cartea de telefon. Era. Lui Boone sau mamei lui nu le păsa că-şi dezvăluiseră locul. Ivan savura această informaţie cu încă o sorbitură. Rex îşi sunase mama în ziua în care murise. Nu era nimic ciudat, cu excepţia unui mic detaliu: făcuse asta dimineaţa devreme, la ora Bostonului. Un telefon dat la o asemenea oră delicată nu fusese doar pentru a trăncăni cu bătrâna şi draga lui mamă. Evident, avusese un alt obiectiv în minte.

Ridică din nou receptorul şi-şi rezervă un bilet de avion spre Boston. Era momentul să o cunoască pe mama lui Rex, pusă la adăpost în State. Prietenii lui de acolo îi vor afla adresa pentru el. Aşa spera.

Cercetările sale de seară se încheiaseră; îşi mai turnă un pahar, pentru a sărbători.

În pofida faptului că era mort, Rex tot îi vorbise, în cele din urmă. Ce om de treabă.

Ivan ajunse pe aeroportul internaţional Logan dimineaţa devreme. După ce trecu de vamă, închirie o

maşină şi se îndreptă spre Boston. Traficul era aglomerat, din moment ce era ora de vârf de dimineaţă. În cele din urmă, reuşi să străbată oraşul şi să ajungă în suburbii. Zona în care locuia mama lui Rex se afla la mai bine de o oră de drum. În timp ce trecea prin Cambridge, văzu studenţi leoarcă de ploaie grăbindu-se la cursurile de la Universitatea Harvard. Ivan reflectă la propria sa carieră provizorie, de asistent universitar la Catedra de economie, de acum câţiva ani. Contactele sale din mediul academic s-ar putea dovedi utile. Se simţea înfometat şi scotoci în punga cu chifle de pe locul pasagerului.

Rulând pe şoseaua îngustă din zona suburbiilor, ajunse, în sfârşit, la locuinţa doamnei Boone. Era o casă mare, aşezată pe o proprietate întinsă. La fel ca majoritatea celorlalte clădiri din apropiere, era construită din placaj şi vopsită într-un alb strălucitor. Avea două niveluri, o intrare cu coloane şi acel simbol ubicuu al patriotismului, un stâlp lung, la capătul căruia flutura drapelul înstelat. Coborî din maşină şi o luă pe alee, observând, prudent, tot ce era în jur. Sună la uşă. Îi răspunse o femeie cu aspect mohorât. Avea aproape şaizeci de ani şi era îmbrăcată într-o uniformă de soră medicală. Îi adresă o privire întrebătoare. Când îi explică scopul vizitei sale, femeia-şi strânse buzele înguste, apoi îi vorbi cu glas scăzut:

— Va trebui s-o întrebaţi pe doamna Boone de apelul telefonic. Vă rog, n-o deranjaţi mai mult decât e necesar. E bătrână, iar moartea singurului ei fiu a fost o lovitură teribilă. De asemenea, s-ar putea să înţeleagă foarte puţin din ce spuneţi. Are Alzheimer.

Fu condus până în dormitor. Acolo zăcea o femeie bătrână, firavă, cu aspect slăbit şi obosit, având o expresie pierdută. Alături de ea se aflau toate ustensilele trebuincioase unui muribund: o sumedenie de flacoane cu medicamente, într-o dezordine deplină, un tub de oxigen, o mască de oxigen şi peste toate un miros stătut de camfor. De asemenea, o Biblie, pentru a fi folosită în cazuri de

urgenţă, ca pentru o toceală pentru un examen etern.

Se aşeză la marginea patului şi începu să discute cu doamna Boone.

Ea nu-şi amintea de niciun apel telefonic şi era limpede că mintea-i era puternic afectată. Ivan se gândi o clipă şi apoi ceru permisiunea de a se uita prin documentele din casă ale fiului ei, din moment ce fusese un coleg de-al lui Rex şi au lucrat împreună la o carte. Ea-l bătu uşor pe palmă. Probabil că nu înţelegea nicio iotă. Aşa că o lăsă în pace, pierdută în lumea amintirilor ei. Era sigur că Rex trebuie s-o fi iubit enorm. Chiar şi cei mai ambiţioşi şi independenţi dintre oameni aveau mame, cugetă el. Ce păcat că nu şi-o cunoscuse niciodată pe a lui. Era destul de greu să fii orfan, dar existau compensaţii considerabile. Nu trebuia să te cerţi cu nimeni pentru banii de buzunar, nici din cauza alegerii partenerului.

Sora medicală îl conduse în camera lui Rex. Era la etajul al doilea. Intrând, descoperi o cameră mare şi aerisită, cu o privelişte plăcută spre terenurile unei şcoli. Pe pereţii zugrăviţi în crem se aflau fotografii de-ale lui din perioada cât fusese la universitate. În toate părea imens, un personaj marcat de fizicul său, o prezenţă impunătoare destinată lucrurilor măreţe. Nimeni n-ar fi putut şti cât de bine s-ar fi descurcat. Un Membru al Colegiului şi unul dintre candidaţii de frunte pentru funcţia de Maestru. Lucruri măreţe, care acum nu se vor mai materializa niciodată. Pentru că destinul îl ajunsese din urmă. Destul de rău.

Ivan începu să răscolească printre hârtii. Ştia ce căuta, o pistă referitoare la Jocul Puterii.

Trei zile mai târziu privelişte a de la fereastră devenise obositoare, marcată ca de o burniţă persistentă. Din când în când, viaţa putea deveni deprimantă, se gândi. Verificase toate hârtiile lui Rex fără să găsească nimic. Majoritatea constituiau lecturi mohorâte. Nesfârşite formule

matematice, lucrări imense şi articole despre energia nucleară, cu toate geniale, îşi închipui el, dar de nici cel mai mic folos în descifrarea Jocului Puterii. Poate că era un lucru bun că Rex murise, se gândi, cu o oarecare duritate, cel puţin asta-l oprise din scris.

Încă o oră şi îşi sfârşi munca herculeană. Stând pe podea, se uită la una dintre fotografiile de pe pereţi cu Rex arătând magnific în echipamentul său de membru al echipei de fotbal a Universităţii din Chicago. Ei bine, Ivan chiar o făcuse de oaie cu asta. Plecase de la o presupunere falsă. Bănuise că exista o legătură între ultimul telefon al lui Rex şi concurs, dar nu exista niciuna. Aşadar, se părea că secretul lui Rex fusese îngropat odată cu el. Se duse să-şi ia rămas-bun de la doamna Boone.

— Fiul meu, şopti ea, când el îi pomeni numele.

Ivan strânse degetele ei sfrijite.

— Nu vă temeţi, doamnă Boone. N-am să-l uit pe fiul dumneavoastră. A fost un om remarcabil. Într-adevăr, mi-ar fi plăcut foarte mult să vorbesc din nou cu el.

Îşi notă în minte că discuţia ar fi inclus şi o renegociere a notei de plată de la restaurant. Ieşi pe verandă şi inspiră adânc aerul proaspăt. Era important să se întoarcă la Paris cât de repede putea, pentru a începe să adune cele douăzeci de milioane de dolari. Avea deja o bijuterie de idee prin minte. Îşi luă rămas-bun de la sora medicală şi o luă pe cărare în jos, având grijă să evite băltoacele. Ajunse la poartă.

— Scuzaţi-mă, se auzi o voce. Scuzaţi-mă, insistă ceva mai tare.

Se întoarse, dând cu ochii de o femeie solidă, grăbindu-se pe cărarea din grădină ca şi cum s-ar fi pregătit pentru un atac de cord. Probabil că era bucătăreasa, pentru că avea o pânză mare, albă, înfăşurată pe burta masivă. Se opri chiar înaintea lui, iar în mână încă strângea o cârpă de vase. După ceva gâfâială şi icnete, reuşi să spună:

— Nu ştiu dacă vă este de vreun folos, domnule, dar

într-o dimineaţă, cu puţin timp înainte de decesul său, domnul Rex a sunat. Era foarte devreme dimineaţa. Eu am preluat apelul.

— Da? Făcu Ivan.

— Păi... continuă ea cu glas pierit. Doctor Boone m-a rugat să caut nişte documente pentru el. Era foarte repezit, parcă nu era el. Mi-a zis că mă va suna din nou, să-mi dea adresa unde să i le trimit prin poştă, imediat ce le găseam. Desigur, n-a făcut-o niciodată, bietul de el.

— Şi unde sunt documentele?

— Am uitat total de ele până acum, când Martha a pomenit de dumneavoastră, spunând că aţi căutat nişte documente.

— Da, însă unde se află?

Ivan încercă să fie răbdător.

Menajera intră în casă şi apoi reveni. Cârpa de vase fusese înlocuită cu un pachet mare, maroniu, pe care i-l întinse. Ivan îl desfăcu. Observă că-i tremurau puţin mâinile în timp ce făcea asta. Când îi căzu sub ochi doar una dintre hârtii, simţi că leşină.

— Vă simţiţi bine, domnule?

— Aş vrea să mă aşez undeva o clipă, dacă s-ar putea.

Ivan se aşează încă o dată în fotoliul cel mare din camera lui Rex . Privi fotografiile de pe perete şi-i mulţumi în gând. De fapt, nu ar mai fi fost nevoie să renegocieze nota de plată de la cină. Făcuse el cinste. Trebuia să-l felicite pentru o memorie excepţional de bună. Când Maestrul le spusese pentru prima dată de nominalizarea lor pentru postul de Maestru, în acea noapte fatidică, declanşase ceva în mintea lui Rex. Mai citise undeva, înainte, despre un concurs anterior pentru locul Maestrului. Ivan deţinea acum hârtiile pe care Rex i le ceruse bucătăresei să i le trimită înainte de moartea lui neaşteptată. Acestea se refereau la un individ numit Max Stanton. Deci, cine era această persoană misterioasă şi ce

legătură avea cu Jocul Puterii? Ivan începu să citească.

Max Stanton fusese un tânăr de treizeci şi ceva de ani şi un foarte ambiţios chimist la Harvard. În cursul activităţii sale, a ajuns să-l cunoască pe tatăl lui Rex, un avocat local. Ivan presupunea că aşa a fost, din moment ce, în testamentul său, Stanton îl menţionase şi pe Boone senior ca executor testamentar. Când murise, tatăl lui Rex pusese în ordine proprietatea, acţiune în cursul căreia primise un număr de documente de-ale lui Stanton. După moartea tatălui său, câţiva ani mai târziu, aceste documente ajunseră la Rex. Şi-l imagină pe Rex parcurgând în grabă aceste hârtii, în vreme ce făcea ordine între lucrurile tatălui său. Fără nicio îndoială, nu le dăduse prea mare atenţie, cu excepţia unei singure coli de hârtie albă, ascunsă printre celelalte.

Era scrisă de mâna lui Stanton, fără nimic deosebit în aspectul ei, datată. Însă conţinutul ei era uimitor. Prin cele scrise, admitea deschis că era Membru al Colegiului. Pomenea de o întrunire la care participase într-o seară, el, alţi patru Membri şi Maestrul, predecesorul actualului ocupant al funcţiei. Aceasta avusese loc în cea de-a treia curte, fără alţi martori. Li s-a spus de nominalizarea pentru locul Maestrului, cu condiţia să fie pregătiţi să ia parte la un joc a cărui natură urma să le fie dezvăluită numai dacă acceptau nominalizarea. Ce fel de concurs era, Stanton nu mai zicea, cu toate că indicase că toţi cei cinci fuseseră de acord să ia parte.

Ivan îşi imagină că, atunci când Rex dăduse peste această bucată de hârtie, în timp ce examina efectele personale ale tatălui său, n-ar fi putut s-o înţeleagă, din moment ce la acea vreme nu era Membru al Colegiului. Probabil se gândise că era un fals ori o cacealma. Oricum, ceva trebuie să-l fi împiedicat s-o distrugă, iar când Maestrul se referise la concursul pentru propria funcţie, creierul lui Rex îl informase într-o clipită că mai auzise despre acest concurs şi înainte, aşa că s-a decis să joace

puţin teatru pentru a afla dacă şi ceilalţi erau la curent.

Având nevoie să recitească informaţia şi să mai facă cercetări asupra lui Stanton, Rex sunase în ziua următoare acasă la mama lui, pentru a aranja ca notele să-i fie expediate. Însă teatrul jucat îl costase viaţa. Mai aflase cineva ce făcuse. Bietul de el, se gândi Ivan. Ca să joci fotbal şi pe Hamlet îţi trebuie talente diferite.

Ivan se aşează înapoi pe scaun. Avusese un noroc chior că această bucată de hârtie supravieţuise, din moment ce obiceiul cerea ca toate materialele care făceau legătura cu Colegiul să fie distruse la moartea unui Membru. Totuşi, această fâşie de hârtie fusese desconsiderată de către „curăţătorii” Colegiului. În fond, Ivan discutase cu Rex, iar prin această bucată de hârtie Rex putuse să-i spună lucruri foarte importante. În primul rând, că Jocul Puterii mai avusese loc cel puţin încă o dată înainte, iar Stanton participase în calitate de concurent. Şi în al doilea rând, ţinând cont de anul concursului, unul dintre ceilalţi concurenţi trebuie să fi fost Maestrul. În al treilea rând, Stanton murise nu la mult timp după ce scrisese nota.

Acest lucru mai lăsa de stabilit doar un singur lucru.

Cum murise Max Stanton?

În vreme ce Ivan afla câte ceva despre Max Stanton, ar fi fost foarte tulburat să ştie că el nu era singurul concurent aflat în Massachusetts în acea zi. După ce sosise din Elveţia cu un zbor de noapte, Sebastien descuie uşa şi intră în camera cufundată în întuneric a unui hotel din centrul Bostonului. Era ora şase dimineaţa. Tanya se ridică în pat şi se frecă la ochi. Se întinse să-l sărute cu foc.

— Cum a fost zborul?

Sebastien zâmbi şi se aplecă înainte pentru a-i primi îmbrăţişarea. Oricum, etalarea de afecţiune din partea ei era mai demonstrativă decât se aşteptase.Îl pălmui zdravăn peste faţă, apoi îl împinse de lângă ea, furioasă.

— Ticălosule! De ce-ai plecat în noaptea aia? Ai fi

putut să-mi spui că te furişezi afară din Colegiu. Am fost îngrijorată din cauza ta.

Sebastien se aşează pe pat. Îşi pipăia obrazul cu o expresie de om nedreptăţit. Nu era chiar ceea ce aşteptase, după o absenţă de aproape o lună.

— Tanya, îmi pare rău.

O privi cum iese din pat.

— Am avut nevoie de timp de gândire. Ceea ce ne-a zis Maestrul m-a luat cu totul prin surprindere.

— Mincinosule!

Sebastien încercă din nou.

— OK, îmi pare rău. Acum eşti mulţumită? Sau vrei să plec?

— Da, ieşi!

Sebastien privi cum silueta ei goală dispare în baie. Lăsându-şi ziarul să cadă pe masă, se duse după ea.

— Tanya, fii rezonabilă. Trebuie să cooperăm.

— Nu, nu trebuie.

Trecu pe lângă el şi intră sub duş.

— Tanya!

Nu primi niciun răspuns.

— Tanya, îmi pare rău.

Niciun răspuns din partea ei, învăluită acum în aburii ceţoşi ai apei fierbinţi.

— OK.

Sebastien îşi ridică mâinile în semn de predare.

— Sunt un ticălos. Un ticălos desăvârşit şi brutal Acum eşti fericită?

Niciun răspuns.

— Tanya...

Zâmbind, împinse uşa, deschizând-o, şi intră în duş, încă îmbrăcat la costum. Tanya chicoti când o lipi de dalele de faianţă, gâdilând-o frenetic.

— Eşti un ticălos total, zise ea, trăgându-se de lângă el, cu toate că râdea.

Însă nu avea niciun rost, iar insistenţa lui fu răsplătită.

În cele din urmă îi dărui un sărut lipicios şi începu să-i descheie cravata, dar nu înainte de a-l şampona din belşug, turnând pe el tot ce-i cădea la mână.

După aceea, Sebastien se aşeză în dormitorul ei, ştergându-se cu un prosop. Un scurt răgaz. N-ar fi avut niciun rost să-i cumpere parfumuri scumpe sau alte cadouri. L-ar fi dispreţuit şi mai mult. O privi cum stătea goală în pat, ştergându-şi degetele de la picioare. Faţa şi sânii îi erau învăluiţi într-o tentă trandafirie fină, de la duş şi după ce făcuseră dragoste, iar frumuseţea ei era şi mai evidentă. Când îşi puse sutienul, el se întinse peste pat şi-o sărută pe umăr. Aştepta prelegerea obligatorie.

— Sebastien, acest concurs pentru locul Maestrului este foarte serios. Îţi dai seama?

— Da, bineînţeles.

Tanya îi luă capul în palme.

— Nu, nu-ţi dai seama. Şi încetează să te comporţi ca un cretin şi să te holbezi la mine ca un puştan îndrăgostit lulea. Încă nu te-am iertat. Ascultă aici. Ce vreau să spun este că acest joc este mult mai serios decât crezi. Până acum, nu aveam habar de implicaţiile globale ale activităţii noastre, nici cum se foloseşte în realitate Colegiul de acest material. Dar asta, asta-i o şansă unică de a schimba totul.

Tanya se ridică şi continuă să se îmbrace. Sebastien se trânti înapoi pe pat, admirându-i silueta suplă. Era intrigat s-o vadă atât de entuziasmată.

— Este o şansă uluitoare, continuă ea. Un vis care s-ar adeveri. Să pătrunzi în chiar inima sistemului şi să dirijezi ceea ce face Colegiul de câteva secole, un păianjen uriaş, care-şi ţese cu răbdare miriadele de fire împreunate, în timp ce modifică societatea pentru scopuri paşnice. Ce cunoştinţe şi putere incredibile.

— De acord.

— N-ai vrea să ştii cum funcţionează totul?

— Bineînţeles.

Răsfoi resturile ziarului său, având grijă să nu pară

prea interesat.

— Păi, şi eu, răspunse Tanya, în timp ce-şi prinse la ureche unul dintre cerceii ei multicolori, apoi un altul.

— Şi vreau să-mi spui ce crezi că este acest Joc al Puterii, fără s-o dai în bară, rosti, întorcându-se spre el - OK.

Sebastien aruncă ziarul la o parte. Merita să scape de problemă în acest stagiu, pentru că, oricum, ar fi trebuit s-o abordeze la un moment dat. Renunţă încă o dată la zeflemea şi tonul său deveni serios. Îi zise că era convins că influenţa Colegiului era mult mai complexă decât bănuia oricare dintre ei, chiar şi în calitate de Membri. Era mai degrabă o şaradă, asemenea cutiilor chinezeşti, mai ales pentru felul în care se foloseau informaţiile primite. După doi ani petrecuţi la Colegiu, era sigur că exista o politică de diseminare a anumitor informaţii către unele ţări, în vreme ce datele erau ascunse de altele. De asemenea, Colegiul reducea în mod deliberat influenţa diferitelor naţiuni, amplificând-o pe a altora, toate acestea în conformitate cu voinţa Maestrului. Colegiul nu era doar o organizaţie de consultanţă. Era un sistem organizat pentru a efectua schimbări la scară globală, conform propriilor sale interese.

Tanya îl ascultă cu atenţie. Era sigură că avea dreptate. Se aşeză pe pat, alături de el.

— Tanya, când m-am alăturat Colegiului, Maestrul mi-a spus că instituţia nu va încerca niciodată să controleze alte ţări, nici nu va abuza de influenţa sa. Iată însă că asta nu-i adevărat, din moment ce Colegiul va face orice-i stă în putere să-şi *păstreze* puterea. Cuvintele Maestrului au fost un foarte isteţ joc de cuvinte. Vezi, Colegiul nu este guvernat de niciun fel de imperativ moral, cum ar fi Biserica catolică, de exemplu. Este neutru din punct de vedere moral sau, mai degrabă, este de un cinism profund când îşi foloseşte influenţa. Este justificat orice-l ajută să-şi menţină statutul şi puterea temporară. Jocul Puterii este cea mai limpede dovadă în acest sens, şi asta încerca Maestrul să ne comunice. Vezi tu, Colegiul joacă numai după propriile

sale reguli şi are un scop final. Treptat, convinge lumea de-afară să se supună voinţei sale, ca un vârtej uriaş care atrage totul în orbita sa. Pe măsură ce sistemele guvernamentale intră în declin, Colegiul va dobândi o tot mai mare putere şi va face ca influenţa sa să fie tot mai vizibilă. Va deveni un Colegiul al *eminenţelor cenuşii.* În cele din urmă, îşi va da arama pe faţă, iar noi facem parte din acel plan general.

Tanya nu zise nimic. Se ridică să tragă perdelele. În timp ce se întorcea spre el, păru atât de minunată în lumină, încât Sebastien aproape că se îndrăgosti de ea. Nu reveni în pat, ci se aşeză pe un scaun. El remarcă această repoziţionare subtilă. Era sigur că ştia motivul şi aşteptă.

— Când am devenit Membru, spuse ea, am ştiut că există o posibilitate de a deveni şeful Colegiului, însă era atât de teoretică, încât mi-am îndepărtat-o din minte. Acum, iat-o. Practic, mi se oferă pe tavă.

— Oh, aşadar, până la urmă, te-ai decis că vrei locul Maestrului pentru tine, nu? Zise Sebastien tărăgănat.

Se ridică în capul oaselor în patul în care se întinsese. Exact cum gândise. Ce nebunatică. Totuşi, n-o putea învinovăţi.

— Da, răspunse ea.

Încercă să-i descifreze starea sufletească. Ştia că-l dezamăgise.

— Am aceleaşi drepturi la locul Maestrului ca tine.

— Adevărat, făcu Sebastien.

— Atunci, asta înseamnă că suntem concurenţi?

— De acord. Totuşi, n-avem niciun motiv să nu cooperăm, cel puţin până înainte de final. De fapt, avem un motiv foarte serios ca să lucrăm împreună.

Fă cu o pauză. Apoi, vocea lui deveni mohorâtă, aproape ameninţătoare.

— Trebuie să stăm aproape unul de celălalt. Nu vrem să ni se întâmple şi nouă ce i s-a întâmplat lui Rex.

— Deci crezi că a fost omorât? Zise Tanya şocată.

Crezu o clipă că o să-i râdă în nas. Acum se simţea şi mai stânjenită.

— Bineînţeles. Sincronizarea evenimentelor a fost prea de tot pentru a fi o coincidenţă.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere. Toate astea încep să mă sperie.

Se lăsă un moment de tăcere.

— Sebastien, mă iubeşti?

Tanya ştia de ce îndrăgostise de el. Erau acei ochi adânci şi zâmbetul său nepăsător, acel simţământ degajat şi netulburat cu care aborda el absolut orice, cu toate că ea ştia că-i păsa de multe, mai ales de şansele de a învinge.

— Te iubesc.

Sebastien se ridică şi o îmbrăţişă. Dorinţa lui de putere şi dragostea nu erau cu totul despărţite. Căscă din pricina decalajului de fus orar.

— Cred că e timpul pentru micul dejun.

Tanya îi cercetă cu privirea pe ceilalţi clienţi din hotel, în vreme ce ei ciuguleau de prin caruselul cu mâncare. Terminând o gogoaşă, fără nici cea mai mică urmă de ezitare, îşi alese încă una. Genele ei n-o vor lăsa baltă, iar greutatea nu-i provocase niciodată niciun fel de preocupare. Cât de norocoasă era. Însă asta însemna că, într-o zi, tot va trebui să plătească, nu-i aşa? Îşi inspectă partenerul. Nu cumva pusese ceva pe el în jurul taliei? Trebuia să găsească un motiv să-l tachineze. Într-adevăr, era destul de vanitos.

— Sebastien, din moment ce lucrăm împreună, e ceva ce trebuie să-ţi spun.

— Şi eu ţie, zise el.

Se uitase pe geam, jos, la traficul intens şi rapid de pe străzile Bostonului. Se întoarse spre ea.

— A venit ora mărturisirilor, rosti zâmbind. Hai să sărbătorim. Mai ia nişte sos de roşii.

Tanya aşteptă până când personalul care servea

plecă de lângă masa lor.

— Sebastien, am pătruns în computerul lui Rex şi am dat de un mesaj. Ei, nu chiar un mesaj, mai degrabă o notă.

— Oh, chiar aşa? Şi ce spunea?

Se întrebă dacă nu intrase cumva şi în computerul său. Putea paria. Era deşteaptă foc. N-ar trebui s-o subestimeze. Dacă i s-ar oferi şi jumătate de şansă, l-ar înfrânge în competiţia pentru locul Maestrului.

Tanya ezită. N-ar fi vrut să-i dezvăluie chiar totul. Fosta ei relaţie cu Rex trebuia să rămână confidenţială. Sebastien n-ar înţelege, chiar dacă Rex era acum mort. Şi mai era ceva ce-o făcu să ezite, puţin. În mesajul lăsat, Rex o avertizase să nu se încreadă în nimeni. Totuşi, era în regulă dacă-i împărtăşea lui Sebastian mare parte din gândurile sale. În definitiv, era partenerul ei.

— Am dat peste o notă scrisă de Rex în calculator în seara în care Maestrul ne-a povestit despre cutia chinezească-enigmă şi despre joc. Nota făcea referire la Biblioteca ziarelor şi periodicelor din Boston, camera B6, şi la un anume Max Stanton.

Sebastien încetă să-şi mai ungă cu unt pâinea prăjită.

— Ia te uită, făcu el cu glas moale, aşadar, ceva-ceva tot ştia Rex atunci când i-a spus Maestrului că n-ar trebui să ia parte la joc.

El ajunsese la această concluzie cu mult timp înainte.

— Hmmm, răspunse Tanya. Şi mi-am petrecut ultimele câteva zile la bibliotecă, în camera B6. Conţine ziarele publicate în SUA cu mult timp în urmă. Din nefericire, nu există niciun catalog central, iar Rex n-a mai lăsat şi alte detalii. Am răsfoit principalele cotidiene din ultimii douăzeci de ani, dar tot n-am dat peste nimic legat de Stanton.

Sebastien concluzionă cu glas tare:

— Bineînţeles, moartea lui Rex s-ar putea să nu aibă nicio legătură cu Jocul Puterii. O fi fost o consecinţă a ceva la care lucra, nu?

— Nu. Cred că această informaţie-i importantă, zise Tanya, puţin cam prea tăios.

— Posibil.

Îşi întinse încă o clătită în farfurie, notând schimbarea de ton din vocea ei.

— Hai să mergem la bibliotecă, acum, dimineaţa asta. Am o idee despre cum să accelerăm procesarea.

— Ei, şi ce-i cu informaţiile tale?

Sebastien rânji şmechereşte şi-şi frecă obrazul.

— N-am să-ţi mai spun după ce m-ai învins. De fapt, m-am străduit la fel de mult ca tine pe această pistă. Eu sunt eroul piesei - adoptă o atitudine îndurerată - şi ce zici de felul în care mi-am sacrificat costumul?

Tanya îi întrerupse frivolităţile.

— Sebastien, nicio şansă. Ori lucrăm împreună şi împărţim informaţiile, ori ne vedem fiecare de treabă.

Vocea ei era dură şi-i văzu revărsarea de furie care-i colora acum obrajii.

— Da, OK, calmează-te. Glumeam, rosti şi luă o înghiţitură de cafea. Ştii că în seara în care-a murit, Rex a băut în oraş. Ei bine, ştiu unde şi cu cine. Am să-ţi dau un indiciu. Este cineva pe care-l cunoşti.

Ochii Tanyei se căscară.

— Cine?

— Da, m-am gândit că te-ar impresiona chiar şi pe tine. Îţi aminteşti seara în care Maestrul ne-a vorbit despre concurs, iar Rex s-a comportat ca şi cum ar fi fost îngrijorat, spunând că nu ia parte la el până nu primeşte o explicaţie deplină asupra lui? A fost un bluf. Voia să devină Maestru mai mult decât oricine altcineva. Aşadar, de ce s-a dat în spectacol? Pentru că pescuia informaţii. Dorea să ştie dacă noi aflaserăm ceva ce făcuse el. Aşa că m-am decis să stau cu ochii pe el şi de-asta te-am lăsat de izbelişte. Ei bine, în dimineaţa următoare, Rex a părăsit insula şi, după ce a urmat un traseu întortocheat, a ajuns la Erris, unde s-a cazat într-o pensiune. Nu era un loc pe care l-aş fi asociat în

mod normal cu el. Nu era stilul său. Puţin cam prea ieftin. Oricum, a petrecut ziua în camera lui, iar în acea seară s-a dus la un restaurant. L-am urmărit şi-am văzut că a cinat cu cineva.

— Cine?

— Ia ghiceşte!

— Ivan?

— Exact, prietenul nostru Ivan, care trebuie că-l urmărise până în Erris. I-am văzut pe amândoi în hotel. N-a fost posibil să aud ce vorbeau, dar era clar că puneau ceva la cale. Apoi Rex a plecat.

— Şi-a murit la scurt timp după aceea.

— Exact.

Tanya se înfioră. Aşteptă ca Sebastien să continue. El îşi termină clătita delectându-se.

— Şi mai este ceva care toarnă gaz pe foc. La slujba de pomenire, l-am întrebat pe Ivan de moartea lui Rex. L-am întrebat unde-a fost Rex. Desigur, eu ştiam, din moment ce-l văzusem cu Ivan. Iar el mi-a răspuns: „Nimeni nu ştie.” A fost o minciună, din moment ce cinase cu el în acea seară. Totuşi, trebuie să fi fost ceva în privirea mea care m-a dat de gol, pentru că acum sunt sigur că ştie că i-am văzut împreună.

— Aşadar, ce înseamnă toate astea? Întrebă Tanya încruntată.

— Este un puzzle, zise Sebastien, terminându-şi cafeaua. Iar noi avem câteva dintre piese. O cutie chinezească-enigmă. Un loc de Maestru. Patru concurenţi. Unul mort. Restul e uşor.

— Şi atunci care-i răspunsul?

— Găseşte-l singură.

El se ridică şi se duse spre caruselul cu mâncare.

— Mai vrei pâine prăjită?

Biblioteca ziarelor şi a periodicelor din Boston. Camera B6 era o încăpere mare şi impunătoare, un tavan

boltit, construit din lemn pe la începutul secolului al nouăsprezecelea. Avea două niveluri. Ambele erau ticsite cu rafturi cenuşii, metalice, care se întindeau de-a lungul pereţilor încăperii şi în centrul ei. Şiruri după şiruri de rafturi umplute cu ziare de toate formele şi mărimile, majoritatea legate împreună în cotoare de carton roşu. Mai erau şi câteva aparate de citit microfilme şi mese din PAL melaminat, scaune. Sebastien fu surprins să vadă că aproape toate locurile erau ocupate. Îi privi cu interes pe cei aşezaţi, curios să vadă cine şi-ar petrece timpul citind ziare vechi. Unii dintre ocupanţii locurilor erau adolescenţi, ocupaţi cu proiectele lor de la şcoală, alţii, universitari, din specia bărboasă, iar majoritatea o reprezentau persoanele mai vârstnice, numite, într-o manieră optimistă, „momentan, fără loc de muncă”, dar îşi acceptaseră soarta şi dormitau în căldura confortabilă a bibliotecii, până la începerea adevăratei lor pensionări.

Tanya şi Sebastien urcară la cel de-al doilea etaj, pe o scară şubredă din metal. Ascunsă în spate, era o tejghea de lemn înconjurată de rafturi. Era năpădită de bileţele autoadezive şi tăieturi din ziare. În această ascunzătoare se afla o asistentă de bibliotecar, de douăzeci şi ceva de ani. Era îmbrăcată într-o salopetă de un portocaliu ţipător, cu o mulţime de zorzoane pentru nas, buze, iar la urechi avea cercei. Munca grea nu era de ea, din moment ce citea o revistă de muzică pop şi molfăia un cocoloş mare de gumă cu întreaga concentrare de care era capabilă şi o vacă pusă pe rumegat. Sebastien remarcă un tub mare de lipici, aflat lângă cotul ei stâng. Probabil se droga în permanenţă cu el.

— Ah, iată pe cineva care ne-ar putea ajuta, spuse el, afişând un zâmbet prietenos, gândindu-se că o va duce cu vorba.

— N-avem aşa ceva, anunţă brusc salopeta şi-şi văzu mai departe de ciut, fără măcar a-l învrednici cu o privire.

Se holbă la ea. Îşi miji ochii. Fata îşi greşise profesiunea, se gândi. Cu postura ei aproape de orizontală

şi abilitatea de a rămâne mult timp în aceeaşi poziţie, s-ar fi descurcat de minune ca şi curviştină. Fără niciun dubiu, nu avea suficientă motivaţie pentru a înainta pe această cale. Prea multă activitate şi trebuia să fie amabilă cu oamenii. În loc de asta, se condamnase singură la o viaţă de plictis pe care încerca s-o îndulcească inhalând mari cantităţi de lipici pentru hârtie, în mod regulat, şi răspunzând cu nesimţire la toate întrebările.

— Vreau ajutor.

Sună din clopoţelul de pe pupitrul ei.

— Pauză de prânz, zise asistenta, strâmbându-se spre ceasul de pe perete. Arăta zece şi jumătate, la fel ca în ultimii doi ani.

— Oh, desigur, făcu el şi înaintă un pas, năclăind-o cu lipici.

Tanya zâmbi şi-l apucă de braţ.

— Nu merită efortul. Am încercat deja.

Se uitară spre kilometrii de rafturi.

— Asta e, spuse, în timp ce examinau „două sute de ani” de presă americană. Şi majoritatea nu sunt în microfilme. Cum o să dăm de Max Stanton în grămada asta, nu-mi dau seama. Aici sunt milioane de pagini de text.

Se aşezară la o masă, după nişte teancuri de ziare.

— Nu crezi că „Max Stanton” ar putea fi o anagramă sau un cod? Întrebă Sebastien.

O mângâie pe picior pe sub masă, neavând altceva mai bun de făcut. Un bătrân de la o altă masă admira cu mare interes priveliştea cărnii dezgolite.

— Nu, răspunse ea, încrucişându-şi picioarele. Rex ar fi protejat orice fişiere importante cu nişte coduri aproape imposibil de spart. Sunt sigură. Cred că Max Stanton este numele unei persoane reale. Din felul în care a fost scrisă nota, nu cred că a considerat că era necesar s-o codifice.

— Atunci trebuie să facem câteva presupuneri, zise el, luându-şi mâna de pe genunchiul ei fără prea mare tragere de inimă şi trecând la problemele lor, altfel vom

rămâne aici pe vecie.

— De acord. Ca să începem cu ceva, de ce a menţionat Rex această arhivă? De ce asta, şi nu altele, cum ar fi Biblioteca Congresului? Astfel, presupunerea numărul unu este că el o cunoştea. Sau, cel puţin, era sigur că va găsi aici ceea ce căuta. Aşa că m-am concentrat pe căutările în presa locală.

Sebastien căzu un minut pe gânduri. Dădu din cap.

— Bună idee. Presupunerea numărul doi este că ar trebui să ne uităm după ferpare.

— De ce?

— Pentru că, după cum mi se pare mie, Max Stanton e mort.

Era cu puţin înainte de ora cinci şi se apropia ora închiderii. Salopeta portocalie care conţinea asistenta de bibliotecar inhalase o grămadă de lipici şi dispăruse de mult.

— Uau!

Faţa se holba la ea dintr-o pagină de ziar decolorată. Tanya citi în şoaptă cuvintele introductive din micul necrolog: „Max Stanton, chimist, mort într-un accident nautic.”

Întoarse repede pagina. Sebastien era jos. Un gând parşiv i se strecură în minte. Ce-ar fi dacă nici nu i-ar spune şi ar aşeza, pur şi simplu, volumul cu colecţia de ziare înapoi pe raft? El nu l-ar găsi niciodată. Ar fi secretul ei. Poate chiar cartea câştigătoare din Jocul Puterii. Pentru câteva clipe, luă în considerare aplicarea acestei tactici, apoi întoarse pagina şi începu să citească grăbită necrologul. Stanton se înecase în timpul unei partide de pescuit în golful Cape Cod, nu departe de Boston. Fusese singur. Necrologul mai spunea că explicaţia cea mai plauzibilă pentru moartea sa era că alunecase în barcă şi se lovise cu capul de margine, înainte de a cădea peste bord. Din lipsa dovezilor, medicul legist al autorităţii din

Massachusetts exclusese orice act criminal, chiar dacă modul precis în care murise Stanton rămăsese o enigmă. Un bărbat talentat, care nu avusese niciun motiv să se sinucidă, murise la vârsta de treizeci şi cinci de ani, şi cu asta basta. Nimic care să cutremure pământul.

Fusese Stanton Membru al Colegiului? Aşa cum era de aşteptat, necrologul nu făcea nicio referinţă la aşa ceva. Totuşi, descrierea lui Stanton şi a naturii activităţii sale, în calitate de chimist de geniu, sugera pe deplin posibilitatea ca el să fi lucrat pentru Colegiu. De asemenea, anul în care murise fusese cel în care ar fi concurat în cadrul Jocului Puterii împotriva actualului Maestru, dacă această competiţie se mai desfăşurase şi înainte. Părea că aşa se întâmplase.

— Tanya?

Tresări. Îl auzea pe Sebastien urcând treptele. În câteva secunde va trece de colţ. Ce să facă? Să întoarcă pagina şi să nu zică nimic? Sau să-l iubească şi să-i povestească totul? Inspiră adânc şi se decise. Sebastien i se înfăţişă încet privirii. O urmărise ceva timp. Zâmbi citind necrologul. Scoase un fluierat slab şi jubilant. Avusese dreptate, totuşi.

Jocul Puterii includea şi crima.

Aeroportul Internaţional Logan era aglomerat şi lui Sebastien şi Tanyei le trebui ceva timp să ajungă la punctul de vânzare a biletelor, ca ea să-şi poată rezerva un loc pentru un zbor spre Elveţia. După asta o luară spre bar.

— Eşti sigură că te simţi bine?

Ea dădu din cap.

— Da. Sunt doar obosită. Aceste ultime săptămâni au fost şocante pentru mine. E ca şi cum aş trăi în două lumi diferite. O bună parte din mine vrea să ne întoarcem acolo unde eram cândva.

Sebastien zâmbi melancolic în timp ce-şi mângâia paharul de vin roşu.

— Nu mai putem să ne întoarcem. Ştii doar. Nu mai e nimic la care să te întorci. Nu mai suntem Membri ai Colegiului, iar cineva l-a ucis pe Rex. Nu crezi că au să vină şi după noi? Şi chiar dacă am renunţa, cine ne-ar crede? În afară de asta - Sebastien îşi băgă în gură un pumn întreg de alune -, mie chiar îmi place.

— Îţi place!

— Da, răspunse el zâmbind. Vreau să aflu exact care-i treaba cu locul Maestrului şi, în plus, îmi place ideea de a-mi măsura forţele cu ceilalţi. Tu nu?

— Da, cred că şi mie-mi place asta, zise Tanya în silă şi adăugă în gând: Sebastian, dragul meu, dar vrei să şi învingi.

— Cred că ţi-ar face bine să te duci la cabană şi să te odihneşti câteva zile. Schiază după pofta inimii. Şi eu m-am bucurat de pârtiile alea cât am fost acolo.

Privi în sus spre un ecran, pentru a verifica zborul.

— Am să vin şi eu cam într-o săptămână, aşa ceva. Vreau să mai fac nişte cercetări pe la biblioteca de la Universitatea Harvard.

— Ce fel de cercetări? Spuse ea uluită.

— Am să-ţi povestesc mai târziu.

Tanya puse brusc paharul jos.

— Am convenit să lucrăm împreună. Şi ţi-am zis totul despre Stanton.

Sebastien ezită o clipă, apoi râse.

— Nu fi atât de suspicioasă. Îţi promit că n-am să-ţi ascund nimic. Vorbesc sincer. Doar lasă-mă să termin ce am de făcut şi-am să-ţi explic exact cum o să facem noi cei douăzeci de milioane de dolari. Cred că ai să rămâi impresionată.

Afişă expresia lui comic-serioasă.

Tanya îşi spuse că nu merita să se înfurie pentru atât. Nu era momentul. O să-şi ia ea revanşa. Se ridică să mai aducă de băut.

— Dacă n-ai să-mi zici, am să aflu oricum, îi şopti,

muşcându-l tare de lobul urechii. Ai grijă doar să nu fie ceva ilegal şi să nu fim lichidaţi.

— Am să văd ce se poate face.

Când fu anunţat zborul ei, se duseră împreună spre poarta pentru plecări şi-şi luară rămas-bun sărutându-se îndelung. Apoi Tanya rosti:

— Din moment ce tu deja ai dibuit o cale de a câştiga partida, am să ţi-o dezvălui şi eu pe a mea. Sau, poate, am să-ţi ofer doar un indiciu.

— Haide, suntem parteneri, nu-i aşa?

— Nu mai spune, răspunse ea rece. Şi cine nu vrea să-mi zică nimic despre cercetările sale?

— Haide, a fost o glumă.

— M-am gândit cum să ne combinăm talentele pentru a face rost de bani. Tu ştii totul despre sistemul bancar şi circulaţia fondurilor. Eu mă pricep la calculatoare.

Împreună am putea să ne atingem ţinta. Oricum, trebuie să planificăm lucrurile cu grijă. Mai avem o cale lungă de străbătut.

— Ultimii pasageri pentru zborul SR 512 spre Zürich şi spre Geneva, se auzi un anunţ.

Sebastien rânji.

— Păi nu mă mai ţine cu sufletul la gură.

Tanya chicoti. Avea nevoie de ajutorul ei, iar el ştia.

— Uite un indiciu. Începe să te gândeşti la America Centrală.

— De ce?

— Din cauza sistemelor lor de computere, în special cele bancare, acestea sunt mai uşor de accesat fără a fi detectate.

— Dar unde? Mexic? Guatemala? Panama?

Îi făcu semn de rămas-bun.

— Ne vedem la cabană.

— Tanya!

O privi trecând de cordonul de securitate. Râse. Drăguţă femeie. Isteaţă. N-avea nicio îndoială că-şi va face

treaba ca să obţină banii. Plecă din aeroport şi prinse un taxi pentru a se întoarce la Boston. Privi pe geam, iar luminile oraşului i se înfăţişară vederii. Unde erau Andrew şi Ivan? Aflaseră şi ei de Stanton? Şi cât de mult în urmă erau? Ar fi dat orice numai să aibă aceste informaţii. Jocul începea să se încălzească, iar el şi Tanya trebuiau să fie mereu cu un pas înainte. Aceasta era singura posibilitate de a supravieţui, acum că vărsarea de sânge începuse.

Ivan studie salopeta portocalie din spatele tejghelei din Biblioteca ziarelor şi periodicelor din Boston. Un colţ de diamant sclipi când ea-şi deschise gura. Completa zorzoanele de la nasul şi urechile ei. Cu tot metalul de pe ea, sau mai bine zis din ea, era ca şi cum ai fi vorbit cu un sertar cu tacâmuri. Probabil, avea chiar şi vulvele tratate prin piercing. Îi dori să nu ajungă niciodată prin apropierea vreunui magnet puternic.

— Poate că reuşiţi să mă ajutaţi, repetă Ivan.

Scoţând un oftat plictisit, asistenta în salopetă portocalie spuse:

— Mă îndoiesc, şi continuă să citească din revista pentru femei.

— Minunat, făcu el.

Vocea lui încă suna politicos, cu toate că tonul era cu o nuanţă mai ameninţător.

— Caut nişte informaţii despre un bărbat numit Max Stanton. De fapt, mă interesează necrologul său.

— Şi cine-i ăsta?

Asistenta inspiră puţin lipici în timp ce-şi luă sandviciul pentru masa de prânz, aşezat lângă flaconul deschis, plin cu adeziv. Era numai ora zece dimineaţa, însă ceasul uitase de scurgerea timpului, iar ei, oricum, nu-i păsa deloc dacă era dimineaţa sau amiaza.

— Un mort, spuse Ivan răbdător.

— Oh, da?

Se decise să încerce încă o dată. În pofida faptului că nu era medic, avea o bună cunoaştere practică a bolilor

omeneşti şi a tratamentelor, după cum aveau şi alţii dintre cei care lucrau împreună cu el, în cadrul serviciilor secrete. În branşa lui, un leac temporar pentru prostia totală sau pierderile grave de memorie îl constituiau banii. Leacul permanent era moartea. Ivan îl prefera pe primul, pentru că permitea repetarea dozelor. Cu o faţă lipsită de orice expresie, îşi deschise portofelul şi puse două sute de dolari în apropierea flaconului cu lipici. Se dădu înapoi ca să vadă miracolul. În cincisprezece minute, salopeta portocalie făcuse rost de şi mai mulţi bani pentru lipici, iar el citea necrologul. Dădu din cap. încă o bucată din enigma chinezească fusese potrivită la locul ei. Jocul Puterii era unul al puterii, cu o miză foarte mare, exact cum bănuise.

— A mai căutat cineva asta.

— Cine?

Portofelul lui Ivan se deschise din nou.

— Păi, făcu salopeta portocalie, o femeie îl căuta. A luat nişte fotocopii după el.

Arătă spre anunţul mortuar.

— Ştiu pentru că am urmărit-o când ei nu se uitau.

Îşi îndreptă degetul spre un fotocopiator aflat în spatele tejghelei. Evident, era ceva memorabil când această maşinărie funcţiona, datorită rarităţii ocaziei, iar Ivan bănuia că asistenta era, mai degrabă, doar o privitoare, şi nu o participantă.

— Era însoţită de vreun bărbat?

— Da.

Din descrierea oferită, deveni limpede că fusese Sebastien. Îngrijorarea lui Ivan crescu şi mai mult după ce asistenta dezvălui că Tanya fotocopiase extracte şi din alte ziare şi periodice. Din nefericire, aparatul funcţionase de data asta, aşa că nici salopeta şi nici Ivan nu puteau şti ce anume.

— Ştii când se întoarce? A lăsat vreo adresă?

— Nu.

Un singur cuvânt era un răspuns suficient pentru

ambele întrebări. Asistenta făcea ore suplimentare.

— Ai fost foarte de ajutor, zise Ivan, lăsându-i suficienţi bani, încât să-şi termine năravul aspirării de lipici odată cu ea.

Părăsi clădirea şi intră în cafeneaua alăturată. Sebastien şi Tanya se descurcaseră bine. Avansaseră pe pista lăsată de Stanton mai mult decât el, cu toate că nu vizitaseră reşedinţa doamnei Boone. Să-i fi spus Rex Tanyei ceva despre Jocul Puterii? Dacă da, ce anume? Trebuia să afle. Şi totuşi unde se aflau cei doi?

Să-i localizeze personal nu mai era posibil acum. Oricum, nu disperă. Chiar şi numai prezenţa la Boston a Tanyei îi oferise suficiente informaţii pentru a continua. Trebuie să se fi cazat undeva prin apropiere, iar el avea în arsenalul său câteva arme care le lipseau Tanyei şi lui Sebastien. În activitatea lui în folosul Colegiului, monitorizase serviciile secrete ale multor ţări, activase drept consultant pentru unele dintre ele şi, de fapt, era înregistrat ca angajat al cel puţin unuia. Îşi termină paharul de cappuccino. Ajutorul verişorilor americani ai lui Hadley era acum necesar, şi încă repede. Oamenii care-i ţineau pe toţi sub supraveghere şi care-i datorau nişte servicii. Părăsi localul. Aprecie că va afla tot în vreo două ore.

Ivan nu avea să fie dezamăgit. În decurs de o oră, cu complimentele CIA, făcu rost de numele hotelului unde stătuse Tanya. De asemenea, mai află că plecase din Boston la Geneva cu o seară înainte. Un telefon la hotel îi dezvălui că Sebastien mai era în Boston şi-i luase camera. Era încântat. Îşi făcu bagajele şi o luă spre Aeroportul Internaţional Logan.

— Noroc, îşi şopti el în timp ce şedea în compartimentul de clasa întâi al unui avion al companiei Swissair.

În nouă ore va fi la Geneva. Găsirea Tanyei în Elveţia ar trebuit să fie o joacă de copii dacă ea continua să utilizeze cartea de credit. Acesta era modul cel mai simplu

din lume prin care serviciile secrete reuşeau să-i urmărească pe oameni. Ivan de-abia aştepta să vadă ce alte informaţii despre Stanton adunase. Poate că ar trebui să-i ofere câteva sfaturi, la schimb. Cum să scape de iubitul ei. Deşi sexul şi puterea se amestecau, dragostea şi puterea nu. Iar acesta era un joc al puterii. Ajutându-l pe Sebastien, îşi asigura căderea. Spusese chiar marele Machiavelli: *„Oricine-l ajută pe altul să ajungă la putere îşi provoacă singur pieirea.”*

În ziua următoare, salopeta portocalie, care o conţinea pe asistenta de bibliotecar, nu se arătă la Biblioteca ziarelor şi periodicelor din Boston. Nici nu lucra acolo, din moment ce era actriţă. Persoana care o plătise pentru talentele ei interpretative era un „curăţitor” al Colegiului.

Maestrul citise mesajele din calculatorul lui Rex înainte ca Tanya să fi ajuns la ele.

12.

Cel mai bine este fie să-i tratezi bine pe bărbaţi, fie să-i distrugi; pentru că bărbaţii se răzbună pentru mici insulte, însă nu se pot răzbuna pentru cele mari; aşa că, dacă jigneşti pe cineva, trebuie făcut în aşa fel încât să nu te temi de niciun fel de răzbunare.

Machiavelli, *Principele*

Februarie. Elveţia.

La sosirea în Elveţia, Ivan trase la cel mai bun hotel din Geneva. Sorbi din ceaiul Earl Grey şi privi de la fereastră spre lacul Léman. Suprafaţa de apă era calmă şi netulburată. Asta-i plăcea lui în Elveţia, totul era în ordine, totul la locul său; o societate curată, oamenii şi lucrurile lor aranjaţi cu grijă pentru asigurarea păcii şi prosperităţii dorite de toţi. Era de acord cu asta.

Îl chemă pe *maître d'hôtel* şi-i povesti că voia să contacteze un avocat din Geneva. Îi înmână numele individului. Ştia că se va aranja *tout de suite.* Atât de eficienţi, elveţienii.

Erau două lucruri esenţiale pe care trebuia să le facă înainte de a începe Jocul Puterii. Primul, trebuia să afle unde stătea Tanya în Elveţia, din moment ce voia să ştie totul despre concurs, înainte de a începe să joace. În al doilea rând, să descifreze înţelesul cutiei chinezeşti. Începu să-şi ungă croasantul cu unt şi să se gândească.

Maestrul pomenise de cutia chinezească înainte de a le fi spus de concurs. Cu toate că ar fi putut fi o coincidenţă, era sigur de contrariu. Prin urmare, jocul şi cutia-enigmă trebuiau să fie legate într-un fel sau altul. Dar cum? Maestrul n-avea cum să cunoască natura exactă a concursului; le precizase că aceasta era stabilită de Arbitri şi că el nu avea nicio influenţă în acest caz. Astea fiind zise, trebuie să fi avut el o idee, mai ales dacă odinioară

participase el însuşi la cursă, fapt de care Ivan era absolut sigur, din moment ce nu exista nimic care să indice că metoda de selectare a unui nou Maestru ar fi fost o invenţie recentă. Atunci ce însemna puzzle-ul chinezesc?

Ştia măcar o parte a secretului. Era convins că Maestrul se folosise de cutia chinezească-enigmă ca de o ilustrare. Încerca să le transmită ceva de importanţă generală. De genul: s-ar putea să credeţi că asta-i o cutie-enigmă, dar nu vă lăsaţi înşelaţi. Aplicând acest fel de a gândi la Jocul Puterii, s-ar putea să credeţi că acesta-i un simplu concurs, dar e mai mult decât atât.

Ivan zâmbi în sinea lui. Aparenţele erau întotdeauna înşelătoare. Nu scrisese marele Machiavelli?

„Omenirea judecă, în general, mai mult cu ochii decât cu mâinile; cu toţii pot vedea aparenţele, dar puţini pot atinge realitatea. Toată lumea vede ceea ce pari a fi, însă numai câţiva descoperă ceea ce eşti.”

Ivan trebuie să descopere natura jocului - un lucru crucial. Ce indicii avea? Cutia chinezească, moartea lui Rex, cea a lui Max Stanton. Cum să folosească toate acestea? Privind direct chestiunea şi ţinând cont de moartea a doi dintre participanţii la concurs, Rex şi Max Stanton, se părea că Jocul Puterii era, de fapt, bazat pe principiile darwiniene. Supravieţuirea celui mai tare. Nu existau „reguli” în joc. În locul lor, concurenţii îşi făceau propriile lor reguli şi hotărau cât de departe erau pregătiţi să meargă pentru a câştiga. Asta făcea ca jocul să devină unul foarte periculos. De asemenea, depindea, într-o măsură destul de mare, de filozofia celor implicaţi.

Comandă încă un ibric cu ceai. Se întreba dacă şi ceilalţi concurenţi luaseră în considerare încă un factor interesant: Maestrul nu le spusese, de fapt, niciodată cine juca jocul. Adevărat, fuseseră nominalizaţi. Oricum, logic, cum era, Ivan ştia faptul că dacă o persoană nu fusese

inclusă în mod expres, asta nu însemna că era exclus. Ceea ce însemna că, în pofida morţii lui Rex, tot mai putea fi o persoană care reprezenta o foarte mare ameninţare, un exponent suprem în exerciţiul puterii. *Era posibil să joace şi Maestrul însuşi.*

Undele lacului Leman sclipeau în soare, iar Ivan le privea meditând adânc. Juca sau nu Maestrul? Nu avea nicio dovadă pentru niciuna dintre variante şi bănuia că s-ar dovedi foarte greu de găsit vreuna. Exista un principiu filozofic numit „briciul lui Occam”, care stipula că, atunci când există mai multe explicaţii pentru un lucru, cea mai simplă este, de obicei, şi cea corectă. Astfel, să presupună că Maestrul participa şi el, din moment ce nu menţionase niciodată contrariul? Dar de ce-ar fi implicat? El însuşi indicase că Arbitrii stabiliseră concursul şi că, în acest fel, era şi el supus voinţei lor, la fel ca Membrii nominalizaţi; ceea ce sugera că Arbitrii puteau convoca un concurs atunci când considerau că prerogativele de Maestru nu erau exercitate corect sau că puterile sale slăbiseră.

Dintr-odată, Ivan îşi simţi trupul străbătut de un fior de plăcere. Înaintea privirii sale apăru viziunea unei table de şah imense. Începu să se mărească văzând cu ochii. Tabla avea şi o înălţime şi profunzime în spaţiu, astfel că pătratele albe şi negre se multiplicau la infinit în sus şi jos, dincolo de tabla originală, o scară a lui Iacob[1], imensă şi complexă. Un joc pe care îl va juca împotriva unui adevărat expert: Maestrul însuşi.

Şocul acestei revelaţii fu atât de intens, încât căzu, pe moment, în transă, ochii-i erau perplecşi, iar croasantul rămase suspendat între degetele sale. Chelnerul îl privi din partea cealaltă a încăperii, nefiind sigur dacă extazul era cel pe care-l simţea clientul după ce gustase brioşa sau, aşa cum se mai întâmplase, tocmai suferea un atac de inimă grav. Spre uşurarea sa, Ivan îşi reveni.

---

1 Este scara spre Paradis, aşa cum o descrie Geneza, prin viziunile patriarhului Iacob (n. tr.).

Piesele începeau să se potrivească încet, ca o pictură care se iţea pe o pânză goală. Sau ca un puzzle. În realitate, luaseră startul şase concurenţi, inclusiv Maestrul; acum mai erau cinci, odată cu moartea lui Rex. Dispariţiile puteau continua o vreme, se gândi Ivan.

Ceea ce-i aduse aminte de o altă observaţie făcută de acel analist excepţional al puterii şi mijloacelor de a o obţine. Marele Machiavelli sfătuia:

„Singurele căi de apărare, sigure şi de durată sunt cele care depind de tine însuţi şi de propriile tale eforturi.”

În acest joc, Ivan avea de gând să se bazele numai pe el însuşi. Niciun fel de înţelegeri şi nicio cooperare cu ceilalţi concurenţi. *Maître d’* sosi. Îl cercetă pe el şi brioşa lui pe jumătate mâncată.

— E bun croasantul, monsieur?

— Da, e în ordine.

— Sunt încântat, monsieur. Avocatul pe care m-aţi rugat să-l contactez, Herr doctor Schmidt, se va întâlni cu dumneavoastră la ora nouă şi jumătate în această dimineaţă.

Ivan oftă uşurat. Elveţienii erau atât de eficienţi, îşi termină micul dejun.

Era nouă jumătate şi se bucura de o altă privelişte asupra lacului Leman, de data asta dintr-un birou luxos al uneia dintre cele mai renumite firme de avocatură din Geneva, Heidelberg şi Schmidt. Stătea într-un fotoliu din piele. Vizavi de el se afla un personaj vârstnic, cu ochelari, aşezat în spatele unui birou foarte mare. Doctorul Schmidt îşi mângâie ciocul şi începu să vorbească despre firmă. Se exprima foarte lent şi precis, ca şi cum fiecare cuvânt îi fusese înmânat personal sub forma unui mesaj de la Dumnezeu. Vorba înceată era o caracteristică a avocaţilor din întreaga lume, se gândi Ivan. Asta nu surprindea într-o

profesie în care erai plătit pe minut. Ar fi muţi cu toţii dacă le-ar merge şi aşa.

La rândul său, doctorul Schmidt îşi evaluă clientul bine îmbrăcat: subţire, păr de culoare închisă, o figură ascuţită, cu ochelari rotunzi şi ochi foarte pătrunzători. Evident cultivat şi de clasă. Era mulţumit. Iată un bărbat care-i putea achita nota.

— Aşadar, vechiul dumneavoastră prieten şi soţia acestuia locuiesc în Elveţia şi aţi dori să ştiţi unde?

— Exact, zise Ivan.

Ciocăni într-unui din tomurile groase, cu prevederi legale, aşezat pe birou.

— Doctore Schmidt, trebuie să-i găsesc imediat. Am nişte informaţii importante pentru ei, însă nu dispun de adresa lor. Sunt convins că mă veţi putea ajuta.

— Desigur, spuse avocatul. Înţeleg.

Secundele treceau. Ivan aşteptă. Ce păcat că Tanya nu-şi folosise cărţile de credit în Elveţia. Poate că-şi dăduse seama că asta o făcea uşor de urmărit. Trebuia să mai fie o cale. Întotdeauna există, pe undeva, informaţii despre toţi. Nu trebuia decât să le cauţi prin jurul tău.

— Asistenţii mei vor verifica registrele hotelurilor. După cum poate ştiţi, turiştii străini trebuie să-şi lase datele.

— Asta ar fi o idee bună.

— De asemenea, vom verifica datele legate de maşina lor, dacă posedă una.

— Nu. Cred că au închiriat una. Altceva?

— Credeţi că deţin vreo proprietate pe aici?

— Posibil.

— Ei bine, avem un registru de cadastru pentru fiecare canton, făcu doctorul Schmidt. Pentru o anumită sumă există şanse să obţinem date despre proprietarii înscrişi în registru. Desigur, va lua ceva timp.

Ivan zâmbi şters.

— Cred că nu v-am auzit bine, rosti el încet. Ceea ce

voiaţi să spuneţi este că va dura foarte puţin, pentru o sumă foarte mare de bani.

Ochii elveţianului licăriră. Ce om perspicace. Înţelegea cu adevărat profesiunea de avocat.

— Ah, da, răspunse el cu lentoare. Exact asta am vrut să spun.

Peste două ore, Ivan plecă din biroul doctorului Schmidt înarmat cu câteva veşti bune. Sebastien avea o cabană la Kasteln, o staţiune de schi la cincizeci de kilometri distanţă de Geneva. Fără îndoială că era construită din lemn, avea o mică grădină şi o perspectivă încântătoare spre munţi. Poate chiar şi vreun pitic de grădină. Cât de înduioşător. Cât de previzibil.

Sebastien chiar că avea nevoie să-şi mai ascută colţii pentru acest joc.

În vreme ce Ivan era în căutare de case, Sebastien urcase la bordul avionului cu decolare de la Boston spre Elveţia. Era într-o pasă meditativă. Cercetările sale prin bibliotecile din Harvard se încheiaseră şi nu se va mai întoarce la Boston. În ultimele câteva zile îşi pusese la punct un plan să facă douăzeci de milioane de dolari în decursul unui an. Tot ce aveau de făcut Tanya şi el era să-l pună în practică; trebuiau să înceapă imediat dacă voiau să obţină banii la timp. De asemenea, era important ca amândoi să se facă nevăzuţi cât mai repede posibil, înainte ca alţi concurenţi să înceapă să le ia urma, pentru că jocul era unul mortal. Nu avea niciun dubiu în această privinţă.

— Vă rugăm, puneţi-vă centura de siguranţă.

Sebastien privi afară, pe hublou. Se simţi bucuros când Boeingul 747-400 câştigă viteză şi apoi goni pe pistă cu mai bine de trei sute de kilometri pe oră. Într-adevăr, remarcabil, cugetă. O singură piesă de echipament defectă, o scurgere minoră de combustibil şi acest monstru măreţ, în care-şi puneau cu toţii încrederea, s-ar spulbera într-un milion de bucăţi incandescente, nelăsând nimic în urmă, nici măcar din ei. Doar pentru că o piesă esenţială din

echipament n-a fost instalată cum trebuie. Pentru a funcţiona, totul trebuia să se îmbine, şi încă perfect. La fel se întâmpla şi cu şarada chinezească şi concursul pentru locul Maestrului.

Faza cu jocul chinezesc nu era dificilă. Desigur, Maestrul făcea o comparaţie între cutie şi concursul pentru locul Maestrului. De asemenea, se referise şi la creatorul cutiei. Astfel, secretele amândurora stăteau în înţelegerea nu numai a obiectului, dar şi a creatorului său. Deci, jocul însemna descifrarea lui şi a Maestrului. Trebuia să ştii cum funcţionau şi cum gândeau. Iar conexiunea chinezească? Asta era ceva ciudat. Poate nu era semnificativă, totuşi, nu reuşea să-şi scoată din minte un citat dintr-un autor de care nu-şi mai amintea:

„Să-ţi cunoşti duşmanul şi pe tine însuţi. În acest fel, cu toate că lupţi într-o sută de bătălii, nu vei pierde nici măcar una dintre ele.”

Încă avea timp destul să lămurească asta până ajungea în Elveţia. Pe moment, să se relaxeze. Îşi întoarse atenţia spre tânăra studentă de lângă el. Ea-i răspunse printr-un zâmbet nervos.

— Îmi pare rău. Urăsc să zbor. Începură să converseze în timp ce monstrul din aluminiu goni pe pistă şi-şi luă zborul, demonstrând că măcar unele dintre piesele sale erau la locul lor. Descoperi curând că numele companioanei sale era Suzanne, că era manechin şi că locuia la Geneva. Până la sfârşitul celor nouă ore de zbor, mai aflase două lucruri importante: primul era că voia să descopere mai mult din aspectul ei fizic, iar al doilea, că îşi amintise numele autorului textului citat. Fusese un faimos tactician militar, născut în China, cu patru sute de ani înainte de Hristos. Numele lui era Sun Tzu.

Ca un semn, citatul provenea dintr-o carte a acestuia: *Arta războiului.*

Drumul se curba brusc în timp ce şerpuia printre munţi. Ivan băgă Mercedesul în viteza întâi şi se holbă prin parbriz pentru a vedea ceva dincolo de vălătucii de ceaţă care pluteau deasupra solului. În apropierea capătului unei cărări rudimentare ajunse în locul căutat de el. Mai jos sclipeau luminile micii staţiuni de schi, Kasteln. Băgă în marşarier şi parcă maşina ceva mai în urmă, pe drum. Se apropie prudent de cabana lui Sebastien, aflată peste un câmp, mai încolo, folosindu-se de o lanternă-creion pentru a se orienta.

Construcţia era asemănătoare cu celelalte din regiune: cu două etaje, din buşteni, cu verandă şi ferestre mari, care dădeau spre versantul acoperit cu copaci. În interiorul nu se vedea nicio lumină şi nu se auzea nimic care să trădeze o prezenţă umană. Era încântat. Sebastien era încă în Statele Unite, aşa cum crezuse. Se părea că şi Tanya era plecată. Mai mult, până dimineaţa, zăpada îi va acoperi urmele. Lucrurile mergeau bine.

În apropierea cabanei, se lăsă jos pentru a-şi pregăti prima lui mişcare. Era de mare importanţă, fiindcă, tot aşa cum gambitul unui jucător de şah nu era decisiv, dezvăluia mult din maniera sa de joc. În cazul lui, însemna că juca să învingă. Pentru el devenise de neconceput să nu ajungă Maestru. Aceasta nu se datora orgoliului, ca în cazul lui Rex, o convingere interioară că era mai bun decât ceilalţi. Nu. În loc de asta, la el era vorba despre o apreciere personală că doar el singur poseda înţelepciunea şi abilitatea de a conduce, pe viitor, Colegiul.

Lui îi era clar, ca Membru, că omenirea intra într-o fază nouă şi turbulentă, cu o deplasare gradată spre dictatura globală, suprimarea voinţei individului şi controlul informaţiei de către un grup restrâns. Această dictatură era mult mai subtilă decât în epocile întunecate de dinainte pentru că se impunea fără ca majoritatea oamenilor să ştie, fără ca măcar un singur lider la vreunei naţiuni să aibă puterea şi autoritatea de a o înfrunta direct. Ivan acceptase

că progresul omenirii era ciclic. Cea mai mare îngrijorare a sa era ca nu cumva Colegiul însuşi să sucombe înainte de catastrofă. Chiar dacă luminile se stingeau prin alte părţi, Colegiul trebuia să rămână în picioare, dacă trebuia, putea fi ca o bijuterie într-o mare întunecată, lumina sa reamintindu-le şefilor de stat de pe întreg globul că singurul viitor al omenirii trebuia să fie cel paşnic, nu în războaie şi opresiune.

Cheia pentru toate astea era locul Maestrului. Numai această funcţie avea prerogativele şi cunoaşterea de a ţine la respect valul de putreziciune. Actualul Maestru erau un bărbat măreţ şi sclipitor, dar mai era limpede că obosise şi că nu ştia cum să se confrunte cu noile ameninţări. Ivan se mai temea că nu era nici destul de machiavelic; nu cunoştea căile puterii, şi că, uneori, duritatea trebuia folosită pentru apărarea credinţei. Ivan trebuia să ajute acum Colegiul, în aceste clipe întunecate. Era destinul său.

O luă spre cabană, gândindu-şi acţiunile cu întreaga sofisticare a unui iezuit. În afară de asta, să piardă partida şi să nu mai poată fi Membru al Colegiului ar fi o soartă mai rea decât moartea. Îşi petrecuse întreaga viaţă în atmosfera rarefiată a intelectualităţii de elită şi dedicării unui ideal. Când se alăturase Colegiului, cu cinci ani în urmă, misticismul şi intelectualismul lui îl umpluseră, ca apa curgând într-o groapă, ţinând locul căldurii umane pe care n-o simţise niciodată ca orfan, pe care n-o căutase nicicând ca adult. Colegiul devenise parte esenţială a existenţei lui şi va lupta, ca un cruciat, pentru a-l apăra până în ultima clipă. Ce anume, se gândi, l-ar face să-şi atingă obiectivul? Cât de departe ar merge în acest joc? În sinea lui nu era sigur, în timp ce urca treptele spre cabană. Era o zonă în care simţământul său de încredere nu se întărise încă. Era corect să lupte ca să-şi asigure locul Maestrului, pentru a apăra instituţia pe care o iubea atât de mult? Da, era. Dar cât de departe se putea merge cu această luptă, cât de departe ar merge el depindea numai

de circumstanţele apărute şi va rezolva problemele pe măsură ce-i apăreau în faţă. În afară de asta, Machiavelli avea răspunsuri. Percepea natura puterii şi cum să fie folosită fără a-l distruge pe beneficiarul ei. Trebuia să ai încredere în italian.

Pe moment, următorul pas era evident. Va afla ce alte informaţii aveau Tanya şi Sebastien despre Max Stanton. Era ceva vital, din moment ce era legat de felul în care jucaseră alţii, în trecut, acest joc. Deşi credea că ştie ce era cu concursul pentru locul Maestrului, voia să fie sigur. Pătrunderea în cabană era doar un mic pas în drumul său spre Putere, iar el trebuia să justifice fiecare pas prin prisma rezultatelor.

Altfel nu şi-ar mai fi atins obiectivul. Această justificare nu avea, în cele din urmă, nimic de-a face cu morala, ci doar cu planificarea şi tacticile. Aşa cum spusese şi Machiavelli:

„Lăsaţi un prinţ să facă tot ce este necesar pentru a învinge şi menţine Puterea; mijloacele folosite de el vor fi întotdeauna considerate onorabile şi lăudate de toţi.”

Odată ce devenea Maestru, cine şi-ar mai face probleme despre felul în care dobândise acest titlu? Ca autoritate supremă a Colegiului, nu l-ar mai fi înfruntat nimeni. Într-adevăr, curând vor ajunge să-l aprecieze ca salvator al instituţiei. În afară de asta, se gândi, uciderea lui Rex declanşase totul. Odată ce se întâmplase asta, nimeni nu mai putea da înapoi. Pătrunderea într-o casă era o categorie mult mai redusă de păcate, ceva, mai degrabă, neînsemnat prin comparaţie.

Trăgându-şi o cagulă pe faţă, se apropie de uşa din spate. Aplecat deasupra găurii cheii, tăie adânc în lemnul de lângă broască, folosindu-se de o daltă. După ce introduse o rangă în spărtură, o apăsă cu întreaga sa greutate. Se auzi un trosnet înăbuşit, de lemn rupt. În

tăcere, împinse uşa, deschizând-o. Sus la etaj, Tanya se mişcă în somn.

La aeroportul din Geneva, Sebastien şi Suzanne trecură de vamă prin culoarul verde, împreună cu ceilalţi pasageri din zborul lor, ajunşi acum un şir de călători transatlantici obosiţi, strângându-şi lucrurile cumpărate la duty-free, nerăbdători să ajungă mai repede acasă.

— Tu unde mergi?

— Kasteln. E la o oră de aici.

— O ştiu bine, răspunse Suzanne. Mă duc adesea la schi acolo.

Se aflau în afara aeroportului. Ningea. Ceilalţi pasageri se înghionteau pe lângă ei, grăbindu-se să pună mâna pe vreun taxi. Suzanne privi spre Sebastien.

— Ce-ar fi să bem ceva? Spuse ea, puţin încordată, apoi continuă într-o manieră ceva mai degajată: Adică te invit la un pahar.

Sebastien râse. Tovarăşa lui de călătorie fusese o companie foarte bună. Studentele-manechin erau aşa în mod invariabil. Mai ales una cu un ten atât de frumos şi picioare spectaculoase.

— E târziu. Trebuie să ajung la Kasteln.

Cuvintele fură rostite pe un ton de regret. Cu toate astea, trebuia să revină la Tanya.

Se îndreptară spre şirul de taxiuri.

— Unde? O întrebă şoferul pe Suzanne.

Ivan stătea în bucătăria cabanei lui Sebastien. Unde-ar fi putut pune Tanya informaţiile despre Stanton, obţinute la Boston? Nu credea că le ascunsese deja. N-avea de unde să ghicească faptul că un alt concurent era atât de aproape pe urmele ei. Locul cel mai logic părea să fie sufrageria. Plecă din bucătărie şi urmă raza subţire de lumină a lanternei sale creion, orientată spre podea. Era o linişte ciudată, întreruptă, din când în când, numai de scârţâitul

zăpezii care aluneca de pe acoperiş pe sol.

Cabana era construită după un plan standard: sufragerie, sala de mese, bucătărie, hol. Sufrageria era mobilată cu gust, existau multe tablouri pe pereţi şi vaze frumos decorate. Aceasta trebuia să fie, desigur, influenţa Tanyei, se gândi el. Sebastien nu avea decât bun gust la femei. Sub lumina slabă a lanternei se înfăţişă privirii sale un şemineu masiv, îngropat într-unui dintre pereţi. Buştenii din interior erau proaspeţi. Trecu un deget pe suprafaţa poliţei de deasupra căminului. Nici urmă de praf. Ori Tanya era pe aici, ori aveau o menajeră care venea în mod regulat. Se apucă repede de lucru. Nu-i trebui mult să inspecteze încăperea. Nu erau decât câteva dulapuri şi un bufet, fără vreun indiciu că ar fi existat şi un seif sau vreun compartiment ascuns. Nimic de interes, cu excepţia unui mic articol: un ghid turistic al Americii Centrale, lăsat la întâmplare pe un raft. Avea nişte adnotări, scrise de mâna Tanyei, pe coperta interioară. Meritau ţinute minte. Poate că se duceau acolo. Cunoscându-l pe Sebastien, Ivan se gândi că acesta plănuia să facă rost de cele douăzeci de milioane de dolari pe căi exotice.

După ce controlă şi celelalte camere, fără niciun succes, se apucă să urce treptele. Zăbovi pe fiecare treaptă, pentru a se asigura că nu scârţâiau scândurile şi pentru a lăsa covorul gros să absoarbă orice impact. Odată ce ajunse pe palier, se opri pentru a se putea orienta. Îndreptă raza lanternei de jur împrejur, reducându-i intensitatea prin acoperirea cu mâna. Înaintea lui erau patru uşi, închise toate. Se apropie de ele, una câte una. În fiecare caz apăsa încet pe clanţă, deschizând uşa pentru a se uita înăuntru. Primele două camere erau dormitoare. Cea de-a treia, baie. Ivan încercă şi clanţa ultimei uşi. Făcând asta, Tanya se trezi.

Visase că era din nou în camera ei de la Colegiu. Era în pat şi Gemma, pisica ei, venise să se cuibărească lângă ea. Se simţea în siguranţă şi la căldurică. În visul ei, la uşa

dormitorului apăru o rază subţire de lumină. Probabil Gemma o deschisese, se gândi ea. Totuşi, ceva nu era în ordine cu visul ei şi nu-şi putea da seama ce anume. Deodată, precum un şofer obosit care pricepe că se află prea aproape de vehiculul din faţa lui şi este pe cale să-l tamponeze, conştientul Tanyei urlă la ea să se trezească. Nu se afla în Colegiu; se găsea în cabana lui Sebastien, iar Gemma nu era aici, însă lumina de la uşa dormitorului da.

Se ridică în capul oaselor în pat. Privi încremenită cum raza de lumină se lăţea sub privirile ei. Chiar în timp ce se întâmpla asta, creierului ei îi trebuiră câteva secunde ca să înregistreze faptul că silueta aceea nu era Sebastien. Trupul îi fu străbătut de un val de adrenalină, iar mâinile-i căutară frenetice întrerupătorul de lângă pat. Însă era prea târziu. Personajul mascat ajunsese lângă ea şi o măciucă o lovi în tâmpla dreaptă.

— Hai după mine.

Suzanne deschidea drumul în apartamentul ei, dând la o parte o bicicletă.

— Scuză-mi dezordinea. Am petrecut prea mult timp pe drum în ultima vreme, şi ştii cum sunt studenţii.

Chicoti crispată. Nu avea decât nouăsprezece ani.

Sebastian privi în jurul său. Era un apartament mic, plin cu afişe de film, fotografii cu manechine şi cărţi. Contemplă imaginile de manechin nud ale lui Suzanne puse pe perete. Îi plăceau. Fuseseră realizate sub luminile aranjate de fotograf şi dezvăluiau, cu nişte efecte excelente, trupul ca de faun al fetei, poponeţul şic şi coapsele apetisante.

— Pot să te servesc cu nişte cafea?

— Nu, mersi.

— Vin?

— OK.

Suzanne dispăru în bucătărie şi luă o sticlă de pe raft. Se întoarse, dar Sebastien era lângă ea. Era acum sau

niciodată. Încordată, se întinse şi-l trase spre ea. Îl sărută moale, pe buze, şi-şi trecu degetele prin părul lui. Pentru o clipă, el nu mai ştiu cum să reacţioneze. Apoi, începu s-o mângâie. Ea-l privi cum îi deschide nasturii bluzei şi-i cuprinde în palme sânii tineri. Ea mătură imediat farfuriile de pe masa din bucătărie şi se puse pe ea, lăsându-şi trupul sprijinit de al lui. Fusta i se ridică şi-i simţi erecţia pe pielea dezgolită.

Uitară de vin.

Tanya încă respira. Fără nicio grabă, Ivan îi legă mâinile şi picioarele de rama patului şi-i acoperi ochii. În gură îi puse un căluş. În cele din urmă, trase uşor una dintre draperii, să vadă orice maşină care s-ar apropia. Începu să caute prin dormitor, lucrând pe îndelete şi căutând peste tot. Se întoarse însă curând la marginea patului. Nu era nimic. Exista însă o problemă mare pentru amândoi. În câteva minute, Tanya îşi va reveni. Se simţea ameţită şi confuză. Mintea i se limpezi singură, ca un computer revenit la starea iniţială după un crash. Îi spuse că zăcea întinsă pe pat, cu un căluş în gură şi legată la ochi. Mai ştia că lângă ea stătea cineva, din moment ce putea simţi o adâncitură uşoară în saltea, lângă picioarele ei. Cine era? Un hoţ? Violator? Vreunul dintre ceilalţi concurenţi? Mintea începu să-i lucreze nebuneşte în timp ce-şi revenea la normal. Frica la fel.

— Ce vrei?

Căluşul îi schimonosea cuvintele.

Ivan stătea pe pat, lângă ea, contemplându-i trupul pe jumătate gol în lumina slabă, gălbuie, emisă de un dispozitiv de securitate instalat în faţa casei. Nu avea nimic cu Tanya. I se păruse întotdeauna o persoană amabilă şi iubitoare, cu toate că el considera că făcuse o alegere proastă cu Sebastien. Rex ar fi fost un bărbat mult mai de încredere. Mai puţin playboy şi mai mult iubitul îndrăgostit la nebunie. Însă Rex era mort şi, indiferent ce se întâmpla,

ea îl va sprijini pe Sebastien. Ei doi, împreună, erau o echipă capabilă să-l înfrângă. Deci, cum va obţine informaţia despre Max Stanton de la ea, pentru a egaliza cumva şansele?

— Ce vrei? Cine eşti?

Ivan simţi în vocea ei cum i se amplifica frica, iar asta-i dădu o oarecare satisfacţie. Pentru că, în acest stadiu, frica şi nu violenţa constituia cheia obţinerii a ceea ce voia. Da, frica trebuia să fie cât se poate de reală, observă el, aşteptând momentul optim. În sinea ei, în timp ce se lupta cu legăturile, Tanya ţipa după Sebastien, cu toate că ştia că din direcţia aceea n-avea să primească, în acest moment, niciun ajutor. Cine era intrusul? Ce i-ar putea face? Simţământul ei de izolare era total, iar disperarea era atât de intensă, încât se învecina cu orbirea. Frica emana din trupul său ca un foc. Ivan simţea această frică şi o întreţinea.

În tăcere, cu celelalte simţuri ale ei anulate, auzul Tanyei se ascuţi nespus. Auzea sunetul unui trup mişcându-se aproape de şold, apoi scârţâitul moale al cauciucului şi o trosnitură uşoară. Sunetul avea o anume rigiditate antiseptică, ca şi cum cineva şi-ar fi pus mănuşi chirurgicale, un medic legist pe cale să facă disecţia unui cadavru. Ce avea de gând să facă? Membrele ei se convulsionară, zbătându-se în legăturile care-o ţineau. Nu avea niciun rost. Nu exista nicio speranţă de salvare.

Ivan aşteptă până când zbaterile ei încetară şi valurile de panică se risipiră. Auzi cum respiraţia ei hârâia din cauza căluşului în timp ce continua să stea lângă ea, fără să spună nimic sau să facă ceva; ca un preot care refuza cuiva ultimele rituri. Nici el nu avea nicio speranţă şi doar o singură cale înainte.

— Ce vrei? Bani?

Frica distorsiona cuvintele deja înăbuşite de căluş. Nu-i răspunse nimeni. Se părea că timpul îşi extinde durata din cauza tăcerii. Degetele înmănuşate ale lui Ivan

descheiară cămaşa scurtă de noapte a Tanyei, dezgolindu-i trupul. Întreaga operaţiune decurse încet şi metodic şi, după ce fiecare nasture fu desfăcut, aşteptă până când împotrivirile încetară. Apoi, o mână înmănuşată se plimbă de-a lungul trupului ei, cuprinzându-i uşor fiecare sân, simţindu-i moliciunea caldă şi tremurul cărnii.

Un deget arătător anonim începu să traseze o cărare şerpuitoare de la sfârcurile ei întărite, până în centrul corpului ei. Mişcarea fu lentă şi deliberată, pentru că Ivan avea tot timpul din lume. Privea, fascinat, fiecare tremur inutil, ca un chimist care provoacă o reacţie chimică. Degetul dădu ocol buricului ei. Continuă nepăsător. Sub atingerea lui antiseptică putea simţi încordarea rigidă a muşchilor ei abdominali, în timp ce trupul se contorsiona de frică. Degetul, umed şi unsuros de la transpiraţia Tanyei, continuă să-şi urmeze calea în jos, încet şi neînduplecat. Atinse, moale, partea de jos, făcându-şi drum acolo, ezitând pe muntele lui Venus, surprins în lumina de la fereastră. Ivan se simţea ca un copil care se juca cu un fluture captiv, intrigat de propria lui cruzime fără noimă, dar fără a avea nici cea mai mică intenţie de a se opri. Înaintea lui nu mai era nicio Tanya, ci doar un trup cu care să se joace, o experienţă pe un animal viu, cu toate satisfacţiile exercitării puterii.

— Există un seif. E jos. Sunt bani acolo.

Sângele de la gura Tanyei începu să păteze căluşul în timp ce ea strigă răguşit.

Degetul înmănuşat ezită, în vreme ce celelalte îi desfăcură, cu grijă, picioarele, deja deschise pe jumătate din cauza legăturilor care o priponeau de pat. Era mult prea speriată ca să se opună. Putea simţi un deget frecându-se de şanţul umectat din carnea ei, cu căldura terifiantă a unui şarpe.

Dintr-odată, încetă.

Pentru un scurt moment de uşurare, Tanya se gândi că nu o va mai răni. Că intrusul era satisfăcut, sătul de

puterea lui şi de controlul exercitat asupra ei. Începu să se roage. Era linişte, o linişte perfectă, iar dinlăuntrul ei îşi savura libertatea. În cele din urmă, uşurarea luă sfârşit de sunetul aproape inaudibil al pachetului de ţigări al lui Sebastien, ridicat de pe noptieră şi deschis. Un fâşâit uşor de celofan, în timp ce era scoasă afară o ţigară, şi un clic atunci când fu aprinsă. Tanya simţi căldura când ţigara se apropie de faţa ei şi-i urmă, lent, conturul. Tanya ştia ce va face individul când va ajunge la şale. Trupul îi deveni nărăvaş.

Se luptă cu legăturile care o ţintuiau, prinsă în propriul ei infern personal, din care timpul lipsea. Oricum, nu avea niciun rost, şi ştia. Exista o singură cale de ieşire. Aşa că, încordându-se, Tanya îi zise intrusului tăcut tot ce-ar fi vrut să ştie. Unde era seiful, cifrul, unde erau documentele, bijuteriile ei, unde-i era iubitul. În final, după ceea ce părea a fi o eternitate, ţigara şovăitoare fu retrasă. Ivan continua să stea lângă pat, ascultând plânsetul ei înăbuşit. Biata Tanya. Asta fusese, bineînţeles, necesar. Justificabil în astfel de circumstanţe. După cum remarcase şi Machiavelli:

„Cruzimile bine folosite (dacă putem spune «bine» despre ceea ce este rău în sine) sunt acelea necesare pentru autoconservare şi sunt aplicate într-o singură ocazie, o dată şi pentru totdeauna.”

Ivan coborî la parter. În câteva minute deschisese seiful şi găsise documentele. Unul era necrologul lui Max Stanton. Celelalte constau în diverse tăieturi din ziare care pomeneau de realizările lui ca şi chimist. După ce le citi, le puse înapoi cu atenţie, în poziţia lor originală.

Era dezamăgit. Tanya şi Sebastien nu aflaseră cu mult mai mult decât el. Era timpul să plece. În sufragerie, trase repede cărţile de pe rafturile lor, doborî tablourile şi masacră canapeaua cu cuţitul. Luă nişte bani şi bijuterii şi

le aruncă într-un sac de voiaj. Oricum, va scăpa de ele mai târziu. Tanya şi Sebastien trebuiau să nu fie siguri dacă intrusul fusese un spărgător sau nu. Dar ce să facă acum cu Tanya? Cât de departe putea merge? Îşi scoase cuţitul din buzunar. Chiar în acel moment sună telefonul.

Unde era Tanya?

Sebastien stătea gol puşcă în sufrageria nefamiliară, înfrigurat. Era ora trei şi jumătate dimineaţa. Tanya trebuia să fie acolo, pur şi simplu. Doar dacă nu era cu cineva. Lăsă telefonul să sune în continuare. Poate că-l părăsise. Poate că voia să concureze de una singură. Nu se simţea prea bine. - Sebastien?

— Sunt aici.

— Vino înapoi în pat, zise Suzanne.

Va pleca dimineaţa devreme. Va ajunge în Kasteln cam pe la opt. Reveni în pat. Mâinile pipăiră coapsele Suzannei, când îl trase spre ea. Cu grijă, îi despărţi picioarele cu degetele.

Ivan aşteptă la marginea patului Tanyei până când telefonul încetă să mai sune. Remarcă detaşat că pulsul i se accelerase uşor. Făcu telefonul să răspundă numărului de apel. Sunase din Geneva. Numai Sebastien putea fi. Nimeni altcineva nu ar fi sunat la această oră. Aşadar, Tanya minţise. Îi spusese că Sebastien se afla încă la Boston. Ori asta, ori nici ea nu ştia că iubitul ei aventurier se întorsese. În orice caz, trebuia să plece. Sebastien va fi aici în scurt timp şi nu avea niciun chef să dea ochii cu el pe terenul său propriu.

Şi cum rămânea cu Tanya? Dacă o lăsa în viaţă, va fi o adversară formidabilă, pentru că va ghici, probabil, că intrusul fusese ori Andrew, ori el, nu vreun jefuitor oarecare. Era un risc, şi să-i aibă atât pe ea, cât şi pe Sebastien pe urmele lui, doritori de răzbunare, i-ar fi redus şansele de izbândă în concursul pentru locul Maestrului. Ce-

ar trebui să facă? Machiavelli, acest Maestru al folosirii şi abuzului de putere, fusese foarte limpede: dacă aveai un duşman, trebuia să-l ucizi.

Totuşi, era Tanya un duşman? Ce rău îi făcuse ea? Să aibă milă sau s-o distrugă? O alegere foarte dificilă. Dacă rămânea în viaţă, şansele lui de a câştiga locul Maestrului ar fi fost foarte mult reduse. De asemenea, nu l-ar fi lichidat Sebastien şi Tanya dacă ar fi avut ocazia? Nu s-ar simţi şi ei îndreptăţiţi? Cântări toate acestea pe talerele justiţiei sale. Mila şi compasiunea erau nişte măsuri atât de mici.

În cele din urmă, se ridică. Biata Tanya. Luă dintr-un sertar una dintre eşarfele ei de mătase. Apoi se aşeză încă o dată pe pat, lângă ea. Viaţa era o târfă. Machiavelli apreciase întotdeauna asta. Înfăşură cu grijă eşarfa în jurul gâtului ei şi începu să strângă.

În timp ce coarda de mătase se strângea peste esofagul ei, Tanya îşi dădu seama că va muri. Într-un răstimp de o fracţiune de secundă mintea ei, întotdeauna un bun analist al evenimentelor, o informă cu glasul ei interior atât de firav că viaţa i se apropia rapid de sfârşit. Îi încetinea o mulţime de funcţii pe care le îndeplinise din clipa naşterii ei şi întrerupse impulsurile care îi transmiteau frica. Nu mai avea nevoie de ele acum. Pe măsură ce eşarfa i se strângea în jurul gâtului, începu să-şi piardă cunoştinţa, iar creierul ei activă programul său final. Tanya se întrebase adesea cum era să mori. Acum era pe cale să afle şi-i mulţumi în tăcere minţii strălucite care o susţinuse prin călătoria în viaţă. Pentru că şi în moarte îşi îndeplinea şi ultima misiune, inundându-i creierul cu opiaceele naturale, atentă, ca întotdeauna, să-i reducă suferinţele.

Acum inconştientă, văzu apele morţii în timp ce se apropiau, fără grabă, îmbrăţişând totul. Mintea ei o ajută să se întoarcă spre ele cu o acceptare calmă a inevitabilului. Prinsă într-o stare ca de vis, indiferentă de corpul său, aproape fără nicio formă, privi pentru prima oară în

profunzimea fiinţei sale. Şi în ea simţi o dragoste pe care n-o mai cunoscuse înainte. Începu să rupă firele invizibile care-o ţineau pe loc. Sebastien, jocul, amintirile ei, speranţele şi temerile ei trecură cu toate pe lângă ea şi păliră când ea începu să intre în neant. Văzu totalitatea care fusese existenţa ei. Îi era imposibil să mai oprească procesul.

Când veni, vocea tatălui ei mort fu atât de aproape încât i se păru că este lângă ureche. Chiar în pragul dispariţiei ei, dragostea lui o găsi şi o ţinu pe loc, cu toate că ea se pregăti să coboare în apele uitării. I se adresa şoptind, ca unui copil, şi prin multitudinea de complexităţi a universului îşi dirija propria sa putere în minţile altora.

Zece minute mai târziu, Ivan a părăsit cabana şi dus a fost.

În dimineaţa următoare, Sebastien privi scena de dinaintea lui cu groază, nevenindu-i să creadă. Tablourile şi canapeaua fuseseră sfâşiate, porţelanurile sfărâmate, seiful devastat. Mohorât, urcă scara spre principalul dormitor din casă. Părea ca un decor de film pregătit pentru o orgie bahică, cu haine şi aşternuturi lăsate vraişte peste tot. Aici se dăduse o luptă foarte violentă. Bucăţi de cearşafuri legate cu noduri atârnau de unul dintre stâlpii baldachinului, iar pe ele se vedeau urme însângerate, tot aşa cum apăreau şi pe aşternuturi. Era scena unei crime. Sebastien privi pe fereastră. Scoase, dintr-odată, un urlet. O putea vedea pe Tanya. Alergă la parter şi deschise larg uşa din spate. Apoi o luă la goană peste câmp, spre copaci, picioarele lui afundându-se în zăpadă.

Ea stătea sub brazi, învelită într-o haină cadrilată. Ochii îi erau aţintiţi asupra munţilor. Nici măcar nu se uită la el când se apropie. Sebastien se aşeză lângă ea, prea speriat ca s-o tulbure înainte ca ea să-i vorbească. În cele din urmă, îi povesti ce se întâmplase pe un ton neutru, obiectiv, ca unor reporteri de ştiri. Trauma se va manifesta mai târziu. Contemplară în tăcere albul imaculat al

peisajului, cu gândurile în altă parte.

— De ce nu te-a ucis?

— Nu ştiu.

— Să fi fost un spărgător.

— Nu. A fost fie Ivan, fie Andrew.

— Sigur?

— Da, sunt sigură. Destul de sigură.

— N-a luat documentele despre Stanton.

— Nu a fost necesar. Le-ar fi putut citi într-o clipită, spuse fără nicio inflexiune în glas, în vreme ce-i cerceta faţa. Unde-ai fost noaptea trecută?

— Am sosit târziu la Geneva. Am stat acolo.

Faţa lui deveni ca de piatră, iar ochii-i licăriră. Ea putu vedea ura reflectată în ei.

— Te-a violat?

Tanya nu mai zise nimic, iar el repetă întrebarea cu un glas distorsionat de furie.

— Nu. În afară de faptul că m-a speriat de moarte, nu mi-a făcut nimic.

Ea îi aruncă o privire, apoi se uită în altă parte. De ce-l mai iubea? Ce anume o mai făcea să fie încă atrasă de el, ce o fascina?

— Ce vom face?

— Ne vedem mai departe de treabă, răspunse ea cu voce joasă şi hotărâtă. Am făcut amândoi o greşeală. Am presupus că nimeni altcineva n-a mai aflat de Stanton. Pentru asta, Rex şi-a pierdut viaţa. De asemenea, am fost prea lenţi şi prea neglijenţi. Trebuie să schimbăm asta.

Sebastien dădu din cap. îi era frig şi se simţea deprimat, o întâmplare foarte rară.

— Cred că e vremea să dispărem, vorbi după câteva minute. Ar trebui să plecăm azi.

Se opri, apoi continuă:

— Nu ar mai trebui să ne dăm cu presupusul despre acest concurs. Jocul se desfăşoară pentru câştigarea cele mai puternice poziţii dintre toate. Şi trebuie să bănuim că

Andrew şi Ivan vor face totul ca să învingă.

— La fel şi tu, zise ea pe un ton acuzator.

— Şi tu, ripostă el.

— Adevărat. Trebuie să presupunem că toţi vom lupta din greu. Şi că vom face tot ce putem să ne atingem obiectivul.

Continuară să admire frumuseţea peisajului. Nu voiau să plece din acel loc, cândva, sanctuarul lor. Insă, în decursul unei singure nopţi, n-a mai fost la fel, nu a mai fost sigur, iar în cazul Tanyei evoca lucruri terifiante.

— A început odată cu moartea lui Rex, zise Tanya cu o voce aspră şi seacă. Mai bine du-te şi fă bagajele. Eu mai rămân aici o vreme.

Sebastien se ridică în picioare.

— Tanya, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

Ea dădu din cap, fără să-l audă.

— Moartea lui Rex. Asta a dat startul, repetă.

Îl privi pe Sebastien păşind prin zăpadă. Părţi din joc se îmbinau acum, iar ei nu se mişcaseră destul de repede. O mare greşeală. Rex murise din cauza altui jucător, pentru că nu fusese destul de rapid să examineze consecinţele a ceea ce ştia. Contempla frumuseţea naturală dinaintea ei, iar sufletul ei era plin de disperare. Dacă Rex ar putea să-i ajute acum. El ar fi protejat-o de primejdii.

— Cutia chinezească. Afurisita de şaradă chinezească, şopti ea în faţa munţilor.

Oare de ce era atât de proastă încât nu înţelegea ce însemna? Era pierdută. Nimic n-avea niciun înţeles. La fel ca încă ceva trăit de ea în noaptea trecută. Un alt puzzle, unul care o făcuse să-şi reevalueze viaţa, poftele şi dorinţele. Pe când credea că va muri, viziunea despre lume şi locul ei în ea se schimbase brusc, începuse să aprecieze ceea ce era ea cu adevărat. Senzaţia fusese atât de efemeră, încât era dificil să şi-o amintească. Oricum, în acel moment infim din cosmos aflase răspunsul la toate, despre locul Maestrului, despre dragostea ei, răspunsul la dorinţele

ei. Acum, înapoi în lume, simţământul era prea firav şi mistic pentru a putea fi înţeles. Fără nicio tragere de inimă, *se desprinse de această chestiune pentru a reveni la problema mult mai presantă a identităţii celui care intrase în cabană noaptea trecută.*

Nu fusese un hoţ. Nu putea fi decât Andrew sau Ivan, iar unul dintre ei venise să afle date despre Max Stanton. Să însemne asta că unul dintre ei sau amândoi îi făcuseră felul lui Rex? Nu neapărat, pentru că oricine-a fost la cabană făcuse ceva foarte straniu. Luase o eşarfă de mătase şi i-o strânsese în jurul gâtului, încercând s-o omoare. Oricum, ceva îl oprise în ultimul moment. În loc s-o omoare, îi dăduse eşarfa jos şi i-o pusese cu grijă peste şale, pentru a-i acoperi goliciunea. De ce se oprise, după ce-i provocase atâta spaimă? Dacă-l omorâse pe Rex, de ce nu şi pe ea? Iar dacă nu fusese Andrew sau Ivan, cine atunci?

Tanya privi înapoi, spre cabană.

13.

Cel care este priceput în a-şi înfrunta duşmanul nu se ia la trântă cu el.

Lao Zi

Martie. Congo.

— Cineva vrea să te vadă, Obedi.

Băiatul încetă să se mai holbeze pe fereastră şi se ridică de pe banca şubredă, din lemn. Alţi treizeci de copii îl priveau cu invidie. Ca orfani, nu-i vizitase nimeni, niciodată. Apoi învăţătoarea bătu tare, cu un băţ, în tabla neagră, uzată, şi cu un oftat general reveniră la lecţiile lor.

Între timp, Obedi o luă la goană pe coridorul dinspre est. Inspira aerul umed al libertăţii sale în porţii uriaşe. Îi plăceau lecţiile de engleză, dar voia să meargă afară, să fie departe de oricine altcineva care l-ar fi putut răni vreodată.

— Obedi!

Se întoarse şi se duse înapoi, spre biroul directorului. Acolo era Andrew. Directorul se ridică de pe scaun şi-şi puse mâna pe umărul băiatului.

— Am să vă las o clipă singuri, spuse el.

Obedi îl cercetă pe Andrew. Îl plăcea. Avea un chip deschis şi prietenos şi-i salvase din ghearele rebelilor. Nu-i mulţumise niciodată. Ştia însă că nu avea nicio importanţă. Cum puteai să-i mulţumeşti cuiva pentru că ţi-a salvat viaţa? Ştia că, oricum, bărbatul înţelegea. Recunoştinţa lui era dincolo de cuvinte.

— Ce-ai mai făcut? Începu el.

— Am căutat ceva. În Scoţia.

— Şi ai găsit?

Se întreba dacă va învăţa vreodată să vorbească suficient de bine engleza ca să discute cu el în această limbă. Nici nu conta, de fapt. Puteau conversa şi în swahili.

— Păi, şi da, şi nu. Cum e pe la şcoală?

— OK.

Obedi se aşează la masa simplă. Observă cu plăcere că bărbatul de la ONU adusese ceva cu el. Un telefon. Un telefon îl făcea întotdeauna să se simtă bine.

— De cât timp eşti aici?

— De câteva săptămâni.

Îi explică lui Andrew că ONU îi mutase din tabăra de refugiaţi de la Kapanga la această şcoală pentru orfani, din Kikwit, folosind un convoi de camioane. Fusese interesant şi, totodată, o schimbare faţă de viaţa de fiecare zi, sub pânza de cort. Bărbatul observă că rana de cuţit de la mâna lui se vindecase.

— Sora ta este aici?

— Da. Se află într-o altă clasă, pentru copiii mai mari.

Obedi n-ar părăsi-o niciodată. Ea era singurul suflet pe care-l avea alături în această lume. Singura care-l iubea.

— Am venit să te văd pe tine şi pe sora ta, zise Andrew după un moment de tăcere.

— Da, răspunse Obedi. Era surprins că omul care-i salvase îşi mai aducea aminte de ei. Dacă era bucuros să-l vadă, după două luni? Era.

— Mi s-a spus că ai să rămâi aici, pentru o vreme. Asta-i bine. Să faci şcoală este important.

Se încruntă.

— Trebuie să plec din nou, dar vreau să-ţi las ceva.

Chipul băiatului îi oglindi surpriza.

— Este un telefon.

Andrew îl puse înaintea lui. Obedi îl inspectă fascinat. Nu era mai mare ca palma unui bărbat, iar pe capacul lui licăreau tastele colorate care aveau câte o cifră pe ele. Ce dar. Nu-şi imagina nimic mai grozav. Era extaziat. Dumnezeu chiar se gândea la el.

Andrew nu acordă importanţă explicaţiilor legate de funcţionarea celui mai sofisticat telefon prin satelit din lume. În loc de asta, îi arătă lui Obedi cum, prin simpla apăsare a două butoane colorate, lua legătura cu el oriunde

s-ar fi aflat acesta în lume. Scoase un aparat similar din buzunar şi-l puse să-l sune. Băiatul râse fericit când luară legătura unul cu celălalt.

— Vreau s-o laşi pe sora ta să ţină telefonul. Şi vreau să-l foloseşti numai dacă se întâmplă ceva foarte important.

Obedi îl privi sumbru.

— Dacă se întâmplă ceva îngrozitor?

Ghicise deja scopul real pentru care primise telefonul.

— Da, dacă se întâmplă ceva îngrozitor.

Deşi n-avea cum să ajungă la ei imediat. Dacă în Congo izbucnea războiul civil, se vor deschide porţile iadului.

— Am să mă întorc aici când am să pot, explică el, dar pentru o vreme trebuie să merg în altă parte a lumii. Totuşi, mă voi întoarce să te văd pe tine şi pe sora ta, promit.

— Da.

Însă era sigur că nu va fi aşa. La fel ca familia lui, bărbatul ONU nu se va mai întoarce.

Andrew urcă în Land Rover. Ţinându-se de mână, Obedi şi sora lui stăteau trişti pe drumeagul plin de gropi privindu-l cum pleacă. O luă pe drumul principal spre Kinshasa, o călătorie de două ore şi jumătate. Ştia că nu-l credeau că va mai veni să-i viziteze; iar propriile lor şanse de supravieţuire erau mici de tot într-o ţară în care văzuseră deja moartea secerând cu sutele de mii. Oftă.

Jocul Puterii. Trebuia să facă rost de douăzeci de milioane de dolari. De ce Dumnezeu îi trebuiau Colegiului asemenea sume? Era sigur că nu avea nevoie.

Fundaţia era foarte bogată, astfel că obţinerea celor douăzeci de milioane trebuia să fie un test. Era evident că lucrul cel mai important îl constituia modul în care concurenţii reuşeau să obţină ceva atât de dificil, încât părea imposibil. Poate că era o cale de a le arăta cât era de greu să fii Maestru. În fiecare zi din viaţă să trebuiască să rezolvi probleme în aparent de nerezolvat ale omenirii.

Vehiculul se zdruncina pe drumul accidentat, în timp ce el răsucea volanul într-o parte şi-n alta, să evite gropile enorme de pe şosea. Cum va face rost de bani? Încă nu avea habar. Părea aproape imposibil să-i obţii pe cale legală. Iar ca să facă rost de ei ilegal ar fi contrar faţă de ceea ce reprezenta Colegiul. Sau, cel puţin, faţă de ce-a reprezentat el cândva.

În timp ce Land Roverul se avântă peste râu, acolo unde se prăbuşise un pod, îşi îndreptă gândurile spre cutia-enigmă chinezească. Era limpede că Maestrul discutase despre ea ca referinţă pentru Jocul Puterii şi de aceea chestiunile erau interconectate. De asemenea, era clar că orice cheie pentru enigma chinezească era legată de făcătorul ei. În ce fel? Pentru Andrew, singura soluţie era să descopere cât mai multe despre realizatorul cutiei chinezeşti, meşteşugarul Chang. Şi, din moment ce acesta murise de trei secole, tot ce avea la dispoziţie erau doar relatări istorice şi exemple din lucrările sale.

Când se apropie de periferiile Kinshasei, trecu de mii de refugiaţi prost îmbrăcaţi, care mergeau pe drum. Păşeau cu încetineală, având feţe transformate în măşti de murdărie şi disperare. Veneau de nicăieri şi se duceau tot acolo. Fugeau de ostilitatea etnică. Privi spre mamele istovite, cu copii la sân şi disperare în suflet. Era convins că în Congo va erupe, foarte curând, următorul război african de anvergură. Putea simţi duduitul lui chiar pe autostrada de-a lungul căreia se deplasa şi pe marginea căreia, curând, îşi va face apariţia o armată rebelă. Oricum, nu va mai fi pe aici. Cine de la Colegiu ar fi? Cine-ar lupta pentru cauza păcii?

Andrew era sigur că instituţia suferea de pe urma unui declin mortal, chiar în timp ce membri săi se luptau între ei pentru locul Maestrului. Otrăvurile lumii pătrunseseră în cele din urmă în Colegiu, iar Maestrul, inima sistemului, era fie incapabil să opună rezistenţă acestor intruziuni, fie căzuse pradă farmecelor lor. Îşi aminti

de recentul scandal prezidenţial american şi afirmaţia din biletul de adio lăsat de Paul Faucher, cum că Maestrul încercase deliberat să-l doboare pe preşedinte. Asta provocase rumoare în Congres. Apăruseră cereri de revocare a statutului privilegiat al Colegiului. În faţa acestei zarve, Colegiul rămăsese, ca întotdeauna, tăcut şi dezastrul fu evitat doar prin declaraţiile preşedintelui Davison, prin care afirmaţiile lui Faucher erau considerate mincinoase, cuvintele unui trădător. Totuşi, dacă erau adevărate? Şi dacă Maestrul ar fi fost demis ori, cu toate că nu era permis, ar fi încercat să demisioneze?

În afară de asta, ce-ar fi făcut Andrew, chiar dacă ar deveni Maestru? Să păstreze ceea ce avusese? Să-şi rişte viaţa sa şi pe a altora ca să obţină ceea ce era acum pierdut pentru această lume modernă, adică un ideal? Oare de ce nu lăsa totul baltă? Să-i ia naiba cu tot cu jocul lor. Nu trebuia să fie un Membru. Putea supravieţui şi fără ei. Şi totuşi o lume fără Colegiu, fără nicio inspiraţie? Ar însemna că James, Lordul Insulelor, trăise şi murise de pomană.

Aceste gânduri îl chinuiau. În cele din urmă, se căzni să revină la concurs. Pe unde erau Ivan, Sebastien şi Tanya? Nu avea nicio îndoială că avansaseră deja mult mai mult decât el pe calea spre Putere şi că foarte curând îl vor da la o parte. Asta doar dacă nu cumva ar fi vrut el să se ascundă şi să nu mai participe la joc. Trebuia să decidă dacă voia să fie vânător sau vânat. Să ucidă sau să fie ucis?

În timp ce traversa mahalalele Kinshasei, ajunse la o decizie. Trebuia să descopere unde se aflau ceilalţi, ca astfel să-i ţină sub observaţie în timp ce el se străduia să facă rost de cele douăzeci de milioane de dolari. Dar cum?

Îşi scoase telefonul prin satelit.

— Să răspundă cineva la afurisitul de telefon!

Şeful de la Al Johnson Investigations, una dintre cele mai prestigioase agenţii de detectivi particulari din New York, îşi azvârli sandviciul cu brânză şi murături pe farfuria

din carton. Oare de câte ori nu le spusese secretarelor că trebuia să fie cineva prin birouri şi la ora prânzului? Clienţii se înfuriau când nu le răspundea nimeni. Pe clienţi trebuia să-i tratezi cu grijă, altfel intrai în faliment. Al Johnson traversă în grabă birourile până la secretariat. Burdihanul lui masiv se mişcă după el, având un scurt decalaj temporal.

— Da, tună vocea lui în receptor.

Cum de îndrăzneau clienţii să-l deranjeze la prânz?

Se lăsă brusc jos. Îşi trecu palma peste creştetul pleşuv, căutându-şi părul.

— Oh, da, domnule.

Al ascultă cu atenţie apelul transatlantic.

— Înţeleg, făcu el, dând din cap.

Începu să noteze detaliile. Câteva minute mai târziu, intră în biroul partenerului său şi-şi strecură trupul mătăhălos într-un fotoliu mic. Trecu cu degetele peste cravata lui fluorescentă. Avea pe ea o pată de la murături.

— Ăăă... PJ, ascultă-mă. Tocmai am pus mâna pe un client. Să-i zicem doar Andrew. Vrea să fie urmăriţi doi oameni. Doar urmăriţi. Nimic altceva, nu te ambala. Va suna din când în când să i se dea informaţii. Uite numele lor. Banii nu sunt o problemă. Trebuie urmăriţi timp de şase luni. Poţi să coordonezi asta? Nu ştie unde se află în momentul de faţă.

PJ, un negru înalt din Caraibe, cu un rânjet perpetuu şi constituţia unui fanatic al saloanelor de fitness, îşi scoase căştile de pe urechi şi dădu casetofonul mai încet. Nu auzise nici măcar un singur cuvânt.

— Sună bine, gagiule.

Luă biletul scris de colegul său, îi aruncă o privire şi-şi văzu mai departe de ale lui ascultând în căşti.

Al îl privi cu suspiciune. Sunetul părea muzică rap şi nu benzile de caz. Se presupunea că PJ era în plină activitate. Se decise să treacă asta cu vederea. PJ era bun. Cel mai bun din departamentul său. De fapt, singurul lui om

în acest moment. Al şi burta lui părăsiră încăperea în timp ce muzica se auzea în continuare. Câteva minute mai târziu, uşa biroului său fu dată la perete şi PJ se arătă în prag, minus casetofonul, cu o expresie ciudată pe faţă.

— Ia uită-te la asta.

Al citi faxul pe îndelete şi fluieră.

— Hristoase, zise el şi se aşeză pe birou. Ce ne facem?

— Dar ne pasă? Spuse el, rânjind. Uite, ne-am ales cu doi clienţi şi fiecare dintre ei vrea să-l urmărim pe celălalt. Deci ce facem noi, ei? Păi, facem ce ne cer. Îi urmărim şi-i punem la plată pe amândoi.

— Dar, făcu Al neajutorat, ne urmărim clienţii.

— Minunat, gagiule, asta-i minunat!

Cuprins de extaz, PJ sărută creştetul pleşuv al partenerului său.

— E pur şi simplu minunat, drăguţule! Suntem plătiţi dublu şi nici n-au să ştie vreodată.

Al îşi privi partenerul. Băiatul era un escroc, dar tocmai de-asta îl angajase. Deodată, se simţi înfometat, apoi flămând după bani.

— Mda.

Îşi înghesui încă o dată burdihanul şi se scărpină la ureche.

— Cui îi pasă? Eu am să fiu cu ochii pe acest Andrew, iar tu pe Sebastein. Cu condiţia să nu transpire ceva. Chestia să rămână între noi, PJ. Vom face doar ce ne spun. Le vom dezvălui unde se află celălalt. Dar să-ţi mai zic ceva. Nu mi-ar plăcea să fiu cel de-al treilea tip pe care-l caută amândoi. Cum îl cheamă?

PJ se uită spre fax.

— Ivan Rădici.

Martie. New York.

Tuşind, Şeful Recrutării puse jos, pe birou, hârtiile. Stătea într-o încăpere aflată la ultimul etaj al unui zgârie-

nori newyorkez, ale cărui ferestre ofereau o privelişte magnifică a junglei urbane de dedesubt.

— Aşadar, ăăă...se uită la scrisoare, Sebastien, cum pot să te ajut?

— Aşa cum am menţionat deja, aş fi interesat să lucrez în America Latină pentru organizaţia dumneavoastră.

— Da, înţeleg.

Americanul dădu din cap. Purta cămaşa în dungi şi bretelele groase şi roşii, atât de îndrăgite de bancherii din New York. Acestea, împreună cu un ceas greu, din aur, cravata Ivy League şi butonii masivi, îi completau imaginea standard. Iar conform principiului „ce-mi place de mine”, individul proaspăt bărbierit, arătos, cu vorba unsă, care stătea înaintea sa era exact ceea ce căuta organizaţia.

Ei bine, există unele posibilităţi. CV-ul tău este impresionant şi, cu toate că eşti doar puţin mai în vârstă decât angajaţii noştri obişnuiţi, asta nu-i cine ştie ce. Putem să-i abordăm pe cei care ţi-au dat referinţele?

— Desigur.

— Cât de repede te apuci de treabă dacă ţi se oferă o slujbă?

— Imediat.

Americanul înalt radia. Îi plăcea ceea ce auzise. „Fii decisiv” era motoul său. Să nu spui niciodată nu, în niciun caz Şefului cu Recrutările de la US Bank.

— Alte limbi vorbite, în afară de spaniolă?

— Eu sunt francez, prin naştere. Vorbesc şi italiana, germana, rusa. Şi mă mai descurc în alte vreo două limbi.

Se uită la podeaua pardosită cu marmură şi la statuile de bronz. Şeful Recrutărilor i se adresă din nou:

— Uhhh... Cred că eşti genul de individ pe care-l căutăm. Ciudat că numele tău a fost menţionat acum câteva zile. Discutam cu Georges Billoux, preşedintele Bursei din Paris. Mi-a spus că vei veni să vorbim. Îţi ridica osanale. Referinţele tale de la Banca Mondială sunt la fel de bune.

Sebastien zâmbi. Îşi notă în minte să-l sune pe Georges şi să-i mulţumească.

— Pari să ştii ce faci, iar abilităţile tale lingvistice sunt impresionante. Va trebui să confirm poziţia cu cei de la Departamentul Latino-American. Nu va dura mult şi cred că vei primi o ofertă. Dacă va fi aşa, va exista o perioadă de pregătire de o lună aici, în Big Apple. După aceea, te vom trimite în America Centrală sau Latină, la una dintre băncile noastre de acolo. Există vreo ţară anume care te interesează?

— Panama.

Americanul îşi arcui întrebător sprâncenele. O alegere curioasă. Majoritatea voiau Brazilia, ca să poată regula fetele pe plaja de la Copacabana.

— De ce tocmai acolo?

— Dispune de unul dintre cele mai mari centre bancare din America Latină. Şi este zonă de tranzit financiar pentru mare parte din comerţul Nord-Sud. De asemenea, cred că intenţionaţi să vă extindeţi afacerile acolo.

Americanul se lăsă pe speteaza scaunului. Nu era la curent cu faptul că informaţiile fuseseră făcute publice. Consiliul de Administraţie căzuse de acord asupra unei strategii de-abia ieri. Să fi obţinut cineva acces neautorizat la documentele lor? Imposibil.

— Înţeleg. Cineva şi-a făcut bine temele. Eşti bine informat, Sebastien. Cu siguranţă, vom ţine cont de preferinţele tale. Ei, a fost o plăcere să discut cu tine. Te vom contacta imediat ce vom fi discutat dosarul tău cu directorul de operaţiuni din L.A. E ceva mai jos pe coridor.

Strângerea de mână a fost caldă şi prietenoasă, în timp ce Sebastien era condus spre uşă. Banca avea o reputaţie binemeritată de a fi cea mai eficientă din lume.

Intrând în lift, Sebastien scoase o fisă din buzunar şi o aruncă în aer. Când liftul ajunse la parter, un asistent îl opri şi-l dirijă spre un telefon.

Şeful Recrutărilor avea deja nişte veşti.

— Slujba este a ta. Începi într-o săptămână. Pregătirea iniţială va fi la New York. După o lună, vei fi trimis jocul stăpânirii în Panama. Secretara mea îţi va oferi detalii suplimentare. Felicitări!

Capul câştigase. Asta însemna că Sebastien şi Tanya vor lucra amândoi pentru aceeaşi bancă şi în Panama. Prima parte a planului lor de a obţine douăzeci de milioane de dolari decurgea conform celor stabilite. Tanya se dusese deja acolo. Sebastien se întrebă cum se descurca. Ieşi din zgârie-nori pe trotuarul aglomerat şi apoi se pierdu în mulţimea anonimă. O lună de pregătire trebuia să fie floare la ureche. Azvârli câteva fise în pălăria unui cerşetor. Oh, Doamne, o lună de frecat menta prin New York.

Păi, ar fi mai bine să se împace cu asta.

New Yorkul vineri seara era pe cât de agitat putea fi numai New Yorkul. Oraşul fremăta de distracţii şi frenezie sexuală. Electricitatea se afla nu numai în luminile de neon. Sebastien avea două pofte în acea seară: o băutură şi o parteneră de pat, dar niciuna dintre ele nu trebuia să fie prea dificil de obţinut. Luă un taxi până în Skid Row şi se îndreptă spre barul cel mai apropiat.

— E liber?

— Simte-te ca acasă.

Luă loc pe scaunul de la bar şi comandă un bourbon. Fata cu ochii negri şi pielea închisă la culoare îl examina cu interes. Privirea ei era senină şi deschisă, îşi trase picioarele desfăcute spre el.

— Ne faci cinste?

— Desigur.

— Cum te cheamă?

— Sebastien. Pe tine?

— Eu sunt Dawn.

Sebastien se întoarse să comande băutura şi Dawn îi admiră fesele tari şi musculatura. Curând, flecăreau

amândoi ca nişte prieteni vechi, cu toate că întreaga conversaţie era neesenţială. În câteva minute, scăpară şi de formalitatea discuţiilor despre meserie şi unde locuiau. Ea era o tânără divorţată care lucra pentru o companie de asigurări. El era un bancher aflat în vizită la New York pentru câteva zile. Niciunul dintre ei nu era interesat de detalii. Nu conta ce spuneau, ci doar ce voiau. Amândoi deciseseră deja cum îşi vor încheia seara. Oricum, trebuia menţinută o anumită decenţă. Atacul, pararea, contraatacul vor avea loc până la sfârşitul lor logic.

— Te grăbeşti acasă?

— Nu, nu chiar, sclipi ea sorbindu-şi Martiniul din paharul înalt.

Tipul chiar era un seducător. Îl putea simţi deja înlăuntrul ei.

După cină şi după ce Sebastien o dezbrăcase de trei ori din priviri, zise ca într-o doară:

— N-ai vrea să treci pe la mine pentru o cafea? Te trimit acasă cu taxiul.

Ea-i zâmbi şi sfărâmă gheaţa între dinţii ei strălucitori şi albi.

— OK, dar nu pot întârzia prea mult.

Ea se întrebă dacă avea vreo periuţă de dinţi de rezervă. Desigur că trebuia să aibă el una. Probabil le cumpăra cu baxul. Scumpule, îi transmise ea mental, ar fi bine să te pregăteşti de acţiune. Îşi flexă corpul pe ascuns. Ce bine că exersase de dimineaţă.

În apartamentul său, Sebastien apăsă comutatorul pentru lumină şi-şi verifică poşta, în vreme ce Dawn se duse la baie să verifice cum stătea treaba cu periuţa de dinţi. Mai târziu, în timp ce stătea întinsă pe pat, era fericită. Îl simţea în ea. Îşi împinse trupul într-o mişcare ritmică, pentru a se sincroniza cu a lui, în timp ce se apropia de orgasm. În vreme ce făcea asta, Sebastian îşi ridică privirile de pe trupul moale şi unduitor. Se uită pe geam spre peisajul din Manhattan, una dintre cele mai

frumoase privelişti din lume. Se simţea nemaipomenit că trăia. Nu exista nimic care să nu poată fi obţinut. Nimic nu era imposibil. În propria lui fiinţă zăcea întreaga lume.

Trupul de sub el începu să geamă şi să tremure. Afară, soarele privea peste linia orizontului.

— Vin zorii, zise el şi zâmbi.

În timp ce Andrew îşi termina misiunea în Congo, iar Sebastien se pregătea să i se alăture Tanyei în Panama, Ivan îşi definise propria cale spre cele douăzeci de milioane de dolari. Prima dată trebuia să-şi ia rămas-bun de la prietenul său, Hadley. Ce alt loc era mai potrivit decât Parisul, primăvara?

14.

Nimic nu aduce unui prinţ atât respect cât marile izbânzi şi extraordinarele realizări.
Machiavelli, *Principele*

Aprilie. Paris.

— La ce-i bună viaţa? Ca să atingi ţeluri. Aşa cum a comentat Machiavelli:

„Bărbaţii-şi urmează ţelurile (care, în general, înseamnă dobândirea gloriei şi bogăţiei) prin metode foarte diferite; unul e prudent şi altul impetuos, unul brutalitatea, iar altul viclenia, unul este răbdător, iar celălalt taman pe dos; şi, cu toate astea, este posibil să izbândească toţi, cu metodele lor atât de diferite.”

Ivan îl cercetă pe Hadley peste masa restaurantului parizian.

— Nu eşti de acord?

— Cred că da.

N-avea habar despre ce tot încerca celălalt să-i povestească. Oricum, era bucuros să-l vadă atât de degajat şi mulţumit. Relaţia lor era una ciudată, mai mult una dintre discipol şi maestru. Cu toate că era isteţ, Hadley nu va fi niciodată ca Ivan.

Nu avea acea minte ascuţită ca briciul, acel mod de a raţiona rece, aproape îngheţat. Totuşi, nu conta, era mulţumit să se afle în compania lui şi să-l iubească fără ca dragostea să-i fie împărtăşită. Era destul de sigur că Ivan nu-l iubise niciodată, nici pe el, nici pe altul, de fapt. El iubea doar idei.

— Atingerea scopului tău depinde de calea pe care o iei. Pentru că metodele produc rezultatele. Sunt convins de asta, indiferent de abordarea adoptată.

Ochii-i sclipiră şi-l bătu pe James pe mână.

— Pot să-mi dau seama că nu asculţi un cuvânt din ce spun. Hai să vorbim despre tine.

— Mă simt cam obosit, asta-i tot, zise Hadley şi zâmbi.

— Ce se mai întâmplă pe la birou?

— E nasol de tot, răspunse şi îi făcu semn chelnerului, apoi comandă încă o sticlă de Chateau Lafite.

— Cu criza armelor în India şi înrăutăţirea situaţiei din Congo, lucrăm până peste puteri. Aş vrea să nu mă fi alăturat niciodată serviciului. Aş schimba, bucuros, slujba cu a ta.

— Sunt sigur că nu. Ai fi marcat, făcu Ivan înveselit.

— De ce? Îl întrebă Hadley, ştiind prea bine că nu va primi niciun răspuns.

Ivan era atât de enigmatic, o adevărată şaradă. Cu toate că ştia că era membru al Colegiului, în pofida relaţiei lor, nu-i dezvăluise niciodată nimic despre el. Nicio şoaptă măcar, despre sosirile şi plecările sale secrete. Nici de ce trebuiseră să se vadă acum la Paris, într-o manieră atât de tainică.

— Cine ştie? Apropo, n-ai pomenit nimănui despre deplasarea ta aici, nu?

— Nu, rosti Hadley obosit. Mi-ai mai cerut şi înainte. N-am spus nimănui. Nici măcar celor de la lucru. Cu ce te ocupi acum?

Ivan căzu pe gânduri. Ei bine, măcar o dată îi va oferi iubitului său o privelişte asupra lumii în care trăia el şi va încălca o regulă de viaţă. Desigur, nu-i va povesti totul. Ar fi mult prea periculos. Poate doar o idee, pentru a-i lărgi puţin orizontul. Puse furculiţa jos.

Hadley îl privea. Brusc, se simţi incitat. Ivan avea de gând să-i dezvăluie totuşi câte ceva. Se opri din mâncat.

— Hai să presupunem, începu Ivan pe un ton neutru, că ar trebui să faci rost de douăzeci de milioane de dolari în decurs de un an. Cum ai proceda?

Hadley se holbă la el uluit. Probabil glumea. Apoi îşi dădu seama că vorbea serios de-a binelea. Căzu pe gânduri, în vreme ce Ivan reumplea paharele cu vin.

— Poţi să încâlci legea?

— Bineînţeles. Tot ce vrei.

— Poţi să ucizi pe cineva?

— Da, dacă asta-i filozofia ta. Aşa cum am spus, poţi să procedezi cum vrei, legal sau ilegal. Oricum, îmi imaginez că ai vrea să obţii banii şi să trăieşti ca să povesteşti isprava.

Hadly căzu pe gânduri vreo cinci minute.

— N-am nicio idee, rosti el în cele din urmă. Nu-mi vine nicio idee despre cum să faci rost legal de atâţia bani. Dar îmi vin în minte doar foarte puţine căi prin care să obţii banii şi să rămâi în viaţă, liber. De ce vrei să ştii?

Ivan zâmbi. Era un zâmbet îngrozitor.

— Pentru că asta-i exact ceea ce trebuie să fac. Şi există nişte oameni care încearcă să mă oprească.

Brusc, Hadley simţi cea mai puternică spaimă de care avusese parte în întreaga sa viaţă. Urcă în el din adâncul stomacului, ca voma, până în gât. Era mai rău decât atunci când fusese înconjurat, în tren, de o gaşcă de huligani beţi, care-l ameninţaseră că-l vor ciopârţi. Era frica de o moarte violentă, pe o stradă lăturalnică scăldată în urină, provocată de un asasin neidentificat, noaptea. O moarte jalnică şi anonimă. Temerea cea mai adâncă a oricărui agent al vreunui serviciu secret.

Simţi nevoia urgentă de a se duce la toaletă.

Hadley se privi în oglindă. Ştia că arăta ca un iepure speriat. Îşi mai turnă apă rece pe faţă. Se simţea foarte înspăimântat. Să ai o slujbă plictisitoare în cadrul serviciilor secrete britanice, prelucrând documente despre preferinţele sexuale ale politicienilor şi încercând să-i împiedice să urmărească fetiţe şi băieţei, era un lucru, iar un iubit, care trebuia să obţină douăzeci de milioane de dolari într-un singur an, riscându-şi viaţa pentru asta, era cu

totul altceva. Îşi dorea să nu fi intrat niciodată în serviciile secrete. Ar fi trebuit să asculte sfatul profesorului său de istorie. Ţine-te de predarea istoriei medievale, îi spusese acesta. Poate că era plictisitor, dar mergea şi era ceva sigur.

— Oh, Doamne! Mormăi ca pentru sine.

După ce încetă să se mai ude cu apă rece, îşi uscă faţa sub uscătorul pentru mâini, din moment ce nu existau prosoape de hârtie. Se simţea îngrozitor. N-ar fi trebuit să vină la Paris. Afurisitele de restaurante franţuzeşti, îşi zise cu amărăciune, au mâncare bună, dar toalete de rahat. În cele din urmă, se întoarse la Ivan, cu întreaga zonă a colonului său lucrând cu viteza cu care ar fi preferat să-i funcţioneze picioarele. De fapt, nici n-ar fi trebuit să-l întrebe pe Ivan ce făcea. Acum era înfricoşat de moarte.

— Ţi-a trebuit ceva timp.

— Da. Fereastra de la toaletă a fost prea mică să pot ieşi pe-acolo.

— Am să-ţi explic cum voi proceda, zise Ivan, imperturbabil ca întotdeauna. Atunci când apare ceva imposibil de făcut, lucrul cel mai important este să analizezi ce abilităţi ai. Şi să nu te panichezi.

Se uită spre Hadley cu o privire de cunoscător.

— Am experienţă în teoria politică şi economică, mai ales în Europa de Est. Şi, să spunem, o înţelegere foarte exactă a modului în care funcţionează, cu adevărat, guvernele.

Spionându-le, se gândi Hadley, dar nu zise cu glas tare.

— Aşadar, continuă Ivan pe un ton degajat, douăzeci de milioane de dolari este o sumă foarte mare de bani, iar locurile unde poate fi, în general, găsită sunt băncile.

Sorbi din vin.

James se uită spre el şi mai alarmat. Jefuirea de bănci nu era teritoriul său. Nu reuşise să fure nici măcar bomboane de la magazinul din incinta şcolii lui.

— Însă băncile au tendinţa de a-şi proteja foarte bine banii, aşa că trebuie să mă gândesc la alte căi de găsire a douăzeci de milioane de dolari. E mai puţin dificil decât crezi.

— Chiar aşa? Întrebă Hadley cu încordare.

— Este doar o chestiune de istorie, răspunse Ivan zâmbind. Hai să te ajut. Să presupunem că, până nu demult, o cantitate mare de aur din timpul războiului era depozitată la Banca Angliei, în numele unei ţări est-europene. Ce ţară ar putea fi?

— Polonia? Încercă Hadley, înghiţind în sec.

— Nu, făcu Ivan şi zâmbi superior. Se vede că ai studiat numai istoria medievală. Am să-ţi povestesc puţin despre istoria modernă. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, naziştii au invadat Albania. Printre alte lucruri furate de ei a fost şi o cantitate mare de aur albanez. L-au ascuns prin nişte ocne de prin Germania, să-l folosească pe îndelete după ce-ar fi câştigat războiul. După ce au fost înfrânţi, aliaţii au găsit aurul. L-au plasat în seifurile Băncii Angliei, pentru a-l pune la păstrare, intenţionând să-l înapoieze albanezilor. Dar lucrurile nu s-au petrecut chiar aşa. După război, comuniştii au ajuns la conducere în Albania, cu ajutorul sovieticilor. Drept urmare, aliaţii au refuzat să predea aurul noilor lor duşmani. Când, în cele din urmă, regimul comunist s-a prăbuşit, aliaţii au înapoiat aurul, însă nu în lingouri, ci în echivalentul lor monetar. În 1996, treizeci de milioane de dolari SUA au fost vărsaţi într-un cont dintr-o bancă elveţiană, controlat de guvernul albanez. Cred că sunt tot acolo. Înţelegi?

— Nu...

— Păi, simplu spus, într-un cont elveţian se află treizeci de milioane de dolari.

Hadley dădu din cap, încă dezgustat de tot. Poate că avea de gând să jefuiască o bancă elveţiană.

— Bun, continuă Ivan. Următorul lucru important. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, la fel ca în alte ţări

ocupate, Albania a avut cota ei de colaboraţionişti şi trădători care au lucrat pentru naziști. Aliaţii n-au ştiut cine erau aceşti tipi pentru că nu reuşiseră să spargă codurile secrete germane pentru operaţiunile din Albania înainte de sfârşitul războiului. Apoi nu avea niciun rost să se piardă timp pentru aflarea numelor acestor trădători. Puterea fusese preluată de un guvern comunist, iar aliaţii aveau prea puţină tragere de inimă la ajutarea noilor lor inamici din spatele Cortinei de Fier. Însă astăzi - Ivan zâmbi -, folosind calculatoarele moderne, putem sparge cu uşurinţă codurile şi afla cine erau aceşti trădători albanezi. Înţelegi? Întrebă, înălţând din sprâncene.

Hadley nu era sigur că da. Dădu din cap.

— Ăăă, treizeci de milioane de dolari şi ceva foşti trădători albanezi. Şi ce-i cu asta?

— Păi, există o legătură.

— Eu n-o văd, răspunse Hadley uluit. Şi cum ai dat de informaţiile astea?

— Uşor, răspunse Ivan cu un surâs. Mi-am petrecut ultimele cinci săptămâni scotocind prin dosarele serviciilor secrete britanice legate de Albania în cel de-al Doilea Război Mondial. Sunt ţinute într-o arhivă din subsolul clădirii din Whitehall. Unele conţin detalii legate de trădătorii albanezi, dar încă sunt codificate.

— Iar tu ai folosit un computer pentru a sparge codul şi afla numele?

— Bravo, zise Ivan, vorbindu-i de sus. Cei de la CIA, în Langley, au fost destul de amabili să dea o mână de ajutor, cu toate că n-au ştiut pentru ce-mi trebuia. Este uluitor cât de repede găsesc soluţiile aceste computere de mare capacitate. Acum, care-i legătura dintre asta şi banii pe aur?

Îl privi intens pe James, aşteptând un răspuns rapid.

Nu venea niciunul. Hadley îşi putea simţi stomacul revoltându-se din nou.

Ivan oftă. Oh, Doamne, James era un elev foarte slab.

— Păi, să zicem că ai fi o persoană foarte importantă prin Albania de astăzi şi cineva ţi-ar fi oferit această listă cu trădători. Ce-ai face?

— Aş cădea la o înţelegere, dacă informaţia mi-ar fi de folos.

— Exact. Înveţi repede. Şi ai fi chiar şi mai interesat dacă ai fi un tip foarte puternic şi ambiţios, iar această informaţie ţi-ar susţine ambiţiile.

— Da, dar cine-i persoana şi ce vrea? Gândeşte-te, ***tu*** ce vrei?

Ivan îşi strânse buzele.

— Ei, acum vine partea importantă. Chiar vrei să ştii?

Hadley dădu nefericit din cap.

— Păi, să zicem că omul în cauză vrea să devină şeful statului, iar eu vreau douăzeci de milioane de dolari. Deci, cum obţinem amândoi ce vrem?

Celălalt deveni pământiu la faţă.

— Cum? Şopti el.

— Vom organiza o lovitură de stat, rosti Ivan cu blândeţe.

Hadley dispăru din nou la toaletă.

Până la sfârşitul serii, Ivan se consideră mulţumit, avea acel sentiment deosebit de plăcere pe care numai înalta bucătărie franceză ţi-l putea oferi, o încântare a stomacului şi simţului gustativ. Mergea agale prin restaurantul parizian fără nicio grijă pe lume. Hadley îl urma frecându-şi abdomenul. Ivan se opri la uşa localului.

— Masa a fost delicioasă, îi spuse el managerului, iar *mousse glacée à la framboise et au champagne*[1] a fost atât de reuşită. O capodoperă.

Francezul bine făcut radia, şi nasul masiv îi tremură de încântare. Ce bucurie să ai astfel de clienţi care înţelegeau mâncarea; care nu numai că o consumau, dar o şi înţelegeau. Ivan părăsi restaurantul.

---

1 îngheţată-spumă de zmeură cu şampanie (n. tr.).

— Cu plăcere, *monsieur,* strigă managerul în urma lui.

Nimbul său se întoarse spre Hadley.

— Mâncarea a fost chiar OK, însă ar trebui să puneţi prosoape la toaletă. Este dezgustător, spuse acesta pe un ton iritat şi se pregăti să iasă.

Francezului îi îngheţă zâmbetul pe faţă în timp ce privea gândacul uman dinaintea lui. Clonţul său masiv se înfipse dispreţuitor în aer.

— Domnule, nu ar trebui să folosiţi toaleta atât de des, făcu el cu emfază şi o luă din loc.

— Mă bucur că ţi-a plăcut mâncarea, zise Ivan în timp ce se plimbau pe bulevard în jos.

— Da, făcu Hadley.

Nu mai avusese niciodată în viaţa lui de suferit de pe urma unei astfel de combinaţii de frică şi defecare excesivă.

— Cu ce te întorci?

— Cu avionul.

— Anulează-ţi zborul. Nu te superi dacă iei Eurostarul? Ţinând cont de treaba pe care o am de făcut, doresc să nu ne vadă nimeni împreună. Şi, continuă el, nu cred că ar trebui să ne mai întâlnim o vreme, James. Din motive evidente. Niciun fel de contact. Uită tot ce ţi-am povestit astă-seară şi nu spune nimic, nimănui, despre mine. Înţelegi? Nu vreau să înceapă unii să-mi ia urma.

Pe Hadley începu să-l copleşească un formidabil sentiment de uşurare.

— Adică nu-mi ceri să te ajut cu lovitura de stat?

— Doamne, nici vorbă, răspunse Ivan râzând. James, tu te-ai uda numai gândindu-te la asta.

Hadley dădu din cap. Chiar aşa păţise.

— Nu, continuă Ivan. Am să lucrez singur.

— Bineînţeles că le-ai şi menţionat deja britanicilor de tărăşenia asta.

Ivan se mulţumi doar să zâmbească.

Hadley scoase un oftat de uşurare. Desigur, Ivan l-a

anunţat pe directorul general al MI6, o cunoştea personal pe femeie. Colegiul nu făcea asta de capul lui. Nu mai era nevoie ca Hadley să informeze pe nimeni de plan.

În gară se opriră la bariera de pe peron.

— Cât ai să lipseşti?

— Cam şase luni.

— Oh...

Hadley îşi băgă capul între umeri. Va fi singur. Ivan avea ceva în el care-l liniştea întotdeauna. Acum ştia despre ce era vorba. Prezenţa unui geniu. El vedea numai şansele, nu şi dificultăţile. El făcea ca orice să fie posibil. Într-o lume foarte, foarte anostă, asta oferea speranţe.

— O să-mi fie dor de tine, rosti el.

— Chiar?

Da, se gândi, lui James o să-i fie dor. Cât de mişcător, însă nu era o emoţie pe care s-o înţeleagă imediat. Îşi luară rămas-bun.

Hadley urmări pe peron silueta subţire a lui Ivan în timp ce urca în tren. Apoi luă loc în compartimentul de clasa întâi. Mai cumpără ceva de băut, o doză generoasă. Mintea-i era înceţoşată.

Cine era Ivan, adevăratul Ivan? Îşi dădu acum seama că nu-l cunoscuse niciodată pe deplin. Era un simţământ atât neliniştitor, cât şi trist. Chiar avea de gând să provoace o lovitură de stat în Albania? Dacă spusese că asta va face, atunci aşa va fi. Desigur, el nu va zice nimănui de acest proiect. Chiar şi numai faptul că ştia îl făcea să tremure de frică. Dar mai important, ce se întâmpla cu Colegiul? Se decisese, în sfârşit, să se implice activ, pentru bani, în chestiunile politice ale unor ţări? Să formeze o dictatură a elitelor în locul dictaturii gunoaielor, care dobândeau tot mai multă putere? Clătină din cap. Unde se ajungea de aici? Nesigur, îşi croi drum spre toaletă.

Mult mai târziu, pe când peisajul din împrejurimile Parisului gonea în urmă, reveni la locul lui. Îşi deschise servieta.

— Nemernicule, şopti el furios. Asta era corespondenţa lui Ivan. Se dusese, cu o săptămână în urmă, la vechiul apartament londonez al lui Ivan s-o ridice. Avusese de gând să i-o dea astă-seară, dar uitase, mintea lui fiind preocupată de altele. Prostănac bătrân. Lucrurile astea le faci pentru cei pe care-i iubeşti. Iar acum nu mai putea să-l contacteze. Oh, oricum, Ivan nu se va supăra. Probabil era numai gunoi publicitar.

Se lăsă pe speteaza fotoliului, încă având un sentiment rezidual de nelinişte. Bărbatul de vizavi era unul dintre acei negri cu şuviţe rasta şi muzică ţâşnindu-i din urechi. Hadley îi aruncă o privire nervoasă. Spera că ticălosul n-avea de gând să-l jefuiască. Îi ajungea prin câte trecuse într-o singură zi.

Îi adresă un zâmbet timid.

PJ, de la Al Johnson Investigations, îi răspunse tot cu un zâmbet, un zâmbet mare. Albul cu faţa ca de iepure poponar îi adusese la Ivan Rădici. Îl urmăriseră pe Hadley încă de când se dusese să ia corespondenţa lui din Londra. PJ continuă să zâmbească. Acum Al va fi cu ochii pe Ivan.

15.

Trebuie luat de bun faptul că toţi bărbaţii sunt perverşi şi vor da frâu liber răului care sălăşluieşte în mintea lor dacă vor avea ocazia.

Machiavelli*, Discursurile*

Mai. Panama.

Panama. Ţară central-americană. Limba vorbită: spaniola. Populaţie de 2,5 milioane de locuitori. Moneda: dolarul SUA. Ţară faimoasă pentru Canalul Panama, care leagă capitala statului, Panama City, port la Pacific, de portul Colon, de pe coasta Atlanticului. Centru bancar global, cu peste 150 de bănci prezente. A făcut parte din Columbia, declarându-şi independenţa în 1903. Junta militară a lui Manuel Noriega a fost alungată de la putere prin intervenţia militară americană din 1989. Atracţiile turistice: Canalul, plajele albe, jungla, pescuitul marin de adâncime, artizanatul, populaţia prietenoasă. Climatul tropical, umed. Situată la trei ore de zbor de Miami.

Cam atât ştia Comisia Turistică din Panama, se gândi Sebastien. Lăsă broşura de-o parte. Şi acum, realitatea. Privi prin hubloul avionului. Dedesubt, oceanul sclipea sub lumina tăioasă a soarelui, iar pe cer nu se vedea niciun nor. În timp ce avionul vira, pregătindu-se de aterizare, avu parte de o privelişte completă a capitalei Panama City. Construit la marginea unui golf mare, circular, capitala era imensă şi întinsă, cu zgârie-nori şi hoteluri acaparând ţărmul până la buza apei, fiind un soi de Hong-Kong în stare incipientă, deşi mai puţin strălucitoare şi mai puţin aglomerată. Oricum, din punctul lui de vedere, acolo era ceva mult mai important decât hotelurile şi cazinourile panameze, femeile frumoase, fiestele şi carnavalurile, samba şi rumba. Panama avea una dintre cele mai mari densităţi bancare din lume, iar rechinul tocmai sosise.

— Vă rugăm, fixaţi-vă centurile de siguranţă. Vom ateriza în scurt timp.

Când Sebastien păşi afară din avion, îl izbi un val de aer fierbinte. Umiditatea era atât de mare, încât până să traverseze pista de aterizare, cămaşa lui de bancher, albă şi apretată, era deja leoarcă de transpiraţie. De ce i-ar păsa? După atmosfera insipidă din New York primăvara şi cursul plictisitor de management de la US Bank, ăsta era un deliciu în stare pură. Se îndreptă spre ieşirea din aeroport şi începutul călătoriei sale prin oraş. Se întrebă cum se descurcase Tanya în Panama şi dacă-şi făcuse rost de vreun amant latino. Spera că nu. Ar ucide-o.

— Bun venit la US Bank, Panama, domnule Singleton. Este o plăcere să vă avem printre noi.

Sebastien întoarse salutul şi luă loc în biroul directorului din Panama City. Era decorat în culori vii, cu drapelele american şi panamez. Pentru a-i împiedica pe ceilalţi concurenţi să le ia urma, Sebastien şi Tanya deciseseră că era indicată o schimbare de nume. Paşaportul fals şi documentele pe numele Singleton îl costaseră un teanc de bani.

Îl cercetă pe directorul băncii. Era un american lat în umeri, de vreo patruzeci de ani, cu pielea bronzată şi ochii uşor lăsaţi în jos. Părea destul de afabil şi chiar era. Doug Sullivan se afla în Panama de zece ani şi spera să mai rămână aici alţi zece. Considera că era un loc liniştit şi relaxant, cu toate că sistemul bancar procesa tranzacţii de miliarde de dolari în fiecare an. Oamenii din Panama îşi ţineau viaţa privată şi afacerile departe de ochii altora, iar lui Doug îi plăcea.

— Am auzit lucruri mari despre tine, de la New York. Ziceau că te-ai descurcat excepţional de bine în programul de pregătire.

Sebastien dădu indiferent din umeri.

Doug porni interfonul şi comandă de băut. În timp ce aşteptau, îl duse la fereastră. În faţa ochilor lor se întindea

Golful Panama, cu apa sclipind în valul de căldură care rămăsese deasupra oraşului de mai bine de un an. Sebastien trecu cu privirile peste peisaj, până peste drumul de dedesubt şi mica grădină în mijlocul căreia se afla banca, al cărei nume era afişat cu mândrie pe o lespede mare, din marmură. Această bancă ar fi ideală pentru scopurile lui şi ale Tanyei. Sosiră şi băuturile. Directorul îl conduse înapoi la fotoliul său. Glasul lui era uşor nazalizat, în stilul californian.

— O să-ţi placă aici, Sebastien. Panama este o ţară minunată. Ţara lui Dumnezeu. Are mai tot ceea ce visează alţii prin alte părţi: soare din belşug, insule cu palmieri, oameni care trăiesc să se bucure de viaţă, probleme politice puţine, nici măcar n-are armată. Ce ţi-ai putea dori mai mult?

Doug sorbi din tequila şi continuă:

— Lasă-mă să te pun în temă. E o ţărişoară care s-a descurcat destul de bine, mai ales în sectorul bancar. Din acest motiv noi şi alte bănci suntem aici. Există una dintre cele mai mari densităţi bancare din emisfera vestică: este principala magistrală pentru circulaţia de fonduri din America Latină spre centrele financiare din State şi Europa, în particular Londra şi New York. Iar sistemul este foarte sofisticat, controlat în întregime de computere.

Îşi drese glasul.

— Dar s-ar putea să te întrebi de ce vin toate băncile aici, în loc de, să zicem, Mexic sau Venezuela?

Sebastien nu-şi făcea probleme, din moment ce aflase răspunsul cu multă vreme în urmă. Ronţăi un cub de gheaţă şi-l lăsă pe directorul băncii să-şi continue discursul.

— Vin în Panama pentru că impozitele sunt mici, comerţul prin Canal merge bine, iar confidenţialitatea este pe primul plan. Nu punem întrebări şi nu ne aşteptăm la răspunsuri, Sebastien. Dacă oamenii vor să-şi pună banii la noi, suntem încântaţi să-i acceptăm. De unde-i au, asta-i treaba lor, cu toate că, bineînţeles, nu încurajăm depunerile

din droguri, spălarea de bani şi altele asemenea.

Directorul aşteptă ca Sebastien să digere informaţiile.

— Acum despre banca însăşi...

Doug Sullivan îi pasă nişte pliante lucioase.

— După cum poţi vedea din dimensiunile acestei clădiri, derulăm o operaţiune masivă în Panama. Suntem în această ţară începând cu anii cincizeci şi suntem una dintre băncile americane de vârf cu un rating de trei A. Intenţionăm să păstrăm lucrurile aşa. Facem totul cum scrie la carte aici. Te rog să ţii minte. În timpul şederii tale, te vom plasa în diferite departamente ale băncii, pentru ca astfel să înţelegi cum merg lucrurile. Scrisori de credit, Forex, facturi, peste tot. Ai vreo preferinţă anume pentru locul unde-ai vrea să începi?

— Ce-ar fi depozite la termen?

— Sigur, zise directorul, sună bine. Du-te şi instalează-te într-un apartament - cei de la personal te vor ajuta - şi ne vedem mâine, la birou. O să-ţi placă Panama, Sebastien. Tuturor le place.

Doug Sullivan zâmbi, era un om mulţumit. Nu trebuia să se mai întindă prea mult la vorbă, pentru că avea o partidă de golf după amiază.

Sebastein ieşi din bancă şi păşi sub un soare năucitor. Se decise să facă o plimbare. Vizavi de secţia de poliţie erau malluri încăpătoare, pline de femei frumoase, care cumpărau articole de ultimă modă. Buticurile şic erau ticsite cu cele mai fine produse din Franţa şi Italia, iar magazinele de fiţe, specializate, expuneau delicatese menite să-i facă să saliveze şi pe cei mai ghiftuiţi dintre gurmanzi. Îi plăcea ceea ce vedea. Mergea de-a lungul golfului, admirând maşinile. Erau visul oricărui colecţionar auto: Cadillacuri negre, Jaguaruri lucioase, BMW-uri în culori de gumă de mestecat, Maseratiuri de Hollywood. Panama era ca Miami, însă fără atâta viciu. Peste tot plutea impresia de oameni fericiţi, care făceau bani şi se bucurau de viaţă. Inspiră adânc aerul fierbinte. O să-i placă Panama.

Nu în ultimul rând pentru că-i va dărui douăzeci de milioane de dolari.

La Colegiu, Maestrul tocmai încheiase o întrevedere cu preşedintele Franţei. Reveni în cea de-a treia curte şi în biroul său. Lăsând nişe documente, se uită pe fereastră. Cireşii erau înfloriţi, iar grădina avea o strălucire de un verde deschis. Era o privelişte pe care n-ar mai fi vrut s-o abandoneze niciodată. Sună Symes.

— Jack Caldwell ar vrea să discute cu dumneavoastră.

Maestrul preluă apelul. Privi cum un corb singuratic ateriză pe o creangă a unui cireş, în căutare de hrană. Maestrul ascultă preocupat ce spunea apelantul şi puse câteva întrebări.

La sfârşitul conversaţiei, Caldwell zise:

— Paşaportul pe numele Sebastien Singleton a fost emis acum mai puţin de două luni. A plecat recent din SUA.

— Unde se află acum?

— În Panama.

— Iar Tanya?

— Şi ea este tot acolo.

— Te rog, ţine-mă la curent cu tot.

Puse telefonul jos. Atenţia-i fusese distrasă de la corb. Poate că era mai bine aşa, pentru că pasărea avea o semnificaţie medievală. Moartea. Cineva îşi va da duhul într-un viitor nu prea îndepărtat.

Maestrul nu avea absolut niciun dubiu în această privinţă.

— Am să o pun pe una dintre fete să-ţi arate restul băncii, însă te conduc chiar eu la Depozite la termen.

— Mulţumesc, făcu Sebastien.

— Pentru puţin, răspunse Ted Baxter cu mândrie.

Era şeful sectorului Depozite la termen din US Bank şi secţia era copilul său.

— Vei începe în acest departament, deci este

important să înţelegi bine totul.

Sebastien aşteptă până când Ted îşi plimbă cartela prin mecanismul de securitate. Uşa groasă, din oţel, păcăni deschizându-se, iar ei păşiră înăuntru, înaintea lor erau dulapuri cu dosare şi un număr mare de birouri la care stăteau adolescente care procesau instrucţiunile clienţilor. Se întoarseră să se holbeze la nou-venit. Ted o luă înainte şi Sebastien îl urmă. Ted avea ceva peste doi metri înălţime şi trebuie să fi fost destul de vizibil pe când era tânăr, se gândi Sebastien. Totuşi, la cincizeci şi cinci de ani, viaţa nu fusese prea blândă şi, cu păr alb, dezordonat, fălci cărnoase şi nas de băutor, era limpede că ambulanţele şi nu fetele vor da năvală după el. În ton cu ceilalţi manageri din US Bank, era îmbrăcat într-un costum negru oarecare, singurul element care-l individualiza fiind bretelele de un roz ţipător, pe care le afişa.

— Biroul tău este aici.

Ted arătă spre un mic birou care găzduia un pupitru, un tablou cu o imagine a Canalului pe perete şi vreo câteva plante cărnoase.

— Iar acesta-i biroul meu.

Arătă mândru de el spre o încăpere mare, decorată cu gust, cu o hartă a Republicii Panama şi tot felul de certificate de depozit frumos înrămate.

Sebastien mai observă şi un colţar şi se întrebă dacă Ted medita mult zăcând acolo sau era un mijloc de a da o mână de ajutor secretarelor. Aproape dezamăgit, notă absenţa unui bufet cu băuturi. Trebuie că bea prin alte părţi.

— Oameni buni...

Ted bătu din palme, să le atragă tuturor atenţia, îl prezentă pe Sebastien celor aproximativ zece oameni din secţie. Discursul său fu scurt. Când termină de vorbit, îl conduse pe Sebastien înapoi spre biroul său, trăncănind în tot acest timp.

— Vei vedea că depozitele la termen nu-s cine ştie ce

treabă grea. Ştii cam totul despre asta din cursul tău. Ei bine, ăăă...

Ted se opri în timp ce-şi scotocea memoria. Trecuse multă vreme de când lucrase într-o bancă la nivelul de pălmaş.

— Clienţii deschid un depozit la termen pentru o anumită perioadă de timp. Poate fi în orice valută şi pentru orice perioadă, deşi, de obicei, contul este în dolari şi, ca termen, între trei şi şase luni. Cum îl deschid? Păi, ăăăă... clientul ne trimite o scrisoare cu instrucţiuni ca să-i deschidem contul. Fetele astea - îşi roti cu generozitate braţul prin încăpere - verifică semnătura cu cea existentă în înregistrările noastre, apoi procesează instrucţiunile, înregistrând suma într-un calculator. Când depunerea ajunge la termen, îi plătim clientului banii, cu dobândă. Iată. Asta-i tot.

Putea vedea şi singur că Sebastien nu era din cale-afară de impresionat. Tinerii din zilele de astăzi erau mult prea deştepţi pentru binele lor.

Sebastien dădu din cap.

— Cât de mult aveţi la depozite în acest moment?

— Cam un miliard de dolari.

Sebastien se uită după una dintre tinerele secretare, cu fustă foarte scurtă, care trecu pe lângă el. Nu purta sutien, lucru pe care-l aprecia. Era mult prea cald. Nu prea avea rost nici să poarte chiloţi. Mersul fără constrângeri. Fluieră încet.

— Asta-i imens. Şi ce-i cu conturile cu parolă?

— Aha, văd că te pricepi. Vino în biroul meu.

Ted se lăsă în fotoliul său capitonat şi-şi puse picioarele pe birou.

— Conturile cu parolă sunt exact ca alea la termen. Cu o mică diferenţă. În afară de director şi eu, nimeni nu ştie cui aparţin. Vezi tu - aici îşi coborî vocea, de parcă s-ar fi pregătit să-i dezvăluie cine ştie ce secret întunecat - unii oameni doresc ceva mai multă confidenţialitate şi n-au de

gând să le spună nevestelor lor despre plăţile făcute către amantele lor, politicieni importanţi, companii cărora nu le place să dezvăluie amploarea holdingurilor lor financiare, explică, apoi îi făcu cu ochiul. Lucruri din astea. Bineînţeles, la US Bank, trebuie să fim avem grijă cui îi deschidem astfel de conturi. Nu dorim elemente negative.

— Şi cum verificaţi?

— Când un client nou ne cere să-i deschidem un cont cu parolă, fie eu, fie directorul ne întâlnim cu el şi-i verificăm afacerile. Dacă totul este în ordine, atunci clientul semnează un formular de deschidere de cont cu parola pe el. Directorul înregistrează aceste formulare într-un catastif pe care-l ţinem într-un seif. Astfel apare numai un număr de cont. În acest fel un client poate avea un cont aici, însă identitatea lui este cunoscută numai directorului şi mie.

— Şi ce se întâmplă dacă vrea să transfere bani din cont?

— E uşor. Clientul îmi trimite o scrisoare. Nu pomeneşte de numărul contului său, ci îmi spune, pur şi simplu, să mă ocup de contul cu parola cutare. Îi verific semnătura din scrisoare cu cea din formularul original de deschidere a contului. Dacă se potrivesc, dăm curs cererii.

— Înţeleg, zise Sebastien, de parcă ar fi avut dificultăţi să priceapă. Fiind, pe moment, avocatul diavolului, Ted, să presupunem că ai fi necinstit. N-ai putea, pur şi simplu, să falsifici semnătura şi să faci operaţiunea?

Ted se încruntă. Nu-i plăcea deloc această idee.

— Oh, nu, nu, făcu el. Semnătura este verificată şi de director. Aşa că ar trebui să fim amândoi necinstiţi. De asemenea, clientul ar afla repede că i-am luat bani din cont fără autorizaţia sa.

Chicoti.

— În sistem sunt incluse mecanisme de protecţie. Clientul nu vrea ca altcineva să ştie că are cont în bancă, dar doreşte să rămână cu banii.

— Da, înţeleg, zise Sebastien.

— Ei bine, acum lasă-mă să te conduc la Departamentul plăţi. Este la etaj.

Ted mai avea timp să-i arate asta noului angajat, înainte de a pleca să ia un prânz lichid.

— Vei vedea cum transferăm bani de la o bancă la alta. Asta se întâmplă des, atunci când un client vrea să-şi anuleze depunerea.

Urcară încet treptele, flecărind despre golf, la care Ted se pricepea de minune, cu toate că Sebastien presupunea, luându-se după roşeaţa nasului lui, că singurul club de golf pe care-l cunoştea era unul în care te duceai să te aşezi.

Trecură de o altă uşă grea, din oţel. Ted îi explică faptul că, din motive de securitate, numai el şi directorul aveau acces în toate secţiile băncii.

— Deci eu nu pot să intru decât la Depozite la termen? Întrebă Sebastien.

— Da. Oricum, numai pe moment. Acum, ce avem noi aici?

Le zâmbi radios fetelor din faţa lui.

— Ea-i Carole, şefa secţiei Plăţi. Ea este Maria. Iar ea este...

Îi uitase numele. Cum putea să uite numele unei femei atât de drăguţe? Carole fu însă cea care acoperi lapsusul.

— Ted, ea este Tanya. Lucrează la noi de câteva săptămâni deja.

— Oh, desigur. Ăăăă... bună, Tanya.

Ted se bâţâi pe picioare cu stânjeneala unui adolescent la prima lui întâlnire, gândindu-se la sex. Se întoarse spre noua angajată.

— Tanya, el este Sebastien.

El îşi cercetă iubita. Zâmbi.

— Bună, Tanya.

În acea seară, Sebastien părăsi capitala la volanul

unei maşini închiriate. Vechiul Panama City se afla la vreo opt kilometri distanţă de succesorul său. Fusese prădat de piratul galez Henry Morgan în 1671 şi nu mai rămăsese mare lucru din el, doar turnul central al unei biserici şi o ridicătură din piatră sfărâmată. Morgan nu găsise niciodată argintul pe care-l căuta. Fusese îngropat undeva la adăpost şi se zvonea că valora milioane. Poate că Sebastien va mai reveni pe aici şi se va apuca să-l caute, într-o bună zi. Ceva-l făcea însă să aibă dubii că-i va mai trebui atunci. Maestrul nu trebuia să-şi facă griji pentru bani. Colegiul se asigura de asta.

Pe lângă ruine şi la marginea drumeagului ascuns se afla unul dintre multele restaurante panameze cu produse marine. Acesta era mai puţin vizitat. Firma lui de neon era uşor strâmbă, iar zugrăveala galbenă se scorojise din loc în loc, pe faţadă. N-ar fi atras lumea bună, dar era un local liniştit şi ferit. Exact ce-şi dorea şi Sebastien. Intră.

— Salut!

— Salut!

Pielea Tanyei era bine bronzată, părul, moale şi lucios, de la soarele neobosit. Desigur, îşi petrecuse weekendurile bucurându-se de plajă. Cu cine? Se întrebă. Se simţi gelos. El îşi petrecuse timpul în medii mult mai puţin prietenoase, stând într-un birou din New York şi plictisindu-se de moarte cu detaliile intime ale contabilităţii bancare. Totuşi, exista o şansă de a schimba toate astea. Era timpul să aplice contabilitatea pe care o învăţase.

— Cum a fost la New York?

— OK, zise Sebastien, dar mi-a fost dor de tine.

Îşi puse palma într-a ei. Nu se mai văzuseră de peste o lună şi menţinuseră comunicaţia dintre ei la minimum. Era vital ca nici Andrew şi nici Ivan să nu ştie nimic despre ei.

— Ţi-a fost dor de mine? Făcu ea, iar ochii îi licăreau. La New York? Uh... Nu te cred. Mai încearcă.

Îşi retrase palma şi ridică meniul.

— Nici eu n-am stat cu braţele încrucişate, continuă pe un ton degajat, dornică să i-o plătească pentru presupusa lui infidelitate. Mi-am găsit un iubiţel local. Are trupul lui Apollo şi energia unui catâr. Am fost împreună prin împrejurimi. Am făcut de toate.

Tanya privi cum ochii lui Sebastien se îngustară de furie şi apoi izbucni în râs. Era atât de posesiv când venea vorba de fidelitatea ei, dar atât de neglijent cu sine. Bărbatul tipic.

— Glumeam doar.

— Cum e banca? Întrebă el, gustând din berea locală, Balboa.

— E bine.

Flecăriră câteva minute despre lucruri fără importanţă. Apoi ea ridică mâna pentru a risipi vorbăria.

— Sebastien, trebuie să combinăm planul tău cu al meu, spuse, apoi continuă cu glas coborât. Am fost ocupată cu studierea sistemelor lor de transferuri financiare. Va mai dura, va dura mai mult decât am crezut, până să sparg codurile computerelor. Sunt extrem de sofisticate. Oricum, nu am niciun fel de îndoieli că putem transfera banii fără a fi detectaţi.

— Până la sfârşitul anului?

— Da, aşa cred. Atunci nu ne-ar mai rămâne decât să mutăm banii în primul loc. Asta ar fi sarcina ta.

Tanya se opri.

— Apropo, de ce Panama? Eu mă gândeam la Brazilia sau Mexic. Sistemele lor de transfer financiar sunt mai puţin complicate decât în SUA sau Europa, dar cred că şi în Panama ne descurcăm.

— Ca să facem rost de bani, ne trebuie Panama, răspunse cu un zâmbet. Şi-am pus totul la punct.

— Chiar aşa? Făcu ea surâzând, şi-şi dădu părul pe spate. Păi atunci, hai, impresionează-mă, isteţule.

— Şi ce primesc în schimb?

Tanya îşi umezi buzele.

— Depinde de cât de mult mă impresionezi. Mai precis, cum vom obţine aceşti bani? E ceva legat de droguri, nu-i aşa?

Vocea i se asprise. Asta se întâmpla atunci când începea să fie puţin speriată. Locul Maestrului era un lucru; folosirea unor mijloace malefice de a-l obţine era cu totul altceva.

Sebastien băgă de seamă că era nervoasă.

— Da, spuse el repede. Dar nu-i ceea ce crezi. Trebuie să trecem de asta şi avem nevoie de ceva mai isteţ decât traficul cu droguri. Am să-ţi explic la cină. Apropo, cum te descurci cu spaniola?

— Aproape perfect. Pot să-ţi cer să te cari atunci când am eu chef.

Sebastien râmji.

— N-ai să faci asta niciodată, nu?

— Oh, nu ştiu. Cu toţii avem o dată de expirare.

În cuvintele ei răzbătuse o undă de amărăciune.

Ştia despre el şi despre câte făcuse mai mult decât îşi imagina el. Totuşi, nu era încă pregătită să dispară.

La cina formată din peşti prinşi local şi mult vin, Sebastien îi expuse planul pus la punct de el pentru a face rost de douăzeci de milioane de dolari. Traficul de droguri era una dintre cele mai mari industrii din lume, aducând un profit anual de peste trei sute de miliarde de dolari. Oamenii de vârf din această industrie erau foarte bine plătiţi. Baronii drogurilor făceau, uneori, câte un miliard de dolari pe an sau mai mult fiecare. Chiar şi pentru mijlocitori sumele puteau ajunge la sute de milioane de dolari. Totuşi, în ciuda cercetărilor sale detaliate în marile biblioteci de la Universitatea Harvard, nu traficul cu stupefiante îl interesase. Era mult prea riscant, iar cei care transportau drogurile, „catârii”, obţineau puţin în comparaţie cu ceilalţi. De asemenea, ei erau, în mod invariabil, vânduţi de şefii lor când deveneau, ei sau rutele drogurilor, prea bine cunoscuţi. Aşa că Sebastien se aplecase asupra întrebării

ce făceau baronii drogurilor cu câştigurile lor ilegal obţinute?

Sumele colosale adunate de aceşti criminali le provocau dureri de cap din moment ce, pentru a ascunde faptul că bogăţia lor provenea din surse ilicite, trebuiau să transforme banii din droguri în bani curaţi, iar asta repede. De aceea era necesară asistenţa comunităţii bancare internaţionale pentru „spălarea" banilor prin sistemul lor de plăţi. Acest lucru necesita operaţiuni sofisticate, pentru că poliţia şi serviciile secrete ale multor ţări urmăreau mişcarea fondurilor ilegale în efortul de a tăia scurgerea banilor din droguri în cel mai vulnerabil moment. Drept rezultat, traficanţii de droguri aveau nevoie de oamenii lor în interiorul băncilor pentru a manipula sistemele de transfer financiar, oameni în care puteau avea încredere şi care nu-i trădau, iar găsirea de oameni cinstiţi era dificilă. Chiar şi pentru traficanţi.

— Vrei să spui că te vei folosi de US Bank pentru a spăla bani din droguri?

Tanya era oripilată.

— Eu nu sunt pregătită să fac aşa ceva.

— Hei, dă-mi doar un minut înainte de a te repezi să ajungi la o concluzie. Trebuie să-ţi explic cum spală banii baronii drogurilor în aceste zile. Am descoperit câte ceva în timp ce lucram la un proiect pentru Colegiu, acum câtva timp, privind Interpolul. Apropo, ai acces la toate etajele la US Bank?

— Nu, personalul este restricţionat la nivelul desemnat. Cu excepţia conducerii.

— Hmm. Asta-i o problemă, făcu el şi se ocupă de îngheţata de ananas. În principiu, „spălarea" banilor proveniţi din droguri este uşoară. Să presupunem că banii „murdari" ai traficantului se află aici, într-o bancă din Panama. Pentru a-i curăţa, traficantul îi mută într-un cont deschis de el într-o bancă dintr-o altă ţară, să zicem, Elveţia. Nu există niciun transfer fizic de cash. În loc de

asta, totul este realizat prin transfer electronic, aşa că banii pe care traficantul îi are în Elveţia sunt destul de diferiţi de cei din Panama... Cum se face asta? Ţinând cont că cele două bănci sunt localizate în ţări diferite, transferul se operează printr-unul dintre centrele financiare principale, cum ar fi New York sau Londra, unde, în banca centrală, atât Panama, cât şi Elveţia au câte un cont. Spre exemplu, traficantul de droguri transmite băncii din Panama să transfere un milion de dolari în contul său elveţian. Banca din Panama va spune, pur şi simplu, băncii centrale din New York să debiteze din contul ei un milion de dolari şi să transmită băncii elveţiene aceeaşi sumă. Apoi banca elveţiană debitează contul şi îl creditează pe cel al traficantului. Este foarte simplu şi totul se operează prin transfer electronic. Mişti banii prin contabilizarea debitelor şi creditelor. Însă adevărata magie constă în faptul că banii gheaţă pe care traficantul îi poate acum retrage din contul lui din Elveţia sunt alţi dolari, sunt bani curaţi. Nu există nimic care să-i asocieze cu banii din Panama. Au fost „spălaţi”. Într-o singură dimineaţă, banii din droguri au devenit fonduri dintre cele mai respectabile, deţinute în bănci respectabile. De ce să foloseşti detergenţi când poţi utiliza o bancă? Întrebă Sebastien zâmbind. Totul devine mai alb ca neaua.

— Dar de ce să folosim noi Panama?

— Din trei motive.

Le enumeră pe degete. Din nefericire pentru Panama, se afla în apropierea ţărilor unde drogurile se produc în cantităţi uriaşe, respectiv Columbia şi Bolivia. Drept rezultat, sistemul său bancar era o ţintă principală pentru traficanţii care spălau banii prin intermediul său. În al doilea rând, centrele financiare principale din Londra, New York şi Tokio erau monitorizate intens de autorităţile guvernamentale şi serviciile lor secrete. Panama era mai puţin supravegheată, aşa că strângeau şurubul mai tot timpul. În al treilea rând, şansele lor de a fi depistaţi de

Ivan şi Andrew erau mult mai mari dacă încercau figura în Europa sau în State. Iar dacă erau descoperiţi, exista riscul real ca ei să-i toarne autorităţilor, pentru a câştiga Jocul Puterii.

— Eu nu vreau să-mi petrec restul zilelor mele după gratii, dar tu? Drept urmare, Panama este locul perfect.

În afară de asta, aici e cald şi berea-i bună, încheie el, zâmbind.

— OK. Pot să-ţi înţeleg logica în ceea ce priveşte sistemul de transfer şi pot procesa banii. Dar tot nu m-ai lămurit cum faci rost, de fapt, de bani. Nu vreau să fiu implicată în afaceri cu droguri, ştii doar.

— Da, înţeleg. Trebuie să-ţi povestesc şi de conturile cu parolă, ele sunt cheia.

Sebastien goli paharul de bere. Apoi se aplecă înainte şi dădu la o parte câteva şuviţe de păr care căzuseră pe faţa ei.

— Înainte să-ţi mai spun ceva, mai am o chestiune care mă apasă şi mi se pare mult mai urgentă. Ceva mai interesant decât să faci bani.

— Despre ce-i vorba? Întrebă Tanya pe un ton rezervat.

Văzuse licărul din ochii lui.

— Despre sex. Hai să încercăm la tine.

— OK.

Şi ea se gândise. Era convinsă că şi climatul fierbinte avea o influenţă.

Ajunşi în apartamentul ei, Tanya nici nu se mai osteni să aprindă lumina. În loc de asta, îl trase pe Sebastien în camera cufundată în întuneric şi începu să-l dezbrace cu febrilitate.

Simţi pe sâni mângâierea mătăsii când rochia-i alunecă de pe trup direct pe covor. Nu mai urma nimic şi rămase goală în lumina lunii. Îl conduse la pat. Erau iar împreună.

Începură să facă dragoste, prima dată lent - pe măsură ce ea se obişnuia din nou cu trupul lui, după atâta absenţă -, apoi mult mai pasional, după ce începu să simtă violenţa şi tensiunea ridicându-se în el. Când el obosea, Tanya o lua de la început, hotărâtă să-l stoarcă, ca şi cum ar fost vorba de două fluide pe care le-ar amesteca irevocabil. Îl supse pe Sebastien în ea, ştiind că, în pofida tuturor lucrurilor, îl iubea şi-l dorea. Oare o iubea, totuşi? Asta n-ar fi putut spune niciodată.

În cele din urmă, se lăsă pe perne şi se cuibări la umărul lui. Planul lor de spălare a banilor era gata. Cel puţin aşa era în teorie. Acum trebuiau doar să mai găsească pe cineva dispus să le dea douăzeci de milioane de dolari.

Pe de altă parte, Tanya trebuia să-şi amintească faptul că doar unul dintre ei va câştiga. Oare-l iubea mai mult decât Puterea? Trebuia lămurită şi chestiunea asta. Ştia ce ar fi sfătuit-o Ivan: dragostea şi puterea nu se înţelegeau. Totuşi, ea mai avea unul-două trucuri în mânecă. Se întrebă pe unde era Ivan. Dar Andrew? Ştiau ceva de Panama?

După aceea, în timp ce dormeau, se auzi un zgomot la uşa dormitorului şi urme de paşi. Tanya se mişcă în somn. Paşii se apropiară tot mai mult şi simţi cum patul se adânceşte. În acel moment, coşmarul se întoarse. Pentru o clipă, se afla din nou în cabana din Elveţia, zbătându-se să se elibereze din legături, cu mintea cotropită de suferinţă şi de frica morţii, începu să scoată un icnet, cu ochii larg deschişi. Apoi auzi un zgomot blând, de tors, şi un trup cald, de felină, se lipi de coapsa ei.

— Gemma, copila mea.

Îi trebui mult mai mult timp până să închidă ochii din nou.

Pe alte meleaguri, ceilalţi concurenţi dormeau: Ivan la Paris, iar Andrew într-un avion cu reacţie, în timp ce un soare fierbinte se strecura prin filtrele hublourilor, în timp

ce avionul survola continentul african, în drum spre Londra. Pentru Andrew, munca lui în Congo, pentru Naţiunile Unite, se încheiase, în sfârşit, şi dormea dus, telefonul său prin satelit fiind în bagajul din cală.

Sebastien şi Tanya, Ivan, Andrew. Dormeau cu toţii. Iar visele lor aveau un fir comun: să câştige Jocul Puterii.

16.

Astfel, înţeleptul le sprijină pe toate, însă nu crede că efortul este al său.
Dobândeşte merite, dar nu cere laude pentru el.
Şi nu doreşte să defileze cu înţelepciunea şi priceperea sa.

Lao Zi

Mai. Colegiul.

În timp ce alţii dormeau, Symes, majordomul, nu avea parte de un asemenea răgaz. Fu trezit de sunetul insistent al telefonului. Aruncă o privire spre ceas. Era dimineaţa, foarte devreme. Ieşi din pat şi se duse într-o cameră adiacentă gheretei portarului, unde se uită la un display electronic de mari dimensiuni. Era un apel efectuat cu un telefon prin satelit, din inima Africii. Symes nu era sigur de ceea ce trebuia să facă. Se decise să-l transmită Maestrului. Detesta că trebuia să procedeze astfel, din moment ce i se păruse atât de obosit în ultima vreme. Totuşi, apelul s-ar putea să fie important.

— Maestre.

În Reşedinţa sa, acesta se ridică din pat, buimac.

— Există un apel făcut cu unul dintre telefoanele prin satelit. E din Congo.

— Cine-i?

— Nu ştiu, zise Symes pe un ton uluit. Este un aparat folosit de Andrew Brandon, dar cu siguranţă nu-i el. Vocea este a unui copil şi este foarte tulburată. Nu ştiu de ce i-a dat Brandon telefonul şi nici cum a ajuns să sune la Colegiu. Trebuie că a apăsat o tastă programată.

Maestrul îşi examină ceasul. Dormise trei ore.

— Du-te înapoi în pat, Symes. Mă ocup eu.

Coborî la parter, la biroul său. Apăsă un comutator. O parte a biroului său glisă înapoi, dezvăluind o hartă a lumii,

generată de un computer. Apăsă un alt buton. În câteva secunde, pe ecran apăru o diagramă de mari dimensiuni a Republicii Congo. Rapid, focaliză pentru identificarea sursei apelului, cu o precizie de câteva sute de metri. Mai apăsă un buton şi stabili contactul telefonic.

— Alo, spuse.

La celălalt capăt al legăturii nu se desluşea nimic altceva decât bâzâitul greoi al sarcinilor electrostatice. Apoi auzi un urlet îngrozit al unui copil mic şi, într-un plan mult mai îndepărtat, ceva ce părea bubuitul tirurilor de rachete.

— Alo, făcu din nou Maestrul. Cine-i acolo?

Aşteptă. După câteva minute, zgomotele luptei începură să slăbească în intensitate, făcând loc doar plânsetului unui copil. În cele din urmă, se auzi o şoaptă:

— Obedi.

Maestrul întrebă tot în şoaptă:

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Obedi.

Se lăsă tăcerea, o linişte traumatizantă. Maestrul trecu la franceză, apoi vorbi în swahili, încercând să afle în ce limbă se exprima copilul. Obedi începu să vorbească în swahili, uneori incoerent, iar Maestrul ascultă în timp ce bombele începură să cadă din nou, din ce în ce mai aproape. Adesea, se auzeau pârâituri pe linie şi legătura devenea inaudibilă ori de câte ori avioanele tunau pe deasupra, după ce-şi lansaseră încărcătura lor mortală.

Plângând, băiatul îi povesti Maestrului că rebelii atacaseră în această după-amiază, că şcoala lui fusese distrusă şi că sora lui zăcea lângă el, cu mâna ei însângerată, fără viaţă, încă înlănţuită într-a lui. Maestrul ascultă în timp ce cerceta harta electronică de pe ecran. Rebelii încălcaseră acordul de încetare a focului, negociat recent cu guvernul din Congo, la care contribuise şi el. Acum porniseră pe calea unui blitzkrieg şi goneau în bubuitul exploziilor pe drumul principal spre Kinshasa. Izbucnise războiul civil. Pentru milioane de oameni va fi un adevărat coşmar. Maestrul ascultă de fiecare dată când îi

vorbea copilul. Obedi nu voia să moară, însă nu avea cine să-l salveze.

— Vă rog, ajutaţi-mă.

Maestrul se întoarse cu privirea de la hartă, uitându-se pe fereastra biroului, în beznă. Atât de multă suferinţă, atâtea lipsuri, atât de multe pretenţii. Şi doar un bătrân care să ţină sforile.

— Am să vin după tine, spuse el.

Câteva secunde mai târziu, se auzi un muget asurzitor când un obuz explodă direct deasupra sălii de clasă în care se afla Obedi. Din telefon nu mai ieşi niciun sunet. Copilul nu mai auzise, probabil, ultimele cuvinte. Acesta continuă să se uite pe fereastră, în beznă. Unde era Andrew? Apăsă un alt buton.

— Symes, trebuie să merg imediat în Congo.

— Dar mâine aveţi un program încărcat. Premierul canadian va fi aici şi există numeroase teleconferinţe care aşteaptă.

— Ştiu, zise Maestrul răbdător. Totuşi, trebuie să plec. În Congo a izbucnit războiul civil. Şi, te rog, dă-mi-l la telefon pe secretarul general al ONU.

O oră mai târziu, primele ştiri despre dezastrul din Congo începură să apară pe mapamond. Andrew află la ora şase dimineaţa, în momentul când ieşi din avion, pe aeroportul Heathrow. Se grăbi spre casele de bilete. Toate companiile aeriene care făceau legătura cu Congo îi spuseră acelaşi lucru: era imposibil să revină acolo. Toate zborurile spre această ţară au fost suspendate, aeroporturile internaţionale de acolo fiind ocupate, iar orice contact cu turnurile de control de trafic aerian fusese pierdut.

Andrew se aşeză în sala de aşteptare, folosindu-şi telefonul prin satelit, formând număr după număr. Singurele relatări ale reţelelor de televiziune erau scurte şi înfăţişau un masacru fără seamăn. Huruitul simţit pe drum,

în ultima sa deplasare spre capitală, se dovedise a fi real. În cele din urmă, după multă vreme, intră în legătură cu comandamentul ONU din Kinshasa, folosindu-se de un apel redirijat. După o aşteptare considerabilă, un ofiţer de legătură al ONU, Paul Hanlon, preluă apelul. În fundal, atmosfera era plină de ţipete şi împuşcături, în timp ce oamenii fugeau de acolo pentru a-şi salva viaţa, încercând cu disperare să se alăture acelui ultim convoi, altfel piereau.

— Andrew, se auzi vocea lui Paul, acoperind hărmălaia. Aici e un haos total. Guvernul a fugit din Kinshasa. Rebelii se află la numai cincizeci de kilometri pe drum şi vor veni aici în mai puţin de o oră. Ne ducem pe coastă. ONU trimite avioane, încercând să ne scoată de aici la noapte. Curentul electric şi majoritatea legăturilor telefonice au fost tăiate.

Se opri să strige cuiva un ordin, apoi continuă cu un glas tremurător.

— E o baie de sânge. Rebelii măcelăresc tot ce le iese în cale: oameni şi animale.

— Am văzut la ştiri, azi-dimineaţă.

— Unde eşti?

— În Europa. Mă pregătisem pentru un drum în Orientul îndepărtat.

— Bine, atunci rămâi acolo, zise ofiţerul de legătură. Asta-ţi spun, stai acolo. Nu mai zboară niciun avion aici şi nu mai poţi face nimic. Oamenii lui Umbote au ocupat sudul, deplasându-se peste noapte pe principalul drum din Kananga. Aici nu mai e decât o mare de cadavre. Chiar şi spitalele au fost atacate. Nu mai e nimic în care tu sau altcineva să vă implicaţi. Situaţia e complet scăpată de sub control.

— Dar ce-i cu copiii, Obedi şi sora lui? Nu dau de ei cu telefonul meu prin satelit.

Vocea fu redusă la tăcere. Atunci Andrew îşi dădu seama. Nu se ţinuse de promisiune.

— Îmi pare foarte rău. Orfelinatul din Kikwit a fost ras de pe faţa pământului. Unul dintre oamenii de la ONU a trecut pe lângă el azi-dimineaţă. Nu au fost supravieţuitori. L-au bombardat în ultimul hal.

Hanlon şovăi. Nu mai era nimic de zis.

— Mai sună-mă din când în când, să menţinem legătura. Îmi pare rău, trebuie să închid acum.

Andrew lăsă încet telefonul jos. În ochi i se adunară lacrimile. De dragul Jocului Puterii, două fiinţe umane pe care ar fi putut să le salveze muriseră, iar viaţa lor îi încărca acum conştiinţa. La fel şi cea a multor altora. Dacă ar fi rămas în Congo, poate ar fi reuşit să facă ceva să oprească războiul sau măcar să evite măcelul. Totuşi, îi părăsise pe toţi din dorinţa lui pentru putere.

Întristat, îşi adună lucrurile şi plecă din aeroport. Acum nu mai era cale de întors. Va participa la concurs până la capăt. Indiferent de cost.

Una dintre puţinele structuri rămase nedistruse în Kinshasa în ultimele săptămâni era stadionul de fotbal. Liderul rebelilor, Christian Umbote, se hotărâse să nu-l distrugă pentru că, pe vremea copilăriei, văzuse acolo o echipă de rezerve de la Manchester United jucând cu o echipă a localnicilor, aşa că stadionul a fost cruţat datorită unei amintiri donquijoteşti a unui nebun, asta într-o ţară a demenţilor şi a victimelor. Acum devenise locul unei alte partide, care-i plăcea lui Umbote, din moment ce el conducea jocul. Sau pe-aproape.

Liderii prezenţi la conferinţă clipeau sub sclipirile flash-urilor în timp ce se aşezau sub cortul improvizat, ridicat în centrul terenului de fotbal. Cameramani din întreaga lume aterizaseră aici ceva mai devreme. Deja se coceau sub soarele puternic în timp ce făceau fotografii peste fotografii pentru reţelele globale. După cameramani, vor da năvală ziariştii, urmaţi de comentatorii de presă. Conglomeratul mediatic se va apropia de adevăr în felul său propriu. Cu toate astea, până la urmă, adevărul va deveni

lucrul cel mai puţin important din întreaga poveste.

— Mai puteţi zâmbi puţin, domnilor?

Christian Umbote se strădui să nu se încrunte când semnă noul acord, îndoind peniţa stiloului străin în timp ce scrijelea ceva. Silueta corpolentă a preşedintelui republicii Congo se afla lângă el. Apoi dădură mâna şi amândoi rânjiră ca nişte lupi. Şi preşedintele se străduia să se controleze. Îşi amintise să renunţe la şalul său din blană de leopard. Cineva-i spusese că europenii şi americanii încercau să salveze speciile periclitate, aşa că şalul n-ar fi dat prea bine. Uciderea oamenilor era mai puţin problematică, din moment ce se găseau destui. Nu erau specie ameninţată cu dispariţia.

— Zâmbiţi!

Rânjiră amândoi din nou, expunându-şi dantura ca într-o reclamă pentru pastă de dinţi, în timp ce camerele de luat vederi şi aparatele de fotografiat zbârnâiau, ţăcăneau şi zumzăiau. Rânjetele lor largi le explicau mesajul mult mai elocvent decât cuvintele. Un rânjet care, săptămâna trecută proclamase „sunt un criminal” acum însemna „sunt prietenul vostru, cu adevărat, nu m-aţi înţeles”. În această săptămână, preşedintele şi fratele lui, Christian, aveau nevoie de uriaşele sume de bani pe care guvernele occidentale aveau de gând le plătească amândurora, pentru reconstruirea ţării în ruine şi pentru satisfacerea nevoilor lor personale, în ordine inversă. Bineînţeles că-şi puteau rezolva divergenţele, cu condiţia să primească o felie suficient de mare din plăcintă. Mai mult de jumătate, fiecare. Aşa era corect.

— Zâmbiţi!

Christian Umbote zâmbi din nou şi se holbă de jur împrejurul stadionului. Era grozav să-l vezi aici pe secretarul general al Naţiunilor Unite. Ce mai poză de arătat nevestelor sale şi oricăruia dintre copiii nelegitimi care ar mai fi în viaţă. Dar unde era celălalt? Bărbatul deştept, capabil să le rezolve pe toate? Nu voia şi el să intre în poză?

Nu voia să devină faimos? Sărmanul imbecil, nu va ajunge nicăieri dacă nu scriau ziarele despre el. Ascultaţi-l pe Christian. Orice publicitate era una bună, chiar dacă trebuia să ucizi un milion de oameni ca să o ai.

Între timp, într-un spital improvizat, la sute de kilometri distanţă, o soră medicală conducea un bărbat pe un coridor ciuruit de gloanţe. Îi admira curajul. Deplasarea prin această parte a ţării era un pericol de moarte, din moment ce nu mai exista niciun fel de lege şi ordine. Cu toate astea, nu părea deloc grăbit şi era atent.

— L-au adus aici acum două zile. Sora lui e moartă. Mă tem că aici nu avem ce ne trebuie ca să-i salvăm vederea. A venit de la Kikwit. Nu suntem siguri că va supravieţui.

Bărbatul se lăsă jos lângă patul de spital şi luă mâna copilaşului într-a lui. Obedi se foi în somnul lui anesteziat, în timp ce în cealaltă mână strângea plasticul contorsionat al unui telefon. Obedi nu spuse nimic multă vreme. Apoi murmură în swahili:

— Tu eşti cel de la capătul liniei?

— Da.

— Ai venit să mă duci de aici?

— Da, zise Maestrul.

Obedi se lăsă pe pat. Sufletul său era în pace. Venise omul de la capătul firului. El nu-l va trăda.

Trei săptămâni mai târziu, după un număr de operaţii chirurgicale, se trezi încă o dată din somnul provocat de anestezice. Ştia că nu se mai afla în Congo, însă nu ştia unde era acum. Simţea mirosul dulceag al antisepticelor şi moliciunea aşternutului. Trecu cu degetele peste el, bandajele acoperindu-i încă ochii şi mare parte a corpului. Din tăcerea camerei sale Obedi auzea zgomote în depărtare, un nume strigat, pocnetul unei uşi.

— Cum te simţi astăzi?

Îi plăcea când vorbea sora medicală. Şi-o imagina ca

pe un înger. Sora lui îi spusese că existau, cu toate că ea nu văzuse niciunul. Auzea acest glas de câteva zile. Dimineaţa, când ea venea să-l hrănească, şi de două ori în cursul zilei. În restul timpului nu era deloc conştient, pentru că se refăcea după operaţiile în urma cărora îi fuseseră extrase schijele din corp şi picioare. Ştia că fusese foarte aproape de moarte, după ce sora lui îl vizitase în somn. Îi zisese că încă nu-i venise vremea să moară.

Sora medicală se aşează pe un scaun, lângă patul lui, şi-i vorbi foarte lent, în engleză:

— Este un bărbat care vrea să te vadă. Un om foarte important.

Îi aranjă patul şi plecă. Obedi aşteptă.

Afară, înaintea spitalului general din Washington, preşedintele Statelor Unite, Davison, ţinu un discurs despre noul său program de asistenţă medicală şi sistemul de premii naţionale pentru spitalele cu rezultate deosebite. În cele din urmă, după toate aplauzele şi zarva, intră în clădire să spună o vorbă-două şi personalului, înainte de a se ocupa de următorul punct din agenda sa.

Obedi nu auzi nimic din toate acestea. Oftă şi se răsuci în pat. Încă-l mai durea trupul, la fel şi capul, dar nu din cauza ochilor şi a bandajelor care-l acopereau, ci pentru că, deşi n-ar fi trebuit, se gândea la sora lui. La ultimele ei icnete de durere şi la mâna ei, strângându-i-o pe a lui. Ştia că ar fi făcut orice pe lume să rămână cu el. Le promisese părinţilor lor, dar Dumnezeu n-o lăsase. Cât era de ciudat Domnul în mila Lui.

Se deschise o uşă.

— Iar acesta-i copilul adus din Congo, domnule preşedinte.

— Mulţumesc.

Preşedintele Davison intră în încăpere. Închise uşa în urmă-i şi se duse să se aşeze lângă Obedi. Erau numai ei doi, ceea ce băiatului i se păru ciudat, din moment ce tatăl lui îi spusese că toţi oamenii importanţi aveau întotdeauna

sute de inşi în jurul lor, pentru a sublinia cât de importanţi erau. Poate că acesta era atât de însemnat, încât nu-i mai trebuia nimeni în jur. La fel ca bărbatul de la telefon. Simţi un fior uşor.

— Bună, Obedi. Am venit să te văd.

Glasul îi era plin de încredere şi puternic. Băiatului îi plăcea. O mână i-o strânse pe a lui. Strânsoarea era fermă.

— Vreau doar să-ţi spun că te vei face bine. Şi vei mai rămâne o vreme în Statele Unite.

Preşedintele vorbea rar, în aşa fel încât să fie înţeles. În acest timp, Davison privi pe fereastră. Cu ochii minţii îşi imagină că era pe o insulă, la marginea unui iaz, şi ningea.

— Noi doi avem ceva în comun, zise el. Obedi îşi întoarse uşor capul. Ce putea să aibă în comun cu un om atât de important un biet orfan, fără vedere, care de-abia ştia limba engleză?

— Ştii tu, continuă preşedintele, vorbind rar, odată am avut şi eu o mare problemă şi cineva m-a ajutat. Şi ştiu că te-a ajutat şi pe tine. Ceea ce înseamnă că avem ceva în comun, iar asta-i bine.

Se opri.

— Acum m-a rugat să te ajut, şi am s-o fac. Davison se uită la copilul orb. Se gândi la propriile sale fiice şi la cum s-ar simţi el dacă şi lor li s-ar fi întâmplat aşa ceva.

— Totul va fi bine, Obedi. Ai doar răbdare. Apoi Davison îl bătu uşurel pe braţ şi plecă. Băiatul nu scosese niciun cuvânt şi, cu toate astea, acest bărbat avea de gând să-l ajute. Era un om foarte puternic. Cel mai puternic om din lume, îi spuse mai târziu sora medicală.

Şi asta numai pentru că acţionase bărbatul de la telefon.

17.

Cineva care-l poate face pe duşman să vină de bunăvoie reuşeşte asta oferindu-i un anumit avantaj.
Sun Tzu*, Arta războiului*

Iunie. Panama.

— Planul mai e valabil?

Şedeau pe podeaua apartamentului spaţios al lui Sebastien, aflat într-un cartier exclusivist din Panama City. Tanya venise să-l vadă noaptea, în secret, pentru că nimeni nu trebuia să ştie de relaţia dintre ei. Îl sărută. El de-abia dacă băgă de seamă.

— Avem o mare problemă, spuse el.

— Ce? Făcu ea neliniştită. E rezolvabilă?

— Nu sunt sigur, mârâi el. De fapt, sunt două probleme relativ minore, dar împreună ele formează una importantă. Va trebui să ne gândim la altceva.

Tanya sorbi din tequila.

— Poate că ar trebui să renunţăm, zise ea puţin agitată.

Era iunie - jumătate de an din Jocul Puterii aproape că se dusese - şi era pentru prima dată când îl vedea demoralizat. Sau atât de furios.

El îşi ridică privirile spre tavan. Ce comentariu prostesc, la care nici nu merita să răspunzi. Să renunţe la locul Maestrului? La Paştele cailor! Continuă:

— Planul se va derula în continuare. Totuşi, va trebui să facem unele modificări. Să iei douăzeci de milioane de dolari dintr-o bancă e mai complicat decât am crezut.

— De ce?

— Nu contează.

— Sebastien, spune-mi, poate reuşesc să te ajut. Nu mai fi atât de infatuat. Trebuie să lucrăm împreună.

În cele din urmă, îi destăinui că, în cazul în care vor să

obţină bani, aceştia trebuiau să provină dintr-un cont cu parolă, pentru că numai Ted Baxter, şeful de la Depozite la termen, şi directorul au lucrat cu aşa ceva şi nu mai sunt alţii care să ştie de ele. Sunt mai puţine şanse, deci, ca într-un stadiu timpuriu să descopere cineva din bancă sustragerea banilor. De asemenea, conturile cu parolă conţin invariabil mai mulţi bani decât cele ale depozitelor la termen. Însă problema zace tocmai aici. US Bank ia mai multe măsuri de siguranţă decât îl îndreptăţise pe Sebastien să creadă analiza sa preliminară.

— Detaliile conturilor cu parolă sunt notate într-un registru ţinut într-un seif. Combinaţia de deschidere e cunoscută numai de manager. Ted nu mi-ar zice nici măcar unde-i seiful. Asta înseamnă că nu cunosc identitatea nimănui cu un cont cu parolă având un depozit la termen, chiar şi mai puţin a celor cu depuneri de peste douăzeci de milioane de dolari. Şi nu există nicio şansă reală de pătrundere în acel seif. E plin de alarme.

— Şi care-i problema a doua?

Tanya-i mângâie părul des şi negru. Era bucuroasă că se afla în Panama împreună cu el. Fără el n-ar fi fost cine ştie ce distractiv. S-ar fi simţit la fel de singură ca o fată mare.

— Problema numărul doi este că, atunci când banii sunt transferaţi dintr-un cont cu parolă, atât Ted, cât şi managerul compară semnătura de pe scrisoarea de instrucţiuni cu cea de pe formularul pe care deţinătorul, el sau ea, l-a completat când a deschis contul. Într-o noapte, pe când era aproape beat, Ted mi-a dat de înţeles că şi în cazul celei mai mici discrepanţe între semnături reconfirmă totul împreună cu clientul. Astfel, simpla copiere sau falsificarea unei scrisori de instrucţiuni este ceva mult prea riscant.

Tanya reflectă câteva minute.

— Nu mă pot gândi decât la o singură soluţie.

— Care-i asta?

— Dacă nu ajungem la vreun cont sau să falsificăm scrisori de instrucţiuni, odată ce a fost deschis contul, trebuie să deschidem şi noi unul.

Sebastien se holbă la ea. Apoi o trase spre el şi o sărută cu invidie.

— Asta-i pentru că eşti atât de isteaţă, spuse el. La aceeaşi concluzie am ajuns şi eu, însă am avut nevoie de ceva mai mult timp. Ceea ce trebuie să fac este să introduc în bancă un client cu totul nou, şi încă unul extrem de bogat. Trebuie să am acces la un cont cu parolă încă de la bun început, când îl înfiinţează. Odată ce e deschis contul, sistemul e blindat împotriva pătrunderilor. Am să încep să lucrez la asta chiar acum.

Se întinse pe podea.

— Tu ce mai faci?

— Bine. Lucrez la Departamentul plăţilor. Acum ştiu cum se trimit instrucţiuni de plată în sistemul interbancar, precum şi mare parte din codul secret. Cel pe care banca expeditoare îl plasează în instrucţiunile de plată pentru ca banca receptoare să-i verifice autenticitatea.

— Cum adică „mare parte din cod”?

— Păi, codul secret e format din două părţi. Una dintre ele este generată de computer, sub supravegherea mea, ori de câte ori este expediată din bancă o instrucţiune de plată. E în regulă, din moment ce asta-i treaba mea în acest moment şi mă descurc. Cealaltă parte a codului este generată de computer la comanda Carolei, supervizoarea mea. Acest cod autorizează plata. Totuşi, nu există nicio şansă ca ea să-mi dezvăluie partea ei de cod.

— Şi atunci ce facem?

— Va trebui să-l spargem.

— Doamne, şi cât o să ia?

— Nu prea mult.

— Glumeşti. O să dureze câteva secole.

Tanya râse.

— Hei, Sebastien. Tu-ţi faci treaba ta, iar eu pe a mea.

Înţelegi, mi-am conectat computerul la două calculatoare Cray. Unul se află în Statele Unite, iar celălalt în Germania. Împrumut puţin din timpul lor de lucru.

Sebastien o privi admirativ.

— Acum ştiu de ce eşti Membru al Colegiului. Să însemne că reuşeşti să intri în orice computer din lume?

— Hmmm... făcu Tanya şi zâmbi dulce. Vezi tu, pot afla mult mai multe despre oameni decât crezi tu.

Îşi sărută degetul şi i-l puse pe buze.

— Asta mă îngrijorează la tine, rosti Sebastien chicotind, iar umorul său de prost-gust fu uitat.

Tanya începuse deja să cerceteze datele concurenţilor. În ultimele săptămâni, străbătuse reţelele de computere ca să afle date despre Andrew. Dăduse peste două informaţii interesante. După ce părăsise universitatea, se angajase în armată, într-o unitate de monitorizare euro-americană care se ocupa de urmărirea transporturilor de armament la scară globală. Ulterior, se alăturase ONU în calitate de consultant, iar activitatea sa îl purtase prin multe locuri fierbinţi de pe glob. Presupunerile ei erau că Andrew monitoriza pentru Colegiu organizaţii militare şi pe mercenarii din lumea întreagă. Cu antecedente de acest fel, l-ar fi putut ucide lesne pe Rex, dacă ar fi vrut.

Dar o făcuse? Tanya nu vorbise cu Andrew decât de vreo două ori. I se păruse întotdeauna amabil, aproape timid.

Totuşi, putea fi o diferenţă foarte mare între impresia lăsată de cineva şi adevărata sa fire interioară.

Tanya se va ocupa şi de Ivan. Apoi de Sebastien. Îl urmări pe iubitul ei cum se hârjonea cu pisica. Oare asta nu l-ar trăda în vreun fel? Şi dacă va descoperi secrete sinistre despre prietenul ei? Bineînţeles, nu-i va spune despre investigaţiile sale. Aceasta ar fi poliţa ei de asigurare. Se întoarse pe-o parte şi-i oferi un sărut franţuzesc prelungit. Sărutările de mare afecţiune şi cele trădătoare nu se deosebeau cine ştie ce, îşi zise. Doar că primele erau ceva

mai nesincere.

— Ai reuşit să-l convingi pe Ted să te ajute cu vreo chestie?

— Da. Ted a fost de mare ajutor, răspunse el cu un zâmbet. Aşteaptă până mâine. Cine ştie ce veşti bune ne aduce Domnul?

— Sebastien, tu eşti? Sunt Doug Sullivan, directorul de la US Bank. Îmi pare rău că trebuie să te deranjez duminică. Putem discuta? Nu te-am întrerupt de la ceva?

Sebastien se ridică în pat şi-i făcu semn Tanyei să tacă.

— Nu, nicio problemă. Spune.

— Mă tem că am veşti rele, vorbi Doug Sullivan cu şovăială. Ted e la spital. Bietul de el a fost tâlhărit. Tocmai se întorcea de la clubul de golf, noaptea trecută, şi l-au căpăcit.

— Cine?

— Oh, nu ştiu. Ştii cum sunt toţi aceşti gangsteri panamezi. El zice că patru inşi au sărit la el. L-au lovit la cap destul de rău şi l-au tăiat la picior. Aşa că i-am dat un răgaz de vreo două săptămâni ca să-şi revină.

— Va avea nevoie de cel puţin o lună, comentă Sebastien pe un ton egal. Lucrurile astea necesită ceva timp. Am cunoscut un instructor de schi care a făcut saltul pe trambulină de pe picior greşit. A aterizat dezastruos. L-am dus la spital şi a fost recunoscător. Cu ceva noroc, acum ar trebui să poată să meargă.

— Ăăă, da, făcu managerul. E posibil să fie necesară o lună.

Şi, pentru că avea tact, nu pomeni şi de faptul că Ted va petrece o vreme într-o clinică de dezalcoolizare. Asta chiar nu mai era treaba lui Sebastien.

— Păi, bietul de Ted. Îmi pare rău să aud aşa ceva, spuse Sebastien, mângâind cu vârful degetului sfârcul tovarăşei lui de pat.

Tanya scoase limba la el.

— Şi mie, răspunse directorul. Ted era un om de bază. Nu ştiu cum o să ne descurcăm cu cantitatea suplimentară de muncă. Oricum, din respect pentru Departamentul depozitelor la termen, am decis ca tu să preiei, temporar, şi treaba lui. Asta înseamnă că vei lucra împreună cu mine la conturile cu parolă. Te poţi ocupa? Desigur, o să te plătim ceva mai mult.

— Mulţumesc din suflet, spuse Sebastien.

— Nu, nu. Sunt sigur că o să dai tot ce-i mai bun şi o să prinzi şpilul rapid.

— Fără doar şi poate.

Puse telefonul jos. Drăguţul de Ted. Predispus la exagerări, ca de obicei. Deci au fost patru bandiţi? Rahat. El plătise numai pentru doi.

— Ce-a fost asta? Întrebă Tanya.

— Oh, nimic, doar ceva despre Ted. Un accident la clubul de golf. Era acolo pentru beţivăneala lui obişnuită şi s-a împiedicat de un scaun la bar.

Tanya nu trebuia să ştie mai mult. O sărută pe obraz.

O săptămână mai târziu, Sebastien intră în cel mai rău famat bar din zona lupanarelor din centrul capitalei. Totul pulsa în ritmul greu al rumbei şi al salsei. Consumatorii de-abia dacă puteau fi văzuţi prin perdeaua de fum din local, stând la mese grosolane din lemn, pline cu scrum de ţigară şi sticle de bere răsturnate. În mare parte, clientela consta în marinari străini şi interlopii locali. Beţi şi scandalagii, pipăiau trupurile prostituatelor adolescentine şi zbierau vorbe ieftine de dezmierdare. Întunecimea de iad a locului era vag străpunsă de becuri chioare, ascunse în abajururi de metal. Într-un colţ îndepărtat clipea o lampă stroboscopică. Ignorând privirile, Sebastien comandă un rom dublu şi se duse să se aşeze la o masă, cu spatele la perete.

— Hei, ăsta-i un bar numai pentru cei ai casei.

Sebastien se uită la omul de ordine apărut înaintea lui, care-şi încorda muşchii braţelor prin jacheta strâmtă din piele. Apoi îşi coborî din nou privirile spre băutura lui.

— Hei, tu, făcu gorila. Cu tine vorbesc, *amigo*.

Împunse aerul cu degetul. În curând va fi un cuţit.

— Îl aştept pe Juan, răspunse Sebastien netulburat.

— Oh!

Expresia violentă făcu loc uneia de îngrijorare şi unui zâmbet vag.

— OK, OK, spuse gorila, îndepărtându-se pentru a căuta pricini în altă parte.

Dacă-l enervai pe Juan, asta ducea numai la moarte, iar el nu voia să moară la douăzeci şi unu de ani.

— Pot să mă aşez?

— Sigur, zise Sebastien.

O privi pe tânăra fată înveşmântată într-o rochie roşie, şifonată, pe care şi-o pusese din nou pe ea cu doar câteva minute mai înainte. Era slabă ca un ţâr, cu un ten obosit şi o faţă scofâlcită, deşi nu era decât o adolescentă. Avu un acces de tristeţe pentru ea. Nu va rezista nici măcar un an. O supradoză sau disperarea îi va veni de hac. Unii oameni se năşteau să piardă.

— Ce vrei să bei?

— Rom, vă rog.

— Cum te cheamă?

— Clarita.

— Eşti de-aici?

— Columbiană.

— Eşti de mult în Panama?

— De aproape cinci luni.

— Văd că ai companie, se auzi din beznă o voce aspră.

Juan se lăsă greoi jos, aşezându-se lângă Sebastien. Era un bărbat solid, de treizeci şi ceva de ani, cu o cicatrice adâncă, de cuţit, pe o parte a frunţii. Fuma încontinuu mici havane. Ca gorila, era îmbrăcat în piele neagră, cu toate că

hainele lui erau mai bine croite. Un medalion de argint cu Maica Domnului îi atârna la gât, iar la încheietura mâinii avea un ceas Rolex masiv, din aur. Îl sărută pe Sebastien cu căldură, pe ambii obraji şi apoi rânji spre Clarita. A avut-o, şi încă în multe locuri. Se aplecă peste masă şi-i strânse un sân de parcă ar fi pipăit un fruct la o tarabă în piaţă. Cu gura strâmbată de dezgust, fata se ridică de la masă şi plecă.

— Deci, cum îţi place barul?

— Nu-i rău. Credeam însă că eşti mai pretenţios, zise Sebastien.

— Sunt, răspunse Juan râzând, dar nu este un lucru bun să fii văzut prin hotelurile bune mai tot timpul. Trebuie să nu uiţi unde-ţi sunt rădăcinile.

Sebastien dădu din cap. Juan îşi căra rădăcinile cu el peste tot. Jegul era de neconfundat. Sebastien cultiva cu asiduitate contacte cu lumea interlopă. Invariabil, dădeai de traficanţi de tot felul, implicaţi în contrabanda cu de toate: arme pentru Orientul îndepărtat, cocaină pentru SUA, femei pentru Amsterdam şi Europa de Est. Oricum, erau borfaşi de duzină, iar Juan nu putea fi altfel. Ştia că trebuia să aibă răbdare.

— Şi cum merg treburile?

— Aşa şi-aşa, făcu Sebastien. Pe moment, am cam rămas fără fonduri. Dar cum suntem prieteni, speram că ai să mă mai împrumuţi cu ceva.

Juan şuieră ca un unchi blajin. Sebastien se întrebă oare câţi oameni omorâse?

— Nu, nu mai pot să-ţi împrumut nimic. Tu eşti acela care lucrează la bancă, nu eu. Apropo, până acum îmi datorezi trei mii, iar scadenţa vine în curând.

Sebastien dădu nepăsător din umeri.

— Am să găsesc banii.

Juan râse cu poftă şi mai comandă rom. Nu avea niciun motiv să fie îngrijorat. Îi va aduce banii. Întotdeauna îi aducea. Cadavrele plăteau întotdeauna. Sebastien era un

coleg de pahar de nădejde, considera Juan. Inofensiv, cu o evidentă înclinaţie spre băutură şi bani. O pradă pe cinste. Rechinul începuse să dea târcoale victimei sale. Însă Juan nu avea de unde să ştie că dădea târcoale tot unuia ca el.

Era o noapte lungă. Mai spre dimineaţă, amândoi erau foarte beţi, iar capul lui Juan se legăna toropit spre armata de sticle din faţa lui, în timp ce discuta cu Sebastien. De-abia atunci îşi aminti ce voia să spună. Cuvintele veneau greu, limba lui nereuşind să se strecoare în spaţiul îngust dintre sticla de bere şi gura lui.

— Ie un chef ţeapăn în weekendul următor, bâigui el. Un chef mare, explică Juan, întinzându-şi larg braţele. Ie în oraşul meu natal, Caii, cel mai grozav din lume. Vreau să vii, Sebastien. Să te bucuri. Şi pot să-ţi promit, ţie, cel mai bun prieten al meu, o distracţie pe cinste. Caii are cele mai frumoase femei din America Latină.

Îşi lipi degetele de buzele-i unsuroase, sărutându-le neîndemânatic.

— Frumoase precum nucile de cocos. Deschide-le, şi laptele va curge fără să se mai oprească vreodată.

— Nu pot. Am o altă petrecere în weekend.

— Hei, nu mă lăsa baltă.

Juan se întinse înainte şi-l apucă de gulerul cămăşii.

— Să nu-ţi laşi prietenul baltă.

Tonul lui era melancolic şi ameninţător.

— Atunci o să văd. Hai să bem pentru petrecerea ta.

Sebastien îşi întoarse în altă parte ochii înceţoşaţi.

La bar izbucnise o încăierare. Un docher masiv, cu o barbă colilie, se luase la harţă, din cauza plăţii, cu una dintre târfe. O apucase de gât şi o sugruma lent. Ea lupta din răsputeri, repezindu-se să-l zgârie cu unghiile, însă degetele ei nu-i puteau atinge faţa, iar strânsoarea docherului se mărea implacabil. Cei din jur priveau spectacolul cu un interes vag. Era o întâmplare frecventă pe aici şi nu aveau nicio intenţie să se bage. În acest loc, moartea îţi putea fi servită la fel de firesc ca o bere.

Omenirea şi suferinţele ei făceau parte din cotidian. Sebastien privi întregul spectacol.

— Merg să mai iau de băut.

Se clătină peste bar. Zbaterile de agonie ale fetei stârniră ceva mai mult interes în rândurile clientelei când îşi dădură seama că docherul o va ucide prin sugrumare. Sebastien văzu că era Clarita, tânăra prostituată care stătuse cu el la masă cu câteva ore mai înainte. Îşi întoarse capul spre Juan. Mafiotul era împrăştiat pe masă, cu capul pe tăblia de lemn. Dădu din umeri. Privi încă o dată spre faţa victimei, albul ochilor arătându-se nefiresc, iar chipul devenind de un violet închis. Ar fi putut fi Tanya, la cabană. Dar nu era ea şi nu era treaba lui. Aşa mergeau lucrurile. Nu te băga în treburile altora şi nu fi surprins când nu te ajută nimeni.

— O sticlă de bere.

Barmanul îl servi. Era prea uşoară.

— Nu, să fie una de whisky.

Îi fu întinsă. Începu să se întoarcă. Brusc, o răsturnă, astfel ca gâtul să-i fie în palmă. Ridicându-se pe vârfurile picioarelor, pentru ca lovitura să aibă mai multă forţă, o sparse de ceafa docherului. Un muget de încântare se ridică din mulţime la vederea acestei evoluţii neaşteptate. Docherul căzu la podea ca un bolovan, cu căpăţâna acoperită de sânge, whisky şi fragmente de sticlă. Moartea se duse prin alte părţi. După o scurtă întrerupere, discuţiile celor din jur porniră din nou, docherul fiind uitat printr-o pierdere colectivă a memoriei. Sebastien păşi pe deasupra trupului şi comandă încă o sticlă de whisky. În acest timp Clarita se uita la el, cu mâna la gât, icnind şi tuşind, încercând să-şi recapete respiraţia. Îi salvase viaţa. O ignoră şi o luă clătinându-se înapoi spre masă, reuşind să ajungă până acolo. Între timp, gorilele îl târâră afară pe docher, azvârlindu-l printre gunoaie.

— De ce-ai făcut asta? Întrebă Juan, rostind cuvintele cu mare dificultate.

— Îmi stătea în cale.

Juan dădu din cap cu un aer cunoscător. Putea accepta. Era un motiv rezonabil. El ucidea un om pentru mult mai puţin.

În sâmbăta următoare, Juan se întâlni cu Sebastien pe aeroportul din Bogota. Apărând pe după barierele de la vamă, Juan îi îmbrânci pe oameni într-o parte şi-n alta şi-l trase pe Sebastien la el, sărutându-l pe ambii obraji.

— Ştiam eu c-ai să vii, *amigo.* Ţi-am pregătit nişte distracţii!

Plecară cu maşina de la aeroport, intrând în Bogota, rulând pe străzi lăturalnice spre centrul uriaşei conurbaţii. Sebastien remarcă absenţa traficului auto. Motivul era unul simplu. Militarii, gherilele urbane şi narcotraficanţii transformaseră Bogota în cel mai ucigător oraş din lume. Sebastien îi pomeni de asta lui Juan, care scuipă pe geam.

— N-au coaie. Sunt nişte poponari nenorociţi, laşi. De-asta se ascund oamenii prin casele lor.

Pufăind din havana lui scurtă, îşi expuse filozofia de viaţă în timp ce maşina gonea fără nicio problemă pe alei. Violenţa te făcea respectat. Era un articol care putea fi cumpărat şi vândut. Moralitatea nu. Moralitatea nu aducea bani. De aceea nu valora nimic. Aşadar, cu cât erai mai violent, cu atât deveneai mai bogat şi mai respectat. Era atât de evident, *hombre.* Chiar şi un idiot înţelegea, iar pe Juan îl surprindea că nu existau mai mulţi oameni aşa ca el. Trebuie că erau proşti grămadă. Sebastien dădu din cap. Era adevărat, moralitatea era o pavăză slabă.

După multe viraje şi ocolişuri pe stradă şi după ce aproape că trecuseră peste o bătrână, maşina ajunse la cel mai bun hotel din oraş. Juan dădu năvală pe uşi, precum Freddie Mercury făcându-şi loc printr-un bazar bisericesc.

— *Cbicas, chicas,* a venit vremea să chefuim.

Intraseră în ceea ce părea, mai degrabă, un bordello de înaltă clasă decât un hotel, pentru că era ornat cu o

opulenţă atât de excesivă, încât era vulgară. Oglinzi uriaşe, aurite, mese din cea mai fină marmură italiană, candelabre de cristal, tablouri spaniole pe teme religioase, copii după mozaicurile romane erotice, cu toate amestecate într-o pastişă donquijotescă. Era ca şi cum o pictoriţă religioasă dusă cu pluta ar fi copulat cu un vânzător de maşini schizofrenic.

Juan îl apucă pe Sebastien de braţ şi-l conduse prin mulţime. Restaurantul de la parter era ticsit cu persoane de ambele sexe, ţopăind în diverse stadii de beţie, în timp ce se afişau în costume de petrecere de pe vremea conchistadorilor. Sosirea lui fu salutată cu urlete răguşite de încântare. Făcu turul petrecerii sărutând şi simţind orice parte a anatomiei îi era oferită, în timp ce-l prezenta pe Sebastien celorlalţi invitaţi şi priza mari cantităţi de cocaină. Comentariile sale *sotto voce* către Sebastien reflectau adevăratele sale sentimente.

— Vino să ţi-l prezint pe Don Manuel*. Unul dintre cei mai mari traficanţi din oraş. Bogat, prost şi un ticălos desăvârşit şi afurisit.*

— Să te prezint încântătoarei Donna Carla Lopez. *O târfă de cea mai joasă speţă. Ar înspăimânta şi un catâr. Nici măcar să n-o atingi.*

— Vino să-l saluţi pe cel mai vechi şi bun prieten al meu, Señor Santiago Ceballos. *Ticălosul îmi datorează douăzeci de mii de dolari. Dacă nu-mi plăteşte până luni, am să le tai beregata copiilor lui.*

Era o noapte de neuitat. La semnalul dat de un clopot, toţi cei care nu erau cu totul praf, coborâră în sala de dineuri. Acolo, fete frumoase de la servire le prezentară toate formele de delicatese culinare imaginabile, dându-şi jos un articol din îmbrăcămintea lor şi aşa sumară ori de câte ori serveau ceva. Majoritatea invitaţilor făcură la fel şi se declanşă orgia. Avea toate caracteristicile unei bacanale romane, cu deosebirea că participanţii erau dintr-un mediu mai internaţional, iar limbile de ciocârlie fuseseră înlocuite

cu mormane dintr-o substanţă albă.

Juan observă că atenţia lui Sebastien era fixată asupra uneia dintre chelneriţele nubile care-şi ungea cu frişcă sfârcurile trandafirii.

— Mai abţine-te, făcu el, râzând pe înfundate. Au să aducă eleve de la şcolile de pe la ţară.

În cele din urmă, în primele ore ale dimineţii, Sebastien îl lăsă pe Juan culcat pe o masă şi-şi croi drum spre camera lui, trecând peste trupuri inerte şi răsucite. Era un apartament împărătesc, cu un pat cu baldachin. Înăuntru, aşteptându-l pe el, se afla o indiancă tânără, goală şi foarte speriată.

— Îţi plac aceşti oameni?

Ea-i aruncă lui Sebastien o privire îngrozită şi scuturâ din cap. Palmele-i acopereau virginitatea.

— Nici mie, spuse el. Îmbracă-te.

Sebastien se întinse lângă ea, după ce fata adormi, gândindu-se la următoarea mutare. Juan începea să-l enerveze puţin.

Unul dintre cei cărora le fusese prezentat Sebastien la petrecere era Señor González. Un bărbat afabil, de vreo cincizeci de ani, bine conservat, bonom şi care părea cultivat. La un moment dat în timpul petrecerii, îi invitase pe Sebastien şi Juan să-i viziteze hacienda în ziua următoare. De-abia spre sfârşitul dimineţii reuşi Juan să se trezească din somnul lui provocat de droguri şi să plece, în cele din urmă, din oraş. Sebastien conducea.

Pe când părăseau mohorâtele străduţe laterale, aglomeraţia urbană făcu dintr-odată loc unui peisaj de ţară proaspăt, cu terenuri cultivate. Era cald şi cerul senin. Ca în Panama, deşi nu chiar cu o asemenea umiditate. Sebastien se simţea mulţumit în sinea lui, ca oricine altcineva care are o misiune în viaţă şi acţionează pentru a o îndeplini. Se uită în spatele jeepului.

— Hei, Juan, sunt ceva probleme cu gherilele pe

drumul ăsta?

Personajul lăbărţat în spate mormăi pe sub sombrero.

— Nicio problemă. Señor González are grijă de ei.

O oră mai târziu ieşiră de pe autostradă. Câţiva kilometri mai încolo, drumul lateral se îngustă într-un drumeag de tractoare, care ducea într-o plantaţie de arbori de cafea. La capătul ei, în depărtare, se afla o casă magnifică, aidoma unui castel franţuzesc, albeaţa ei strălucind pe fondul munţilor din spate. Străbătură cărăruia, priviţi de călăreţii de pe câmp, care se opreau să se holbeze.

— Ăsta-i locul?

— Mda.

Juan îşi înălţă capul buimăcit.

— Da, ăsta-i.

După ce-au fost percheziţionaţi de gărzile de la intrarea în *château,* trecură printr-o sală mare şi apoi într-o prelungire a grădinii din spate. Clădirea şi ornamentaţiile ei erau de un bun-gust surprinzător, remarcă Sebastien. Se întrebă cine fusese arhitectul. Señor González se afla lângă o piscină uriaşă împreună cu copiii lui mici, care făceau gălăgie şi se bălăceau în apă. Îi salută dând uşor din cap şi se tolăni la loc pe şezlong, lăsându-l pe Sebastien să înoate împreună cu copiii săi şi soţia lui cu părul ca pana corbului. Juan dispăru imediat în barul din casă pentru a-şi reface capacităţile intelectuale.

Soarele sclipea pe apă. Sebastien sorbi din vin şi privi un nor singuratic târându-se pe cer. După ce trecu un răstimp considerabil, González dădu semn de viaţă.

— Vrei să vezi ranch-ul?

Fură aduşi cai pentru González şi Sebastien, care încălecară. González îşi prezentă proprietatea mândru, ca un om de afaceri de vârstă mijlocie care se descurcase bine şi se retrăsese devreme ca să se bucure în continuare de viaţă. Spre deosebire de Juan, era îmbrăcat elegant şi cunoştea valoarea banilor. Sebastien era impresionat.

Gonzalez învăţase repede. Tatuajele de pe mâini erau mai dificil de înlăturat. Pentru că, spre deosebire de alte atribute ale sale, acestea pătrundeau în grosimea pielii.

— Vezi terenul de colo? Lângă munţi. Este tot al meu. Tatăl meu avea o mică proprietate aici şi eu am extins-o. Ale mele sunt şi plantaţiile de cafea şi o mulţime de proprietăţi în Palmira.

Gonzalez scoase un trabuc şi începu să fumeze, lăsându-şi calul să meargă în voie.

— Juan zicea că lucrezi la bancă. E o profesiune bună!

— Da, lucrez pentru US Bank.

— Da? Făcu Gonzalez deloc impresionat. Ei bine, eu am fost băgat în afaceri întreaga mea viaţă. La fel ca tata. Am primit ferma asta; împreună cu asociaţii mei, mă mai ocup şi cu o mulţime de afaceri de import-export. Zahăr, piese de schimb, hârtie şi alte astfel de lucruri. De obicei, afacerile sunt profitabile, dar, la fel ca toată lumea, avem şi noi ani buni şi ani proşti.

Îşi dirija calul pe o cărăruie îngustă, croindu-şi drum printre cactuşi.

— Ne-am gândit la extindere, poate în SUA sau Europa. Căutăm un bancher bun. Juan zice că eşti de încredere.

Sebastien păru neinteresat.

— Sunt convins că US Bank va fi încântată să vă împrumute bani, dacă puteţi garanta împrumutul.

Señor González mormăi şi se afundară şi mai mult pe plantaţie.

— Nu ne interesează împrumuturile. Vrem să scoatem bani din ţară, pentru a-i investi în alte părţi. Dar ştii cum este. Există probleme de schimb valutar, vameşi băgăcioşi, oficiali de-ai guvernului. Ţara asta se duce de râpă. Nu vor altceva decât să ne jefuiască pe îndelete. Aproape că nici nu merită să faci ceva aici. Ceea ce vreau eu este confidenţialitate. Cineva care să ne ajute fără să pună prea multe întrebări.

Sebastien păru că ia seama, luptându-se cu conştiinţa sa de bancher respectabil.

— Păi, s-ar putea să vă ajut cu conturile cu parolă. Dar trebuie spus că lucrăm numai cu sume mari, iar costurile sunt ridicate.

— Da, făcu González şi scuipă în drum. Băncile astea te jecmănesc întotdeauna.

Îşi aduse calul aproape de Sebastien şi-l atinse prietenos pe braţ.

— Ştiu de problema ta. E la fel ca la toată lumea. Prea multe dorinţe şi nu destui bani.

Râse cu poftă.

— Şi eu sunt la fel. Poate că ne ajutăm reciproc.

Sebastien privi cum răul i se lăfăia în ochi ca o flacără strălucitoare, licărind pe suprafaţa unei pete de petrol. Rânji.

— Nu vă temeţi, Señor González, rosti el cu sinceritatea unui agent imobiliar care-şi vinde propria casă. Am să tratez banii dumneavoastră ca pe ai mei.

— Ăăă... mda, zise González după un moment, mângâindu-şi calul. Cred că ne-am înţeles. Atunci, ce să facem, eu şi asociaţii mei, ca să transferăm nişte bani în mod regulat?

— Deschideţi un cont cu parolă în Panama. Tot ce am eu nevoie este o semnătură pe nişte formulare. Când doriţi să transferaţi banii în SUA sau Europa, trimiteţi băncii o scrisoare tip cu instrucţiunile. În afară de directorul băncii, adjunctul său şi eu, nimeni altcineva nu va şti cui aparţin banii.

— Mda. Or să vrea să ştie cine sunt eu?

— Bineînţeles. Iar unul dintre ei va veni până aici pentru a vă examina afacerea. Nu ar trebui să existe niciun fel de probleme. Dumneavoastră şi cu mine putem aranja asta.

— Nu vreau niciun fel de dificultăţi.

— Trebuie să deschidem un cont pentru

dumneavoastră şi în Elveţia, continuă Sebastien zâmbind. Tot cu parolă. Acest lucru va fi uşor, din moment ce US Bank va garanta pentru dumneavoastră în faţa băncii elveţiene pe baza contului pe care îl aveţi la ei.

González inspectă arborii de cafea.

— Şi cât vrei comision?

— O sută de mii de dolari. Banii jos. Şi câte cincizeci de mii de fiecare dată când transferaţi bani.

— Prea mult! Exclamă González dezgustat.

— Acesta-i preţul meu. Eu trebuie să-mi asum riscuri mai mari decât dumneavoastră, Señor González, şi trebuie să am încredere în dumneavoastră. Desigur, dacă nu vă puteţi permite...

González îşi înfipse pintenii în burta calului.

— Nu, mârâi el, în timp ce masca lui prietenoasă îi cădea de pe faţă. Vom plăti, dar nu vreau probleme. M-ai înţeles?

— Perfect.

Călăriră înapoi la *cbâteau* şi ocoliră spre piscină. González arătă spre fata cu care se jucase Sebastien mai înainte, în bazin.

— Ce crezi de ea?

— Aveţi o soţie minunată.

Señor González îşi dădu capul pe spate şi slobozi un hohot tunător, lumina dansând pe dinţii lui îmbrăcaţi în aur.

— Nu-i nevastă-mea. E chelneriţa la care te-a văzut Juan că te holbai azi noapte. Să ai o seară plăcută, prietene. Vino înapoi la mine săptămâna viitoare, cu formularele. Şi - îl privi cu atenţie pe Sebastien - un sfat bun: să nu mă dezamăgeşti niciodată.

González îi urmări cu privirea pe Sebastien şi pe Juan cum plecau cu jeepul, împreună cu chelneriţa. Un escroc de duzină, se gândi el.

La apusul soarelui, Juan se întoarse la Cali. O lăsară pe fată la hotel. Se uită la Sebastien.

— E ceva ce Señor González vrea să mă ajuţi să fac, zise el.

Merseră cu maşina până într-o parcare care dădea într-un drum secundar. Era aproape pustie şi Juan viră spre un loc gol. Îi spuse lui Sebastien să se aşeze la volan, iar el sări din jeep, cu obişnuita lui havană între buze.

— Mă întorc în câteva minute. Vreau să stai aici şi să fii atent după un scuter.

Sebastien aşteptă, cu ochii aţintiţi spre şosea, care nu se afla la mai mult de douăzeci de metri distanţă. Erau puţini trecători şi se lăsa înserarea.

Destul de repede apăru un scuter. Doi inşi erau călare pe el, unul conducea, iar celălalt era pe locul din spate. Rula încet, înaintând de-a lungul drumului. Apoi acceleră uşor. Părea să urmărească un bărbat care se grăbea pe trotuar, nerăbdător să ajungă acasă. După stilul în care era îmbrăcat şi haina lui uşor ponosită, Sebastien îl luă drept funcţionar de birou, poate angajat al unei bănci sau agent de asigurări. Unul dintre oamenii care trec neauziţi prin viaţă, cu o soţie şi doi copii. Un om care încearcă să ducă o viaţă respectabilă în circumstanţe dificile, un om bun într-o lume ticăloasă.

Când trecătorul traversă câmpul vizual al lui Sebastien, la nici cincisprezece metri distanţă de el, scuterul începu să accelereze rapid, iar cel de pe locul din spate extrase din haina sa un obiect tubular. Îngheţat brusc, Sebastien începu să-şi dea seama ce avea să se întâmple. Deschise uşa maşinii şi ieşi să strige un avertisment. Însă era prea târziu. Trecătorul auzi zgomotul de motor foarte aproape de el şi se întoarse. În timp ce făcea asta, Juan coborî ţeava puştii spre el şi-i descărcă în piept ambele încărcături. Scuterul părăsi drumul şi acceleră pe trotuar, trecând la câţiva centimetri de trupul care se mai zbătea. Ambală cu toată viteza spre Sebastien şi opri. Juan şi însoţitorul său coborâră calmi. Abandonară scuterul lângă un gard şi se întoarseră la maşină.

— S-o ştergem de aici, zise Juan, începând să chicotească.

— De ce ai făcut asta? Întrebă Sebastien, mijindu-şi ochii.

Juan privi spre el şi-l împunse în piept cu degetul. Glasul lui era jos şi ameninţător.

— Este o lecţie, Sebastien. Special pentru tine. Señor González a vrut să-ţi arate ce se întâmplă cu cei care-i fac probleme. Nu există o a doua şansă. Să nu uiţi.

— Ce-a făcut bărbatul acela?

— Ăla? Făcu Juan, care deja uitase incidentul.

Îşi lăsă capul într-o parte şi-şi scoase o nouă havană.

— Păi, nimic. Era acolo.

Doug Sullivan, managerul de la US Bank, era încântat că urma să fie deschis încă un cont cu parolă, şi încă de un important om de afaceri columbian. Sebastien se descurcase bine. Totuşi, trebuiau să se asigure că nu era vorba despre bani proveniţi din droguri. Până una-alta, Ted Baxter se refăcuse după atacul din stradă şi ieşise din spital. Dar, chiar mai important, terminase un curs al Asociaţiei Alcoolicilor Anonimi. Aşa că directorul îi trimise împreună cu Sebastien în Columbia pentru semnarea documentelor necesare. Sebastien îi relată lui Juan de aranjamentele sale şi ce voia ca ei să facă.

— Nu-ţi face griji, răspunse Juan şi râse încântat. O să-l cocoţăm pe Ted în al zecelea cer. Va fi un spectacol.

În momentul când Ted ajunse în Caii, fu acoperit cu băutură. Era adevărat, îl văzu pe Gonzalez semnând formularele pentru deschiderea contului. Era adevărat şi că primi extrasul de cont al companiilor controlate de Gonzalez şi de partenerii săi şi că era mulţumit. Nici n-avea cum să fie altfel, din moment ce contabilul lui Gonzalez fusese mai creativ decât Walt Disney, după o doză de LSD. Totuşi, nu se putea spune că vizitase personal firmele. După o noapte cruntă de beţivăneală şi după farmecele a

nu una, ci două fete atractive, care-i treziseră la viaţă toţi muşchii şi încheieturile, nu mai era în stare, dimineaţă, să se ducă nici până la duş, darămite să meargă să inspecteze firmele. Ceea ce era cum nu se putea mai bine, pentru că nici nu existaseră vreodată. Prevăzător, Gonzalez îi oferi fotografii ale sediilor. Imaginile cu destrăbălările sexuale ale lui Ted fură puse deoparte de Gonzalez, cu gândul la vreo utilizare viitoare. Era uluitor de ce erau în stare bancherii, se gândi el. Îi creditase cu mai puţin decât meritau. Ce mai portofoliu.

Mai era o chestiune pe care Ted nu reuşise s-o verifice, şi asta l-ar fi tulburat îngrozitor dacă ar fi făcut-o, la fel pe Gonzalez. S-a întâmplat în timpul zborului de întoarcere în Panama.

— Mă întorc într-un minut, spuse Ted şi o luă împleticindu-se spre coada avionului şi întrebându-se dacă-l turtise tequila ori femeile.

— OK, încuviinţă Sebastien.

În vreme ce Ted medita în toaleta avionului asupra unei posibile combustii spontane a tractului său digestiv, Sebastien îi deschise servieta. În câteva secunde, substitui formularele semnate de González cu altele identice, în care Sebastien îi falsificase acestuia semnătura.

— Acum e mai bine, zise Ted, când se întoarse la locul său. Afurisita aia de mâncare grasă m-a nenorocit.

— Şi pe mine, făcu Sebastien.

Îşi închipui că Ted va fi vedeta următoarei întâlniri a Alcoolicilor Anonimi. Va avea de dat o mulţime de explicaţii. Avionul se pregăti de aterizare.

— Oh, da, continuă Ted, răsucind nervos firele mustăcioarei sale. Încă un lucru, un mărunţiş. Nu cred că trebuie să-l plictisim pe director cu toate detaliile deplasării noastre de afaceri. Să ne rezumăm doar la lucrurile importante, ei? E un om foarte ocupat.

Sebastien privi spre el.

— Nu-ţi fie teamă, Ted. Dacă s-ar afla ceva, am fi

morţi amândoi.

— Ăăă, chiar aşa.

US Bank deschise un cont cu parolă pentru Señor González, cu o investiţie iniţială de cinci milioane de dolari. De asemenea, mai deschise un cont cu parolă pentru el la elitista Banque Lex din Geneva. Din moment ce cererea provenea de la filiala din Panama a unei binecunoscute bănci americane, Banque Lex nu ceru şi o verificare independentă a lui González. Sebastien le trimise prin fax formularul completat pentru contul cu parolă din Panama, cu propria sa măsluire a semnăturii lui Gonzalez.

Pe la sfârşitul lui iulie, contul din Panama conţinea peste zece milioane de dolari, din care Gonzalez ceru ca jumătate să fie transferate în Elveţia. Sebastien primi instrucţiunile de transfer de la Gonzalez, un formular bancar standard, semnat de traficantul de droguri. Se descotorosi de el şi pregăti o scrisoare identică de instrucţiuni, falsificând semnătura lui Gonzalez. Pe aceasta i-o prezentă lui Ted care, împreună cu directorul, compară semnătura cu cea de pe formularul original de deschidere a contului. Cum Sebastien le falsificase pe ambele, corespunse. Banii fură transferaţi, iar Gonzalez primi o notiţă de confirmare. Drept rezultat, toată lumea fu mulţumită, inclusiv Ted.

— Cred că începi să te obişnuieşti, zise el în timp ce calcula comisionul pe care Gonzalez îl va plăti băncii.

— Da, cred că da, răspunse Sebastien, gândindu-se la comisionul său personal de la Gonzalez, pe care-l va folosi să-şi plătească datoria către Juan. E o lume veche şi hazoasă, nu? Să muţi banii oamenilor dintr-un buzunar în altul şi să fii plătit pentru asta. E ridicol.

— Tu chiar crezi că o să scăpăm teferi din asta? Întrebă Tanya.

Stăteau la plajă pe nisipul alb, imaculat, privind cum valurile alunecau spre mal.

— Nu văd de ce n-am scăpa, iar dacă ceva nu merge, nu vor bănui niciodată că eşti şi tu implicată. Eu am să fiu cel care o va lua pe cocoaşă.

— Am să te vizitez la închisoare.

Îl sărută pe umăr. Nu se mai întâlniseră de ceva timp, aşa că se hotărâseră să se vadă aici, pe această plajă pustie a unei insule din largul coastelor Panama, să se relaxeze şi să schimbe idei fără a fi văzuţi. Îi fusese foarte dor de el în aceste câteva săptămâni, cât fusese plecat să aburească un traficant de droguri. Mai mult decât ar fi crezut. Pisica ei, Gemma, nu-i era o companie suficientă. Se întoarse pe partea cealaltă, pentru a-şi bronza bine şi fesele. Voia să facă dragoste încă o dată. Începuse să devină dependentă de partidele de sex pe plajă.

— Te-ai gândit cum o să facem să plecăm de aici după ce le-am tras clapa? Întrebă Sebastien, sorbind din bere.

N-ar fi vrut să mai fie pe aici când Gonzalez ar fi descoperit că „împrumutaseră” pentru totdeauna o parte din banii lui. Nu-i povestise Tanyei toate detaliile excursiei la Caii, pentru că nu voia s-o alarmeze. Oricum, ştia că traficantul nu era un om iertător. Însă tot trebuia s-o ierte pe maică-sa că-l născuse.

— Da. Calea cea mai rapidă de ieşire este cu avionul. Aşa că, pentru a nu atrage prea multă atenţie asupra noastră, ar trebui să mergem cu maşina până la capătul celălalt al Canalului, la Colon, şi să luăm un avion particular spre Miami. Am şi aranjat zborurile, zise ea şi chicoti. Ţi-am rezervat locul pe numele „domnul Maşter”.

Sebastien râse şi-i dădu o bere.

— Bine. Data-ţintă este prin octombrie. Asta ne oferă trei luni. Aşa că ar trebui să stăm liniştiţi şi să ne relaxăm.

— Şi ce facem cu ceilalţi? Trebuie să mai ţinem cont de Ivan şi de Andrew. Crezi că ne-au localizat?

— Nu. Lasă grijile. Ne ocupăm şi de ei în curând. În primul rând însă, trebuie să terminăm treburile pe aici şi să

facem şi banii.

— E corect să-i luăm de la Gonzalez? Încep să-mi fac probleme din cauza asta.

— Ce, pentru că iei banii unui traficant de droguri?

Sebastian se ridică în capul oaselor.

— Vino-ţi în fire, de ce nu, Tanya? El îi foloseşte doar ca să cumpere şi mai multe droguri. Nu am niciun fel de mustrări de conştiinţă, te asigur. Gonzalez va primi ceea ce merită. Doar gândeşte-te la câte vieţi distruge ca să-şi facă suma.

Se lăsă tăcerea. Sebastien se încruntă. Tanya nu fusese tocmai în toanele ei în ultima vreme. Mult mai retrasă. Mai distantă faţă de el. Cărările lor începeau să se despartă. Era ca şi cum i s-ar fi întâmplat ceva în acea noapte, la cabană. Fusese totuşi violată? Sau se pregătea să se despartă de el? Se gândi ce caracteristică tristă avea omenirea, pentru că nu te puteai încrede cu adevărat în nimeni. Nici măcar în cei mai apropiaţi.

— Crezi că Andrew şi Ivan fac ceva similar ca să pună mâna pe bani?

— Probabil, zise el, apoi continuă pe un ton întrebător. E ceva ce ştii despre ei şi mie nu mi-ai spus? Aminteşte-ţi că am promis că vom lucra împreună.

Tanya ezită. Era momentul hotărâtor. Va concura împotriva lui pentru locul Maestrului sau nu? În contul lui Gonzalez nu vor exista destui bani pentru amândoi. Aşadar, ce-ar trebui să facă? Ştia că, în pofida defectelor lui, tot îl iubea foarte mult. De ce? O făcea fericită, îi făcea viaţa distractivă, avea stil şi subtilitate, pur şi simplu asta era. Se lăsă din nou în nisip şi privi în sus, spre cer. Asta era problema. Ştia că el dorea cu disperare să fie Maestru şi, dacă se ajungea acolo, va concura împotriva ei fără niciun fel de problemă. Credea că ea ar învinge într-o asemenea competiţie, însă mai era ceva. Îl iubea, iar atunci când iubeşti pe cineva, uneori, laşi deoparte năzuinţele personale care te-au captivat atât de mult înainte. Ajunse la

un moment de răscruce. Ei? Tanya hotărî că-l va ajuta pe Sebastien să devină Maestru. După ce-şi va atinge acest obiectiv, o va iubi şi mai mult.

— Sebastien...

Totuşi, o voce lăuntrică îi zise să nu-i dezvăluie încă totul. În niciun caz relaţia ei trecută cu Rex. N-ar înţelege.

— Sebastien, vreau să-ţi spun ceva. Am făcut nişte cercetări despre Andrew prin bazele de date computerizate.

— Oho. Şi peste ce ai dat? Întrebă în timp ce începu să caute prin coşul cu mâncare.

Tanya îi povesti că aflase despre Andew că fusese în armată şi că, în afară de faptul că fusese consultant ONU, monitorizase, pentru Colegiu, organizaţiile militare şi teroriste din întreaga lume. Ceea ce însemna că putea fi o persoană foarte periculoasă, cineva care ar fi avut puţine scrupule în a-l omorî pe Rex, dacă ar fi fost necesar. De asemenea, Andrew mai putea fi capabil să pătrundă foarte uşor în cabană, în acea noapte în Elveţia.

Sebastien ascultă totul pe îndelete. Apoi chicoti.

— Aşadar, până la urmă te-ai decis să ai încredere în mine. Aşteptam acest vot de încredere. Este clar că te-ai hotărât că nu eu l-am ucis pe Rex. Noroc!

Dădu pe gât încă o bere şi-şi puse mâinile după cap.

— Sunt de acord cu tine referitor la Andrew, de-asta mă ţin cât mai departe de el, ceea ce am făcut întotdeauna. Încearcă să vezi ce afli despre Ivan, zise, apoi continuă cu o voce neutră: M-ai verificat şi pe mine, la fel ca pe ceilalţi?

Tanya se uită la el, cu ochii fixaţi hotărât într-ai lui.

— Nu. Nu este nevoie. Te iubesc şi am încredere în tine.

— La fel, spuse Sebastien, cu toate că n-o crezuse. Păi, din moment ce ai fost sinceră cu mine, am de gând să-ţi destăinui secretul cutiei chinezeşti.

O sărută apăsat pe buze şi se aşeză la loc, pe nisip, să privească valurile spărgându-se de ţărm, cerul limpede, albastru, soarele strălucitor. Nu poţi să ai mai mult de-atât,

se gândi el. Erau aproape ca în Paradis. Locul Maestrului va fi cireaşa de pe tort.

— Tanya, eu cred, zise el încet, că întreaga poveste cu cutia chinezească a fost doar ca să ne avertizeze că aparenţele sunt înşelătoare. Acesta în care ne-am implicat nu-i un joc obişnuit. Este o competiţie. Iar orice competiţie este o formă de război. Maestrul nu s-a referit întâmplător la cutia chinezească. Încerca să ne transmită ceva şi sunt sigur că ştiu ce-a fost.

— Şi ce-a fost?

— Că acesta nu-i vreun soi de joc machiavelic al puterii, cu o tuşă filozofică, în care scopul final justifică mijloacele. Este ceva mult mai simplu. Este un război şi nu poate fi decât un singur învingător. Nu contează cum tu sau eu, sau chiar Maestrul intră în război. Am ajuns aici şi trebuie să facem tot ce este posibil să învingem. În acest joc nu există niciun fel de dimensiune morală, la fel ca în viaţă. În realitate, oamenii folosesc argumentele morale ca pe o tactică, pentru a le fi de ajutor la câştigarea războiului. Dă bine să fii pios atunci când eşti Papa sau Maestrul, pentru că-i inhibă pe alţii de la a te ataca. Îi obligă pe eventualii adversari la mustrări de conştiinţă. Totuşi, cu toate că pretinzi că le ai, de fapt nu le ai! Este modul perfect de a-ţi slăbi duşmanul.

Tanya dădu din cap. Era pe jumătate de acord cu el. Viziunea ei asupra Colegiului suferise o reevaluare dramatică în ultimele câteva luni.

Sebastien continuă:

— Celălalt lucru interesant este că meşterul Chang, cel care a făcut cutia-enigmă, a trăit în timpul domniei împăratului Kangxi, probabil cel mai mare şi mai puternic împărat al Chinei. Am citit câte ceva despre el. Cine-a fost? Nu a fost chinez, ci un manciurian, care şi-a folosit inteligenţa sa înnăscută şi forţa militară ca să obţină tot ce şi-a dorit: controlul Chinei.

Şi ca să facă asta s-a folosit de un ghid, o cărticică de

tactici militare, care l-a ajutat să învingă.

— Arta războiului *de Sun Tzu.*

Sebastien râse fericit; ea-l lua întotdeauna prin surprindere.

— Da. De unde ai ştiut?

— Pentru că, Sebastien - Tanya îşi mângâie cu degetul părţile intime unii oameni sunt la fel de isteţi ca tine. Şi eu mi-am făcut temele la istoria Chinei.

— Păi, atunci, făcu el, îndepărtându-se şi ronţăind un măr, ştii ce-a spus Sun Tzu:

„Războiul este o chestiune de importanţă vitală pentru Stat; este domeniul vieţii şi al morţii, calea spre supravieţuire sau ruină. Este obligatoriu să fie studiat.”

Tanya dădu din cap.

— Dar a mai zis şi că „Toate războaiele se bazează pe înşelătorie”.

— Exact! Răspunse Sebastien. Ne aflăm în război, iar cutia chinezească este o înşelătorie, un truc foarte isteţ. Nici n-ar fi putut fi altfel. Cum să facă vreun om cea mai dificilă cutie-enigmă dintre toate? Este imposibil. În cutie nu se află nimic. Aceasta-i convingerea Maestrului şi sunt de acord cu el.

— Şi unde vrei să ajungi?

— La asta. Am tot meditat asupra Colegiului şi adevăratei sale naturi. El supravieţuieşte doar pentru că stârneşte ţări şi lideri politici unii împotriva altora. Astfel, îşi menţine puterea şi poziţia centrală şi o face asta cu o pricepere şi o viclenie desăvârşite.

Vocea lui Sebastien era pasionantă.

— Nu-ţi dai seama ce fac de sute de ani, Tanya? Colegiul ţine toate sforile şi le trage cu mare subtilitate pentru a dirija lucrurile aşa cum doreşte. Desigur, complexitatea sistemului global este atât de mare, încât nici chiar Colegiul nu poate controla sau manipula rezultatul fiecărui eveniment. Totuşi, le poate dirija în aşa fel încât Colegiul să-şi păstreze întotdeauna o poziţie privilegiată.

Este ca în vechile diagrame astrologice din cărţile medievale, marile cercuri concentrice ale cerului, pământului şi, pe plan terestru, personajul care stă în centru şi controlează totul. Este singurul mijloc de exercitare a puterii pe o perioadă foarte îndelungată, indiferent de schimbările care apar în sistemele economice şi politice ale unor ţări. Maestrul este, cu adevărat, un maestru al manipulării şi înşelăciunii.

— Şi?

— Şi el asta încearcă să ne înveţe. Nu-ţi dai seama? Suntem precum ucenicii vrăjitorului, exersând pentru a ne asuma puterea, văzând cum ar fi să stăm în centru şi să dirijăm totul. Şi suntem obligaţi să învăţăm sforăriile în modul dur. Cum să obţii ceea ce pare aproape imposibil, condus numai de isteţime.

— Dacă-i aşa, atunci de ce ne-a oferit Maestrul locul său? Făcu Tanya nedumerită. Dacă nu-i vorba decât despre putere, ar face orice să se menţină la putere.

— Exact, rosti Sebastien cu un aer triumfător. Nu ne-a oferit locul lui. Ne-a spus că Arbitrii controlează Jocul Puterii. Iar asta sunt sigur că înseamnă că Maestrul va face tot ce poate pentru a păstra puterea. N-a zis că va renunţa la funcţie.

Se opri. Apoi adăugă:

— Vezi tu, cred că există numai două lucruri esenţiale care menţin orice sistem şi-i permit să se adapteze şi să supravieţuiască. Iar asta se aplică oricărui sistem, fie el cosmic sau terestru.

— Şi care sunt acelea?

— Războiul şi Pacea. Războiul, pentru că dezbină şi obligă la schimbări. Pacea, pentru că uneşte. Şi pe aceste concepte simple s-au concentrat marii gânditori politici şi filozofii.

— Care dintre ele este mai solid?

Sebastien o sărută pe obraz.

— Şi tu, şi eu ştim în adâncul inimii noastre, altfel n-

am fi jucat jocul.

Azvârli mărul la o parte.

— Este războiul.

Şi pe Dumnezeu că-l va câştiga!

18.

Pentru că, deşi nu există niciun motiv ca bărbaţii să lupte, vor lupta de dragul ambiţiei; aşa-i de puternică influenţa exercitată de această ambiţie asupra inimii omului, încât nu-i părăseşte niciodată, indiferent cât de sus au ajuns.

Machiavelli, *Discursuri*

Iulie. Albania.

Albania era o ţară remarcabilă, cugetă Ivan în timp ce aştepta în clădirea aeroportului din Tirana. Cea mai săracă ţară din Europa, dar şi cea mai misterioasă. Un tărâm muntos la ţărmul Adriaticii, mărginit de Grecia pe de-o parte şi de fosta Iugoslavie de cealaltă, cu o populaţie de numai patru milioane, era o ţară cu o istorie zbuciumată. De secole, poporul ei de origine iliră a zăcut sub ocupaţia Imperiului Otoman şi de-abia în 1912 Albania a devenit stat independent. În cel de-al Doilea Război Mondial, ţara a fost invadată de italieni şi, mai târziu, de nazişti. După război, puterea a fost preluată de comunişti şi de dictatorul local, Enver Hodja. Nu-i o istorie prea fericită, se gândi Ivan. Era ca o succesiune de condamnări la închisoare.

— Taxi?

Îl respinse pe şofer cu o mişcare a mâinii. Aştepta pe altcineva. Enver Hodja fusese o figură interesantă. Stăpânise patruzeci de ani Ţara Vulturilor, cu un pumn de oţel. Fusese un dictator de modă veche, un psihopat, nu cum sunt corciturile actuale, care controlau populaţia cu pâine şi circ, luând-o la fugă la primul semn de revoltă. Nu, el îşi băgase opozanţii în lagăre de concentrare, unde erai torturat, dacă aveai noroc, şi exterminat, dacă nu aveai. Evident, pusese la suflet sfatul lui Machiavelli, conform căruia dacă voiai să controlezi statul cu o mână de fier, trebuia să distrugi familia celui de dinaintea ta. Singura

problemă era că fusese mult prea entuziast şi distrusese aproape toate familiile, cu excepţia propriei familii, bineînţeles. Aveai nevoie şi de cineva care să-ţi gătească, o chestiune pe care marii teoreticieni politici o neglijau adesea. Aşa că, de la cel de-al Doilea Război Mondial şi până în momentul morţii sale, în 1985, Hodja exercitase asupra unei ţări de jucărie o dictatură de cea mai cumplită factură. Libertatea cuvântului a fost zdrobită fără milă, iar comunismul dur era la ordinea zilei. În afară de el şi de tovarăşii lui, care o duceau bine, albanezii nu aveau maşini, nici proprietăţi private, impozite, opoziţie politică, ipoteci, clase, delicte, bănci, călătorii în străinătate şi, de fapt, nu aveau aproape nimic. Ţara Vulturilor devenise ţara nihilistului, un experiment interesant în ceea ce priveşte ingineria socială negativă. Totuşi, în alifia preparată de Hodja era o musculiţă, pe care nu o băgase de seamă. Ţara nu avea nici viitor.

— Domnul Ivan Rădici?

Dădu din cap spre soldat şi-l urmă afară din aeroport. Biata Albanie. Fusese, timp de patruzeci de ani, cel mai mare lagăr de concentrare din lume, cu excepţia Coreei de Nord. După ce murise Hodja şi se prăbuşise imperiul sovietic, tot aşa păţise şi Albania. Prin anii '90 fusese declarată ţară democratică. Asta nu era decât o ficţiune politicoasă. În realitate, mai ales după războiul din Kosovo, era controlată de armată, de serviciile secrete şi de o varietate de facţiuni locale. Ivan ştia totul despre asta în urma investigaţiilor sale amănunţite; şi multe altele în afară de asta.

— Domnul Ivan Rădici?

Îl examină pe bărbatul de lângă maşina oficială. De înălţime medie, păr negru şi ten tuciuriu, avea o faţă ciupită de vărsat şi riduri în jurul ochilor. Un chip mai degrabă crud, aprecie.

— Numele meu este Lef.

— Ivan.

— Intraţi. Nu-i nevoie să treceţi cu bagajele prin vamă. Sunteţi oaspetele generalului Durres.

Dădură mâna şi Ivan intră în vehicul. În timp ce făcea asta, aruncă o privire pe epoleţii însoţitorului său. Cele patru stele roşii indicau că avea gradul de maior. Oricum, nu era vorba doar despre un grad din armată. El aparţinea serviciilor secrete albaneze, Ivan era destul de sigur. Unii dintre băieţii lui Durres. Un început bun. Era bine să fii în aceeaşi echipă, chiar dacă aparţinea unei alte ţări. Maşina se smuci din loc.

— Fumaţi?

— Nu.

Goneau prin zona rurală. Era o zi fierbinte de vară, iar Ivan se simţea moleşit. Călătoria din capitală până în Saranda, în sudul Albaniei, trebuia să dureze cam patru ore. Se lăsă pe spetează, relaxat. Pe dinaintea lui, pe drumul prost, frumuseţea uluitoare a ţării se derula în viteză. Livezi de măslini, cuibărite la poalele unor versanţi muntoşi ascuţiţi, castani, lanuri de floarea-soarelui şi, din când în când, priveliştea albastrului magnific al Adriaticii. Pe câmp vedea bărbaţi şi femei adunând recolta, în timp ce căruţele trase de măgari sau bivoli aşteptau răbdătoare. Secolul al douăzecilea şi, într-o măsură mult mai mică, al douăzeci şi unulea nu prea se făceau simţite în Albania. Avioane deloc, foarte puţine maşini, doar oameni care lucrau la câmp, oprindu-se la fiecare câteva minute să privească lumea din jur fără grabă, cu jind, parcă. Şi pretutindeni cazemate din beton. Deoarece una dintre multele obsesii ale lui Hodja era că va invada cineva Albania. Aşa că pusese să fie construite peste tot cazemate din beton, într-un număr mult mai mare decât întreaga populaţie a ţării. Un alt aspect al ţării de jucărie, cazematele ca nişte ciuperci.

— Generalul Durres vă invită la reşedinţa sa, glăsui Lef. V-am rezervat cameră la un hotel din Saranda. Este un orăşel pe coastă.

— Adevărat? Spuse Ivan cu naivitate.

— Da.

Începu să-i povestească despre peisajele din Albania şi despre istoria ţării. Ivan nici nu-l luă în seamă. Lef n-avea cum să ştie că fusese de nenumărate ori în Albania şi era la curent cu secretele sale urâte şi trecutul încărcat de suferinţe, cu tot ce puteau dezvălui dosarele serviciilor secrete americane şi britanice. De asemenea - şi astea erau informaţii mult mai interesante -, citise datele despre Albania aflate în computerul de la Colegiu, nu cu mult tip înainte să înceapă Jocul Puterii, în timp ce se pregătea pentru încă o deplasare secretă acolo, să actualizeze informaţiile. Totuşi, ignoranţa era o binecuvântare. Ivan se făcu comod. În căldura amiezii, alterând între lumină şi umbră, în timp ce străbăteau şoseaua străjuită de copaci, moleşeala îl cotropi. Din când în când, trezit din picoteală, vedea clădirile vreunei ferme sau o turmă de capre mânate la marginea drumului. Maestrul şi jocul fură, pe moment, uitaţi în timp ce Ivan dormita leneş şi toropit.

Când se trezi, se gândea la douăzeci de milioane de dolari.

Saranda era un orăşel în cea mai sudică parte a Albaniei, chiar la frontiera cu Grecia. Din vremuri imemoriale era un loc căutat de cei care doreau o viaţă liniştită: valuri curate şi frumoase, un ţărm sălbatic, cu golfuri protejate, climat cald, mediteraneean. Atât grecii, cât şi romanii căutaseră refugiu şi tihnă în acele locuri idilice. În decursul secolelor se schimbaseră foarte puţine. Cu toate că războaiele au devastat Europa, pe măsură ce naţiuni şi popoare s-au ridicat şi au pierit, Saranda şi serenitatea ei naturală au rămas aproape neatinse.

După o partidă de înot, Ivan se aşeză pe veranda micului hotel. La nici cinci kilometri în larg se afla insula Corfu, grecească. În timpul regimului Hodja, mulţi albanezi încercaseră să scape traversând această strâmtoare

îngustă. Au fost mitraliaţi de ai lor, cu toate că de-abia mai reuşeau să înoate. Scrutând marea albastră şi limpede precum cristalul, toate i se păreau incredibile. O fâşie atât de îngustă de apă şi o diferenţă imensă în convingerile politice şi culturale.

Lef veni seara să-l ia. Arătă spre destinaţia lor. În jurul golfului Seranda şi până sus, pe vârful unei stânci, era o felie lată de pământ unde localnicii nu aveau acces, sub pretextul că era zonă militară interzisă, într-un fel, chiar era, pentru că în mijlocul unei livezi de măslini se afla o casă făloasă, în care locuia Durres.

În timp ce se deplasau cu maşina pe drumeagul şerpuitor, Lef se întoarse spre Ivan. Era vizibil tensionat.

— Poate că ar trebui să vă mai spun câte ceva despre general. Este un om important în ţara noastră, chiar dacă acum avem democraţie.

Ivan dădu din cap. Lef era mai mult decât parcimonios cu adevărul. Generalul Durres fusese un om foarte important în Albania cu mult timp înainte de venirea democraţiei. Actual şef al serviciului secret albanez, generalul avusese o funcţie similară şi în timpul epocii lui Hodja, pentru că generalul era unul dintre acei bărbaţi educaţi şi nemiloşi care supravieţuiesc indiferent de schimbările din atmosferă. Cunoştea toate secretele întunecate ale ţării sale, din moment ce el personal transportase şi îngropase multe dintre cadavre. Şi, la fel ca generalul Pinochet în Chile, oamenii ezitau în a se lua de un astfel de om, chiar dacă vântul îşi schimbase direcţia, pentru că experienţa de viaţă îi învăţase că vântul putea, cu uşurinţă, bate iar ca înainte, suflându-ţi în faţă.

Ajunseră la livada de măslini şi trecură de nişte porţi mari, din fier forjat, apoi pe o cale de acces foarte îngrijită, iar soarele strălucea printre plopii plantaţi de-o parte şi de alta a drumului. Cinci minute mai târziu, un conac li se înfăţişă privirii. Generalul ieşi să-l întâmpine pe Ivan. Coborî treptele, ignorându-i pe Lef şi pe cei doi soldaţi în poziţie de

drepţi, aşezaţi în faţa clădirii.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră să veniţi să vizitaţi un bătrân soldat, care o să vă plictisească spunându-vă poveştile lui de război.

Strânse cu forţă mâna lui Ivan. Avea o voce profundă şi sonoră, iar engleza lui era bună.

— Intraţi.

Durres îi făcu loc lui Ivan înaintea lui. Avea o figură ca de taur, cu o musculatură ca de miner, cu toate că avea şaptezeci şi ceva de ani. În pofida fizicului său, nu exista nicio urmă de asprime sau nepăsare în manierele sale, iar asta se oglindea în figura lui latră, leonină, cu trăsături alerte şi ochi pătrunzători. Păreau blânzi şi înţelegători. Însă Ivan nu avea nicio îndoială că generalul era un maestru al înşelăciunilor şi un subtil exponent al folosirii puterii. Trebuia să fie aşa, ca să poată supravieţui într-un regim ca al maniacului psihopat de Hodja. Se întrebă dacă generalul Durres îl cunoştea pe Maestru. Era posibil.

Casa însăşi era spaţioasă şi minunat decorată, ca reşedinţa vreunui magnat italian. Lucrări de artă romană, ceramică etruscă, colonade greceşti, podele de marmură, totul respira bun gust. De fapt, Ivan considera că gusturile în materie de artă ale generalului erau asemănătoare cu ale sale. Spera că aprecia şi lucrările lui Machiavelli.

— Vă place arta antică?

— Foarte mult.

— Bine.

Generalul chemă un servitor.

— Vă va conduce peste tot. După aceea, vom bea ceva. Vă rog, nu vă grăbiţi. În Albania avem timp berechet.

Jumătate de oră mai târziu, Ivan se întoarse şi ieşi în balcon. Durres stătea pe un scaun din trestie împletită, privind peste fâşia îngustă de apă spre insula Corfu, ale cărei clădiri albe sclipeau în depărtare.

— Colecţia dumneavoastră este magnifică.

— Nu-i rea, zise generalul pe un ton care-i trăda falsa

modestie. Mă interesează în special sculptura greacă, cum aţi remarcat. Am găsit piesele pe ici, pe colo. Vă interesează arta clasică?

— Foarte mult.

Discutară preţ de douăzeci de minute şi, curând, generalul îşi dădu seama că vorbea cu un specialist ca şi el.

— Care piesă vă place cel mai mult?

— Este dificil de precizat. În hol am remarcat o figurină din secolul al doilea a unui tânăr grec, gata să arunce o lance. Este o piesă foarte vie, cu o agilitate şi o tensiune deosebite.

— Da, îmi place şi mie. Am salvat-o dintr-o colecţie de artă nazistă, pe la sfârşitul războiului. Nu ştiu cui i-a aparţinut înainte. Mi-a făcut mare plăcere de când am obţinut-o.

Făcu un gest larg.

— V-o dăruiesc.

Cuvintele lui Durres îl lăsară pe Ivan fără grai.

— Mi-e imposibil s-o accept.

Durres îşi strânse buzele într-un zâmbet subţire. Ştia că lovise direct în inima lui de colecţionar. Şi orice dăruia se aştepta să-i fie întors înmiit.

— Vă rog, este a dumneavoastră. Un semn al viitoarei noastre prietenii şi al dragostei noastre comune pentru artă. Nu mai spuneţi nimic. Aş vrea să vă bucuraţi de această privelişte.

Priviră în tăcere cum se apropia asfinţitul. La dreapta se afla oraşul Saranda, iar la stânga ţărmul albanez zimţat. În faţa lor se întindea marea, licărul din apele sale dispărând cu repeziciune. Pe insula Corfu se aprinseseră luminile care produceau o strălucire puternică. Era o privelişte fermecătoare. Ca o viziune care se va cutremura şi se va dizolva chiar când te-ai întinde s-o atingi. O bijuterie într-o cutie.

— Haideţi să cinăm.

Generalul îl însoţi pe Ivan în sufragerie. Era de o

simplitate clasică: o masă lungă, din marmură, scaune din lemn, pereţi albi, două statui romane în mărime naturală. Pe peretele de vizavi de uşa din faţă se afla o frescă romană magnifică: nişte soldaţi care zdrobeau o rebeliune prin Est.

— Secolul al III-lea Anno Domini, de la Butrint, preciză generalul.

Ivan îşi ridică uşor sprâncenele. Fără nicio îndoială, bunul general nu furase nimic din toate acestea din oraşul roman din apropiere, ci, ca un om preocupat ce era, le păstra spre binele poporului albanez. Observă că una dintre statui era a lui Iulius Cezar, un semn bun. Megalomania va avea un rol important în discuţia lui.

Cina dură mai bine de două ore şi cu toate acestea păru să treacă foarte repede. Ivan nu avu aproape nicio şansă de a aprecia carnea şi vinul, nici brânza de capră şi cafeaua tare care încheiară meniul, din moment ce seara se consumă în discuţii. Odată ce terminară cu conversaţia de complezenţă, avură discuţii îndelungate şi profunde despre Albania şi politică, iar generalul descoperi curând că oaspetele lui la cină era un profund cunoscător al ţării sale, liderilor ei şi dificultăţilor actualei situaţii economice şi politice. Erau cunoştinţe despre care bunul general ştia că nu puteau proveni decât în urma unei cercetări amănunţite a dosarelor serviciilor secrete din câteva ţări. Poate că cercetările fuseseră mult mai profunde. Dacă nu cumva greşea profund, bărbatul aşezat în faţa lui era Membru al Colegiului şi, probabil, omul specializat în ţara lui. Asta-l intriga şi-l impresiona chiar şi pe Durres.

— De ce nu ne-am întâlnit noi mai înainte? Întrebă el. Cred că aţi vizitat Albania de câteva ori, ştiţi atât de multe despre ea.

— Da, zise Ivan.

Apoi îi povesti de vizitele clandestine făcute în trecut şefului statului albanez, în numele Maestrului, vizite despre care nici măcar generalul Durres, în calitatea sa de şef al

serviciilor secrete, nu auzise. Discuţia continuă. Durres era din ce în ce mai impresionat, înaintea lui se afla un om capabil să înţeleagă mecanismul de bază în virtutea căruia supravieţuiau ţările; operaţiunile clandestine desfăşurate sub suprafaţa politicii, deciziile secrete ale unor oameni cinici, care ţineau totul laolaltă; politicieni realişti familiarizaţi cu puterea şi cu scopurile vizate de ea. Discutară, ca doi vechi prieteni şi filozofi ai politicii, despre putere, folosirea şi abuzarea ei şi despre necesitatea ca ea să fie în mâinile unor oameni tari. Când Ivan îşi rosti vorbele lui mieroase, generalul se revăzu pe sine ca bărbat tânăr, dar cu înţelepciunea şi cunoaşterea celui bătrân; şi-i ardea şi înflăcăra inima precum puterea, iar setea de putere întotdeauna procedează aşa.

La sfârşit, ieşiră din nou în balcon. Luminile Sarandei şi cele din Corfu sclipeau în beznă. Tot ce vedeau în acel hău întunecat erau luminile. Totuşi, Ivan ştia că luminile nu erau doar lumini, ele reprezentau un oraş. Şi, într-o manieră similară, tot aşa şi cutia chinezească reprezenta misterul puterii şi semnificaţia ei cea mai profundă. Pentru că puterea, la fel ca frumuseţea cutiei, îl captivează şi-l farmecă pe deţinător. Atracţia sa fatală odată gustată nu mai poate fi abandonată de bunăvoie. Asemenea dependenţei, există o singură cale adevărată de vindecare. Mai mult. Maestrul, generalul şi el erau la fel: toţi trei aveau puterea şi toţi ştiau cum să se folosească de ea; cu pricepere, ca o floretă în mâinile unui campion de scrimă, exclusivist, ca o *eminence grise.* De asemenea, mai ştiau că puterea devenise o parte esenţială a lor, precum iedera agăţată de copac, şi că după o perioadă îndelungată de folosire n-avea cum să fie desprinsă fără distrugerea deţinătorului ei.

Generalul se ridică şi mai turnă nişte rachiu.

— Găsesc că scrisoarea de la tine este foarte interesantă. Şi-am vrut să te văd în persoană. Desigur, este întotdeauna o plăcere pentru mine să mă întâlnesc cu un

membru al prestigiosului Institut de Politică Internaţională şi al serviciilor secrete britanice. Insă, dincolo de asta, am considerat scrisoarea ta uluitoare, deci mai spune-mi câte ceva.

— N-am crezut că este indicat să scriu despre toate, zise el zâmbind. Doar suficient cât să dovedească cine sunt.

— Desigur, fu generalul de acord.

Ivan simţi o schimbare subtilă de ton când şeful serviciilor secrete albaneze preluă controlul de la gazda exuberantă. Anticipase asta, precum şi abordarea pe care ar trebui s-o aplice.

— Generale, mi-ar plăcea să aud sfatul tău în chestiunea asta, rosti Ivan pe un ton uşor ezitant. Este cam dificil.

Se opri pentru a se încrunta, ca şi cum ar fi căzut pe gânduri.

— Să presupunem că am făcut, recent, cercetări asupra Albaniei în cel de-al Doilea Război Mondial, să zicem că am căutat în arhivele secrete britanice, iar aceste arhive conţin documente capturate de la serviciile secrete naziste, între care şi o listă codificată cu agenţii dubli albanezi.

Ivan se opri. Generalul îi făcu semn să continue, înclinând uşor din cap.

— Să zicem că acest material a ajuns în mâinile aliaţilor doar după război, când nu mai aveau niciun interes în descifrarea listei, deoarece nu doreau să-l ajute pe Hodja. Totuşi, să presupunem că lista a fost decodificată prin folosirea computerelor moderne, n-ar fi interesant?

Durres contempla stelele, dar mintea îi era în altă parte.

— Da. Foarte interesant, vorbi el în cele din urmă.

Îşi puse paharul jos, pe o măsuţă, şi-şi mai turnă de băut.

— Este o listă detaliată?

— Da. Şi să zicem, de dragul discuţiei, că am descifrat lista şi că sunt singura persoană care ştie cine-au fost

aceşti trădători albanezi...

— Tot de dragul discuţiei, preciză generalul şi surâse filozofic.

Desigur, totul era teoretic.

— Majoritatea celor de pe listă sunt acum morţi, continuă Ivan. Totuşi, să presupunem că unul sau doi se află în funcţii foarte înalte în actuala guvernare. De fapt, dacă activităţile lor din trecut ar fi dezvăluite public, probabil că s-ar declanşa o criză constituţională pentru că trădarea din timpul războiului este încă o chestiune atât de dureroasă în Albania, cu masacrarea albanezilor de către nazişti şi alte atrocităţi. Într-o astfel de situaţie, îmi închipui că actualul guvern s-ar prăbuşi, iar militarii ar trebui să intervină.

— Asta ar fi posibil, comentă generalul, dacă toate acestea s-ar întâmpla aievea.

— Aş vrea să fac o ultimă presupunere. Să zicem că într-un cont bancar elveţian se află treizeci de milioane de dolari, echivalentul aurului albanez pe care aliaţii l-au achitat acum câţiva ani. Şi să zicem că banii ar putea fi accesaţi prin semnătura actualului şef al guvernului. Dacă s-ar declanşa o criză constituţională, cineva important, eventual chiar tu, adăugă, dând din umeri, ar prelua controlul ţării, pentru un timp. Atunci ai fi păzitorul finanţelor ţării tale.

Generalul îl examină, dar expresia sa nu trăda absolut nimic.

— Dar cum e cu Occidentul? Ce-ar spune occidentalii dacă guvernul albanez s-ar prăbuşi? Ar face tot ce pot pentru a-l susţine?

— Da. Însă ce-ar mai comenta dacă lista s-ar dovedi reală? Pentru a o autentifica, ar căuta consultanţa specializată a institutului internaţional cel mai bine pregătit pentru astfel de chestiuni, Institutul de Politică Internaţională, care i-ar solicita expertului său în chestiuni albaneze să analizeze asta, adică eu.

— Ah, făcu generalul Durres. Şi Colegiul?

Ivan se strâmbă puţin.

— Oh, da, cred că vor cere şi Colegiului să-şi dea cu părerea. Confidenţial, desigur. Iar Colegiul va consulta persoana cea mai calificată.

Se opri şi privi spre Durres cu o sclipire în ochi.

— Ah, acum înţeleg, zise generalul.

Rămase tăcut pentru câteva minute. Privi din nou spre stele. Simţea aroma dulceagă a puterii tot mai aproape de el şi, chiar şi pentru un om bătrân, izul ei era formidabil. Aidoma mirosului profund, plin al pământului. Înviorător şi plin de promisiuni.

— Ai citit Machiavelli, domnule Rădici?

— Da.

— M-am gândit eu.

Durres sorbi din rachiu şi cugetă:

— După cum ştiu eu, s-ar întâmpla cam aşa: sunt făcute publice câteva documente despre Albania în cel de-al Doilea Război Mondial, nu se ştie de către cine. Presa internaţională ajunge la ele. Sunt autentificate de prestigiosul Institut pentru Politică Internaţională. De asemenea, Colegiul certifică în secret guvernelor occidentale că documentele sunt reale. Guvernele din Vest nu mai pot face nimic. În Albania se instaurează o criză constituţională, pică guvernul. N-am de ales decât să intervin, iar tu eşti răsplătit pentru serviciile excepţionale aduse prin demascarea trădătorilor.

— Corect, cu doar două excepţii. Nu este nevoie să fie cunoscută contribuţia mea. Sunt un tip modest. Iar onorariul meu este de numai douăzeci de milioane de dolari, ceea ce lasă o sumă importantă pentru celelalte necesităţi.

— Înţeleg.

Generalul Durres îşi dorise dintotdeauna să fie şef al statului, însă era, probabil, o funcţie foarte costisitoare, una foarte costisitoare. Dacă nu, va reuşi în acest fel.

— Desigur, coordonarea va fi crucială. Să intervin la momentul potrivit, când nimeni altcineva nu-i pregătit.

— Da, se învoi Ivan.

— Şi când aş putea să văd aceste documente?

Generalul îşi termină rachiul dintr-o înghiţitură.

— Copii ale documentelor, în trei săptămâni. Originalele, la plata a douăzeci de milioane de dolari, ceea ce îmi imaginez că se va întâmpla în acelaşi timp cu lovitura de stat.

Tuşi, apoi continuă pe un ton înţelegător.

— Generale Durres, aş fi de acord cu ideea să fii şeful statului. În vechiul sistem, în mod sigur ai fi fost.

Generalul râse. Auzise mereu că Membrii Colegiului erau deştepţi şi ştiau ce anume-i motiva pe oameni.

— Nu mi-ai zis cine sunt aceşti agenţi dubli. Spune-mi un nume. Impresionează-mă.

— Preşedintele.

Generalul Durres se holbă la el cu o uimire neprefăcută. Rânji brusc, un rânjet senzaţional care însemna „adulmec încă o moarte şi propria mea glorie”.

— De ce faci asta? Întrebă el.

Ivan n-avea nici cea mai mică intenţie de a-i dezvălui generalului adevărul despre Jocul Puterii şi despre propria sa misiune de a menţine Colegiul. Totuşi, Durres avea ceva demn de admirat, ceva ce constituia şi un ingredient caracteristic lui Ivan. Să fie cinismul detaşat, duritatea atingerii scopului, care-i răzbătea la suprafaţă? Se gândi: „Voi fi tot aşa când voi ajunge Maestru, dar mult mai puternic. Am să-l manipulez chiar şi pe acest om.” Gândul nu-i displăcea.

— Să zicem că sunt un filantrop, aşa că-mi trebuie bani. Facem târgul?

Generalul se prefăcu a medita asupra chestiunii, dar luase decizia. Puterea. Întotdeauna vrei mai multă. Iulius Cezar înţelesese problema, dar şi soluţia. Ia mai multă. Oricum, viaţa era un mare joc. Lui Durres îi plăceau jocurile.

Zdrobi de perete paharul gol de rachiu.

— S-a făcut.

Două zile mai târziu, după ce Ivan se întorsese la Paris, din Albania, Sebastien primi un apel telefonic tocmai când urma să se ducă la US Bank, Panama, pentru a-şi începe ziua de lucru. Ascultă concentrat vocea bărbatului. În fundal se auzea un zgomot ciudat. Părea că e muzică rap.

— Zici că Ivan e la Paris? OK, mulţam foarte mult. Te rog, încearcă să-l depistezi pe Andrew Brandon.

Puse receptorul jos. Aşadar, îl găsiseră pe Ivan. Al Johnsons Investigations făcuse o treabă bună. Îl depistaseră prin iubitul lui. Oh, fiule! Ivan chiar va trebui să-şi mai îmbunătăţească jocul. Sebastien îi va povesti mai târziu Tanyei.

În biroul lor, Al aşteptă până când PJ îşi termină conversaţia telefonică. Apoi îl sună şi el pe clientul său, Andrew Bandon. După aceea, PJ se întrebă ce se va întâmpla dacă ambii lor clienţi ar sosi la Paris în acelaşi timp. Ar putea avea o întrevedere interesantă cu omul pe care-l căutau. Dar de ce-l căutau? De ce naiba trebuia lui PJ să-i mai pese? Era plătit la fel. Dădu muzica rap cât putu de tare.

Bani grei, muzică grea.

19.

Fără a ieşi pe uşă, poţi şti toate cele de sub ceruri
Fără a privi pe fereastră, poţi vedea Calea.

Lao Zi

August. Taiwan.

Andrew alesese Taiwanul pentru a face rost de cele douăzeci de milioane de dolari.

Taiwanul sau Insula Comorii se afla la numai o sută patruzeci şi patru de kilometri în largul coastelor Chinei continentale. Era un loc cu adevărat remarcabil. Separată politic din 1949 de măreţul ei vecin comunist, această mică provincie cu o populaţie de mai puţin de douăzeci şi patru de milioane de locuitori a devenit curând un bastion al capitalismului în Orientul îndepărtat, unde populaţia sa a dezvoltat o economie devenită cea mai dinamică şi mai speculativă din lume. Această insuliţă avea multe caracteristici similare Hong Kongului: o capitală aglomerată, plină de zgârie-nori, nesfârşite blocaje de trafic, o populaţie dependentă de adunat bani şi împătimită de jocuri de noroc, cazinouri şi o viaţă bună. Pe scurt, era paradisul oricărui investitor. Andrew se decisese asupra Taiwanului, din moment ce-i era cunoscut. Locuise acolo cu părinţii încă de mic. De asemenea, din Taiwan putea vizita China şi capitala ei, Beijingul, locul unde meşterul Chang îşi prezentase cutia-enigmă înaintea împăratului Kangxi.

Andrew mai avea un motiv să se ducă în Taiwan, mai important decât celelalte. Era unul bazat pe o ironie totală: Taiwanul, cu toată zarva şi agitaţia sa, cu susţinerea sa pentru năzuinţele omeneşti, ar fi fost ultimul loc din lume unde ar fi venit să trăiască sau doar în vizită maestrul maeştrilor, Chang. Totuşi, când comuniştii au preluat puterea în China continentală, în 1949, fostul lider politic Chiang Kai, şi a fugit în Taiwan, luând cu el cinci mii de cutii

cu cele mai valoroase piese din Palatul Imperial din Beijing.

Printre acestea erau şi trei cutii-enigmă de-ale lui Chang.

— Andrew, ce te aduce aici?

Bancherul chinez durduliu îl întâmpină cu entuziasm.

— Ar fi trebuit să ne spui că vii. Aş fi pregătit o cină pentru tine.

David Chen îl invită pe o canapea din apartamentul prezidenţial din Grand Hotel. Se cunoşteau de ani şi ani şi fuseseră colegi la universitate. Apoi cărările lor s-au despărţit când Chen a devenit un finanţist corporatist de succes, lucrând la una dintre cele mai mari bănci taiwaneze, în vreme ce Andrew a devenit consilier special al ONU.

— Cum merge? Îl întrebă.

Prietenul său încărunţise puţin de când îl văzuse ultima dată, cu mai bine de doi ani în urmă. Stilul său vestimentar imaculat nu se schimbase deloc, nici figura sa tinerească şi nici zâmbetul entuziasmat.

— Păi, foarte bine. Afacerile înfloresc. Nici nu mi-aş dori altceva mai bun, în pofida volatilităţii pieţelor est-asiatice.

— Şi familia?

— Monica este bine, iar copiii cresc văzând cu ochii. Cel mic o ia pe urmele mele şi se axează pe matematici. O să scoatem un finanţist pe cinste din el. În sfârşit, de ce eşti aici? Te ocupi de relaţiile şino-taiwaneze în preambulul preluării?

— Nu, am demisionat de la ONU.

— Ai demisionat?

— Da.

— Oh...

Chen aşteptă ca Andrew să continue, însă nu urmă nicio explicaţie. Era uluit. Oare fiindcă voia pur şi simplu mai mult timp liber? Sau consultanţa sa în cadrul ONU luase

o turnură dezastruoasă?

Sosi un chelner şi le servi băuturi. Chen încercă să pară optimist.

— Ei bine, nu mai este nevoie să-ţi spun, Andrew, că, dacă ai nevoie de vreun ajutor, nu trebuie decât să-l ceri. Aici am tone de contacte. În ce afaceri te-ai gândit să intri? Vor face coadă la tine ca să-ţi ofere o slujbă, având în vedere calificările tale şi limbile străine cunoscute. Mandarina şi taiwaneza fluente nu-s ceva de lepădat.

— Pe moment, nu am intenţia să încep o nouă carieră. Sunt alte lucruri pe care vreau să le fac aici. Acum caut un apartament. Mă gândesc la unul în zona din apropierea Muzeului de Artă Chineză.

— Nu te agita să închiriezi unul, zise Chen cu o expresie mulţumită, bucuros că poate ajuta. M-am ocupat şi de ceva speculaţii imobiliare. Am un apartament mare într-un bloc nu departe de zona aceea. În acest moment este liber. Poţi să stai acolo câteva luni. Fără nicio plată.

— Nu, mulţumesc. Prefer să-l închiriez de la tine.

Discutară încă vreo zece minute despre munca lui Chen şi despre familia lui. Deodată, David văzu cât era ceasul. Scoase un geamăt.

— Andrew, te rog să mă ierţi. Mă tem că trebuie să plec. Am o recepţie de afaceri de la care nu pot lipsi. Va fi acolo şi şeful băncii. Ştii cum este când trebuie să urci pe un stâlp unsuros.

— Da.

— Hai să ne vedem la cină într-o seară. Monica şi copiii s-ar bucura să te revadă. N-ai să-i mai recunoşti.

— Bună idee.

Chen se ridică. Trebuia să întrebe. În fond, Andrew îi era prieten.

— Iartă-mi impoliteţea, dar nu pari a fi în apele tale. Eşti sigur că totul e în ordine? Nicio criză?

— N-am nimic.

Ochii lui cătară liniştiţi spre interlocutor. Totuşi,

pentru Chen păreau mult mai melancolici, mai preocupaţi decât înainte.

— David, ţi-aş fi îndatorat dacă ai ţine prezenţa mea aici, în Taiwan, confidenţială. Să ştiţi doar tu şi soţia ta.

— Da, ăăă, sigur că da... făcu Chen mai degrabă şovăitor.

Plecă. Ce se întâmpla? Ultima dată când îl văzuse pe Andrew, acesta i se păruse bine sănătos, ocupat cu activităţile ONU. Desigur, îi trebuise ceva timp ca să-şi revină după moartea soţiei sale, Amy, cu un an înainte. Era taiwaneză, o fată drăguţă şi plină de viaţă, prezentatoare de emisiuni TV, cu o personalitate veselă şi un viitor strălucit. Apoi a murit, iar copilul din pântecul ei a murit odată cu ea. A fost o lovitură năprasnică. Cu toate astea, Andrew păruse că suportă totul cu stoicism. Să fie posibil ca trauma provocată să fi revenit pentru a-l chinui? Sau era ceva cu totul diferit? Ceva legat de munca lui şi de ONU?

Chen intră în lift într-o stare meditativă. Ce îngrozitor, să-ţi pierzi soţia şi copilul. Ce-ar face el dacă i s-ar întâmpla aşa ceva? Nici măcar nu îndrăznea să se gândească.

Muzeul de Artă Chineză din Taiwan era o clădire mare, din beton, modernă şi funcţională. Andrew urcă treptele sale late şi trecu de intrarea cu uşi de sticlă şi de pâlcurile de elevi de gimnaziu, care se înghesuiau în jurul caselor de bilete în timp ce profesorii lor le dădeau tichetele. Era o zi de activităţi extraşcolare şi copiii aşteptau să vadă o expoziţie de artă chineză, descrisă de afişele colorate din hol drept special alcătuită pentru tineri. Îmbrăcaţi îngrijit, în uniforme în miniatură, cu genţile agăţate de umeri, flecăreau fără încetare, unii dintre ei învârtindu-se pe podeaua din parchet, în vreme ce alţii stăteau liniştiţi, cu mâinile împreunate, cu ochii căscaţi comic, în timp ce-şi şopteau unul altuia secrete de copii, la care adulţii nu aveau acces.

— Este sus, la dreapta, domnule. La al doilea etaj.

Aşezată la o distanţă bunicică de încăperile spaţioase, pline de mobilier Qing şi Ming, se afla o cameră relativ mică. Iluminatul era redus, iar pereţii, pictaţi într-un verde marin cu pete albe, oferind o senzaţie de calm şi introspecţie. Încăperea conţinea cutiile-ghicitoare făcute de meşterul Chang. În acel moment, nu era nimeni acolo. Tăcută, contemplativă. Izolată, în mijlocul încăperii se găsea o cutie din sticlă blindată. Se îndreptă spre ea.

Şedeau pe un strat de catifea verde, trei la număr, uluitor de frumoase, cu acelaşi lac negru şi filigran văzut de Andrew pe cutia-enigmă arătată lor de Maestru. Chang gravase în aur câte o imagine frumoasă pe fiecare latură lăcuită. Una era o scenă de vânătoare, o alta înfăţişa un oraş, cea de-a treia, un templu într-o grădină. Combinaţiile acestor cutii-enigmă fuseseră descifrate cu mult timp în urmă şi acum erau deschise, pentru a dezvălui filigranul elegant din interior. În mijlocul fiecărei cutii se găsea o piatră preţioasă - un rubin, un safir şi un smarald. În pofida frumuseţii lor extraordinare, Andrew se simţi, într-un fel, dezamăgit. Pentru că niciuna dintre aceste cutii nu avea perfecţiunea detaliului şi nu exercita atracţia cutiei-enigmă arătate de Maestru concurenţilor în noaptea de pomină. Era mult mai rară şi mai inefabilă la vedere.

Aşadar, ce era în interiorul celei mai dificile dintre toate cutiile-ghicitoare? O bijuterie? Sau nimic, aşa cum presupunea Maestrul. Dacă nu era nimic, ce încerca să spună meşterul Chang, ce secret intim dorea el să dezvăluie? Andrew cercetă o vreme cutiile-ghicitoare. Cu toate că încercase, adevăratul lor înţeles îi scăpa. Putea să se tot uite la ele, dar nu-l vedea. În cele din urmă, se pregăti să plece. Era trist că rămăseseră numai atât de puţine dintre lucrările lui Chang. Fusese un meşter de mare geniu, totuşi, de-a lungul secolelor, creaţia lui minunată s-a pierdut încet-încet sau a fost distrusă în războaie, din greşeală sau din cauza nebuniei oamenilor.

— Căutaţi şi alte lucrări de Chang?

Bătrânul curator, îmbrăcat într-o haină roşie din ţinuta angajaţilor, intrase pe o uşă laterală ca să-l întrebe. Observase că se holba la cutiile-surpriză. Privi spre personajul cu faţa zbârcită şi aplecat de spate.

— Da.

— Ei bine, în afară de cutiile din vitrină, pe care le-aţi văzut, nu mai avem decât două vaze. Alte muzee din lume mai au şi alte lucrări de-ale sale, însă aceste vaze sunt cele mai frumoase.

Îl conduse într-o altă încăpere, mai mică decât prima, dar zugrăvită în aceeaşi culoare. În mijlocul ei, în dosul sticlei blindate, se aflau două vaze extraordinare, textura lor fiind scoasă în evidenţă cu o claritate deosebită de lumina naturală filtrată printr-o fantă din tavan, căzând direct asupra lor. Se înălţau fără suport, măsurând jumătate de metru în înălţime; baza lor mică se alungea înflorind într-o rotunjime de pepene, pentru a se îngusta din nou spre vârf, terminându-se cu o deschidere largă. De un albastru de cobalt şi alb, confecţionate din cel mai fin porţelan din dinastia Ching. Singurele lucruri care deosebeau vazele una de cealaltă erau imaginile diferite pictate pe câte o latură a lor. Pe ambele vaze erau pictate petale fine de flori de cireş. Culorile lor, un roşu rubiniu limpede şi un alb translucid, se păstraseră la fel de pure şi de vii ca în ziua în care fusese pictată scena.

— Luaţi loc şi priviţi-le, zise bătrânul, arătând spre un scaun capitonat.

Se aşeză lângă Andrew. Acum contemplau amândoi vazele.

Prima dintre ele avea o imagine cu copii chinezi dansând în jurul unui dud, într-un peisaj pastoral. Bătrânii satului stăteau în fundal, iar mai încolo se vedeau munţi înalţi. Chang se întrecuse pe sine în această pictură, nu numai prin priceperea desăvârşită cu care ilustrase spontaneitatea jocului copiilor, dar şi fireasca uşurinţă cu care dansau. Cu capetele lăsate pe spate şi corpul uşor

încovoiat, se mişcau cursiv, cu feţele aprinse de încântare. Bucuria tinerească şi vitalitatea iradiau şi aproape că auzeai râsetele lor copilăreşti. Totuşi, lucrul cel mai frumos era că pictura se continua de la o vază la alta. Unul dintre copii, chiar dacă dansa împreună cu tovarăşii lui de joacă, se uita direct la scena de pe a doua vază. Spre deosebire de ceilalţi, el părea meditativ, aproape trist.

Această vază ilustra cum un bărbat, un meşteşugar, traversa un pod arcuit în timp ce se îndrepta spre munţii înalţi din fundal, de parcă ar fi fost la începutul unei călătorii îndelungate şi primejdioase. Mâna bărbatului era ridicată în semn de rămas-bun. Părea limpede că acest bărbat era tatăl băiatului. Scena era profund emoţionantă. Pentru că, în timp ce traversa podul, tatăl privea înapoi, atras de un impuls irezistibil de a-şi privi fiul pentru ultima oară.

Andrew se uita fermecat la cele două vaze. Persoana care crease cutia-enigmă făcuse şi aceste incredibile lucrări de artă; iar el nu avea niciun dubiu că meşteşugarul care se afla pe pod, în pictură, cu un chip de un calm netulburat, era chiar Chang. Era o dibăcie uluitoare a creatorului. Chiar dacă fiecare dintre vaze conţinea o imagine care avea un anumit înţeles, numai atunci când cele două erau aşezate una lângă alta adevărata greutate şi ideea generală a viziunii deveneau vizibile.

— Ce ştiţi despre aceste vaze? Îl întrebă pe curator.

— Există o poveste despre ele, îi răspunse el. Un negustor chinez, bogat şi influent, i-a cerut odată lui Chang să picteze o scenă pe două vaze minunate pe care le avea, insistând ca să se includă în imagine. În acest fel, s-a gândit el, vazele vor valora şi mai mult. Aşa că le-a pictat, dar când negustorul a dat cu ochii de ele a rămas surprins. Pentru că pe ele Chang era pictat părăsindu-şi fiul. În China, să ai un fiu este cel mai important lucru pe care-l poţi face pentru a continua linia familiei. Astfel, când pictezi un tată care-şi părăseşte fiul este ca şi cum ai ilustra o tragedie.

Nimeni n-ar vrea asemenea vaze. Furios, bogătaşul a cerut o explicaţie.

— Şi ce i-a zis Chang?

— Că el a pictat două vaze minunate, dar că bogătaşul era prea legat de lucrurile pământeşti pentru a observa. Că şi cele mai importante lucruri din lume tot trebuie cedate pentru a le putea transcende şi a le înţelege la adevărata lor valoare. De asemenea, se mai spune că Chang i-ar fi citat negustorului cuvintele unui taoist chinez: „*Oricine dă importanţă la ceea ce-i în afara lui este un neîndemânatic în interior.*" Vedeţi, pentru negustor, posesiunile sale şi bogăţia erau cele mai importante lucruri din lume şi a crezut că, dacă va alătura numele lui Chang vazelor, va câştiga şi mai mult. Pentru pictor, fiul său era cel mai important din lume. Pentru ceilalţi, e posibil să fie altele. Totuşi, Chang încerca să-l facă pe negustor să priceapă că tânjind după toate acestea înseamnă, de fapt, să le pierzi. Pentru că nu le mai apreciezi valoarea. Detaşează-te însă de astfel de lucruri şi atunci vei fi capabil să le apreciezi valoarea adevărată. Pofta va fi înlocuită de înţelepciune.

— Credeţi în această poveste?

— Nu ştiu, zise bătrânul. Ştiu doar că acestea sunt nişte vaze de o frumuseţe de nedescris şi le privesc în fiecare zi.

Se lăsă tăcerea. Apoi, bătrânul îşi continuă comentariul:

— Este ciudat cum te atrag şi apoi te captivează, nu-i aşa? Există un bărbat care vine aici o dată pe an. Se aşază şi le priveşte o zi întreagă, după aceea pleacă. Vine aici de când sunt eu curator, de mai bine de douăzeci de ani.

— Cine-i acest bărbat?

— Nu ştiu. Nu vorbeşte niciodată.

Andrew continuă să se uite la vaze. Într-o strălucire de inteligenţă, adevărul despre cutiile chinezeşti începu să i se dezvăluie. Pentru că locul

Maestrului şi cutia-enigmă erau unul şi acelaşi lucru. Primul ilustra natura celui de-al doilea. Nu conţinea nimic. Şi totuşi, în acelaşi timp, cuprindea totul.

Iar omul care venea să privească aceste vaze nu putea fi decât Maestrul.

20.

Papa Alexandru al VI-lea n-a făcut sau gândit nimic altceva decât să-i înşele pe ceilalţi; iar el a găsit mereu pe cineva care să aibă încredere în el. N-a existat niciodată cineva care să ofere asigurări mai convingătoare sau care să le poată întări cu jurăminte mai mari; şi nimeni care să-şi ţină cuvântul mai puţin ca el. Şi, cu toate astea, a putut întotdeauna să-i înşele pe oameni ori de câte ori a vrut, fiind un mare maestru în această artă.

Machiavelli, *Principele*

Septembrie. Panama.

— E vremea să începem cacealmaua. Tanya ieşi din bucătăria micului ei apartament aducând două pahare de rom şi coca-cola. Le puse pe măsuţă. Apoi se aşeză pe fotoliu, vizavi de Sebastien, care se lăsase pe canapea ţinându-şi o mână la ochi. Era ora două dimineaţa şi el de-abia sosise. Tanya se întrebă pe unde umblase. Probabil prin oraş, împreună cu prietenul său Juan, traficantul, pe care nu-l întâlnise niciodată, dar despre care auzise o mulţime de lucruri de la Sebastien. Era îngrijorată de relaţiile lui cu astfel de oameni. Nu numai din cauza primejdiei - comportamentul lui faţă de ea începuse să se schimbe -, dar părea tot mai împietrit şi nu se mai atinsese de ea de zile în şir. Se întreba dacă nu cumva ajunsese prin bordeluri cu prietenii săi. Se înstrăinau tot mai mult. Trebuia să se întâmple şi asta. Gemma îi sări în poală. Măcar tot mai era cineva care să aibă nevoie de ea.

— Eşti sigur? Îi spuse Tanya.

— Absolut. Începem să intrăm în criză de timp. Mai avem doar patru luni şi încă n-am dat de Andrew şi Ivan.

Căscă şi se ridică în picioare. Chefurile prelungite cu Juan începeau să-şi arate colţii.

— E vreo problemă?

— Nu. O să-mi fie dor de Panama.

O să-i pară rău să plece de-aici, se gândi ea. Tanyei îi plăcea clima din ţară şi oamenii. Se va întoarce ea într-o bună zi. Asta dacă va supravieţui. Pentru că acela care-l ucisese pe Rex şi o atacase pe ea era încă acolo.

— Câţi bani sunt în cont?

— În Panama, ceva mai puţin de douăzeci de milioane de dolari. În Elveţia sunt două.

— Ne trebuie fie douăzeci de milioane pentru unul dintre noi, fie patruzeci pentru amândoi.

— Nu mai avem destul timp să aşteptăm până ajung patruzeci de milioane, zise Sebastien brusc. Şi, în afară de asta, nu cred că Gonzalez va pune vreodată atât de mulţi bani într-un singur cont. Acum e timpul să acţionăm. Am de gând să curăţ tot ce-i pe acolo. Cu cât are Gonzalez mai puţini bani, cu atât sunt şanse mai puţine să vină după noi. În plus, va avea o grămadă de explicaţii de dat partenerilor lui columbieni.

Chicoti. Cam ştia şi ce se va întâmpla cu Juan când Gonzalez va descoperi că banii lui nu mai erau. Nu era genul de individ mărinimos, care să treacă uşor cu vederea o mică eroare contabilă. Lui Sebastien asta-i făcea plăcere şi nu-i provoca niciun fel de strângere de inimă. Juan merita tot ce i se va întâmpla.

— Ce ai de gând să faci? Întrebă Tanya.

Îi explică ţinându-şi ochii închişi de oboseală. Se va duce câteva zile în Elveţia. Îi spusese lui Ted Baxter, şeful Depozitelor la termen, că-şi lua o mică vacanţă, îşi va face apariţia la Banque Lex şi-i va cere ca într-o anumită zi să fie transferaţi toţi banii aflaţi în contul din Elveţia al lui Gonzalez într-unui din New York. De acolo va face un ocol prin sistemul de transfer interbancar până în conturile deschise de el la Tokio şi în Bermude. În final, banii vor intra într-un cont comun, deschis de Sebastien în numele lor în insula Cayman. Banque Lex nu va avea niciun fel de probleme la transferul banilor, din moment ce vor crede că

semnătura falsificată de Sebastien este cea a lui Gonzalez. Cu toate astea, voia să meargă personal acolo pentru a fi şi mai convingător. Nu trebuia să existe niciun impediment. Chiar viaţa lor era la bătaie.

Tanya dădu din cap şi sorbi din paharul ei.

— Da, însă ai cui sunt banii ăştia în Jocul Puterii? Ai tăi sau ai mei?

Sebastien ezită. Aceasta avea să fie cea mai alunecoasă parte a poveştii şi va trebui să manevreze cu mare atenţie. Numai unul dintre ei va învinge şi era hotărât să fie el acela. Tanya va accepta cu timpul, era sigur. Se va descurca el cumva cu ea. Oricum, era vital să nu se despartă încă, din moment ce era nevoie de amândoi pentru ca ţeapa să reuşească. Geniul tactic chinez, Sun Tzu, spusese că nimic nu era mai dificil într-un război decât arta manevrării. Ceea ce o făcea dificilă era transformarea unei căi ocolite în cea mai directă. Şi Tanya trebuie că îşi dorea locul Maestrului la fel de mult ca el, aşadar înşelăciunea era cheia, chiar şi între iubiţi.

— Nu cred că ar trebui să discutăm acum. Hai să păstrăm banii în contul comun. Nu-i nicio grabă, cu condiţia ca douăzeci de milioane de dolari să fie aduşi la Colegiu până la sfârşitul anului. Nu are niciun rost să ne certăm acum din această cauză. Întâi ar trebui să ne concentrăm asupra obţinerii banilor, apoi să ne hotărâm cine merge pentru funcţia Maestrului. În afară de asta, încă trebuie luaţi în considerare Ivan şi Andrew. Posibil chiar şi Maestrul, din moment ce suntem amândoi de acord că nu va renunţa la putere decât dacă nu are de ales.

Tanya îşi potrivi rochia ei din mătase roşie şi făcu un gest aprobator. Nu merita să se certe cu el în acest stagiu. Răbdarea era cheia lucrurilor.

— De acord. Ce mai urmează?

— După ce mă întorc din Elveţia, îmi dau demisia de la US Bank. După trei săptămâni, plec. Cu o zi înainte să plec din bancă, transferăm toţi banii. În ziua următoare,

zbor la Miami. Îţi iei şi tu câteva zile libere şi vii la Miami, dar cu un alt zbor. Sărbătorim. Tu te întorci la bancă şi-ţi dai demisia. Să zicem, cam peste o lună, ca să ne asigurăm că nu se face nicio legătură între noi. Asta se va întâmpla în noiembrie, iar la vremea aceea îi voi fi depistat şi pe ceilalţi. Ne întâlnim în Europa şi vedem cum rezolvăm cu ei.

— OK.

Tanya îşi puse paharul jos. Sebastien vedea că o deranja ceva.

— E vreo problemă?

— Nu. Adică da. Sunt îngrozită de ce s-ar întâmpla dacă ar afla Gonzalez sau US Bank. Dacă află Gonzalez, ne ucide. Dacă află US Bank, ne aşteaptă o condamnare îndelungată la închisoare.

Sebastien râse.

— Asta-i sarea şi piperul. Nu-ţi face probleme, nu se va întâmpla nimic rău. Jur! Ai încredere în mine.

Însă vedea că nu era deloc convinsă şi că era îngrijorată de consecinţele acţiunilor lor.

— Ascultă, trebuie să procedăm aşa. Nu există o altă opţiune. Dacă nu câştigăm, nu mai suntem Membri ai Colegiului. De asemenea, ne confruntăm şi cu riscul de a fi lichidaţi. Dar, dacă unul dintre noi câştigă locul Maestrului, am luat potul cel mare.

— Şi dacă refuzăm să continuăm?

— Da, făcu Sebastien sarcastic, ce idee măreaţă. Atunci riscăm să ne ucidă ceilalţi degeaba. Tu crezi că ar admite, pur şi simplu, că noi doi am ieşit din joc? Ţi-aminteşti de Rex? Şi să zicem că am încălca jurământul nostru de confidenţialitate şi am povesti întregii lumi despre joc, cine ne-ar crede? Colegiul ar nega totul, nu avem dovezi şi nici influenţă. Din câte ştim, exact asta încercase să facă şi Max Stanton şi uite ce i s-a întâmplat. Cred că ar trebui să încercăm să câştigăm, nu crezi? Am ales să luăm parte la acest joc şi trebuie să suferim consecinţele. Eu nu abandonez acum. Nu se va întâmpla

nimic rău, promit. Nu mă lăsa baltă tocmai acum.

Tanya se simţea foarte obosită şi-ar fi vrut să plece la culcare. Chiar dacă ţeapa ar reuşi, încă rămâneau probleme nerezolvate de încheiat. Schimbă direcţia.

— Chiar crezi că Maestrul este implicat în acest concurs?

Sebastien îşi închise din nou ochii.

— Tanya, asta-i cu adevărat întrebarea cea mare. Răspunsul este: încă nu ştiu. Este atât de dificil să afli cine-i şi ce este Maestrul. Ce informaţii avem despre el? Ştim că a fost Membru al Colegiului acum treizeci de ani şi că a fost, cândva, concurent într-un joc pentru locul Maestrului, despre care cred că a fost foarte asemănător cu acesta. De asemenea, ni s-a mai spus că Arbitrii, şi nu Maestrul controlează acest joc. Dar ia el parte? Nu sunt sigur. Dacă da, ar fi un adversar formidabil. Cel mai tare dintre toţi. Acest tip este Maestru de ani şi ani. Cunoaşte toate trucurile despre folosirea şi abuzul de putere şi are resurse uriaşe la dispoziţie.

— Crezi că e malefic?

Sebastien îşi dădu părul pe spate.

— Ce-s binele şi răul când se aplică unei persoane cu funcţia Maestrului? E ca şi cum ai întreba dacă Papa este bun sau malefic. Te referi la persoană sau la funcţie? Ca reprezentant al lui Dumnezeu pe Pământ, tehnic vorbind, nu poate face rău. Totuşi, papii medievali, în special cei din familia Borgia, şi-au interpretat rolul într-o manieră liberală. Desfrâu înainte de credinţă, crimă înaintea liturghiei. Trebuie să fi fost măreţ. Eu cred că Maestrul este unul dintre cei mai strălucitori oameni ai vremurilor noastre şi are o influenţă dincolo de înţelegerea noastră. De aceea nu trebuie niciodată subestimat.

— Va deveni malefic?

— Oh, da. Aşa cred, dacă va fi necesar pentru a-şi păstra locul. Uite ce-i, ca Maestru, exerciţi o putere enormă, sub forma sfaturilor pe care le oferi şi a informaţiilor pe

care le strecori şefilor de stat. Şi, având o asemenea putere, eşti nevoit uneori să iei şi decizii dure. Cu cât este mai mare puterea, cu atât mai nemiloase deciziile. Aşa stau lucrurile. În plus, în acest concurs nu va exista decât un singur învingător.

— Iar a mânui puterea înseamnă şi a ucide?

— Da, în cele din urmă ar însemna şi asta. Nu-mi spune că nu ştii.

Se contemplară în tăcere unul pe celălalt. Sebastien îşi mai turnă de băut. Acum ştiau amândoi cum stăteau.

Calea spre Putere era una întunecată.

Octombrie. Elveţia.

— Directorul general va veni imediat.

Holul de la intrarea în Banque Lex nu dezvăluia în niciun fel că ar fi vorba despre o bancă. Mai degrabă părea o casă din secolul al nouăsprezecelea, situată în zona selectă a Genevei. Era dintr-o eră a serviciilor pentru clienţi care aproape că a dispărut, o eră a curtoaziei şi formalităţilor studiate. Lui Sebastien îi plăcea. Admiră pictura cu heruvimi de pe tavan, culoarea lor cărnoasă prinzând o strălucire suplimentară datorită candelabrului uriaş din cristal. Îi făcea plăcere să se gândească la faptul că el alesese această bancă pentru González, întrucât dovedea mult bun-gust. Cel puţin, acest lucru îi conferea o trăsătură pozitivă traficantului de droguri.

— Señor González!

Directorul general se apropie pe covorul roşu păşind ca un crab, cu spatele aplecat într-o declaraţie aproape perpetuă de obedienţă. Atinse mâna lui Sebastien de parcă ar fi fost nişte moaşte sfinte. Chiar aşa şi era, pentru că Mamon era dumnezeul lui.

— Sunt încântat să vă cunosc. Încântat.

Sebastien răspunse cu un zâmbet şi foarte curând conversau precum doi vechi prieteni din copilărie.

Câteva milioane de dolari puteau transforma în

prieten din copilărie pe oricine, mai ales pe directorii băncilor.

— Am venit pentru contul meu.

— Desigur, domnule.

Directorul general îi făcu semn să vină într-o cameră alăturată. Imediat apăru un lacheu în livrea cu un serviciu complet de ceai şi un aranjament minunat din bomboane. Sebastien luă una.

— Am hotărât să transfer o parte din banii mei într-un alt cont deţinut de mine.

— Nu va fi niciun fel de problemă, domnule. Spuneţi-ne doar când vreţi să faceţi acest lucru.

Directorul general îşi putea da seama după croiala impecabilă a costumului lui Señor González că era un om de mare profunzime. Mai mult, engleza sa era aproape impecabilă, fără nicio urmă de accent spaniol. Şi, desigur, referinţele transmise de US Bank erau excelente; arăta chiar mai distins decât fotografia sa. Exact genul de, client pe care şi-l doreau.

— Veţi primi o cantitate mare de fonduri adiţionale din Panama peste trei săptămâni. Când se va întâmpla, doresc să transfer douăzeci şi două de milioane de dolari din contul meu de la dumneavoastră. Am să vă explic şi de ce.

Se aplecă înainte, aşteptând până când bărbatul în vârstă îşi apropie nasul de al lui pe cât de mult era posibil, ca şi cum ar fi fost doi complotişti.

— Soţia mea a aflat că am bani aici şi în Panama.

Ochii bătrânului se căscară cât cepele, într-un gest de surpriză încărcată de înţelegere. Cunoştea exact această problemă. Nu mai era nevoie să i se spună şi altceva. Luă şi el o bomboană, pentru a se linişti.

— Acestea sunt instrucţiunile. Iar acesta-i contul în care vor fi transferaţi banii. Vă rog să transferaţi soldul imediat. Desigur, nu doresc închiderea contului meu la Banque Lex.

Sebastien zâmbi cu graţie.

— Voi transfera şi mai mulţi bani în el, dar nu chiar atâţia, de astă dată. O mică sumă pe care s-o folosească nevastă-mea.

Îi făcu cu ochiul.

— Înţeleg în totalitate, răspunse directorul general. Ah, acestea sunt problemele când eşti multimilionar şi ai o soţie lacomă de susţinut. Mult prea dificil pentru a fi pe înţelesul plebei.

Problema vulgară a banilor fiind rezolvată, la ceai avură o discuţie politicoasă despre situaţia politică din Elveţia. Nu se schimbase aproape nimic în ultimii două sute de ani.

Sebastien plecă. Directorul general privi de la fereastră în timp ce lacheul îl conducea pe client ţinându-i umbrela deasupra capului până când acesta intră în Rolls Royce-ul închiriat. Sebastien îi făcu semn cu mâna, de rămas-bun, iar lacheul se retrase în clădire. Ce gentleman, se gândi directorul general. Şi cu o cunoaştere atât de vastă a Elveţiei. Ai crede că locuieşte aici. O plăcere să tratezi cu el. Şi-l va aminti vreme îndelungată.

La o săptămână după ce se întorsese în Panama din vacanţa lui în Elveţia, Sebastien îşi dădu demisia de la US Bank. Directorul o primi stoic, însă Ted, şeful Departamentului de depozite la termen, suferi cumplit. Sebastien devenise tovarăşul său de pahar preferat şi se înţelegeau atât de bine. Cu mare tristeţe, scrise în jurnalul său data plecării lui, 25 octombrie. Desigur, vor merge la o băută de adio. Asta se putea întâmpla după întrunirea de la Asociaţia Alcoolicilor Anonimi. Stătea mohorât pe scaunul de la barul clubului de golf, privind cum gazonul îngrijit dispărea înghiţit de apă. În Panama încă nu se terminase sezonul ploios. Afurisită vreme.

De ce naiba voia să se alăture altei bănci? Şi taman în Australia? Ce nu era bine în Panama? Ah, da, spiritul se manifesta pe căi misterioase.

Ted mai comandă un pahar.

Miercuri, 25 octombrie.

În ultima sa zi la US Bank, Sebastien îşi făcu apariţia la apartamentul Tanyei dimineaţa, foarte devreme, pentru a confirma că totul era pregătit. Nu fură necesare mai mult de câteva minute de conversaţie grăbită. Tanya îl conduse până la uşă.

— Sebastien, eşti sigur că ştii ce faci?

O îngrozea această zi. Semnificaţia a ceea ce se pregăteau să facă o chinuia cu şi mai multă forţă. Totul numai pentru locul Maestrului.

— Calmează-te, făcu el şi îi oferi un zâmbet destins. Eşti sigură că ai spart partea de cod a supervizorului, pentru instrucţiunile de plată?

— Da. Carole manevrează în fiecare zi sute de instrucţiuni de plată. Când procedează la o revizuire a lor, în săptămâna următoare, nu va exista nimic care să arate că eu, şi nu ea a plasat partea de cod secret. Am pus totul la punct, crede-mă.

Asta era tot. Momentul adevărului. Chiar aveau încredere unul în celălalt? O singură greşeală acum şi va fi un dezastru total. Ce s-ar întâmpla dacă Tanya face transferul şi apoi îl lasă baltă? Ce-ar fi dacă el nu ar fi capabil să-l prostească pe director sau pe Ted cu scrisoarea de instrucţiuni?

— Pa, Sebastien.

Nu-şi putea da seama la ce se gândea el. O va trăda?

— Pa.

Când Sebastien sosi la US Bank, Ted era deja acolo, întins pe canapeaua din biroul său şi arătând destul de turtit. Se ridică în grabă şi-i spuse că se pregătea pentru rigorile zilei. Sebastien râmji. Era mai mult o chestiune de refacere după excesele din noaptea trecută, din moment ce amândoi fuseseră la clubul de golf până la orele mici ale dimineţii. Meritase, pentru că era vital ca Ted să nu fie prea

alert în acest moment special. Sebastien rămase cu ochii pe ceas în decursul întregii dimineţi, când timpul părea că de-abia se târăşte, doar pentru a-l scoate pe el din sărite. În cele din urmă, sosi şi ora fatală şi se apucă de treabă.

Chiar înainte de prânz îi dădu lui Ted un număr de formulare cu instrucţiuni de plată, completate de clienţi. În mijlocul teancului se afla cel care avea semnătura falsificată a lui Gonzalez, pentru transferarea a douăzeci de milioane de dolari în contul său elveţian. Ted se duse cu ele împleticindu-se spre biroul directorului, pentru confirmarea semnăturilor. Se întoarse repede. Sebastien simţi pe umăr o strânsoare de oţel.

— Poţi să vii în biroul meu?

Lui Sebastien i se opri inima în piept. Cercetă faţa lui Ted. Era foarte sobră. Ca prin vis, se ridică şi-l urmă. Se întâmplase ceva foarte rău. Probabil îi telefonaseră lui Gonzalez. Sau dacă-l trădase Tanya? Privi spre uşă. Putea s-o şteargă din departament, dar oare şi din bancă? În mod sigur vor activa alarmele de securitate mult prea rapid pentru el.

— Îţi dai seama despre ce e vorba, nu? Zise Ted închizând uşa, să nu mai audă nimeni.

Glasul lui avea o ascuţime de nervozitate.

— Cred că nu.

— Păi, n-ai să scapi aşa uşor. Am plănuit totul.

— Plănuit?

— Seara de adio. Te duc la Las Cumbres. Striptease-ul îţi va face o încălzire plăcută pentru noua ta slujbă.

Faţa bătătorită a lui Ted se încreţi într-un rânjet în timp ce el ridică mâinile în semn de protest.

— Este micul meu semn de mulţumire pentru că m-ai ajutat cu conturile cu parolă cât am fost eu în spital.

Trebui să treacă un minut întreg pentru ca expresia îngheţată de pe faţa lui Sebastien să fie înlocuită de un zâmbet nesigur.

— Ted, murmură el, tocmai m-ai dat gata.

— M-am gândit că o să-ţi placă, zise Ted, frecându-şi mâinile în aşteptarea altei seri lichide şi reîmprospătarea senzaţiilor în acele părţi ale corpului său pe care alte femei, cum ar fi nevastă-sa, preferau să nu le atingă.

— Apropo, uite şi rahaturile astea.

Îi întinse formularele.

— Trimite-le sus la Departamentul plăţi.

Îşi puse palma pe capul său devenit, cumva, fragil.

— Şi să plecăm azi mai devreme.

— Sunt de acord.

Sebastien tocmai luase douăzeci şi două de milioane de dolari din contul lui Señor González, aşa că era încântat să plece acasă. Nu trebuia să fii prea lacom. Moderaţie în toate.

Între timp, sus, la Departamentul plăţi, Tanya procesa instrucţiunile mai multor clienţi care doreau transferarea banilor lor prin toată lumea. Când ajunse la un formular anume, introduse propriul ei cod în calculator. Apoi băgă o dischetă şi, în câteva secunde, computerul dezvălui codul secret pe care Carole, supervizorul ei, îl folosea pentru autorizarea efectuării plăţilor via sistemul interbancar. Memorându-l, Tanya tastă şi acest cod, doar pentru a se asigura că şefa ei nu va avea nicio ocazie să pună transferul sub semnul întrebării. Banii lui González îşi începură călătoria.

Banii făcuţi uşor zburau uşor.

Sebastien îşi va aminti de Las Cumbres pentru tot restul zilelor sale. Zăcea pe canapeaua din piele din clubul privat şi privea cum frumoasele din Venezuela se dezbrăcau de ţinuta lor superficială în timp ce dansau pe muzica samba. Era ca la petrecerea din Columbia, se gândi, dar fără frişcă. Îi va lipsi America de Sud. A fost o experienţă rentabilă din multe puncte de vedere. Privi în timp ce Ted traversa spaţiul legănându-se cu încă un rând de băuturi. Bietul de el, va muri în câţiva ani. Ştia că Ted nu

avea nicio intenţie de a-şi schimba stilul de viaţă, bând până ajungea în propriul său mormânt lichid. De asemenea, era clar că Ted îşi scoase din minte rezultatul inevitabil. Sebastien se gândi cât era de ciudat că, atunci când oamenii o luau pe calea autodistrugerii, o făceau atât de repede. Direcţia vieţii oamenilor putea fi arareori schimbată şi, odată ce apucau s-o ia pe un anumit curs, era aproape imposibil să-i deviezi de la el. Jocul Puterii nu făcea excepţie.

— Noroc, Ted. Încă una pentru drumul lung şi întortocheat.

Îşi luară rămas-bun la uşa clubului. Aşa părea cuvenit.

— Rămas-bun, Sebastien. Şi mult noroc.

— Mulţam.

Strânse mâna tremurătoare. De-abia aştepta să plece de-acolo.

— Oh, încă ceva. Na, am uitat ce-am vrut să-ţi spun! Mi-a ieşit din minte.

— Nu-ţi face probleme.

Începuse să coboare treptele.

— Nu. Oh, da. Asta-i, ceva foarte ciudat. Mergeam pe coridor în această după-amiază şi tocmai eram pe cale să plec - râgâi zgomotos - când m-a oprit unul dintre curierii băncii. Ştii şi tu, cel care duce sus formularele depozitelor la termen, Fernando sau aşa ceva. Oricum, era foarte tulburat. Era vorba despre un transfer de bani dintr-unul dintre conturile cu parolă. Cel al lui González. Voia să fac verificarea cu González.

Râgâi din nou.

— Iartă-mă, am nişte gaze. Oricum, habar n-aveam ce dracu' tot trăncănea acolo. I-am zis că nu-i treaba lui.

— Şi-a verificat hârtia cu González? Întrebă Sebastien.

Glasul îi devenise puţin răguşit. Probabil de la scotch.

— Nu ştiu. Mă îndoiesc. Asta nu-i treaba lui, comentă el indignat.

Sebastien râse oarecum mânzeşte.

— Oh, eu nu mi-aş face nicio problemă. În orice caz, i-am trimis lui González confirmarea de plată chiar în această după-amiază. Este în dosar. Îşi transferă ceva dolari în contul lui elveţian. Nimic care să dea bătăi de cap.

— Oh, bine. La asta m-am gândit şi eu. Ei bine, rămas-bun, Sebastien. Şi mult noroc.

Ted îşi ridică paharul gol şi se întoarse la dansatoare. Sebastien nu-l va mai vedea niciodată.

Intră în maşină. Observă că mâinile îi tremurau aproape imperceptibil.

Señor González nu devenise un om bogat numai prin cruzime. Avea calităţi mai puţin atrăgătoare. El atribuia semenilor săi aceleaşi instincte primare ca ale lui. Drept rezultat, presupunea automat că toată lumea l-ar trişa dacă ar avea şi cea mai mică şansă. În cazul lui Sebastien, fusese puţin mai darnic. Se gândise că va fi mulţumit cu „comisionul” său dacă nu va avea alte posibilităţi de a se înfrupta din banii lui. Iar el nu-şi dădea seama cum ar reuşi aşa ceva din moment ce US Bank era o instituţie foarte respectabilă şi totul era făcut ca la carte. De asemenea, banii nu puteau fi transferaţi decât cu instrucţiunile lui scrise, deci sistemul părea infailibil. Oricum, pentru că era, de regulă, prudent, inserase încă o măsură suplimentară de protecţie. O mică şpagă plătită unuia dintre curierii de la US Bank. Sarcina lui era simplă: când avea de dus instrucţiuni de transfer de bani de la Depozitele la termen, trebuia să observe orice era legat de contul lui şi să-l sune. În acest fel, traficantul verifica dacă instrucţiunile îi erau respectate. Şi, desigur, cum erau întotdeauna urmate, apelurile telefonice deveniră o chestiune de rutină.

Se întinse în pat. Activitatea unui important traficant de droguri avea problemele sale. Nimic în viaţă nu era vreodată perfect, cu toate că, în domeniul său, existau unele compensaţii. Ca în toate celelalte afaceri, dacă reuşeai să faci faţă stresului şi să iei nişte decizii dure, era

un stil de viaţă. Totuşi, trebuia să ţii un ochi pe minge. Nu exista niciun fel de protecţie socială dacă lucrurile nu ieşeau, iar unele lucruri îţi puteau exploda în faţă, la fel şi în nas.

— Hei, *guapa,* hai în pat.

Se afla în vacanţă la Medellin, împreună cu amanta lui preferată. Ce să-şi dorească mai mult?

— Vino!

— Imediat. Să-mi pieptăn părul.

Afurisitele de muieri, se gândi. De ce se tot piaptănă, dacă tot intră în pat? O privea.

Sexul. Una dintre marile plăceri ale vieţii, însă nu cea mai mare, reflectă el. Sexul era distractiv. Totuşi, în cele din urmă, îşi pierdea puţin din farmecul său şi din picanterie, indiferent cât putea fi de inventiv un bărbat ca el, trecând cu vederea problemele lui de spate şi sciatica. Până la urmă, şi un sibarit se satură de haremul lui. Apoi mai erau banii. Câştigă o sută de dolari şi oamenii o să mârâie spre tine în stradă, dar fă un milion şi vor deveni politicoşi, fă zece milioane şi se vor lipi atât de strâns de fundul tău că n-ai să poţi trage niciun vânt dimineaţa. Totuşi, până la urmă, nici banii nu mai erau atât de distractivi. Pentru mâncare şi posesiunile pe care le îndesai într-un burdihan lacom exista o limită.

— Vin la tine într-un minut, scumpule.

Dar puterea. Ah, asta era cu totul altceva. Cu fetele te jucai, banii îi cheltuiai, însă cu puterea te adăpai pe veci. Nu avea fund. Era nesfârşită în plăcere şi posibilităţi. Indiferent de profesiune, era la fel. Preotul satului visa să devină Papă, micul escroc spera să devină Bos, iar angajatul de la capătul lanţului ierarhic într-o corporaţie visa să urce până la vârf. Era la fel peste tot, în toată lumea.

— Mai puţin.

Gonzalez nu era diferit de ceilalţi. Desigur, fusese întotdeauna un nemernic, dar cu toate astea cursul carierei sale fusese la fel. La banii pe care-i avea se trăgea de

şireturi cu preşedintele Columbiei. Să mai treacă vreo câţiva ani şi-i va lua locul. Şi după aceea? Păi, preşedintele călătoreşte prin străinătate, are pe mână trezoreria, oricare femeie-şi doreşte, i se satisfac toate plăcerile. Aşa mergea lumea. Putere. Plevuşcă voia să fie peştele cel mare, peştele cel mare se visa balenă. În Rai era la fel. Pune mâna pe cât mai multă putere şi ţine-te de ea. Dumnezeu ştia răspunsul. El a dat omenirii Biblia şi câteva cuvinte de îmbărbătare, dar s-a asigurat că nu-şi cedează propria Lui poziţie. Un tip sensibil. Cei blânzi vor moşteni lumea doar în visurile lor. Ce prostănaci!

— Gata.

González îşi abandonă meditaţia profundă. Trebuia să se ţină numai de lucrurile practice. I-ar fi putut învăţa pe înţelepţi câteva lucruri. În scurt timp, fu potopit de fericire. Avea mâinile pline. Îi plăceau femeile cu sânii mari şi coapse late. Visul latino-american. Cu cât mai mare, cu atât mai bine.

— Lasă-mă pe mine deasupra.

— Nu, e rândul meu acum.

Patul începu să se zgâlţâie, arcurile gemeau, noptiera vibra, iar González era mulţumit. Cine-a zis că nemernicii nu aveau pace? Tocmai când se concentra asupra celei mai inteligente părţi a fiinţei sale, sună telefonul. Înjură şi ridică receptorul.

— Cine dracu' eşti? Mugi el. Am mâinile ocupate.

— Sunt Fernando Lambada, Señor. Contul dumneavoastră din Elveţia a fost creditat.

— Mda, şterge-o!

Mormăi şi puse telefonul jos. Continuă să-şi ţină mâinile ocupate. Peste vreo două minute - nimeni nu ţinea, de fapt, socoteala timpului -, aerul vibră de un urlet sfâşietor.

— Scumpule, eu n-am terminat, se plânse amanta lui.

Urmă încă un urlet. Pământul se apropia de ochii perplecşi ai lui Gonzalez, şi încă repede.

Amanta îl strânse consternată. Faţa lui se umplu de sânge, care se transferase cu rapiditate dintr-o parte a corpului în alta. Femeia îl simţi cum îi alunecă din mâini, apoi simţi întreaga lui greutate. Doamne, avea vreun atac de cord? Ce-o să-i spună nevestisii? Dar, şi mai important, o să-şi păstreze oare colierul cu diamante?

— Cineva mi-a furat banii.

Gonzalez scuipă cuvintele ca un zornăit al morţii.

Azvârlind-o la o parte, se aruncă asupra telefonului.

Sebastien întoarse roţile Jaguarului cu o dexteritate de expert şi viră pe Avenida Balboa. Se auzi un scrâşnet de cauciucuri. Întoarse spre Avenida Nacional.

— Cum a aflat Gonzalez?

Faţa Tanyei era golită de orice culoare. Îi explică în mare viteză.

— Şi acum ce se întâmplă? Ce-o să ne facă acest om?

Sebastien continuă să conducă foarte repede. Voia să iasă din Panama City. Fără îndoială, Gonzalez avea oameni aici. Aşa cum spusese tacticianul chinez Sun Tzu: *„Evită-l acolo unde-i puternic.”*

Dacă tot trebuiau să se confrunte cu el, să fie pe un teren mai puţin favorabil lui.

Se întoarse spre Tanya.

— Aeroporturile şi porturile ies din discuţie. Gonzalez îşi va trimite oamenii acolo rapid. Atunci ne rămâne doar autostrada Pan-Americană. Ori spre sud, spre Columbia, ori spre nord, spre Costa Rica. Ţi-ar plăcea să mergi în Columbia? Am putea să vizităm ranch-ul lui Gonzalez?

Râse cu poftă.

— Sebastien, încetează cu glumele, zise Tanya, furioasă şi înspăimântată. O să ne omori.

— OK, făcu el în silă. Columbia cade. Hai să mergem în Costa Rica.

— Şi după aceea?

— O schimbare în planurile tale de vacanţă. Vino în

Costa Rica, în loc de Miami, şi stai cu mine câteva zile, apoi te întorci în Panama City. Nu cred că ar trebui să mai fii pe aici când Gonzalez apare prin Panama.

— Cum scăpăm de el?

— Nu-ţi face probleme, spuse, tonul lui devenind mai sobru când traversară podul Panama pentru a se avânta pe autostrada Pan-Americană. Am să mă ocup eu de Gonzalez, şi încă repede.

— Şi ce se întâmplă dacă ne găseşte?

Tanya îi surprinse reflexia ochilor pe bordul verde, licărind. Nu mai zise nimic, pentru că ştia ce se va întâmpla.

— Dacă aş fi în locul tău, aş încerca să dorm puţin, rosti Sebastien. Ne vor trebui opt ore până la frontiera cu Costa Rica.

Îşi privi ceasul. Era aproape de miezul nopţii. Gonzalez n-ar fi ajuns în Panama mai devreme de ora opt dimineaţă mâine, când se deschidea aeroportul. După aceea se va dezlănţui tot iadul. Apăsă piciorul la podea şi Jaguarul ţâşni. În faţa lor se întindea autostrada Pan-Americană.

Viaţa avea să fie foarte interesantă. Mai aveau câteva ore la dispoziţie să dispară din Panama. Sau să devină hrană pentru câini.

Avionul cu reacţie particular zbura repede, însă nu destul de repede pentru Gonzalez. L-ar fi împuşcat pe pilot dacă ar fi ajutat, însă nu ar fi făcut decât să întârzie lucrurile şi ar fi mânjit cu sânge banchetele acoperite cu blană de oaie. Zborul din Columbia până în Panama dură două ore, iar Gonzalez petrecu fiecare secundă dând telefoane şi pregătindu-şi răzbunarea. Toate cruzimile şi torturile imaginabile îi înfierbântau creierii încinşi şi le rafina la nesfârşit, până în cel mai mic detaliu. Imediat ce avionul ateriză pe Aeroportul Internaţional Panama, traficantul de droguri şi anturajul său ţâşniră afară, Gonzalez conducând haita. Era de-abia trecut de ora opt, sâmbătă dimineaţa.

Arătă spre bodyguarzii săi masivi.

— Juan, îi iei pe ăştia doi. Du-te la Sebastien acasă, îl vreau viu. Adu-l la avion şi ucide pe oricine mai e acolo. Voi ceilalţi veniţi cu mine.

Chemă un taxi şi se îndreptă spre US Bank. În mintea lui nu era decât moartea. Ieşiră din maşină şi urcară treptele în goană, trecând de emblema imensă din marmură.

Portarul îl ascultă, apoi răspunse politicos:

— Mă tem că banca este deschisă numai pentru depuneri, domnule. Dacă doriţi să discutaţi cu directorul, va trebui să reveniţi luni.

Gonzalez îl împinse cu brutalitate în clădirea băncii şi-l lovi până căzu la podea.

— Dacă face o mişcare, îl omori, îl instrui el pe unul dintre gealaţii lui. Apoi o luă spre lift şi spre biroul directorului.

Dimineţile de sâmbătă. Erau atât de bune, încât trebuie să le fi inventat Dumnezeu. Doug Sullivan se lăsă pe speteaza scaunului său. Nu se întâmpla nimic important la serviciu şi soţia lui plecase la cumpărături. O sâmbătă perfectă.

Deschise intercomul şi se adresă secretarei sale:

— Suzanne, spune-i lui Ted că ne întâlnim la clubul de golf în douăzeci de minute. Mă aştept să fie treaz.

Se duse până la un dulap şi scoase crosele de golf. O partidă de golf. Ce putea fi mai potrivit ca să te bucuri de viaţă? Se îndreptă spre uşa biroului său fluierând *Dixie.* O deschise, dar nu mai făcu niciun pas. Creierului său îi trebui o fracţiune de secundă ca să recunoască faptul că un mic grup de oameni îşi făcuse apariţia de nicăieri, în mod misterios. Mai precis, un nebun furios şi două brute. Doug Sullivan recunoscu în adâncurile minţii sale că partida de golf nici nu mai intra în discuţie pe ziua de azi.

González îl azvârli înapoi în birou.

— Unde-s afurisiţii ăia de bani ai mei, *hijo de puta?* Urlă el, apăsând detaliile contului său pe pieptul directorului.

Uluit, directorul privi personajul dinaintea lui. González era acum în stare de apoplexie. În colţurile gurii i se adunaseră picături de spumă, iar ochii-i luceau de o ură demenţială. Totuşi, rămase calm. Uneori, clienţii puteau fi destul de dificili. Adună hârtiile căzute şi se aşeză la birou. Făcând asta, atinse un mic buton ascuns într-o parte a scaunului său. Deschise intercomul şi încercă să se oprească din tremurat.

— Oh, Suzanne. Te rog, adu-mi dosarul contului cu parolă 116202339 şi cartotecile cu semnătura.

Le făcu semn oaspeţilor săi nepoftiţi.

— Luaţi loc.

Într-un minut, directorul avu în faţă dosarul lui González.

— Şi care-i problema, Señor... ăăă?

— González. Cineva mi-a luat bani din cont.

— Da. Ieri au fost transferate douăzeci de milioane de dolari din contul dumneavoastră din Panama în contul dumneavoastră din Elveţia.

— Eu n-am cerut niciodată aşa ceva.

— Poate că aţi uitat, spuse directorul pe un ton amabil. Iată scrisoarea de instrucţiuni ataşată la dosar.

Scoase o foaie de hârtie din dosar.

González îi smulse hârtia şi se holbă la ea.

— Asta nu-i semnătura mea, urlă el, iar capul îi tremura ca un deşteptător.

Directorul contemplă, siderat, această activitate. Îi era clar acum că omul era bolnav mintal.

— Cum adică nu este semnătura dumneavoastră, Señor González? Aceeaşi semnătură prezentă şi pe celelalte scrisori de instrucţiuni. Şi - răsfoi câteva pagini din dosar - pe formularele de deschidere a contului cu parolă.

Orice control ar mai fi avut González asupra sa se

evaporă acum. Scoţând un pistol din interiorul hainei, îl aţinti spre fruntea directorului. Aerul din încăpere îngheţă. González îşi linse încet buzele, ca un lup pe cale să-şi devoreze prada.

— Dă-mi dosarul!

Răsfoi paginile şi apoi le azvârli pe podea.

— Niciuna nu-i semnătura mea. Dă-mi banii înapoi!

Directorul înghiţi în sec. Era obişnuit să aibă de-a face cu clienţi proşti. Însă exista o limită. Chiar şi când cineva-ţi ţinea un pistol la cap. Era înspăimântat, dar decis să rezolve problema. Desigur, Señor González va înţelege, doar se dorea un om de afaceri.

— Señor González, acesta-i contul dumneavoastră, nu?

— Da.

— Iar în alte ocazii ne-aţi cerut să fie mutaţi bani din acest cont în cel elveţian, da?

— Da.

— Şi nu aţi avut niciun fel de plângeri de făcut când v-am urmat instrucţiunile.

— Nu.

— Înţeleg, făcu directorul, cu toate că nu înţelegea. Señor González, sunteţi de acord că până acum v-am îndeplinit întotdeauna corect instrucţiunile. Da? Foarte bine. Iar acum spuneţi că nu aţi dat dumneavoastră aceste ultime instrucţiuni de transfer în contul dumneavoastră din Elveţia. Chiar dacă este aşa, nu aţi pierdut b^nii. Pur şi simplu, cereţi la Banque Lex să-i trimită înapoi.

— Nu pot! Urlă González isteric. Banii au dispărut. Banque Lex zice că i-a transferat conform instrucţiunilor mele.

Directorul zâmbi, deşi îi era greu în situaţia asta.

— Dacă-i aşa, Señor González, trebuie să rezolvaţi problema împreună cu Banque Lex. Noi nu vă putem ajuta. Totuşi, trebuie să vă înştiinţez că am dubii serioase că deţineţi acest cont cu parolă. Trebuie să vă rog să vă

semnaţi, să comparăm semnătura cu cea din documentele noastre.

Directorul scoase un stilou şi-l puse pe birou. Se lăsă o tăcere tensionată, iar González ştiu că pierduse.

Doug Sullivan continuă, vocea sa regăsindu-şi o parte din autoritate:

— Señor González, dacă aveţi vreo plângere împotriva US Bank, vă rog să reveniţi luni. Autorităţile legale din Panama vor investiga acuzaţiile dumneavoastră şi, desigur, va trebui să dovediţi că sunteţi proprietarul acestor fonduri şi sursa lor.

Unul dintre oamenii lui González îi şopti ceva la ureche. Banca dăduse alarma. În curând, vor fi aici poliţişti panamezi înarmaţi. Cu o privire încărcată de ură, care l-ar fi umilit şi pe Lucifer, Gonzalez o luă la goană din birou. La aeroport, urcându-se într-un avion pentru Elveţia, se întoarse spre gealaţii lui. Până acum, evenimentele conspiraseră să-l aducă foarte jos pe scara evoluţiei. Chipul său dobândise o tentă de neolitic în materie de frumuseţe şi inteligenţă.

— Găsiţi-l pe Sebastien, şuieră el, şi ucideţi-l. Vreau să-l treceţi printr-un tocător de carne. Încet.

Sebastien se aplecă şi mângâie faţa Tanyei. O sărută pe frunte. Era atât de frumoasă.

— Cred că avem o mică problemă.

Ajunseseră în oraşul panamez de frontieră Paso Canoa. Înaintea lor se întindea o coadă lungă, formată din maşini şi camioane care aşteptau să treacă de punctele de frontieră, pentru a ajunge în Costa Rica. Sebastien ieşise din maşină să-şi mai dezmorţească picioarele, lăsând-o pe Tanya să doarmă. După câteva minute se întorsese s-o trezească.

— Mi-e teamă că am veşti rele. Poliţia de frontieră cercetează toate maşinile, căutând un bărbat a cărui descriere mi se potriveşte. Se pare că amicul nostru

Gonzalez are legături la vârf.

— Şi atunci ce facem?

Tanya se ridică, spaima începând s-o cutreiere din nou.

Sebastien scoase o hartă. În afară de trecerea de frontieră Paso Canoa, pe autostrada Pan Americană, nu mai erau alte drumuri care să traverseze graniţa dintre Panama şi Costa Rica. Avionul era şi el exclus; Gonzalez trebuie că trimisese deja oameni să supravegheze aeroporturile. Mai exista doar posibilitatea de a traversa zona muntoasă pe jos. O cercetă pe Tanya, îmbrăcată în rochia ei subţire de bumbac. Nu va reuşi niciodată.

— Tanya, nu departe de aici e un hotel. E în munţi. Ar trebui să stăm acolo ceva timp. Trebuie să discutăm despre mai multe chestiuni, zise şi se întoarse în maşină.

Cerro Punto era un mic hotel de lux, foarte frecventat în timpul lunilor de vară de turiştii care veneau să se bucure de aerul răcoros de munte, de peisajul minunat şi să pescuiască păstrăvi. De asemenea, se afla aproape de frontiera cu Costa Rica, aflată la nici treizeci de kilometri distanţă, la doi paşi, printre munţi. Se apropiară de hotel rulând pe drumul şerpuitor. Sebastien opri maşina.

— Tanya, nu vreau să creadă ăştia că suntem împreună. Gonzalez încă nu ştie nimic despre tine. Aşa că mă duc să parchez acolo şi iau o cameră de o persoană. Tu vii pe jos. Te duci la bar şi comanzi ceva de băut. Am să trec pe acolo şi-ţi pasez numărul camerei. Ne întâlnim în cameră zece minute după aceea.

Ceva mai târziu, Sebastien intră în hotel. Le explică celor de la recepţie că voia să închirieze o cameră pentru două nopţi, să meargă la pescuit de păstrăvi. Urmări cum recepţionerul nota datele false furnizate de el.

Bărbatul părea agitat şi încordat la maximum, iar Sebastien observă că se tot uita la Jaguarul de afară. Gealaţii lui Gonzalez trebuie să fi contactat deja hotelul. Sebastien putea simţi bufnitura tăioasă a unui cui bătut

încet în coşciugul său.

Tanya intră în cameră. Sebastien aruncă o privire în direcţia ei în timp ce termina de făcut bagajul. Expresia ei îi spuse tot. Era clar că nu credea că el se va descurca. Expresia ei era una de rămas-bun, ca şi cum ar fi încercat să înregistreze ultimele lor clipe împreună. Se apropie s-o îmbrăţişeze. Ştia că ajunseseră la un punct de cotitură şi că era prins în capcană. Oricum, panica nu era stilul lui.

— Tanya, ar trebui să pleci acum. Du-te în satul de pe drum şi ia autobuzul local spre Paso Canoa. Pe acolo trece un autocar spre Costa Rica, la ora trei după amiază. Ia-l, treci frontiera. Gonzalez nu te caută pe tine, deci vei fi în siguranţă. Nu folosi maşina decât în ultimă instanţă.

— Şi tu ce faci?

— Am s-o iau spre munţi în câteva minute. Trebuie să rezolv întâi cu Gonzalez.

Scoase nişte documente din valiză.

— Ne vom întâlni la punctul convenit mai înainte, în San Jose, peste două zile.

— Şi dacă nu apari?

Sebastien se aşează pe pat. Sosise vremea să dea ochii cu realitatea.

— Dacă nu apar, înseamnă că nu mai sunt pe această lume. Ce-ai să faci?

— Nu ştiu.

Faţa ei devenise cenuşie.

— Nu m-am gândit la aşa ceva.

— Ei bine, trebuie să începi să te gândeşti acum, zise ca şi cum ar fost ceva banal. Viaţa va merge înainte chiar şi după ce-am să mor. Cred că ar trebui să-ţi continui vacanţa şi apoi să te întorci la bancă. Peste câteva săptămâni, îţi dai demisia. După aceea, trebuie să-i localizezi pe ceilalţi.

Îşi închise bagajul cu lucrurile esenţiale, lăsându-şi valiza deschisă pe pat. Încerca să fie cât putea de dezinvolt, cu toate că-şi simţi glasul cedând uşor, din când in când.

Tanya îl privea. Strânse canatul uşii ca punct de sprijin, iar lacrimile-i curgeau în tăcere pe obraji.

— Nu ştiu dacă mai vreau să continui Jocul Puterii, spuse ea încet.

— Tanya...

Sebastien se ridică de pe pat. O îmbrăţişă strâns, nedorind să-i dea drumul. Îi mângâie părul cu blândeţe în timp ce ea scâncea. Parfumul ei uşor şi înşelător îi invadă simţurile, făcându-l să se simtă şi mai deplorabil. Îşi îngropă faţa în părul ei bogat şi rămaseră un timp îmbrăţişaţi, conştienţi că despărţirea lor de acum s-ar putea să fie pentru totdeauna. În adâncul sufletului său, începu să simtă un vârf de îndoială, să se întrebe dacă va eşua, în cele din urmă, dacă nu cumva locul Maestrului, pentru care luptase atât de sălbatic, nu începea să-i alunece din mâini. Îşi suprimă cu brutalitate aceste gânduri. Apoi rosti:

— Tanya, trebuie să continui. Am terminat prima parte a concursului, cea mai dificilă. Acum nu mai ai altceva de făcut decât să apari înaintea Maestrului.

— Şi cum rămâne cu Andrew şi Ivan?

Pe faţa lui se întinse o furie adâncă.

— Andrew nu trebuie să devină niciodată Maestru. Deja l-a ucis pe Rex. Trebuie oprit.

Tanya se dădu înapoi.

— Deci tu crezi că el l-a omorât? Ştiam că-mi ascunzi ceva.

— Nu, nu ţi-am ascuns. Oricum, aveam de gând să-ţi zic.

Se aşeză pe pat, vlăguit. Îi explică de ce ajunsese la convingerea că Rex fusese ucis pentru că împărtăşise, prosteşte, altuia dintre concurenţi povestea lui Max Stanton şi că jocul era unul ucigător. Aceasta părea singura explicaţie rezonabilă. Ucigaşul se decisese să-l scoată din joc devreme pentru a-l împiedica să câştige un avans din start şi pentru a păstra informaţia pentru el. Ucigaşul nu putea fi decât Andrew sau Ivan, iar Sebastien nu credea că

Ivan era capabil să ucidă oameni. Era un dur, da, membru al serviciilor secrete, dar nu şi criminal. Numai Andrew putea fi. De asemenea, tot Andrew fusese cel care o atacase pe Tanya în cabană. Avea de gând să-i spună Tanyei toate astea după ce-ar mai fi adunat dovezi suplimentare. Ea ascultă în tăcere.

— N-ar fi putut să-l ucidă şi altcineva pe Rex?

— Cine, Tanya? Moartea lui n-a fost un accident şi nu cred că l-a omorât Maestrul. Nu şi-ar fi băgat el coada atât de devreme, chiar dacă joacă şi el. Atunci mai rămânem doar noi doi.

Sebastien o privi direct în ochi.

— Crezi că am fost eu?

— Nu, răspunse ea după un moment.

Îşi întoarse capul într-o parte, ştergându-şi lacrimile cu degetele. Nu vreau să mai continui.

Sebastien se aşeză lângă ea şi aşteptă să se liniştească, deşi ştia că fiecare minut care trecea îi reducea şansele de a rămâne în viaţă.

— Tanya, trebuie. Pentru mine. Dacă mă iubeşti cu adevărat. Mă iubeşti?

— Da, te-am iubit întotdeauna. Dacă ar fi să aleg între tine şi locul Maestrului, te-aş alege pe tine.

Sebastien o privi neîncrezător.

— Ai face-o?

Ea dădu din cap, cu obrajii plini de lacrimi proaspete.

— Desigur, îmi doresc locul Maestrului. Totuşi, te iubesc şi ştiu că şi tu mă iubeşti pe mine. Uneori, trebuie să alegi ce iubeşti mai mult.

Sebastien dădu încet din cap. Apoi continuă să vorbească cu un glas scăzut şi decis.

— Tanya, vreau să-mi promiţi că-l vei găsi pe Andrew şi-l vei ucide. Ar fi un dezastru pentru Colegiu şi lumea din afară dacă ar deveni Maestru. Nu ţi-am cerut niciodată ceva înainte, dar o fac acum. Aceasta-i o chestiune mult mai importantă decât destinul tău sau al meu. Dacă Andrew

devine Maestru, va distruge întreaga instituţie. Ştii asta. Promite-mi.

Ea se dădu înapoi, oripilată. Sebastien continuă:

— Nu-i vorba doar despre concursul pentru locul Maestrului, trebuie să-ţi salvezi viaţa. Pentru că, odată ce încep crimele, nu se mai opresc. Andrew va veni după tine, ţine minte ce-ţi spun. Nu se va opri.

Se holbă la el. Ştia că n-o să-l mai vadă niciodată. Sebastien continuă să vorbească, palid şi decis, pe măsură ce punea lucrurile cap la cap.

— Al Johnsons vor fi de ajutor. Ei ştiu deja unde se află Ivan la Paris. Şi sunt sigur că l-au localizat şi pe Andrew până acum. În contul din Cayman e plin de bani. Trebuie să-mi promiţi că-l găseşti pe Andrew şi că-l ucizi. Nu numai ca să-l răzbuni pe Rex. Ci pentru însăşi supravieţuirea Colegiului.

— Ai să scapi. Ştiu că vei reuşi. Ne întâlnim în Costa Rica peste două zile.

— Desigur, răspunse Sebastien pe un ton de învins. Mai trebuie jucate şi ultimele cărţi. Dar, în caz că nu reuşesc, trebuie să-mi promiţi. Dacă mă iubeşti, asta-i tot.

În cele din urmă, pentru dragostea ei pentru el, promise, cu moralul la pământ. Îl va căuta pe Andrew, apoi pe Ivan, şi-l va ucide pe cel care-l omorâse pe Rex. Se îmbrăţişară încă o dată. Peste câteva minute, se ridică să plece, trupul fiindu-i măcinat de oboseală şi disperare. La uşa camerei, se întoarse să se uite la Sebastien. Din disperare, încercă să păstreze în minte o imagine a lui, un instantaneu pentru amintirea ei. Personajul vioi, cu faţa drăguţă, buze senzuale şi ochii adânci, de nemăsurat. Plecă după ce-şi luase rămas-bun.

Când ajunse la capătul căii de acces spre hotel, gealaţii lui Gonzalez, Juan împreună cu alţii doi trecură tunând pe lângă ea. Nu-i remarcă, fiind adâncită în gânduri.

Nu-i vorbise niciodată lui Sebastien despre intrusul care pătrunsese în camera lui Rex de la Colegiu în ziua

când descoperise mesajul lui în computer. Fusese cineva care avea un interes acut să-l împiedice pe Rex să dezvăluie, într-un stadiu timpuriu, ce ştia despre Jocul Puterii.

Maestrul.

Elveţia.

— Directorul general va veni într-un minut.

— Eu vreau să-l văd acum, în mă-sa! Acum!

André, lacheul destul de efeminat de la Banque Lex, se uita la Gonzalez cu o uimire totală. Niciodată vreun client nu se adresase unui membru al personalului într-o asemenea manieră. Se îndepărtă în grabă, cu aripile albastre ale fracului între picioare. Era gata-gata să plângă.

După un timp, directorul general îşi făcu apariţia la capătul coridorului şi străbătu distanţa în stilul său obişnuit slugarnic, aplecat. Întinse mâna.

— Domnule, ăăă...

— Gonzalez. Vreau banii mei înapoi, *mi plata!* Răcni Gonzalez, ignorând mâna întinsă.

Directorul general observă tatuajele de pe degetele lui.

— Oh, Doamne, Doamne, mormăi el pentru sine.

Recunoşteai imediat un gentleman înainte ca acesta să deschidă gura. Gonzalez era o dovadă vie.

— Desigur, domnule. Vreţi să veniţi cu mine?

Îl conduse într-o încăpere laterală.

— Cum anume vă putem ajuta?

— Vreau banii înapoi! Spuse Gonzalez, lovind cu pumnul într-o masă antică, subliniind fiecare cuvânt.

Azvârli extrasele de cont pe tăblia ei, acum zgâriată.

— Vreau cele douăzeci de milioane de dolari.

— Nicio problemă, domnule. Mă întorc într-un minut.

Gonzalez mergea în sus şi-n jos prin sala de conferinţe, în timp ce directorul se retrase în grabă. Reveni însoţit de trei domni. Zâmbeau cu toţii politicos şi luară loc

de parcă s-ar fi adunat pentru o întâlnire de afaceri. Afară bătu un orologiu elveţian. Se lăsă tăcerea. Gonzalez se întrebă dacă nu cumva reacţionase deplasat. Totul părea atât de civilizat. Poate că era doar o eroare de sistem?

Directorul general privi spre colegii săi. Comportamentul său laş fusese înlocuit de un zâmbet subţire.

— Mă tem că este o mică dificultate. Banii au fost transferaţi într-un cont din afara acestei bănci. Vedeţi, noi am primit instrucţiuni scrise să procedăm astfel. Senor Gonzalez s-a prezentat personal la bancă, luna trecută, şi a discutat cu mine, un gentleman încântător.

Sublinie cu grijă ultimul cuvânt.

Când această informaţie pătrunse, în cele din urmă, în craniul său, González se ridică şi-şi arătă adevăratele sale sentimente. Tremurând de furie, incapabil să scoată vreun cuvânt, oferi un spectacol impresionant al omului din neolitic care se trezeşte dintr-odată prins într-un blocaj de trafic la New York. Directorul general şi tovarăşii lui priviră debutul său surprinzător în ale actoriei cu un interes politicos. După o vreme, directorul general scoase o tuse scurtă, ca o încheiere a episodului.

— Dacă aş putea să vă arăt asta, Señor González... Este un fax tocmai primit de mine din Panama. Conţine explicaţii detaliate şi complete despre investiţiile dumneavoastră din Columbia. De asemenea, şi despre traficul cu droguri.

González se dădu înapoi, în timp ce adevărul hidos începu să-l atace. Directorul general îi zâmbi din nou. Acelaşi surâs placid oferit atunci când clienţii îşi depăşiseră suma din cont şi se îndatoraseră.

— Aceştia sunt câţiva oameni care doresc să discute cu dumneavoastră mai pe îndelete chestiunea.

Se întoarse spre însoţitorii săi.

— Îngăduiţi-mi să vi-l prezint pe inspectorul-şef Drucker, de la Brigada Anti-Drog elveţiană, şi colegii săi.

Se încruntă încurcat.

— Îmi pare atât de rău că nu vă pot oferi ceai şi bomboane.

21.

Îşi conduce duşmanul în adâncimea teritoriului ostil şi acolo eliberează trăgaciul.

Sun Tzu, *Arta războiului*

Panama.

Sebastien se afla în pădurea de deasupra hotelului. Îi văzu pe Juan şi pe cei doi însoţitori ai săi sărind din maşină. Situaţia era mai rea decât anticipase. Gonzalez trebuie să fi intuit că se va îndrepta spre frontiera cu Costa Rica şi-l trimisese pe Juan şi brutele sale la Paso Canoa cu un avion, mai devreme, în aceeaşi dimineaţă.

În curtea de jos lucrurile se încingeau.

— Pedro Gordo.

Juan sări din camion şi strigă spre unul dintre pasageri:

— Tu rămâi aici şi iei armele din spate. Pedro Flaco, tu vii cu mine!

Intrară în hotel.

Sebastien se afundă în pădure. Trebuia să se pună în mintea duşmanului său dacă voia să supravieţuiască. Sun Tzu notase:

„Invincibilitatea depinde de fiecare; vulnerabilitatea duşmanului numai de el.”

Ei bine, duşmanul său era formidabil. Juan nu se va da în lături de la nimic ca să-l ucidă şi nici nu-l putea învinovăţi. Gonzalez l-ar lichida dacă nu-i aducea un cadavru. De asemenea, Juan îşi alesese bine companionii: doi dintre cei mai dizgraţioşi tipi din mica armată de personalităţi perverse şi ucigaşi psihopaţi. Pedro Gordo, Pedro Grăsanul, se distra torturând oamenii şi după ce-i spuneau tot ce ştiau. Fiind conştiincios şi gata să ofere

asistenţă, era mai degrabă dispus să acorde mult prea mult din ultima decât prea puţin. De asemenea, se zvonea că în frigiderul lui de acasă avea o colecţie de părţi din trupuri omeneşti. Pedro Slăbănogul, Pedro Flaco, era un fost braconier, care schimbase vânătoarea de animale cu cea de oameni.

Nu prea erau vulnerabilităţi pe acolo. Între timp, Sebastien rămăsese singur şi nu avea nimic altceva cu care să lupte decât un mic cuţit băgat în teacă. Nu se putea gândi decât la două lucruri în favoarea sa. Terenul nu era familiar niciunuia dintre ei. De asemenea, Juan va fi atât de disperat să pună mâna pe el, încât era posibil să comită o greşeală. Era o speranţă slabă. Oricum, era important să aibă ceva la care să se gândească.

Juan ieşi din hotel.

— A plecat, îi zise el lui Pedro Gordo şi arătă spre terenul stâncos din spatele hotelului, care ducea în pădure. E timpul să şi vânăm puţin.

Juan râse, părea un urlet ca de lup. Disecarea lui Sebastien va fi o schimbare faţă de asasinatele de pe scuter. În afară de asta, aerul proaspăt îi făcea bine la sănătate. El şi Sebastien aveau o mulţime de vorbit.

Afaceri neterminate.

Regiunea de frontieră dintre Panama şi Costa Rica este una variată. Lângă Paso Canoa terenul este stâncos şi înşelător, în majoritate împădurit. În alte părţi, fermierii au început să defrişeze pădurile pentru a face loc ranch-urilor pentru vite. Mai departe, spre nord, dacă cineva se deplasa din regiunea Chiriqui în cea numită Bocas del Toro, pădurea cedează locul unei jungle montane foarte dese. În plus, regiunea este foarte puţin populată, cu numai câteva triburi de indieni locali împrăştiate pe o suprafaţă foarte mare. Ţinând cont că această densitate de copaci este impenetrabilă de pe şosea sau din aer. Una dintre ultimele regiuni sălbatice din America Centrală. Sebastien se afunda

în ea cât de repede putea.

Se decisese că era foarte probabil ca Juan să presupună că va încerca să treacă rapid în Costa Rica şi că se va îndrepta spre capitală pentru a se pierde în mulţime. Drept urmare, trebuie că le spusese deja oamenilor lui Gonzalez din Costa Rica să se ducă la frontieră. Aşa că, dacă Sebastien voia să rămână în viaţă, trebuia să facă exact invers. După cum afirmase şi Sun Tzu:

„Nu-i lăsa pe duşmani să se adune laolaltă.”

Mări pasul. Voia să ajungă la râul Changuinola până la prânz. Era un râu interesant, despre care citise cândva într-un ghid turistic. Merita o vizită.

Trei ore petrecute în junglă şi expediţia devenea tot mai grea pentru toată lumea.

— Haide odată, grăsanule, poponar afurisit, urlă Juan la Pedro Gordo, altfel te las în urmă.

Pedro Gordo nu era deloc un om încântat. Să târască după el prin jungla panameză o sută douăzeci şi opt de kilograme de carne nu era o ocupaţie plăcută, mai ales când temperatura la sol depăşea treizeci de grade. Privi în sus, spre cer. Nu era niciun fel de cer. Copacii din junglă, înălţaţi pe deasupra lui, împiedicau în totalitate lumina să pătrundă printre crengile lor. Ca urmare, nu numai că era foarte cald, dar şi umed şi întunecat. Pedro Gordo hăcuia din calea lui plantele agăţătoare şi lujerele, sperând că nu erau şerpi. Pentru un bărbat a cărui singură experienţă în junglă provenea numai din privitul filmelor (îi plăceau scenele cu crime), realitatea naturii era o surpriză neplăcută. Deja începuseră să-l atace ţânţarii şi lipitorile şi se uita temător în jur, aşteptându-se în orice clipă să vadă vreun leu sau un tigru, fără a şti că în Panama nu existau nici unii, nici alţii. Aflaţi la o distanţă considerabilă în faţa lui, Juan şi Pedro Flaco înaintau rapid şi vorbeau cu

însufleţire. Flaco îşi dăduse cu părerea că Sebastien avea un avans faţă de ei de mai puţin de jumătate de oră şi că obosea rapid. Discutau ce vor face cu el.

Pedro Gordo oftă în timp ce tândălea şi el. Începea să se gândească la alternative pentru angajare. Torturarea oamenilor era o ocupaţie care-ţi cerea pricepere şi cunoşteai oameni interesanţi. Totuşi, nu era sigur dacă-ţi puteai face o carieră pe viaţă din asta sau dacă nu era decât o fundătură la fel ca şi celelalte slujbe pe care le avusese: măcelar, curier de droguri, asasin. Dădu crengile la o parte, reflectând mohorât asupra chestiunii. Ceea ce i-ar fi plăcut cu adevărat să facă în viaţă ar fi fost să intre în afaceri cu mâncare. Un mic restaurant în Bogota ar fi fost numai bun. Nimic luxos. În fond, îi plăcea mâncarea şi era o persoană prietenoasă cu clientela până în adâncul inimii. Aceste gânduri continuară să-i ofere o umbră de confort în timp ce continua să avanseze încet spre iad. Curând, companionii săi dispărură din vedere.

Pe la ora prânzului, ajunsese pe malul râului Changuinola. Era un râu noroios şi cu un curs lent. Copaci uriaşi se înălţau pe maluri, împodobiţi cu plante agăţătoare. Atmosfera era fetidă şi exista ceva profund tulburător aici. Era înspăimântat. Se rătăcise. Încercase să strige după ticălosul acela de Juan şi după Pedro Flaco, dar ori de câte ori se lua după urletele lor de răspuns, se părea că se pierde şi mai mult, pentru că jungla distorsiona sunetele. Cum să traverseze râul?

Chiar în acea clipă, sesiză o mişcare discretă pe malul opus, la nici douăzeci de metri distanţă. Scoţându-şi binoclul se concentră pe direcţie. Deodată, un val uriaş de plăcere îi străbătu trupul mătăhălos. Nu-şi putea crede ochilor. Sebastien stătea întins pe malul opus, pe jumătate dezbrăcat. Se târa încet prin mocirlă. Pedro Gordo îşi dădu seama ce se întâmplase. Fugind de ei, în mod sigur îşi rănise sau îşi rupsese un picior. Epuizat, înotase în râu şi apoi se întinsese pe malul celălalt, incapabil să meargă mai

departe.

Oh, ce bucurie!

Pedro Gordo, un catolic ocazional, îi mulţumi lui Dumnezeu, iată, venise momentul salvării sale. Dacă-l găsea pe Sebastien, recompensa de la Gonzalez va fi substanţială. Probabil Gonzalez îl va lăsa pe el să se bucure de dulcea răzbunare pe Juan, pentru că-l abandonase. Desigur, va avea nevoie de o dovadă pe care să i-o arate lui Gonzalez că-l găsise pe Sebastien. Capul va fi suficient. Poate şi numai o ureche. N-avea niciun rost să care greutăţi după el. În timp ce urmărea sforţările agonizante ale lui Sebastien pe malul râului, saliva de încântare şi frustrare. Cum să ajungă la pradă înainte să se facă nevăzută? Era prea dificil să tragă cu arma până pe malul celălalt. Îi veni inspiraţia. Se va furişa până la el. Pedro îşi dădu jos hainele în grabă, cu excepţia blugilor Levis. Învelindu-şi pistolul într-o pungă etanşă, se lăsă în apă şi începu să plutească spre victima sa nebănuitoare, purtat pe unde ca hoitul vreunei oi umflate de apă. Cine-a spus că Dumnezeu nu-i ajuta pe oameni? Era o minciună. Dumnezeu îl ajuta pe el. Fusese cu ochii pe Pedro.

— Pedro! Unde eşti?

Strigătul se auzise de departe, în josul râului. Îl ignoră.

— Ia mai dă-i în mă-sa!

Tocmai când ajunse pe la mijlocul râului, Sebastien se foi prin noroi şi alunecă din nou în râu. Se îndreptă spre sacul plutitor. În timp ce înota, pentru a-şi abate gândurile de la tot felul de lucruri, Pedro continua să viseze la restaurantul său şi la mâncarea pe care o va servi acolo. Pizza, friptură de pui, crochete de peşte. Avea numai idei măreţe. Era păcat că nu-şi dedicase mai mult din viaţa sa ocupată pentru a studia mai mult bucătăria, întrucât, în timp ce înota, nu mai era singur. Alături de el se afla şi *Serrasalmus nattereri*[1], ţinându-i companie. Deodată, Pedro

1 Piranha (n. tr.).

se simţi apucat de gleznă şi urmă o împunsătură de durere. Se întoarse tocmai ca să-l vadă pe Sebastien îndepărtându-se înot, în mare grabă. Îl tăiase la picior.

— Puta!

Se opri în apă pentru o clipă. Era numai o zgârietură. Chicoti. Sebastien nu avea mai mult decât un cuţit împotriva lui. Cu atât mai bine. O luă spre mal fără nicio grabă. Făcând asta, *Serrasalmus nattereri,* piranha cu burta roşie, atacă.

— La naiba! Zise Juan.

Priviră spectacolul de undeva mai jos pe râu. Piranha, când era izolat, era un peşte nervos şi timid. Dar când se află în bancuri, peştele carnivor de apă dulce, de treizeci de centimetri, devine cea mai feroce creatură din lume şi este de neoprit, odată ce a dat de gustul sângelui. Fălcile sale puternice şi dinţii ascuţiţi ca briciul, triunghiulari, îmbucaţi, vor curăţa de carne un animal mare, cum ar fi un viţel, în două minute. În cazul lui Pedro, cu tot ţesutul său adipos, le trebui puţin mai mult, pentru că începuseră de la gleznă. Juan şi Pedro Flaco priviră oripilaţi cum grăsanul dispăru într-o învolburare lichidă, doar pentru a ţâşni în aer, ca o pizza azvârlită în sus.

Sebastien îl privi pe Pedro în timp ce se îmbrăca pe malul celălalt. Întoarse spatele spectacolului acvatic. Să-i fie ruşine lui Pedro. Toată lumea era pentru mediul ambiant în zilele de astăzi. Piranha nu se găseau decât în Brazilia şi încă într-un râu, Rio Changuinola, din Panama. Sebastien se făcu nevăzut în junglă. Cinci minute mai târziu, totul se liniştise pe suprafaţa apei. Piranha abandonară hoitul, cu blugii Levis încă pe el, pentru ospăţul aligatorilor. Pedro Gordo ar fi trebuit să fie încântat. Dumnezeu pusese ochii pe el, totuşi. Pedro îşi descoperise şi vocaţia sa adevărată. Le servise prânzul.

Trecură orele. Era pe la sfârşitul amiezii. Sebastien părăsise jungla şi se îndrepta, din nou, spre frontiera cu

Costa Rica, iar oamenii lui Gonzalez încă-l urmăreau. Peisajul se schimbase, ajunseseră iarăşi pe un teren stâncos, cu arbuşti şi cu păduri de foioase. Părea limpede că va încerca să traverseze frontiera în Costa Rica odată cu venirea nopţii.

— Încetineşte, zise Pedro Flaco încântat.

— Ai mai spus asta, cretinule! Îi aminti Juan.

Totuşi, jumătate de oră mai târziu, Dumnezeu îi sări în ajutor. Îl bătu pe umăr pe companionul său. Se uitară prin luneta puştii lui. Profilându-se pe cerul tot mai întunecat, Sebastien trecuse de o stâncă proeminentă şi se strecura spre nişte copaci. Juan chicoti. Îl luă în cătare cu cea mai mare grijă. Când Sebastien ajunse pe creastă, apăsă pe trăgaci. Aerul răsună de sunetul ecoului împuşcăturii. Trupul se legănă, apoi se prăbuşi.

— Hai, e al nostru.

Se ridicară în picioare şi o luară la goană înainte.

Glonţul îi zgâriase lui Sebastien braţul stâng, lângă omoplat, dezechilibrându-l şi azvârlindu-l la pământ. Ţâşni sângele. Se strâmbă de durere.

— Rahat!

Nu era ceea ce aşteptase. Rămase o clipă la pământ, profund şocat. Comisese o greşeală. De fapt, nu fusese din cale-afară de isteţ. Ar fi trebuit să-şi dea seama că aveau şi o puşcă cu lunetă. Probabil şi ochelari pentru vedere de noapte. În timp ce zăcea acolo, suferind, îl încercă teama. Făcuse o greşeală permiţându-le să se apropie prea mult. Acum se schimbase situaţia. Vor pune mâna pe el, în cele din urmă. Planul său de a-i ademeni până ajungeau la munte trebuia abandonat. Scrâşnind din dinţi de durere, îşi strânse o batistă peste rană şi se forţă să se ridice în picioare. Îi putea auzi călcând peste pietrele de dedesubt. O luă spre pădure. Aici va fi locul masacrului, cu toate că nu era un teren pe placul său. Se făcu nevăzut între copacii deşi.

Ucigaşii intrară în pădure cu prudenţă. Juan îi făcu semn cu mâna lui Pedro Flaco să dea ocol prin dreapta, în vreme ce el făcu acelaşi lucru pe stânga. Soarele începea să apună şi trebuiau să-l găsească pe Sebastien pe lumina zilei. Pădurea era deasă, cu arbori, dar fără lujere şi plante agăţătoare, aşa că înaintarea lor era relativ nestânjenită. Îl vor prinde cât de curând. Apoi vor trăncăni despre Pedro Gordo şi vor face bancuri pe această temă.

Pedro Flaco nu se grăbea. Fiind un vânător înnăscut, cunoştea pericolul înaintării în grabă, mai ales în cazul când prada era rănită. Foarte curând găsi pete de sânge pe frunze. Apoi încetară. Uşor, îşi ridică arma. În dreapta sa, în urma lui, auzi un ţipăt înăbuşit.

— Pedro!

Era Juan. Se întoarse spre el. Totuşi, chiar în momentul când se întoarse îşi dădu seama că nu se potrivea ceva. Chemarea venise dinspre dreapta lui, când ar fi trebuit să se audă din stânga.

Acest moment de neatenţie îl costă crunt, pentru că Sebastien, care se afla în spatele lui, dădu drumul crengii groase. O trăsese înapoi cât de mult era posibil, ca pe un arc. În semiîntuneric se auzi un şuierat şi cuţitul, legat de creangă, descrise un arc de cerc peste cărare, cu întreaga forţă şi duritate a unei săgeţi. Se implântă în Pedro, vârful ascuţit pătrunzându-i în şira spinării la nivelul celei de-a şasea vertebre toracice. Se auzi un şuierat puternic când plămânii i se goliră de aer la impact. Apoi Pedro Flaco începu să urle, un ţipăt ascuţit şi sfâşietor.

Pentru Juan nu era deloc dificil să-şi localizeze companionul de odinioară, chiar şi în absenţa oricărui sunet. Îl urmări prin lunetă, văzându-l priponit cu spatele de un copac. Aştepta să detecteze vreo mişcare a lui Sebastien. În cele din urmă, plecă spre el. Pedro privi cum Juan îi ia puşca, scoate muniţia şi pune arma deoparte. Îi luă pistolul din toc şi făcu acelaşi lucru. Juan avea grijă să nu atingă cuţitul, care l-ar fi ucis pe slăbănog dacă l-ar fi

scos. Cel mai bine era să rămână acolo. Pedro încercă să-şi aţintească privirile asupra lui, ochii-i luceau, iar din gură îi picura sânge.

— Ajută-mă. Te rog. Pentru Dumnezeu!

— Ai dat-o-n bară. Nu-mi mai eşti de niciun folos, zise Juan cu brutalitate.

Îl abandonă. Lui Pedro Flaco trebuia să i se dea o lecţie: nu trata prosteşte o treabă serioasă. Pe când se îndepărta, Pedro începu să plângă şi asta-l enervă pe Juan. Nu priveliştea lui deplorabilă îl deranja, ci geamătul ca de animal. Nu-i plăceau gemetele, îi reaminteau de slăbiciune şi din copilărie până acum nu mai simţise aşa ceva. Orice lovitură de graţie ieşea acum din discuţie. În afară de asta, trebui să plece din acest loc. Se lăsa întunericul şi voia să găsească un loc sigur înainte de venirea nopţii. Mâine, Sebastien va fi mult mai slăbit, iar arma lui cu lunetă va fi din nou de folos. Se îndreptă spre locul unde ştia că se va duce sebastien pentru a căuta un adăpost în timpul nopţii răcoroase din junglă: munţii din faţă şi râpa dintre ei.

Pedro rămase să urle spre un Dumnezeu indiferent, până-l găsiră animalele sălbatice. Sebastien îi auzi răcnetul final, înspăimântător, în timp ce ajunse în zona munţilor.

În acea noapte, Sebastien fu ocupat. Primul lucru pe care-l avea de făcut era să-şi continue marşul. Cu rana din umăr sângerându-i tare şi cu ploaia intensă şi frigul ştia foarte bine că ar muri dacă s-ar opri. Mâine va fi ultima zi. Totuşi, acum nu avea niciun fel de armă. Privi peste râpă. Pe partea cealaltă, o lumină slabă ardea în beznă, sus, printre stânci şi crevase.

Între timp, Juan se cuibări lângă un foc mic, făcut într-o peşteră. Mâncă raţia lui Pedro Flaco. Pe a sa o va păstra până a doua zi. Din poziţia lui sigură privi afară. Era întuneric beznă şi de sus curgea ploaia musonică, înghiţind orice sunet. Juan era dezamăgit de prestaţia slabă a companionilor săi. Cei doi Pedro nu fuseseră buni de nimic.

În afară de asta, nu se simţea bine. Absenţa cocainei începea să aibă efect asupra funcţiilor sale fizice. Începu să tremure. Totuşi, Sebastien era într-o stare şi mai rea ca a lui, iar asta-l consola. Mâine va rezolva şi cu el. Dumnezeu avea grijă. Se lăsă cuprins de un somn chinuit.

Se trezi pe la trei dimineaţa, deranjat de zgomotele cele mai mici. Încet, îşi întinse mâna şi pipăi prin jur, căutând puşca. Apoi luă o lanternă şi o aprinse. Apariţia din faţa lui era de-a dreptul jalnică.

Sebastien era acolo. Se aplecase în căutarea hranei. Acum se îndreptă din spate. Avea hainele sfâşiate, părul năclăit, iar umărul său stâng era lăsat rău, marcat de halca de carne sfâşiată din care curgea sângele. În pofida aspectului său prăpădit, Juan putea vedea că nu pierduse nimic din curaj. Faţa care se holba la el era calmă şi mândră, ochii privindu-l intens, expresia fiind cea de furie controlată. Juan zâmbi, aţintind puşca spre inima lui. Acest om nu era ceea ce păruse. Îl prostise pe Gonzalez şi-l păcălise şi pe el; iar Juan îl respecta pentru asta.

— Te felicit, zise. *Senor, tu eres un hombre!*

Pentru că era un bărbat, un bărbat cu adevărat curajos. Juan văzuse atâţia oameni murind. Îi deosebea imediat pe cei curajoşi de laşi. Şi trebuia să fii un om curajos ca să-ţi accepţi soarta calm.

— *Adios, amigo mio!* Făcu Juan triumfător şi apăsă pe trăgaci.

În afara cavernei, sunetul împuşcăturii nu avu niciun impact. Nu fu auzit de animalele sălbatice, în timp ce se ospătau din Pedro Flaco. Nu-i impresionă deloc nici pe aligatori, în timp ce ei se bucurau de resturile lui Pedro Gordo. Nu fu auzită nici de maimuţele urlătoare care trăncăneau pe sub crengile din râpa de jos.

Moartea unui om nu însemna nimic în junglă. Ploaia răpăia mai departe.

22.

Duşmanul nu trebuie să ştie unde intenţionez să dau bătălia.

Sun Tzu, *Arta războiului*

Octombrie. Colegiul.

O zăpadă timpurie începuse să cadă peste Tirah. Maestrul stătea aşezat la masa din sala pentru micul dejun. Din tablourile de pe pereţi, primii deţinători ai titlului său îl priveau de sus. În faţa lui zăcea un raport consistent şi voluminos despre încălcarea drepturilor omului în lume. Maestrul îl privi, apoi îşi desprinse privirile de pe el. Nu se schimbase, cu adevărat, nimic, cugetă el. Război, crimă, tortură, viol, violenţă, nepăsare... aceeaşi litanie de cruzimi, păstrată deprimant de constant de-a lungul secolelor. Pentru că puterea-i corupea pe oameni atât de insidios, încât îi lăsă fără nicio urmă de omenie la fel de repede pe cât i-ar fi dezbrăcat de haine.

Symes intră în încăpere.

— Maestre, la telefon este secretarul permanent al Ministerului de Externe britanic. Să-i fac legătura?

— Da.

Se duse în biroul său. Vocea unuia dintre Membri se auzi în receptor.

— Maestre, îmi pare rău că trebuie să vă deranjez, dar m-am gândit să vă comunic câteva veşti importante.

— Mulţumesc.

— Tocmai am primit un telefon de la ambasada britanică din Panama. În urmă cu câteva zile, într-o râpă din apropierea frontierei cu Costa Rica a fost descoperit un cadavru. A mai rămas foarte puţin din el, din moment ce a stat atât timp, iar animalele s-au ocupat de el. Ei spun că a rămas, totuşi, destul din îmbrăcăminte şi cadavru ca să fie făcută o identificare. Un medic legist local a efectuat o

autopsie în toată regula.

— Care a fost cauza morţii?

— O prăbuşire. Se pare că bărbatul făcea o ascensiune şi a căzut în râpă printr-o crevasă. Normal, nu poţi fi niciodată sigur, pentru că în acea regiune din Panama este multă contrabandă peste frontieră şi e posibil să-i fi surprins pe traficanţi şi să fi fost atacat.

— Iar identitatea sa?

— Ne-aţi rugat să fim cu ochii pe el. Este Sebastien Defrage. Actele sale de identitate erau tot pe numele Sebastien Singleton. Necăsătorit. Oricum, nu există niciun dubiu că este cadavrul său. Era angajat la o bancă din Panama City şi a demisionat recent. Se presupune că s-a dus într-o expediţie de ascensiune pe munte înainte de a părăsi definitiv ţara. S-a cazat într-un hotel local şi după aceea a dispărut. Ambasada britanică din Panama m-a contactat pe mine. Incinerarea cadavrului va avea loc în Panama City astăzi. Îmi pare rău că trebuie să vă transmit aceste veşti triste.

— Vă mulţumesc, Sir Douglas. Panamezii sunt absolut siguri de identitate?

— Raportul medicului legist spune că nu există absolut nicio îndoială. Am verificat împreună cu Symes şi grupa sanguină se potriveşte cu cea menţionată în dosarul Colegiului. Mai existau şi alte documente asupra cadavrului şi un inel cu sigiliu pe care cei de la bancă l-au recunoscut ca fiind cel purtat de el, de obicei. Sebastien Defrage este mort, Maestre. Un scurt necrolog va fi publicat mâine în ziarul local panamez. Desigur, nu va exista nicio menţionare a Colegiului.

— Mulţumesc.

Puse receptorul jos. Scoase o bucată de hârtie şi notă două nume.

— Symes, sună-i pe aceşti doi oameni. Aş dori să mă contacteze în această seară. Am nişte veşti pentru ei. Arbitrii trebuie să fie informaţi, pentru a-şi confirma poziţia.

— Prea bine.

Reveni la masa lui pentru micul dejun. Nu mai mâncă nimic. De fapt, mânca din ce în ce mai puţin în ultimele zile. În loc de asta, se uită pe fereastră. Fulgii moi acopereau grădina. Era deja octombrie şi foarte curând va veni din nou Crăciunul. Va fi şi un nou Banchet al Membrilor. Cine va fi în locul său la ospăţ? Cine-i va lua roba de pe umeri?

— Tanya!

Se întoarse, cu rochia ei neagră fâşâind în aerul cald şi nemişcat. Carole, şefa ei de la Departamentul de plăţi din US Bank, îşi strecură braţul într-al ei.

— Ce tragedie, nu? Ce pierdere îngrozitoare. Şi să moară în munţi, atât de singur.

— Da, spuse Tanya cu tristeţe. Dar nu l-am cunoscut prea bine. L-am întâlnit doar o dată, la bancă.

Plecară din crematoriu împreună. Ted Baxter şi alţi câţiva angajaţi ai băncii veneau în urma lor. Ted fusese afectat în mod deosebit la funeralii şi plânsese după Sebastien. Oamenii ziceau că era posibil să fi fost o presimţire a propriei sale morţi, un an mai târziu, din cauza cirozei.

În noaptea aceea, Tanya ieşi în balconul apartamentului ei. Jos huruia circulaţia intensă din Panama City. Deasupra, stelele nepăsătoare priveau în jos. Tanya ridică privirile spre ele cu lacrimile sclipindu-i pe obraji.

— Sebastien, murmură ea în minte, iar şi iar.

Îi era imposibil să creadă că nu mai era cu ea. Imposibil de crezut că el, atât de deştept şi de talentat, a eşuat, în cele din urmă. Ce rău îngrozitor abătuse asupra lor acest concurs pentru locul Maestrului, în căutarea puterii; concurenţii doborâţi de ambiţie şi orgoliu. Începu să plângă.

Îl aşteptase pe Sebastien în Costa Rica timp de o săptămână, stând lângă telefon ziua întreagă, uitând cu totul de vacanţă. De-abia joi a primit prima veste, un mic articol pe pagina şase din *The New York Times.*

Gonzalez fusese împuşcat în timp ce era transportat

de la o închisoare elveţiană spre tribunal, pentru a fi judecat pentru o serie de delicte legate de traficul cu droguri. Fără îndoială, partenerii săi columbieni se întrebaseră unde-au dispărut banii lor agonisiţi atât de mârşav. Tanya nu simţi nicio părere de rău pentru el. Primise ceea ce oferise adeseori altora, iar moartea sa fusese probabil una mult mai blândă.

Citi a doua ştire vineri. Un mic paragraf din *La Prensa,* cotidianul naţional din Panama. Era înghesuit pe ultima pagină, lângă o reclamă pentru finanţări auto şi un anunţ despre vizita în Panama City a ministrului bolivian al Comerţului. Un cadavru mutilat fusese găsit în apropierea frontierei cu Costa Rica. Pe scurt, se dădeau detalii ale identităţii false a lui Sebastien şi efectelor sale personale, împreună cu o declaraţie conform căreia se făcuse o autopsie şi teste de medicină legală. Tanya citise îngrozită. Zburase imediat în Panama şi obţinuse o copie a raportului de autopsie de la biroul local de medicină legală.

În acel raport, viaţa şi moartea bărbatului pe care îl iubise atât de mult erau rezumate cu caractere elegante. Bărbat alb, cam de treizeci şi cinci de ani, găsit într-o râpă la poalele munţilor Fabrega. Degradare avansată a cadavrului, ca rezultat al atacului animalelor sălbatice, expunere la condiţiile meteo şi scufundării în apă. Timpul aproximativ al decesului: cu cinci-şapte zile în urmă. Rănile mortale păreau a fi fost produse în urma căderii de pe versantul muntos de la circa o sută de metri înălţime. Fracturi grave ale oaselor şi distrugeri ale tuturor organelor vitale. Grupa sanguină, lucrurile personale, caracteristici individuale etc., etc. Tanya nu mai citi, sfâşiată de viziunea lui Sebastien în acel mediu sumbru, în timp ce era încolţit de Juan şi însoţitorii lui. N-avusese prea multe şanse.

Rămase afară, pe balcon, ore în şir, amintindu-şi de timpul petrecut împreună şi de dragostea ei pentru el. Dorise atât de mult ca el să învingă, nu numai pentru că avusese o asemenea voinţă de a-şi atinge obiectivul.

Totuşi, odată cu moartea lui Rex, un gând teribil începuse s-o roadă şi să-i risipească dragostea pentru el: gândul că Sebastien ar fi putut să fie el ucigaşul lui Rex, că el era criminalul din acest joc ucigător. Cu toate astea, inima-i spunea că s-ar putea să nu fie aşa. Inima-i spunea că, deşi Sebastien îşi dorise locul Maestrului, ambiţia şi dorinţa lui de putere nu fuseseră atât de mari încât să şi ucidă pentru asta. Aşa că mintea şi inima Tanyei porniră un război una împotriva celeilalte, iar ea suferise din fiecare lovitură. Acum nu va mai şti niciodată.

Simţi o atingere discretă pe picioare şi auzi pisica torcând.

— Gemma...

Continuă să plângă, însă se hotărâse deja. Peste o lună va demisiona de la bancă şi se va întoarce în Europa, pentru a-i localiza pe ceilalţi. Întâi pe Andrew. Va participa, în continuare, la competiţia pentru locul Maestrului şi va îndeplini promisiunile făcute lui Sebastien.

Nimic n-o va opri.

23.

Cu cât merge cineva, mai departe, cu atât ştie mai puţin.
Astfel, înţeleptul ştie fără să meargă niciunde.
Lao Zi

Octombrie. Beijing, China.

Putere. Obţinerea şi păstrarea puterii. În Orientul îndepărtat, timp de sute de ani, toate drumurile duceau invariabil la Beijing. În secolul al treisprezecelea, marele Kublai Khan a înfiinţat aici capitala sa, după ce intrase în China prin Mongolia, trecând peste Marele Zid, pentru a înlătura de la putere dinastia Sung. Tot la Beijing domnea şi împăratul, stând pe tronul său de dragon pentru a stăpâni asupra Regatului Mijlociu, un stat care, timp de secole, a avut cea mai mare aglomerare de populaţie de pe planetă sub domnia unui singur om. Şi tot la Beijing, în 1654, în palatul imperial, aşa-numitul Oraş Interzis, s-a născut imul dintre cei mai mari împăraţi ai Chinei, scoţând primul lui ţipăt în mijlocul unei structuri guvernamentale vechi de două mii de ani.

Kangxi a fost un împărat măreţ, unul dintre cei mai remarcabili din analele istoriei omenirii. De înălţime medie, cu faţa ciupită de vărsat, o voce profundă, ochi foarte luminoşi, într-o expresie facială agreabilă şi afectuoasă. În cei şaizeci de ani cât a domnit, a administrat imperiul cu o sârguinţă extraordinară, dar n-a fost tolerată niciun fel de împotrivire faţă de domnia sa. Pentru Kangxi, idealul a fost pacea pentru imperiul său şi prosperitatea pentru întregul său popor, iar pentru asta s-a străduit până la sfârşitul zilelor sale. Cărţile şi literatura se numărau printre pasiunile sale, iar în timpul domniei lui, sub îndrumarea sa personală, au fost scrise *Marele dicţionar imperial* şi alte opere literare. El însuşi a tradus, în limba tătară, istoria Chinei. Când a

murit, testamentul său cuprindea următoarea declaraţie: „Las imperiul în pace şi fericire.”

Imperiul lui Kangxi a mai avut o trăsătură care-l interesa pe Andrew: în timpul său a trăit şi meşterul Chang.

Ajuns în centrul Beijingului, Andrew intră în Oraşul Interzis prin Piaţa Tiananmen, prin Poarta Păcii Cereşti. Înaintea lui se întindea palatul imperial, cu cele nouă mari săli ale sale, aliniate cu grijă pe axele centrale şi secundare de nord-sud, totul în concordanţă cu ideile chinezeşti despre cosmologie. Sălile duceau spre inima sanctuarului imperial, Sala Armoniei Supreme, Taihedian, unde obişnuia să şadă măreţul împărat, dominându-şi supuşii în vreme ce-şi exercita puterea sa uluitoare, o putere pe lângă care cea a Biroului Oval din zilele de azi este doar o umbră palidă, în ceea ce priveşte obiectivele şi perfecţiunea sa.

Andrew absorbi peisajul din jur. Dalele galbene ale clădirii luceau în lumina slabă şi mohorâtă a zilei de iarnă, iar aerul era nemişcat. Cât de puţine se schimbaseră în oraşul imperial. Timpul însuşi părea că îşi încetinise cursul, ca un omagiu pentru locul unde se săvârşise probabil cel mai mare exerciţiu de control individual din întreaga istorie a omenirii.

Înaintă încet în clădirea palatului, trecând prin curţi interioare. Îi reamintea de un alt loc, de alte curţi, unde încă se afla o putere imensă. Se aşeză lângă un pod de marmură. Peste acesta înainta marele Kangxi de fiecare dată când intra sau ieşea din oraşul imperial. Vedea cu ochii minţii expresia mândră a împăratului în timp ce slujbaşii îl purtau cu o lectică, astfel încât Fiul Cerului să nu fie niciodată nevoit să pună piciorul pe pământ.

Se gândi că în aceeaşi zi din octombrie 1682, un bătrân traversase podul. Poate că meşterul Chang se oprise şi el pentru o clipă ca să privească peştii aurii, atât de îndrăgiţi de chinezi, plutind încet printre trestii. Şi ca să contemple vanitatea dorinţelor omeneşti înainte de a fi chemat să prezinte cea mai frumoasă şi mai dificilă cutie-

enigmă dintre toate celui mai puternic om dintre oameni.

Ce i-ar spune, peste secole, meşterul Chang lui Andrew în timp ce acesta privea aceeaşi apă?

Pe una dintre străzile labirintice de dincolo de cartierul de afaceri din Beijing, Andrew îi ceru conducătorului pedicabului[1] să cotească pe o uliţă îngustă şi să oprească. Coborî şi-şi continuă drumul pe jos printre miile de chinezi şi bicicletele lor. Aproape că nici nu-l remarcară, grăbindu-se la muncă.

Facultatea de Istorie însăşi era o clădire anonimă, din beton, situată într-un mic complex. Părea prăfuită şi ieşită din uz. Urcă treptele şi intră pe hol. Înaintând printr-un pasaj, bătu în uşa de sticlă. O voce îi zise, în chineză, să intre.

— Profesor Wang?

— Da.

Andrew dădu mâna cu el.

— Vă mulţumesc că aţi fost de acord să mă primiţi.

Wang era un bătrânel mic la stat, uşor aplecat de spate, un păr alb şi ochi cenuşii, apoşi. Îl cercetă cu interes. Fusese profesor de istorie şi filozofie la Universitatea din Beijing până la Revoluţia Culturală, când de-abia scăpase cu viaţă după ce îndrăznise să-l critice pe Mao Zedong. În locul execuţiei, a fost exilat mulţi ani într-o provincie izolată. Andrew aprecie că avea aproape optzeci de ani. Contemplă chipul extrem de ridat al profesorului, marcat de încreţituri adânci, precum brazdele lăsate de un tractor la arat. Ridurile, îşi dădu seama, erau un semn al suferinţelor.

— Vreţi să ne aşezăm în grădină?

Profesorul Wang îl conduse într-o curte mică.

— Eu o numesc grădină, spuse el zâmbind, chiar dacă, după cum puteţi vedea, nu prea este.

Arătă spre câteva plante în ghivece, aşezate pe un petic prăfuit de pământ bătătorit.

---

1 Un fel de tricicletă cu coviltir, folosită în transportul pasagerilor în unele ţări asiatice (n. tr.).

— În ochii mei, este grădina mea.

Se aşezară.

— Vreau să discut cu dumneavoastră despre împăratul Kangxi şi meşterul Chang.

— Înţeleg.

Profesorul aşteptă să continue.

— Consemnările imperiale din Arhivele Istorice Regale indică faptul că în octombrie 1682, meşterul Chang a primit porunca de a aduce la palat o cutie-enigmă pe care împăratul i-o comandase mai înainte. Împăratul a precizat în mod expres că această cutie trebuia să fie cea mai frumoasă şi mai dificilă dintre toate cutiile-ghicitoare.

Profesorul dădu din cap.

— Aţi văzut vreodată această cutie-enigmă?

— Nu, răspunse profesorul. Se crede că a fost distrusă în urmă cu două sute de ani. Nu am nicio îndoială că a fost o cutie de o frumuseţe desăvârşită. Chang a fost cel mai mare meşter din întreaga istorie a Chinei.

— Ce credeţi că i-a spus împăratul lui Chang când a primit cutia?

Bătrânul profesor se sprijini de spetează şi-şi înălţă întrebător sprâncenele.

— Nu ştiu. Vedeţi, nu există nicio consemnare a ceea ce s-a petrecut între ei. Acesta-i un lucru foarte neobişnuit, la fel ca şi întrevederea.

— În ce fel?

Bătrânul meditä un moment.

— Toate întrevederile cu împăratul, fie ele publice sau private, se desfăşurau întotdeauna în prezenţa a numeroşi oficiali de la curte şi gărzi, atât pentru protecţia împăratului, cât şi de dragul spectacolului. Oricum, arhiva oficială indică doar că Kangxi a avut o discuţie privată cu Chang în acea zi, în apartamentele sale imperiale, şi că au discutat între patru ochi multe ore. Acest lucru a fost ceva extraordinar, dacă nu cumva unic în istoria Chinei; iar ceea ce s-a discutat a fost cunoscut numai de ei doi, din moment

ce nu au existat consemnări ale discuţiei lor.

— Cum de s-a întâmplat? Despre ce să fi vrut să discute un simplu meseriaş cu cel mai mare cârmuitor dintre toţi, aflat în apogeul puterii sale? Ce credeţi?

Profesorul se duse înăuntru. Reveni cu un mic ibric cu ceai de crizanteme chinezeşti şi turnă două ceşti de lichid gălbui. Aşteptară să se aşeze frunzele.

— Ce cred eu? Ceea ce cred nu prea contează. Eu sunt doar un umil fost profesor de istorie şi filozofie.

— Mi-ar plăcea să-mi împărtăşiţi părerea dumneavoastră. Vă rog.

— Ei bine, eu cred că au discutat despre cutia-ghicitoare confecţionată de Chang şi de înţelesul ei. De asemenea, mai cred că orice i-a spus Chang marelui Kangxi a fost ceva remarcabil.

— De ce?

— Deoarece avem o idee vagă despre ce au vorbit. Vedeţi, însuşi Kangxi a scris ceva cu cerneală din vermilion, la capătul consemnării imperiale. Nu putea fi decât nota împăratului pentru că era singurul din întregul imperiu care folosea acest fel de cerneală stacojie. Iar caracterele chinezeşti îi aparţin lui, fără nicio îndoială.

— Ce-a scris?

— A scris un lucru cu adevărat unic. Şi nu am dubii că funcţionarii săi ar fi făcut orice le-ar fi stat în putinţă să şteargă însemnarea din anale. Totuşi, era imposibil, din moment ce fusese notat chiar de împărat, iar schimbarea chiar şi a unei singure ideograme ar fi însemnat cu siguranţă moartea. Astfel, consemnarea a fost păstrată până la venirea Revoluţiei Culturale, când, după ştiinţa mea, a dispărut. Fără nicio îndoială că a fost distrusă de huliganii care au aneantizat mare parte din moştenirea Chinei. Totuşi, eu şi încă unul-doi oameni din China am văzut originalul. Mai există nişte copii. Nu am niciun dubiu că a fost Kangxi cel care a scris ce s-a întâmplat.

— Ce-a scris?

— Împăratul a relatat că a discutat cu meşterul Chang, care i-a adus o cutie de o frumuseţe de neîntrecut. Am mai scris că, la sfârşitul audienţei, a poruncit să-i fie adusă o eşarfă galbenă. Pe aceasta, a aplicat marele sigiliu al imperiului şi i-a poruncit lui Chang s-o ia. De asemenea, a scris că meşterul a luat eşarfa cu el şi că a plecat din Sala Armoniei Supreme la sfârşitul audienţei.

— Si?

— Că în timp ce meşterul Chang pleca din palatul imperial a traversat un pod din marmură. La acel pod s-a aplecat înspre împărat şi a depus eşarfa pe vârful podului. Atunci eşarfa i-a fost adusă înapoi împăratului. Acestea au fost consemnate de Kangxi, cu mâna lui. Nu există niciun motiv de îndoială.

Andrew meditä asupra cuvintelor.

— Asta ce înseamnă? Întrebă el în cele din urmă.

— Înţelesul este limpede. Ceea ce i-a spus Chang împăratului a fost atât de profund încât împăratul i-a oferit imperiul său.

— Iar Chang l-a refuzat?

— Da.

— Cine a fost Chang? Întrebă Andrew, după un moment de tăcere.

— Era un simplu meşteşugar, care a creat lucruri de o frumuseţe extraordinară. Naşterea lui a fost obscură. Nu se ştie unde a murit.

— Cum era el ca om?

— Se ştiu foarte puţine despre el ca individ, rosti profesorul Wang. Totuşi, se cunoaşte despre el că era adept al filozofiei taoiste.

— Se mai ştie şi altceva despre creatorul cutiilor-ghicitoare?

— Nu prea multe. Este amintit pentru umilinţa sa şi pentru bunătate. Ca artist şi meşter, a fost unul dintre cei mai mari dintre cei mari. Şi, cu toate că ar fi putut să-şi asigure bogăţii uriaşe şi faimă, n-a vrut nimic din toate

acestea. Era o fire nealterată de idealuri materiale şi pofte. Mie-mi place să cred că meşterul Chang a fost ceea ce spune şi taoismul: *„omul golit, care se plimbă cum îi place”.* Asta-i, a vrut să ducă o viaţă pe potriva adevăratei sale naturi, eliberat de zădărniciile omeneşti, de minciuni şi pofte.

— Şi despre împăratul Kangxi? Cum era el ca om? Despre el trebuie să se ştie mai multe.

— Oh, da, zise profesorul. Era o persoană celebră şi despre el s-au făcut consemnări meticuloase. A preluat frâiele la vârsta de cincisprezece ani şi a anulat imediat autoritatea miniştrilor, care-şi asumaseră controlul statului când era el mic. A dat multe bătălii pentru a asigura pacea între frontierele Chinei. A fost un conducător luminat, un soldat şi un om de stat, un mare mânuitor al puterii.

— Ce doctrină sau religie a urmat el?

Tot nu înţelegea ce-ar fi avut în comun împăratul şi artistul.

— Este improbabil ca împăratul să fi urmat vreo cale de inspiraţie personală, rosti bătrânelul. Ştim că era foarte interesat de scrierile lui Sun Tzu. În special cele despre război ca instrument de conducere. Aţi citit *Arta războiului?*

— Da, însă nu reuşesc să înţeleg cum doctrinele lui Sun Tzu şi taoismul se pot împăca unele cu altele.

— Nu sunt sigur că se pot. Ambele au considerente despre stat şi despre natura puterii. Totuşi, taoismul abordează aceste chestiuni dintr-o perspectivă universală şi nu printr-o analiză a situaţiilor pe termen scurt prin care câştigi sau aperi un regat. De asemenea, se concentrează asupra naturii esenţiale a fiinţei umane, din moment ce, indiferent dacă cineva este un conducător al unui imperiu măreţ sau un simplu ţăran, este supus aceloraşi pofte primare şi dorinţe. Numai scara lor e diferită. Taoismul mai ia în considerare încetarea urmăririi scopului spre care năzuieşte fiinţa umană, precum şi renunţarea la instrumentele prin care se atinge acel obiectiv.

Profesorul se opri. Băură amândoi din ceai.

— Credeţi că la întâlnirea lor, Kangxi şi meşterul Chang au discutat despre natura şi folosirea puterii?

— Cred că da, zise profesorul, însă eu nu sunt decât un om simplu. Există ceva curios. În taoism, lucrul esenţial este să fii eliberat de greutăţile exterioare, deoarece te orbesc, împiedicând înţelegerea adevăratului tău eu şi a fericirii tale personale. Puterea este o povară. Există o poveste despre unul dintre fondatorii taoismului, Zhuang Zi. Ducea o viaţă de pustnic şi era cunoscut pentru vorbele lui de duh şi filozofia sa. Un rege chinez a fost aşa de impresionat de el, încât i-a trimis nişte daruri foarte scumpe, promiţându-i că-l va face ministru-şef. Zhuang Zi i-a răspuns că preferă să se bucure de libertatea sa de alegere. Vedeţi, el înţelesese că darul nu era un dar, ci o povară.

În cele din urmă, Andrew începu să pună lucrurile cap la cap.

— Iar dumneavoastră credeţi că marele Kangxi i-a oferit meşterului Chang imperiul său pentru că şi-a dat seama că persoana care ar trebui învestită cu cea mai mare autoritate este cea care şi-o doreşte cel mai puţin?

Profesorul Wang îşi împreună palmele.

— Cred, rosti el, că Kangxi, în pofida faptului că era cel mai mare conducător din istoria chineză, şi-a dat seama că omul din faţa lui era mai măreţ decât el. Că acest simplu meşter nu era afectat de poftele şi năzuinţele omeneşti şi astfel era capabil să-şi construiască propriul eu. Vedeţi, Kangxi îi ceruse lui Chang să-i aducă cel mai greu puzzle dintre toate. Iar Chang a făcut exact aşa. Fiindcă pentru Kangxi, ca fiinţă umană, cimilitura cea mai dificilă dintre toate era să se înţeleagă pe sine. Chang a vrut să-i arate asta, să se înţeleagă pe sine şi locul său în univers. Toate bogăţiile sale exterioare şi toate puterile lui nu l-au ajutat, dar dacă se uita înspre interiorul propriei fiinţe, acolo era posibil să afle cine este el cu adevărat. Numai acolo ar găsi

fericirea adevărată şi împlinirea care nu va trece, ca imperiul.

— Deci, atunci când Kangxi i-a oferit împărăţia sa, pentru Chang n-a însemnat nimic?

— Da. Însă când Chang i-a dat cutia-ghicitoare care nu conţinea nimic, i-a oferit o înţelegere a universului şi o privire în interiorul propriei sale fiinţe ca un suflet omenesc. Vedeţi, cred că acel artist Chang, nedorindu-şi nimic, avea deja totul, zise profesorul coborându-şi glasul.

Nedorindu-ţi nimic, câştigi totul.

Andrew se deplasă în afara oraşului, la Palatul de Vară, reşedinţa de vacanţă, construită de succesorul lui Kangxi chiar lângă Beijing. Stând pe o coastă de deal, privi peste lac. Pe partea cealaltă se aflau două pagode frumoase, din lemn. Se găseau pe insuliţe legate de mal printr-un pod arcuit elegant, construit din marmură. Frumuseţea priveliştii îi aminti de pictura pe lac de pe capacul cutiei-ghicitori. Se schimbaseră foarte multe de la moartea meşterului; însă aceste lucrări de o frumuseţe naturală şi umană nu, iar percepţia lui Chang era mai relevantă astăzi decât fusese pe atunci.

Rămase pe coasta dealului întreaga zi, singur şi meditând adânc. Meşterul Chang chiar atinsese înţelegerea condiţiei umane cu o claritate de viziune în oglindă? Chiar urmărise numai imboldurile fiinţei sale interioare? Şi mai important, respectase el unul dintre marile principii ale taoismului: să te găseşti pe tine însuţi ca să ai totul?

Medită la asta şi ajunse la o concluzie: va dezvălui şi celorlalţi concurenţi unde se afla şi-i va aştepta să vină la el, cu toate că era incomparabil mai periculos aşa. De asemenea, va demara propriul plan pentru obţinerea celor douăzeci de milioane de dolari. După aceea, trebuie să rezolve problema funcţiei de Maestru.

Aerul se răci foarte mult. Se zgribuli şi părăsi Palatul de Vară. Andrew începea să înţeleagă acum sensul funcţiei

Maestrului şi cutia chinezească de cimilituri.
Nimic şi totul.

24.

Când eşti ignorant în privinţa duşmanului, dar te cunoşti pe tine însuţi, şansele tale de a câştiga sau a pierde sunt egale.

Sun Tzu, *Arta războiului*

Noiembrie. Panama.

Încă o săptămână şi venea momentul despărţirii. *Adios, Panama.* Tanya se sprijinea de balustrada balconului ei. Mai jos, pe strada pietruită, se auzeau strigătele răguşite ale tinerilor beţi în vreme ce se îndreptau spre casă nesiguri pe picioare. În blocul de vizavi, luminile din apartamente se stingeau una după alta, pe măsură ce locatarii se duceau la culcare, rufele spălate fiind lăsate la uscat pe sârme, covoarele puse peste balustradele din metal. Priveliştile şi zgomotele oraşului. Toate i s-au părut atât de ciudate când venise prima dată aici. Acum îi va lipsi atât de mult acest loc şi nici nu voia să plece. Asta ar însemna să lase în urmă multe amintiri despre Sebastien. Barurile şi restaurantele unde se întâlniseră, amorurile lor pe plajă, vizitele lui secrete la ea, noaptea. Acum nu mai exista niciun viitor, nu pentru el, însă pentru ea Jocul Puterii continua. Se întoarse în sufrageria ei. Gemma stătea mulţumită pe canapea, torsul ei moale nu dădea niciun indiciu asupra faptului dacă ştia de soarta lui Sebastien.

— E vremea să mă apuc de lucru, Gemma.

În ultimele ei săptămâni la US Bank, fusese foarte ocupată, însă nu cu afacerile băncii. În loc de asta, venea acasă în fiecare seară, pentru o cină frugală, iar după aceea revenea la computerul ei. Înainte de a se confrunta cu Andrew şi Ivan, voia să ştie tot ce se putea despre ei: mediul lor, trecutul, secretele lor, orice i-ar fi oferit un indiciu de ce fusese omorât Rex. Până la urmă, perspectiva şi cunoştinţele sale vor fi singura pavăză împotriva lor, era

sigură de asta. Deja ştia, din investigaţiile ei anterioare, despre Andrew şi legăturile lui în cadrul armatei. Ivan va fi mult mai complicat, aşa cum i se potrivea unui spion. Dar spionul cui?

Avea informaţii elementare despre el. Era un membru important al prestigiosului Institut de Politică Internaţională şi era extrem de apreciat pentru analizele lui economice şi politice. În ultimele câteva săptămâni, Tanya a cercetat tot ce s-a putut despre Institut şi a căutat prin vastele sale baze de date şi publicaţii. N-a găsit nimic de interes acolo. După aceasta, a accesat reţeaua unui număr de instituţii academice cu care Ivan avea legături. Din nou, nimic, cu excepţia unei informaţii utile, numărul asigurării naţionale a lui Ivan.

În acea noapte şi în următoarele, singură în micul ei apartament din Panama City, Tanya săpă adânc şi lent în reţelele globale de calculatoare, numărul asigurării naţionale a lui Ivan fiind un bilet de circulaţie după pofta inimii. Pentru că îi dădu acces la fişierele despre el de la Fisc. Prin intermediul lor, intră în computerul principal al guvernului britanic privind datele fiscale, ajutoare sociale, sănătate, naşteri, decese, paşapoarte, vamă, apărare şi multe altele, o bază de date fără fund. Săpă tot mai adânc, în timp ce căuta în fişierele poliţiei şi Secţiei Speciale. Cele ale serviciilor secrete erau mult mai dificil de penetrat. Oricum, codurile şi parolele de acces erau relativ simple pentru o femeie care-şi petrecuse mare parte din viaţa ei adultă străbătând bazele de date şi reţelele de computere din întreaga lume, în folosul Colegiului. Întotdeauna se găsea o cale de pătrundere şi de ieşire din sistem. Aceasta era o premisă esenţială pe baza căreia fuseseră construite majoritatea computerelor şi în multe cazuri Colegiul se asigurase, prin intermediul Membrilor săi din industrie, că au fost instalate căi de acces secrete, pentru a se permite pătrunderea în cazul când Colegiul ar fi avut nevoie. Colegiul avea contactele sale şi fire pretutindeni. Atunci

când era necesar, Tanya utiliza contactele şi parolele colegilor de la fostul ei loc de muncă, European Computer Union.

Cu toate că săpase de zor, nu găsi nimic. Colegiul făcuse o treabă foarte bună. În întregul sistem Ivan nu apărea altfel decât drept un foarte talentat economist, angajat la un institut cât se poate de respectabil.

Nicio informaţie dubioasă, niciun fel de şuşoteli secrete. Oricum, Tanya nu credea, pur şi simplu, aşa ceva. Ce să facă? Continuă. Nu avea nicio alternativă.

Câteva nopţi mai târziu, misterul începu să se destrame. De data asta, Tanya căută dosarele personale ale altor membri ai Institutului. Nu pe universitarii cu o listă prelungă de iniţiale şi titluri impunătoare în urma numelor lor, ci pe pălmaşii de rând, cei aproape de capătul listelor. Asta pentru că avea o intuiţie. Până la urmă, dădu de ceva folositor. Trei dintre membrii facultăţii aveau un trecut curios de asemănător. După ce absolviseră universităţi, intraseră în serviciul civil britanic, apoi, după doi sau trei ani, se transferaseră la Institut. Nimic dubios, cu excepţia unui mic detaliu: în vreme ce datele lor din serviciul civil nu mai conţineau nimic în plus despre ei, informaţiile lor fiscale arătau că unele organisme ale serviciului civil continuau să-i plătească. Acum, de ce-ar face asta serviciul de stat, dacă lucrau pentru Institut? Răspunsul apăru pe dată. În pofida faptului că plata salariului lor era deviată printr-un şir de firme de faţadă, urmele duceau înapoi la serviciul civil şi de acolo la serviciile secrete. Asta sugera că Institutul era doar un paravan pentru serviciile britanice de spionaj. Investigaţii suplimentare dezvăluiră că Ivan avea un cod fiscal britanic, dar şi unul american. După şi mai multe săpături, Tanya era convinsă că, spre deosebire de austerii săi colegi britanici, Ivan lucra şi pentru serviciile secrete americane şi că în ambele cazuri era plătit prin intermediul unor companii-paravan.

— Gemma. .

Luă în braţe ghemotocul care torcea şi-l alintă.

— Prietenul nostru Ivan e mult mai isteţ decât pare. Cred că este în statele de plată a mai mult de un serviciu de spionaj. Cu ele, dar nu pentru ele. Cred că le monitorizează pentru Colegiu.

Pentru a putea face asta, trebuia să aibă prieteni influenţi în locuri sensibile, ceea ce-l făcea un duşman formidabil.

În noaptea aceea, Tanya nu reuşi să doarmă deloc. Adevărat, aflase ceea ce suspecta deja: printre celelalte roluri ale sale, Ivan era un spion. Totuşi, cum îl lega asta de moartea lui Rex? Încă nu avea nicio idee. Cu toate că în sinea ei ştia clar că Rex fusese ucis din cauza a ceva legat de joc, încă nu cunoştea motivul precis. Făcuse descoperirea despre Max Stanton şi se pregătea să dezvăluie cuiva că Jocul Puterii includea şi crima?

Cochetă cu ideea. Dacă aşa era, cine era ucigaşul? A fost Rex omorât de Colegiu, la ordinele Maestrului, astfel ca secretul să nu fie dezvăluit niciodată? Sau fusese ucis de un alt concurent, care deja descoperise acest secret teribil şi hotărâse ca întâi să se descotorosească de Rex, ştiind că acesta ar face la fel la prima ocazie?

Maestrul, Ivan, Andrew sau Sebastien. Care dintre ei? Întrebarea continuă să se zbată în mintea ei. Sebastien nu credea că era Maestrul. Era sigur de Andrew, deşi nu avea nicio dovadă. Ei bine, în ceea ce o privea pe ea, nu credea că era Maestrul. Nici măcar nu era sigură că intrase în joc. Adevărat, îl văzuse intrând în camera lui Rex. Totuşi, poate că venise acolo încercând să afle cum murise.

Ea credea că era fie Andrew, fie Ivan. Cu toate astea, investigaţiile sale asupra lor nu descoperiseră nimic care să sugereze că vreunul dintre ei ar ucide ca să câştige jocul. Erau talentaţi, ambiţioşi, dar, pentru numele lui Dumnezeu, la fel era şi ea. Avea nevoie de ceva mai concret ca să continue, ceva care să-l excludă în mod clar pe unul dintre

ei. Şi nu avea nimic.

Acestea şi multe alte posibilităţi îi chinuiră mintea. În pofida faptului că le analizase pe fiecare, întotdeauna ajungea într-o fundătură. Nu exista nicio probă care să dovedească vreuna dintre variante. Înjură ca pentru sine. Gândea liniar, nu lateral. Gândurile ei erau o întreagă harababură şi astfel tot ceea ce vedea era confuz, numai nisipuri mişcătoare şi şuvoaie. Trebuia să existe un indiciu, o cheie.

— Gemma!

Era ora două dimineaţa şi stătea trează în pat. Pisica începu să se trezească şi ea şi Tanyei îi trebui un minut s-o liniştească. Îşi puse pe ea o cămaşă de noapte şi de repezi la computerul ei. Acum începuse să gândească lateral. Pe altă pistă.

Indiferent cine-a fost în cabană în noaptea atacului, venise acolo să afle ce informaţii aveau ea şi Sebastien despre Stanton. Cum ştiuse intrusul că informaţiile se găseau acolo? Una dintre posibilităţi era ca el să-i fi urmărit la Boston. Ivan ar fi putut face asta cu o relativă uşurinţă, folosindu-se de contactele sale.

Însă cum de ştiuse intrusul că ea revenise la cabana lui Sebastien? Asta era marea dilemă. În câteva minute, reuşi să aducă pe monitor lista pasagerilor zborului luat de ea de la Boston spre Elveţia. Nu exista nicio înregistrare a numelor lui Andrew sau Ivan printre ei, deşi era posibil să fi folosit nume false, iar ea nu avea cum să ştie. O mare pată albă. Dar dacă Andrew sau Ivan nici n-o urmăriseră în avion, dar aflaseră că se îmbarca într-un asemenea zbor. Cum ar fi putut-o urmări ei sau gealaţii lor după ce coborâse din avion la Geneva? Cineva ar fi supravegheat-o la ieşirea din aeroport şi s-ar fi pus pe urmele ei când luase maşina spre Kasteln. Ar fi fost dificil de realizat, însă nu imposibil.

Şi dacă atacatorul ei o urmărise prin Elveţia prin Sebastien? Dar cum? Sebastien nu se dusese la cabană

decât după ce ea fusese atacată acolo. Ce avea Sebastien în Elveţia şi putea fi pus sub urmărire? Tanya începu să se gândească în viteză. Peste zece minute se întinse după telefon.

— Da, doamnă, încercăm să vă fim de folos, spuse tânăra de la Registrul de Cadastru din Elveţia. Am să verific acum informaţiile. Vă rog să nu vă faceţi probleme, sunt convinsă că aţi plătit taxa. Vă rog să aşteptaţi un moment. Am să verific pe monitor.

Tanya o mângâie pe Gemma şi se puse pe aşteptat. Vocea fetei din Elveţia se auzi din nou pe fir.

— Da, aţi plătit, doamnă. Adresa către Oficiul de Cadastru din cantonul Geneva a fost înregistrată pe data de 13 februarie. Se referea la proprietatea domnului Sebastien Defrage, aşa cum aţi zis. Taxa de examinare a fost de două sute de franci elveţieni, ceea ce înseamnă că a fost o urgenţă. Şi sunt bucuroasă să vă anunţ că taxa a fost plătită.

— Eu nu am nicio informaţie despre asta.

Tanya părea nervoasă.

— Pentru că, doamnă, plata a fost făcută de avocaţii dumneavoastră, Heidelberg şi Schmidt. Prin debit direct. Doctorul Schmidt în persoană a lansat cererea. Iar adresa lor este...

Cincisprezece minute mai târziu, la Geneva, vocea secretarei doctorului Schmidt răsună în biroul lui.

— Am un apel pentru dumneavoastră, domnule.

Doctor Schmidt preluă apelul şi se uită afară, spre lacul Leman, cu suprafaţa sa atât de neclintită şi calmă. Vocea feminină era moale şi prevenitoare, iar el era încântat să ajute, ca întotdeauna. Ar putea oare să scoată vreun ban de la ea? Se gândi. Ah, mai bine nu. Cererea era prea insignifiantă, chiar şi după regulile lui. De data asta, clienta va scăpa.

— Da, taxa a fost plătită. În bani gheaţă. Îmi amintesc bine. De domnul Rădici. Da, încerca să dea de

dumneavoastră şi de soţul dumneavoastră. A reuşit? Oh, mă bucur! Dacă vă mai pot fi de folos, nu ezitaţi să-mi spuneţi.

Tanya puse telefonul jos. Atât de organizaţi elveţienii ăştia. Acum ştia cine o atacase în acea noapte în cabană, dar fără să o ucidă.

Ivan.

25.

Bărbaţii seamănă cu anumite păsărele de pradă, pe care dorinţa de a prinde prada pe care natura le incită să o urmărească este atât de puternică, încât nu observă o altă pasăre de pradă, mult mai mare, care pluteşte deasupra lor, gata să lovească şi să ucidă.

Machiavelli, *Principele*

Noiembrie. Albania.

Ştirile din Albania n-au fost niciodată grozave în ultimii cincizeci de ani. Dar chiar şi aşa, ultimele câteva zile s-au dovedit deosebit de deprimante. Revolte la Tirana şi Elbasan, un linşaj în grup la Gjirokaster, distrugerea unor posturi de poliţie la Korţa şi Vlora. Generalul Durres lăsă jos raportul militar.

— Îngrozitor.

— Este îngrozitor şi s-ar putea să fie tot mai rău, zise generalul Lleshi, şeful Statului Major al armatei albaneze.

Era un bărbat slab, cu pungi cenuşii sub ochi şi un tremur al degetelor sale pătate de nicotină.

— Crezi că ar trebui să merg în capitală?

Durres se aşează cu oaspetele său pe verandă şi contemplă oraşul Saranda, încălzindu-se în soarele dimineţii.

— Cred că da. Armata are nevoie de dumneata acolo, generale. Ştii cum să impui respect. Ţara asta începe să se destrame.

— Iar politicienii?

Durres o făcea pe bunul samaritean şi-i oferi şefului Statului Major încă o ţigară. I-ar fi dat orice l-ar fi ajutat să moară.

Generalul Lleshi îşi ridică ochii spre cer şi trase adânc din ţigară, să bage ceva fum în plămâni.

— Haos. Nimeni n-are încredere în nimeni. I-am

întrebat pe toţi. Numai afurisitul ăla de democrat, Peza, s-ar împotrivi unei intervenţii. Restul se vor da pe brazdă.

— Nu, zău? Făcu Durres încântat, apoi adăugă, ezitând: Ei bine, nu ştiu dacă ar trebui să intervenim. Nu cumva reacţionăm exagerat?

— Nu, răspunse Lleshi cu un glas aspru.

Mătură scrumul de ţigară de pe măsuţă şi trânti pe ea un dosar şifonat.

— E mult mai rău decât crezi. Copii ale acestei liste cu colaboraţioniştii din timpul celui de-al Doilea Război Mondial circulă peste tot, zise şi deschise mapa cu o energie încărcată de tensiune. Guvernul pierde controlul. Majoritatea trădătorilor sunt deja morţi, familiile lor şi cele ale victimelor lor se războiesc acum unele cu altele, după ce adevărul a ieşit la iveală. Şi uită-te la nume...

— Da, făcu Durres pe un ton înţelegător. Înspăimântător ce pot face zvonurile.

Afişă o expresie facială încordată, ca şi cum cineva i-ar fi accidentat copilul. Îi plăcea să joace teatru. Iulius Cezar fusese rolul său preferat în piesele de teatru de la şcoală, cu excepţia finalului. Acum juca de-adevăratelea.

— Generale, rosti Lleshi cu disperare, aici e mai mult decât zvonuri. Un original al documentului a fost autentificat de Institutul de Politică Extern din Londra. De omul lor cel mai bun, Ivan Rădici.

— Ştiu.

Venise vremea să joace cartea integrităţii morale, pentru a-l pune pe altă direcţie pe bunul general.

— Dispreţuiesc zvonistica, bolborosi el. Ceea ce ne trebuie nouă este o dovadă. N-am să condamn un om pe baza unor zvonuri.

Era adevărat, pe vremea lui Hodja ucideau oameni fără să se fi auzit nici măcar o şoaptă. Ah, ce vremuri, cu cadavre în miez de noapte...

— Desigur, spuse Lleshi, din ce în ce mai îngrijorat.

Nu-l mai văzuse niciodată pe general atât de

preocupat. Lucrurile stăteau cât se putea de rău.

— Ei bine, începu Durres şi se întrebă o clipă ce să-şi comande pentru prânz, ei bine, generale, detest să implic aici şi serviciile secrete, mai ales în ceea ce priveşte noua noastră societate democratică, pe care o susţin cu toată puterea. Totuşi - urmă o pauză lungă - cred că e posibil să ai dreptate. Poate că am subestimat eu situaţia. Trebuie să lucrăm împreună pentru a limita această tragedie. Problema este că în Albania chestiunea trădătorilor este una foarte emoţională. Chiar dacă trădătorii nu mai trăiesc, povara trece asupra copiilor lor. Este posibilă o disoluţie totală a ordinii şi legii în ţară.

— Da, zise şeful de Stat Major.

— Cred că trebuie să punem armata în stare de alarmă totală şi să trimitem trupe la Tirana. Voi face la fel cu personalul serviciilor noastre secrete, rosti şi tresări. Mă tem că mai am şi alte veşti rele.

Simţi nevoia să rânjească înaintea expresiei faciale a lui Lleshi.

— Aceasta-i o chestiune absolut ultrasecretă.

Se aplecă în faţă, ştiind că totul va deveni public odată ce generalul se întorcea în capitală.

— Am obţinut detalii despre o a doua listă. De fapt, am cerut expertului de la Institutul de Politică Externă să vină azi în Albania pentru a o autentifica. Dacă este adevărată, atunci suntem în pragul unei crize. Preşedintele este şi el pe ea.

Lleshi dădu foarte clar impresia că era un om care tocmai înghiţise o ţigară. Durres îi oferi restul pachetului. Poate că, în cele din urmă, va încerca la prânz acel vin australian de import, împreună cu nişte măsline.

— Dacă acest lucru este corect, armata va trebui să preia puterea, se bâlbâi Lleshi, cu o faţă de o paloare de mort.

— Mă tem că da.

Aşteptă răbdător. Oamenii erau atât de plăcut

previzibili.

— Trebuie să preluaţi comanda. Eu n-am s-o fac. Nu pot. Nu mă simt bine.

Avea dureri şi era înfricoşat.

— În afară de asta, n-ar fi uşor de acceptat. Cel puţin, dumneata deţii şi un portofoliu civil.

— Oh, nu, n-ar fi posibil, comentă Durres. Pentru a fi şef al statului ar trebui să suport o greutate teribilă. Nu am nicio dorinţă de putere. Sunt un om simplu, ştii. Un om din popor.

— Dar trebuie.

— Poate, oftă el.

Durres îl conduse la uşă pe şeful Statului Major. Când acesta intră în limuzina sa hodorogită, se întoarse.

— Generale Durres, în calitate de comandant suprem al armatei îţi ordon să preiei prerogativele ca preşedinte în exerciţiu. Vei fi salvatorul naţiunii noastre.

Generalul Durres zâmbi.

— Oh, categoric nu, murmură el.

— Am dat drumul şi celei de-a doua liste, în această dimineaţă.

Generalul Dures dădu din cap.

— N-au fost probleme?

— Niciuna, zise Ivan. Pe baza sfatului meu, serviciile secrete britanice şi americane au confirmat stăpânilor lor politici că sunt autentice şi că o intervenţie a militarilor din Albania este inevitabilă, cel puţin temporar. Ei sunt siguri că generalul Lleshi va prelua controlul.

— Eu nu sunt aşa de sigur, murmură generalul Durres. Bunul general nu pare să se simtă prea bine în aceste zile. Chiar se teme să nu fie asasinat de vreun trădător. Doamne Dumnezeule, în ce vremuri groaznice trăim! Acum, hai să vedem cum plătim. Vii personal?

— Nu, spuse Ivan cu un zâmbet vag. Din nefericire, generale, n-am să fiu mâine la Tirana, pentru a sărbători

numirea ta. Sunt sigur că vei înţelege de ce. Plata trebuie făcută în Elveţia. Iată detaliile contului. Plăţi pentru originalele listelor. Iar aici e numele avocatului care se va ocupa.

— Bine, făcu generalul.

Plecară împreună la maşină.

— Ţi-ai amintit să adaugi şi numele celorlalţi pe listă, aşa cum am cerut? E mai bine să rezolvăm totul dintr-o lovitură.

— Da.

Ivan dădu mâna cu el.

— Felicitări, generale! Sunt sigur că vei avea numai succes în calitate de preşedinte în exerciţiu. Începutul este întotdeauna partea cea mai dificilă. Cum zicea Machiavelli? *„Când un om pune mâna pe putere într-un stat, trebuie să hotărască ce violenţe sunt necesare şi să le pună în aplicare pe toate, imediat, pentru a nu fi nevoit să le reia în fiecare zi.”* Poate că ar trebui să-ţi aminteşti.

— Aşa va fi, încuviinţă Durres râzând. Rămas-bun, Ivan. A fost o mare plăcere să fac afaceri cu tine.

Privi cum maşina se pierdea în depărtare. Îl chemă pe maiorul Lef, care-l condusese prima dată pe Ivan la Saranda.

— Avem o săptămână foarte ocupată, fiule. Ia-ţi o altă uniformă. Ai fost înaintat la gradul de colonel. Vineri, în Albania, va avea loc un puci militar.

— Asta-i tot, domnule? Întrebă el, zâmbind.

— Nu. Vineri te duci în Elveţia să predai nişte bani.

— Da, domnule.

Durres continuă.

— A, la două zile după efectuarea plăţii, vreau să-l găseşti pe Ivan şi să-l ucizi. Cel mai bine ar fi să nu rămână niciun fel de urme. Ivan trebuie că a uitat că Machiavelli a spus şi asta: *„Distruge-i pe toţi cei care au dorinţa sau puterea de a te vătăma.”*

30 noiembrie. Geneva.

Doctorul Schmidt se ridică de la birou şi privi afară, pe fereastră, aşteptându-şi clientul. Soarele strălucea în apele lacului Leman, placid şi liniştit ca întotdeauna. Era o privelişte de care nu se sătura niciodată, din moment ce era atât de sigură. Reveni la problema lui. Instrucţiunile erau foarte simple şi nu găsi nicio cale prin care să-şi asigure un onorariu mai mare. Chiar păcat. Nu-i vorba că plata care-i revenea în acest caz nu era generoasă: două mii de dolari numai ca să predea nişte documente. Domnul Ivan Rădici insistase să cadă de acord în avans asupra unei sume şi fusese extraordinar de generos. Ce plăcere să tratezi cu un astfel de client bun!

Se auzi o bătaie în uşă şi secretara băgă capul cu o expresie uşor uluită.

— Un domn vrea să discute cu dumneavoastră. Nu şi-a dat numele.

— Ah, da, te rog să-l inviţi înăuntru.

Doctorul Schmidt dădu mâna cu un bărbat brunet şi încercă să facă o conversaţie de politeţe. În pofida eforturilor sale civilizate, colonelul Lef nu era dispus să discute, aşa că doctorul Schmidt trecu peste asta.

— Îmi puteţi oferi dovada plăţii sumei de douăzeci de milioane de dolari în contul firmei noastre de avocatură la Swiss Bank?

Lef îi înmână o chitanţă. Schmidt îi verifică imediat conţinutul, iar el, la rândul său, îi dădu un plic sigilat.

— Vă rog să-l deschideţi şi să confirmaţi că documentele sunt în ordine.

Lef desfăcu plicul. Originalele listelor cu trădătorii albanezi erau acolo, adunate din dosarele serviciilor secrete britanice împreună cu versiunile lor decriptate. Încuviinţă din cap. Apoi Schmidt sună la banca firmei sale de avocatură, care confirmă creditarea conturilor.

— Este o plăcere să facem afaceri cu dumneavoastră.

Bărbatul părea rus, dar nimeni n-ar fi putut şti.

Lef nu spuse nimic şi plecă.

Doctorul Schmidt telefonă din nou băncii.

— Vă rog, trimiteţi acum banii conform instrucţiunilor clientului.

În vreme ce douăzeci de milioane de dolari au zburat spre Colegiu, Schmidt se aşează din nou pe scaun.

Ce cale uşoară de a câştiga două mii de dolari! Ridică un ziar şi începu să citească de pe pagina întâi. Creşteri masive la bursa din SUA... prăbuşirea unui fabricant auto major în Franţa... docherii din Portugalia în grevă... lovitură de stat în Albania.

După ce-l văzu pe Lef plecând din biroul avocatului din Geneva şi după ce se asigurase că banca firmei de avocatură vărsase douăzeci de milioane de dolari în contul Colegiului, Ivan făcu un număr de scurte deplasări prin Elveţia pentru a-l pierde de pe urmele sale pe oricine l-ar fi filat. La sfârşit, luă trenul înapoi spre Paris. Fu o călătorie plăcută şi consumă pe drum o sticlă de şampanie de bună calitate. La momentul potrivit, îi va scrie generalului Durres pentru a-l felicita. Fără îndoială, se vor mai întâlni ei, când Ivan va fi Maestru. Asta-l va impresiona chiar şi preşedintele în exerciţiu al Albaniei.

Era pe la sfârşitul amiezii când coborî din tren şi luă metroul din Paris. Omenirea se scurgea şuvoi pe lângă el. Bărbaţi în drum spre casă, la familiile lor, la cicăleală. Studenţi îndreptându-se spre discoteci, să şi-o pună. Bătrânici mergând cu pudelii la cumpărături, să fie jefuite în stradă. În final, bătrâni târşâindu-şi picioarele odată cu visurile. Nu văzu nimic din această omenire, gândurile sale, ca ale tuturor, fiind îndreptate în altă parte.

Se gândea la Hadley şi la ce va spune când Ivan va deveni Maestru. Cât de tare va fi impresionat. Dragul de James, ei doi locuiau în lumi diferite. Totuşi, era foarte de folos, iar undeva în inima sa Ivan nutrea o oarecare afecţiune pentru el. Urcă treptele de la metrou, ieşind în

strada de la suprafaţă, însă indiferent la mulţimea onctuoasă care se scurgea pe lângă el în drumul ei în jos.

Deodată, se răsuci pe călcâie, stârnit de un avertizor din subconştient. O persoană, la metrou, dedesubt... neidentificată şi totuşi... Pe moment, i se păruse că văzuse o faţă familiară. Nu se putea. Era imposibil. Era imposibil să se fi luat cineva după el. Îşi acoperise toate urmele. Cercetă neliniştit mulţimea. Nu era nimeni. Şi totuşi. Totuşi.

Începu să alerge. Uitându-se în urmă, văzu din nou acea faţă, ieşind din mulţime.

Îmbrâncind oamenii aflaţi în calea lui, Ivan gonea pe străzile aglomerate, convins că îl urmărea cineva. Trebuia să ajungă înapoi în apartamentul său. Acolo se putea apăra. În timp ce alerga, icnind după aer, mintea îi lucra febril. Ca la jocul de şah, verifică toate mutările. Făcuse vreo greşeală? Vreo indiscreţie? Iar de fiecare dată răspunsul îi arăta că nu comisese nicio eroare. Era imposibil.

Coti spre o stradă lăturalnică, liniştită şi se opri. Începea să i se năzărească tot felul de lucruri. Era linişte. Aşteptă. Apoi se împliniră cele mai negre temeri ale sale. Din depărtare se auzea clămpănitul unor paşi pe piatra de pavaj.

Se întoarse şi o luă la fugă spre malul Senei. Singura lui speranţă era apartamentul.

În timp ce fugea, simţi o stare de rău în suflet, când îşi dădu seama că totuşi făcuse o mare greşeală. Nu reuşise să ia în seamă un mic amănunt: soarta. I se întâmplase şi celui mai mare jucător dintre toţi. Machiavelli îşi fundamentase *Principele* pe eroul său, Cesare Borgia, unul dintre cei mai nemiloşi prinţi medievali, care se pregătise să conducă Italia folosindu-se de toate mijloacele necesare: asasinate, înşelătorie, cruzime, tortură. Aproape că izbutise, dar făcuse o singură greşeală fatală, iar după cum se va dovedi, în momentul când fu gata să preia puterea ajunse să fie în agonie. Iar acum, Ivan pricepu cu mare tristeţe că făcuse şi el o eroare asemănătoare, fatală. Ţinuse cont de

toate posibilităţile, cu excepţia uneia. Un derapaj de neconceput al sorţii. Că Hadley, fără să vrea, îl va trăda. Pentru că-l urmăriseră prin intermediul iubitului său. Bietul şi prostul de Hadley. N-ar fi trebuit niciodată să se alăture serviciilor secrete. De fapt, ar fi trebuit să rămână istoric specializat în Evul Mediu.

Ivan alerga, pentru că fiecare bărbat ucide ceea ce iubeşte.

Cinci minute mai târziu, deschise larg uşa de sticlă de la intrarea în blocul său. După care se avântă pe scări în sus, cu plămânii gata să plesnească, iar din gât ieşeau zgomote răguşite. Ochii i se înceţoşară. Se apucă febril de balustradă, de parcă ar fi uitat cum să urce. Pentru prima oară în viaţa sa, îşi aduse aminte de divinitate şi se rugă. Te rog, Doamne, ajută-mă!

Urcând treptele, le numără pe toate, ştiind că urmăritorul nu-i va arăta niciun fel de milă. Jos se auzi o uşă deschisă cu forţa şi paşi tropăind pe trepte. Apoi, în mod misterios, se opriră. Lui nu-i mai păsa. Reuşise, în cele din urmă. Alergă pe palier, spre apartamentul său. Înăuntru era în siguranţă, exista un pistol. Reuşise, după toate cele. Eroarea putea fi corectată. Ca la şah, regele mai putea fi salvat.

În timp ce strângea clanţa uşii, se gândi la Tanya. Acum ştia ce însemna să te simţi ca într-o capcană şi ţintuit ca un fluture în ac, şi cât era de înfiorător, în pofida tuturor lucrurilor, era bucuros că n-o omorâse în acea noapte, la cabană, pentru că teoria şi practica erau cu totul diferite, indiferent de ce zicea Machiavelli. Multe lucruri puteau fi justificate de Ivan în căutarea puterii. Dar să ucidă pe cineva care nu-i făcuse niciodată rău? Nu. Nu aceasta era calea. Era un păcat de neşters, nici cu toată puterea din lume.

Când deschise uşa, bomba explodă, o deflagraţie masivă, care pulverizâ întregul palier. Ivan a fost omorât instantaneu, la fel şi cei doi diplomaţi aflaţi la acelaşi etaj.

Câteva minute mai târziu, strada s-a umplut de fum, de vaietele sirenelor ambulanţelor şi de ţipetele ascuţite ale unui copil pe moarte. Pompierii luptară să ţină infernul sub control. Toate privirile erau îndreptate spre cei prinşi în apartamentele lor. În acest haos, asasinul lui Ivan se strecură afară neobservat.

Cât despre cine plantase bomba, nimeni nu ştia. Teroriştii din Orientul Mijlociu, cartelurile drogurilor, mafia italiană - presa internaţională lansă, timp de câteva zile, tot felul de speculaţii, concentrându-se asupra celor doi diplomaţi italieni. Povestea se dezumflă, fără a se fi aflat vreo pistă sau motivele atacului. Moartea, în aceeaşi ocazie, a unui economist foarte talentat fu, de asemenea, înregistrată şi scurte necrologuri apărură în presa internaţională şi în diverse publicaţii academice. Despre cauza morţii sale era şi mai puţin de spus. Ivan Rădici părea să fi fost doar un trecător aflat în locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

Maestrul fu informat personal de moartea lui Ivan la câteva minute după eveniment. Ceilalţi concurenţi aflară de asta când povestea pătrunse în fluxurile de ştiri internaţionale. Mai fu informată încă o persoană.

— Tată?

— Da, Lef, răspunse preşedintele Durres.

— Îmi pare rău că trebuie să te informez că Ivan Rădici a murit în explozia unei bombe. Ziarele franţuzeşti relatează întregul eveniment.

Durres medită la asta în timp ce stătea în fotoliul prezidenţial. În spatele lui se afla drapelul Albaniei. Era un om foarte ocupat, însă îşi permitea să petreacă un moment reflectând asupra morţii unui prieten. Un prieten vechi.

— Ce trist. E lucrătura ta?

— Îmi pare rău să recunosc, nu. Cineva a ajuns la el înaintea mea.

— Trebuie să fi fost serviciile secrete britanice sau americane. Probabil au aflat de implicarea lui în puci.

Durres zâmbi.

— Ce cavaleresc din partea lor. Acum poţi veni acasă, Lef. Lucrurile sunt tot mai promiţătoare pe aici.

La urma urmei, părea a fi o preşedinţie foarte costisitoare.

Moartea lui Ivan lăsase numai doi concurenţi în joc: Tanya şi Andrew. Sau erau trei?

26.

Astfel, omul bun este învăţătorul celui rău, iar acesta constituie materialul din care învaţă cel bun.

Lao Zi

Noiembrie. Taiwan.

— Andrew, munceşti prea mult, zise David Chen. Nu te vedem niciodată. Aceasta-i cea de-a doua ocazie de la sosirea ta în Taiwan când fugi de noi ca de ciumă. Nu-i suficient de bine. De unde această secretoşenie?

Stăteau amândoi într-un salon din apartamentul spaţios al lui Chen, cu perspectivă deasupra râului. Cei doi copii ai lui fuseseră trimişi la culcare, iar soţia se dusese în vecini să discute despre un apropiat eveniment de gală. Chen se relaxa stând pe o canapea moale, cu un pahar de whisky în mână. Andrew zâmbi uşor.

— Nu cred că ar fi o idee bună dacă ţi-aş spune. Totuşi, am două rugăminţi la tine.

— Dă-i drumul, făcu Chen binevoitor.

— Prima ar fi că aş dori să-mi deschid un cont la banca ta. Prin el va trece o sumă mare de bani, în tranzit. Am să-ţi dau numărul de cont unde trebuie trimişi banii.

— Nicio problemă. Bucuros.

— Cea de-a doua este aceasta: există cineva în Taiwan cu care aş vrea să mă întâlnesc, dar nu ştiu cum să intru în legătură cu el. Tu sau cunoştinţele tale s-ar putea să ştiţi.

— Sunt convins. Îi cunosc pe toţi cei cât de cât importanţi în Taiwan, zise Chen cu modestie.

— Hew Li.

Chen se înecă brusc cu whiskyul. Scoase un şerveţel şi suflă în el. Când îşi ridică faţa de-acolo, era roşie şi cu expresie alarmată considerabil.

— În ce naiba vrei să te bagi, Andrew? Şuieră el. Te

joci cu focul.

— Cine-i Hew Li?

— Nu ştiu, se încruntă Chen. Nici nu vreau să ştiu. Acestea sunt nişte ape foarte periculoase. Caută în dosarele poliţiei din Taiwan, dacă vrei neapărat, spuse el, ridicând tonul, furios. Bănuiesc că cineva ca tine ar avea acces la ele.

— Am, făcu Andrew, fără însă a destăinui cum, iar acolo sunt foarte puţine informaţii despre el. Când am stat aici, acum un an, despre el se vorbea ca despre o legendă. Un fel de demon mitologic.

Chen îşi întoarse capul spre uşă, să se asigure că soţia lui nu revenise. Se întrebă ce se întâmplase cu prietenul său. Ceva mersese îngrozitor de prost. Intrase într-un anturaj prost.

— Şi exact aşa şi este. Un om malefic. Un om de care oricine cu ceva minte în cap se ţine cât poate de departe.

— De ce?

Chen înghiţi cu noduri, dar ştia că Andrew nu putea fi influenţat chiar atât de uşor. Se simţea agitat. Dacă soţia lui Andrew ar mai fi fost în viaţă, ea ar fi împiedicat asta. Prietenul său îşi pierdea minţile. De fapt, nu reuşise niciodată să treacă peste moartea ei. Raţiunea lui era grav afectată. Era evident că încerca să facă rost repede de nişte bani, prin mijloace foarte periculoase.

— Uite ce-i, am să-ţi spun ce ştiu eu, iar după asta nu mai vreau să discut despre el vreodată. OK? Li este cel mai puternic lider al Tiradelor din Taiwan, iar asta lămureşte totul. În mod sigur este cel mai periculos. Poveştile despre el şi cruzimea lui sunt foarte numeroase.

— De unde a venit?

Chen îşi coborî vocea până ajunse aproape un murmur.

— A acţionat în sudul Chinei înainte să preia comunişti puterea, în 1949. Oamenii povestesc că era şeful lumii interlope din Canton şi că el şi fratele lui erau implicaţi

în toate activităţile criminale la care te-ai fi putut gândi: droguri, prostituţie, sclavie, jocuri de noroc, de toate. Practic, ei făceau legea acolo.

— Nu mi-l imaginez punându-se cu Mao, comentă Andrew sarcastic.

— Nici nu s-a pus cu el. Mao i-a vânat pe cei de teapa lui când a izbucnit revoluţia. Hew Li a scăpat şi s-a făcut nevăzut în Taiwan. Totuşi, fratele lui n-a fost atât de norocos.

Chen mai turnă de băut.

— Comuniştii l-au capturat şi, din câte ştiu, încă se află într-o închisoare din China. Oricum, într-un timp foarte scurt, Hew Li a pus la punct o puternică organizaţie de tip Triadă în Taiwan, bazată pe cazinouri şi prostituţie. De asemenea, s-a implicat în contrabanda cu bunuri şi droguri în China. Totuşi, spre deosebire de alţii din branşa lui, care şi-au făcut-o cu mâna lor, Hew Li a fost foarte înţelept.

— În ce fel?

— Majoritatea celorlalţi lideri ai Triadelor nu voiau decât bani şi sex. Nu şi Hew Li. El nu voia numai asta, voia şi putere politică. Pe toţi cei pe care nu i-a intimidat i-a corupt. De asta poliţia n-a mai reuşit să facă aproape nimic împotriva lui în Taiwan. Sunt prea mulţi politicieni şi judecători care-l protejează. Tot timpul a fost cu un pas înaintea autorităţilor, de neatins. Chiar şi astăzi. În momentul în care poliţia reuşeşte să facă legătura între el şi vreun caz, totul se năruie. Martorii mor, juraţii sunt mituiţi, probele dispar, iar Hew Li însuşi nu-i niciodată de găsit. Însă adesea îi poţi simţi prezenţa, ca a unui crocodil bântuind prin umbră şi mocirlă. Nu exagerez.

Chen făcu o grimasă.

— Acest om este cu adevărat malefic. La bancă i-am adulmecat urma într-o afacere imobiliară de proporţii, acum câţiva ani şi toată lumea a fost înspăimântată de moarte. Şi, cu toate astea, nimeni n-a vrut să ia măsuri de teamă că li s-ar întâmpla tot felul de lucruri urâte.

— Şi?

— Băncile au mers mai departe cu tranzacţia şi au pierdut toţi banii, până la ultimul cent.

— Dacă-i atât de descurcăreţ, de ce nu-l scoate pe frate-său din China? Nu vrea?

— Bineînţeles că vrea. Se zice că a fost un motiv de ruşine pentru el încă de la bun început. Ştii cât de mult preţ pun chinezii pe familie şi pe relaţiile lor de sânge. În pofida averii şi influenţei sale, nu-l poate scoate pe frate-său de acolo. Liderii chinezi nu sunt interesaţi de niciun târg cu el. Din câte ştiu, frate-său e posibil să fie deja mort.

Auziră amândoi un păcănit uşor la uşa de-afară când soţia lui David reveni acasă şi intră în bucătărie. Chen continuă *sotto voce:*

— Îţi spun ca prieten vechi, Andrew, nu te pune să-l cauţi pe Hew Li. Toţi cei care se apropie de el sfârşesc prin fundaţia unei clădiri ca aceasta. Aşa că las-o baltă.

— Doar încă o întrebare: pe unde se întâlnesc aceste Triade?

Chen oftă încet.

— Ţi-o cauţi cu lumânarea, prietene.

— Spune-mi.

— Încearcă în aşa-zisul Cartier Interzis, murmură Chen, ridicându-şi neliniştit privirile când soţia lui îşi făcu apariţia.

— O discuţie interesantă? Vă reamintiţi de vremurile de altădată? Zise ea.

— Da, răspunse Chen, cu o voce mult prea categorică.

La scurt timp după aceea, Andrew se ridică, pregătindu-se de plecare. Soţia lui Chen, o taiwaneză, îl îmbrăţişă.

— Te rog să mai vii, cât de curând.

Chen îşi luă rămas-bun de la el pe palier. Era foarte nefericit.

— Andrew, suntem prieteni de multă vreme, dar cred

că ar trebui să nu ne mai vedem o vreme, dacă te înhăitezi cu Hew Li.

Făcu o strâmbătură.

— Înţelegi, am o familie. Ştii tu ce vreau să spun.

— Ştiu, Chen. Am să te contactez numai după ce toate s-au terminat.

Chen îi strânse mâna şi i-o reţinu o clipă.

— Rămas-bun, Andrew. Fii prudent, fii foarte prudent.

Am să-ţi arăt necazul şi sfârşitul necazului. Aşa a grăit Buddha.

Andrew se întrebă dacă Buddha ar fi fost la fel de optimist şi dacă ar fi vizitat Cartierul Interzis. Situat în cea mai săracă parte a Taiwanului, se bucura de o reputaţie înspăimântătoare chiar şi printre localnicii învechiţi în nelegiuiri. Era o zonă care fusese înghiţită cu totul de criminalitate şi viciu, iar faima ei era de o asemenea natură, încât puţini oameni cinstiţi se aventurau pe străduţele sale înguste şi întortocheate, unde lumina însăşi pătrundea cu zgârcenie.

Cine călca pe aici ajungea în cele din urmă într-un ghetou împrejmuit cu ziduri înalte, surpându-se în declin şi uitare. Aidoma unei adunături de spirite rele, Triadele lui Hew Li se cuibăriseră de mult în localitate, luând-o în stăpânire. Aici puseseră baza unei societăţi care nu mai trecuse de stadiul sclavagismului. Fete şi băieţi născuţi pentru satisfacerea apetitului altora, bărbaţi şi femei al căror singur scop în viaţă era să fie folosiţi ca pioni de care te puteai descotorosi. Cerşetori, ologi, peşti, gangsteri, asasini plătiţi, borfaşi mărunţi, proprietari de cluburi de noapte, operatori de cazinouri, cu toţii dirijaţi cu grijă de o voinţă despre care ştiau foarte puţine, tot aşa cum peste râu, mulţi dintre bancheri, avocaţi, armatori, dealeri de bunuri de larg consum şi comercianţi erau, de asemenea, controlaţi de o forţă malefică ale cărei ameninţări le simţeau şi se supuneau, cu toate că nu-i întâlniseră

niciodată sursa generatoare.

Locul unde se afla stăpânul lor nu era cunoscut cu adevărat nici măcar gealaţilor săi. Dincolo de pâlpâitul luminii de neon, dincolo de barurile karaoke de doi bani şi de bordeluri, adânc în inima Cartierului Interzis, îşi aşezase Hew Li bârlogul, trăind într-un lux incredibil. Nu pentru el erau mizeria şi putreziciunea, nu pentru el erau scârna şi disperarea, ci doar opulenţa de cel mai înalt grad.

Lui îi erau rezervate sufrageriile de proporţiile unei săli de spectacol, piscinele de dimensiuni olimpice, sala de cinema privată, grădinile interioare, colecţia de pornografii, muzeul ocupat de cea mai mare colecţie particulară de piese de jad din Orientul îndepărtat, toate sub pământ, toate numai pentru el, pentru încântarea lui. Acest răsfăţ personal în exces, construit pe craniile şi suferinţele altora, reflecta numai un aspect al personalităţii distorsionate a lui Hew Li, tot aşa cum o dietă de ginseng, labe de urs şi penisuri de leu era folosită pentru a ţine la distanţă spaima chinuitoare de vizitatorul nepoftit despre care ştia prea bine că, oricât ar încerca, n-avea cum fi mituit sau corupt. Moartea. Aşa că trăia ca un crocodil bătrân, tot mai bătrân şi mai rău.

Foarte puţini erau cei care ar fi fost în stare să-şi măsoare puterile cu el. Poate numai Maestrul.

După ce aflase tot ce se putea, Andrew se întoarse la Beijing şi la profesorul Wang. Se aşezară din nou în curticică. Andrew pomeni de Hew Li, iar pe faţa profesorului se citi disconfort.

— Am auzit de el şi de toate atrocităţile comise de el în China. Este malefic şi foarte influent şi este departe de mijloacele mele limitate de a trata cu o astfel de persoană. Nici nu ştiu dacă fratele lui mai trăieşte sau nu. În această ţară, despre Hew Li încă se vorbeşte cu teamă şi ură.

— Cum să aflu mai multe despre fratele lui?

Wang privi spre Andrew şi sorbi din ceai.

— Aşa cum poate ştii deja, am avut probleme mari în timpul Revoluţiei Culturale. Dar chiar şi în astfel de momente grele există unele compensaţii. Mulţi dintre cei care au suferit atunci împreună cu mine au acum funcţii importante în această ţară. Dacă ştie cineva, atunci numai ei ar fi.

Se ridică şi se duse la masa de scris. Luând o coală de hârtie, notă pe ea câteva ideograme şi i-o dădu lui Andrew.

— În urmă cu ani, am făcut un serviciu cuiva aflat la mare ananghie. El s-ar putea să nu-şi mai amintească, dar eu încerc. E posibil să te ajute.

La uşă, când Andrew se pregăti de plecare, Wang zise:

— Dacă tot am discutat noi despre meşterul Chang, ar merita să ţii minte aceste cuvinte simple din taoism: *„Lasă-ţi priceperea să se oprească acolo unde nu mai poţi.”*

Profesorul rămase în pragul facultăţii uitate şi-şi luă rămas-bun. Îl privi pe Andrew îndepărtându-se. Exista o întrebare pe care acesta nu i-o pusese. Dar chiar dacă i-ar fi pus-o, nu ar fi putut să-şi asigure un răspuns.

Bătrânul profesor se duse să-l sune pe Maestru.

În ziua următoare, Andrew fu dus cu o berlină neagră la Jongnanhai, aceea parte a Beijingului unde locuiesc conducătorii Chinei. Limuzina trecu de porţile masive, ţintuite cu roşu, şi de citatul din preşedintele Mao: „Slujiţi poporul”. Se opri înaintea unei case de oaspeţi modeste. Peste nici zece minute, ajunse faţă în faţă cu omul care dirija destinele miliardului de chinezi. Vorbiră o bucată de vreme, cu toate că nu se consemnă nimic din ce şi-au spus. Apoi Andrew luă avionul înapoi spre Taiwan.

În dimineaţa următoare, îi făcu o vizită unui binecunoscut politician. A fost întâmpinat la uşa biroului de campanie chiar de acesta, el manifestându-şi servilismul unsuros pentru care era faimos.

— Bun! Cum ne simţim azi? Bine?

— Vă rog, daţi-i asta lui Hew Li.

Auzind numele destinatarului, zâmbetul de plastic al politicianului fu înlocuit cu repeziciune de o privire încruntată.

— Nu ştiu despre cine vorbiţi.

Aruncă, rece, misiva înapoi în mâinile lui Andrew.

— Doar daţi-i-o lui Hew Li.

Trei zile mai târziu, când Andrew reveni seara târziu la apartamentul său, un chinez bătrân, bine îmbrăcat, de înălţime medie, cu aer de bunic, se ridică de pe canapea să-l salute.

— Eu sunt Hew Li, zise el.

— M-am întrebat de ce-aţi vrea să discutaţi cu un bătrân fragil aşa ca mine? Rosti, întinzându-şi cu patos mâinile firave. Totuşi, aşa cum aţi cerut în misivă, iată-mă, umilul dumneavoastră servitor.

Cu un gest uşor, îi făcu semn lui Andrew să ia loc, la el acasă. Ca un duh necurat, îi luase deja casa în posesie.

— Câtă amabilitate din partea dumneavoastră! Să vă ofer ceva de băut?

— Nu.

— Poate vreţi să mâncaţi ceva?

— Nu.

Andrew nu era sigur cum şi-l închipuise el pe Hew Li. Nu avea niciun dubiu că aspectul fizic şi comportamentul omului erau în dezacord. După aspect, ar fi fost luat drept un diplomat de rang înalt sau un mandarin, având un chip dăltuit fin şi o atitudine de o politeţe exagerată, dar ochii de-abia de i se clinteau. De fapt, păreau incapabili să se mişte. Se concentrau asupra unui obiect şi îl ţintuiau, aşa cum face o cobră cu prada ei.

Când vorbea, o făcea într-o chineză aspră şi guturală. Avea şi un fel de aură, fiind capabil să proiecteze asupra celor din jur un sentiment profund de nelinişte, un soi de teamă viscerală, care izvora din stomac. Chen discutase

despre Hew Li ca despre o persoană extrem de malefică, iar acum Andrew ştia ce voia să spună. Simţea că acest om pescuia în apele întunericului omenesc. Mai rău, îşi arunca bucuros acolo plasa.

— Aşa deci, făcu Hew Li, după ce încheiase cu politeţurile, deci ştii unde-i fratele meu?

— Da. A fost transferat într-un lagăr de muncă din Puer, în provincia Yunnan.

— Şi care-i starea lui?

— Satisfăcătoare, ţinând cont că are aproape optzeci de ani.

— Cum ai obţinut această informaţie? Cât ai plătit pentru ea?

— N-am plătit nimic. Provine de la comisarul-comandant al lagărului. Iată raportul său.

Hew Li i-l luă repede din mână şi-l parcurse în viteză.

— Dacă n-ai plătit pentru acest material şi nici nu l-ai furat, înseamnă că ai nişte relaţii foarte bune. Un guanxi[1] foarte bun, comentă cu şiretenie.

— Da. Acesta-i omul care a cerut raportul.

Când Hew Li văzu ideogramele caligrafiate, icni.

Ochii săi înguşti aruncară priviri ascuţite spre faţa lui Andrew. S-ar putea adeveri o posibilitate la care spera de mult.

— Te învârţi în cercuri foarte înalte, spuse el bănuitor.

Andrew îl privi. Era ca o cobră făcându-şi drum spre vizuina unui animal, scoţând un sunet aspru, stins la contactul cu solul.

— Ei bine, continuă Hew Li, cu toate că sunt un om bătrân, pot încă să deschid multe uşi. Însă pe acestea nu. N-am mai auzit nimic despre fratele meu de mai bine de un an şi-am crezut că-i mort. Sunt bucuros că este bine, sănătos. Mă linişteşte.

---

1 Termen în chineză care descrie legătura dintre două persoane, în care una se prevalează de statutul său dominator pentru a obţine servicii şi pentru a se impune (n. tr.).

Se lăsă tăcerea. Hew Li privi spre Andrew. Pleoapele lui coborâră cu o idee peste ochi, ca şi cum ar fi fost acoperiţi cu o glugă. Cobra dinlăuntrul lui începea să-şi înalţe capul cu interes, simţind că în vizuină era ceva.

— Ce vrei? Spuse Hew Li sarcastic. De ce mi-ai adus această informaţie? Doar ca să-ţi baţi joc de mine?

— Am auzit că ai vrea ca fratele tău să fie eliberat.

Hew Li se uită dispreţuitor.

— Asta-i imposibil. Comuniştii nu-l vor elibera niciodată. Nu-ţi dai seama că încerc de ani de zile?

— Poate că da. Totuşi, sunt gata să fac o înţelegere cu tine. Am să ţi-l aduc pe fratele tău în Taiwan.

Lui Hew Li îi sclipiră ochii.

— Cum?

— Facem un târg. Pentru douăzeci de milioane de dolari.

Hew Li îşi flutură dispreţuitor mâna prin aer.

— Am oferit astfel de sume, şi chiar mai mari, guvernului chinez în trecut, şuieră el. Au refuzat întotdeauna. Numai un singur om poate da permisiunea, iar el mă urăşte şi pe mine, şi pe fratele meu. Nici măcar limba mieroasă a unui fost Membru al Colegiului nu-l va convinge s-o facă. Mă faci să-mi pierd vremea.

Andrew inspiră uşor. Era cu adevărat surprinzător că ştia că fusese un Membru. Dar chiar şi mai remarcabil era faptul că ştia că nu mai era. Probabil avea o legătură foarte bine plasată în cadrul Colegiului. Privi cum omul-cobră se legăna uşor într-o parte şi alta. Pe moment, nu-i va face niciun rău, se juca cu prada sa.

— S-ar putea. Preţul meu este de douăzeci de milioane de dolari. Iată fotografia fratelui tău.

Hew Li o luă. Nu existau niciun fel de îndoieli asupra identităţii. Se holbă timp îndelungat asupra chipului. Măcar odată era şi el angoasat. Încă nu reuşise să îndeplinească o promisiune făcută părinţilor săi, cu mai bine de un sfert de secol în urmă: că-l va elibera pe fratele lui cu orice preţ. Ar

putea acest om, un fost membru al unui institut exclusivist, să reuşească?

O fi furat informaţia de la Colegiu. De asta nu mai era Membru? Ochii i se fixară necruţători asupra sa.

— Domnule Brandon, ori eşti foarte influent, ori foarte prost.

— Nici una, nici alta. Oferta este făcută în termenii mei. Te interesează?

Hew Li era intrigat. Andrew arătase corect locul unde ştia şi el că era ţinut fratele său şi obţinuse un raport destinat numai celui mai puternic om din China. Şi, în sfârşit, avea şi fotografia. Evident, avea cele mai înalte relaţii posibile. Nu cumva liderul Chinei îi propunea un târg secret?

— Care sunt condiţiile tale? Spune-mi-le pe toate.

— Îl voi aduce în Taiwan pe fratele tău.

— Viu? Şi gratis?

— Da. Pentru douăzeci de milioane de dolari.

— Foarte bine. Predă-l chiar în acest apartament.

— Nu. Dacă l-aş preda aici, nu sunt deloc în siguranţă. Tu ai putea să-ţi încâlci cu uşurinţă partea ta de înţelegere şi să pui să fiu lichidat.

Faţa lui Hew Li susţinea o expresie plină de resentimente, în vreme ce în ochi îi juca o scânteie de amuzament.

— Am să-mi ţin cuvântul. Ce înseamnă douăzeci de milioane de dolari pentru viaţa fratelui meu? Am bogăţii fără număr.

— Totuşi, eu sunt cel care alege locul.

— Trebuie să fie în Taiwan.

— Fie şi aşa. Dar nu pe uscat, ci pe apă. Am să ţi-l predau pe o joncă, în apele teritoriale taiwaneze. Trebuie să vii singur.

— Nu! Şuieră Hew Li. Sunt un om bătrân. Sănătatea mea e varză şi mai am şi duşmani. Am nevoie de o oarecare protecţie.

— Foarte bine. Nu mai mult de doi bodyguarzi şi încă o persoană care să manevreze jonca ta.

— Vrei să aduc banii cu mine?

— Douăzeci de milioane de dolari este o sumă mult prea mare ca să te plimbi cu ea. S-ar putea pierde. Deschizi un cont la banca asta.

Îi dădu detaliile băncii unde lucra prietenul său Chen.

— Le ceri ca douăzeci de milioane de dolari să fie transferate din contul tău în acest cont imediat ce ai dat parola.

— Şi?

— Când îţi predau omul şi eşti sigur că este fratele tău, dai parola băncii folosind un telefon mobil. Banca va avea pe cineva care să se ocupe de procesul de transfer; am să verific dacă a fost realizat.

— Ingenios!

Andrew ignoră complimentul batjocoritor.

— Trebuie să-mi dovedeşti că ai deschis contul. Am oameni în bancă. Vor verifica ei pentru mine.

— Şi pe urmă?

— Va veni cineva să mă ia de pe joncă. Atunci fratele tău va fi liber să plece. Asta-i târgul.

Hew Li dădu din cap.

— Şi când o să mi-l predai pe fratele meu?

— Pentru toate aranjamentele vor fi necesare două săptămâni. Voi fi gata pe la mijlocul lui decembrie şi te voi contacta să-ţi spun când anume. Oh, mai avem de discutat o problemă, domnule Li.

Andrew făcu o pauză pentru ca mesajul să fie pe deplin înţeles.

— Este vorba despre situaţia când eu ţi-l aduc pe fratele tău, dar în pofida acestui lucru nu te ţii de cuvânt şi încerci să mă ucizi.

— Imposibil, făcu Hew Li şocat.

Era clar că nu concepea o astfel de eventualitate. Unghiile lui lungi se frecară uşor de mătasea hainei.

— Voi nota detaliile afacerii noastre, continuă Andrew, şi le voi pune într-un plic sigilat. Acesta va fi predat şefului poliţiei din Taiwan în cazul morţii mele.

Hew Li meditä câteva minute.

— Prea bine, vorbi el apăsat. Douăzeci de milioane de dolari pentru fratele meu, viu şi nevătămat, în apele Taiwanului. Dar, te rog, domnule Brandon, ţine cont că eu nu fac niciodată târguri uşoare. Dezamăgeşte-mă şi nu eu voi răspunde pentru consecinţe. Este clar că ai nevoie de o sumă mare de bani; ai grijă ca lăcomia să nu te ducă la pierzanie. Contactează-mă cât mai repede.

Hew Li coborî treptele într-o stare foarte meditativă. Ca printr-o minune, apăru o mână de bodyguarzi. Aşadar, se gândi, se pare că dragii de chinezi sunt pregătiţi, în sfârşit, să-l schimbe pe fratele său. Mai bine banii acum decât un hoit şi zero bani mai târziu. Cine se va alege cu cele douăzeci de milioane? Conducătorii Chinei? Aşa credea. De ce se implicase Brandon? Probabil un intermediar, ca liderii chinezi să nu fie nevoiţi să-şi dezvăluie amestecul, iar Andrew putea să-şi asume el vina dacă lucrurile nu mergeau bine. Hew Li trecu de intrare şi păşi în stradă, decis deja. Tânărul era atât de prost, încât de-abia dacă merita să-şi facă probleme cu el. Oricum, şeful poliţiei era un prieten intim de-al lui Hew Li.

Se gândi că Membrii Colegiului ar fi trebuit să fie isteţi. Zâmbi în sinea lui şi se întoarse în vizuină, să-şi arunce încă o dată plasa în beznă, ca un pescar al sufletelor pierdute.

Al Johnson, de la Al Johnson Investigations din New York, ridică receptorul. Era ora prânzului şi, ca de obicei, îl deranjau clienţii. Nu ştiau oare că şi oamenii din agenţiile de detectivi mâncau? Se întinse peste birou şi apucă receptorul, lăsându-şi cravata fosforescentă în salata de castraveciori muraţi şi maioneză.

— Da! Tună el.

Ascultă vocea moale de la capătul firului. Era sexy şi blândă. În câteva secunde, părerea i se schimbă complet. Bineînţeles, clienţii-l puteau suna şi la ora prânzului. De fapt, oricând doreau, dacă aveau astfel de voci. Paria că era drăguţă şi ca imagine. Oare de ce nu-i vedea niciodată pe clienţi în persoană?

— Da, doamnă, făcu Al, şi îşi consultă agenda. Ăăă... păi e în Taiwan.

— Sunteţi sigur? Întrebă Tanya.

Era senzaţional cum reuşiseră să-i localizeze pe Ivan şi Andrew, acceptând însă că ea şi Sebastien plătiseră o avere pentru asta.

— Da, doamnă. Suntem destul de siguri. Credem că l-aţi găsi la această adresă. Nu, nu. Niciun deranj. Vă rog să mă sunaţi oricând doriţi. Am să vă dau şi numărul meu de acasă, în caz de ceva.

Al puse receptorul jos. Asta era problema. Era blând ca o pisicuţă. Clienţii îl călcau întotdeauna în picioare. Se înfipse în sandviciul său în timp ce urmărea cum partenerul său afro-caraibean trecu cu un skateboard pe lângă el, evitând în ultima clipă un castravecior căzut. În timp ce mânca, avu o tresărire de conştiinţă. N-ar fi trebuit să-i spună Tanyei că Andrew le-a lăsat vorbă că pot să-i dezvăluie numele ei şi celuilalt tip, cum îl chema? Se uită prin agendă - Sebastien?

Al Johnson se gândi la asta în timp ce continua să înfulece. Nee, va afla ea oricum.

27.

Aşadar, înţeleptul caută cunoaşterea pentru sine, nu pentru a se împăuna. Pentru a se preţui, nu pentru a-şi da importanţă.

Lao Zi

Mijlocul lui decembrie. Taiwan.

— Acest loc este rezervat. Mă tem că va trebui să vă mutaţi la o altă masă.

Locul era întotdeauna rezervat, seara, pentru domnul Andrew Brandon. Era un client obişnuit al restaurantului Taipei Star. Chelnerul-şef se întoarse şi-i căzu faţa. Clientul tocmai sosise.

— Îmi pare rău, domnule...

— Nu-i nicio problemă.

Andrew privi spre femeia aşezată pe locul său.

— Bună, Tanya.

Ea zâmbi.

— Bună. Din moment ce ţi-am luat locul, aşează-te.

— Cu mare plăcere.

Se aşeză lângă ea. Chelnerul le aduse meniurile.

Tanya îl urmări cu privirile. Comportamentul lui nu era cel la care se aşteptase. Într-adevăr, nu părea deloc surprins să dea cu ochii de ea. Asta o îngrijora, îşi închipuise că va fi uluit şi nesigur de el la sosirea neaşteptată a unui alt concurent, din senin, şi încă pe propriul său teren. Ori avea nervii de oţel, ori ea intrase direct într-o capcană. Începu să întoarcă problema pe toate feţele. Îl avertizase cineva că s-ar putea ca ea să vină? Al Johnson?

— Ce-ai vrea să bei?

— Votcă cu gheaţă.

Andrew comandă asta pentru Tanya şi un whisky pentru el. O studie. Era o femeie frumoasă, cu faţa ei

îngustă, părul lung şi întunecat şi un chip ale cărui contururi blânde şi buze pline îi confereau o anumită inocenţă şi vulnerabilitate, chiar ca adult. Totuşi, aspectul era înşelător. În pofida aerului ei inocent, Andrew ştia că Tanya era foarte deşteaptă şi că mintea ei calculată nu se rezuma doar la computere. Crezuse dintotdeauna că, la sfârşit, când toţi ceilalţi vor fi părăsit scena, ea va rămâne pe loc. O plăcea mult. Sebastien era un om norocos.

— Te întrebi de ce m-am hotărât să vin să te văd, zise Tanya, după ce se bucurară de câteva minute de flecăreală.

Îşi legăna paharul în mâini. Câtă vreme stăteau în restaurant, era în siguranţă. Era aglomerat. N-ar îndrăzni să facă nimic aici, se gândi.

— Cred că ai vrea să vorbim despre concursul pentru locul Maestrului.

— Da. Ivan e mort, a fost ucis în explozia unei bombe, la Paris.

— Ştiu.

— Noi suntem singurii rămaşi. Şi Sebastien e mort.

— Sebastien, mort? Cum a murit? Întrebă el repede, neîncrezător.

Îi povesti de vitejiile lor din Panama şi de căderea lui Sebastien de pe versantul muntos. Îi cercetă pe îndelete expresia în timp ce relata. Andrew nu părea să fi ştiut nimic. Ar fi trebuit să fie încântat de veste, din moment ce-i lăsa numai pe ei doi singurii concurenţi, dar, cu toate astea, figura lui rămase impasibilă. Ce se întâmpla în mintea lui? Tanya începu să se simtă tot mai tulburată. Fusese atrasă într-o capcană? Avu un gând îngrozitor. Era posibil ca Maestrul şi Andrew să lucreze mână în mână?

După ce-şi termină, în cele din urmă, relatarea, Andrew întrebă aproape într-o doară:

— Şi ai făcut rost de cele douăzeci de milioane?

— Nu încă.

El o privi un moment, dar ea nu credea că-i simţise minciuna. Totuşi, n-ar fi trebuit să vină. Conversaţia lor nu

se desfăşura aşa cum îşi imaginase, cu toate că fusese decizia ei să vină să discute. La fel ca Sebastien, era convinsă că el era responsabil de moartea lui Rex, după cum era sigură că Ivan fusese cel care o atacase în cabana din Elveţia. În pofida acestui lucru şi a promisiunii făcute lui Sebastien, Tanya voia să afle adevărul înainte de a-l ucide, ceva foarte dificil de realizat.

Nu putea dovedi că Andrew îl ucisese pe Rex sau pe Ivan, după cum n-ar fi putut dovedi că Ivan fusese la cabană. Ucigaşul îşi ascunsese bine urmele, aşa că poate fusese o prostie să-şi imagineze că un element din comportamentul lui Andrew va oferi un indiciu. De fapt, detaşarea lui şi lipsa de îngrijorare o ademenea într-un fals sentiment de siguranţă. Exact cum îşi dorea el, se gândi. Procedase la fel cu Rex. Toate instinctele ei îi ziceau că ar trebui să plece acum, dar rămase.

— Iar tu ce faci? Ai obţinut douăzeci de milioane de dolari?

— Nu, nu încă.

— Încă încerci?

— Da, şi vreau să-ţi spun ceva.

Mai comandă de băut. Apoi, spre surprinderea ei, la cină începu să-i povestească de propriul lui progres în joc. Îi vorbi de activitatea lui în Congo şi despre Obedi şi sora acestuia. Îi povesti de întoarcerea sa la Colegiu şi de descoperirea regulilor Jocului. O puse în temă cu Hew Li şi planul său de a obţine douăzeci de milioane de dolari. Singurele lucruri trecute sub tăcere fură discuţiile sale cu profesorul Wang şi felul în care înţelegea el cutia-ghicitoare. În tot acest timp, Tanya nu făcuse altceva decât să asculte. Era intrigată. De ce-i dezvăluia toate astea? Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Nu cumva se juca cu ea?

— Dacă regulile arată că Maestrul poate lua parte la joc, să însemne că aşa şi este?

— Presupunerea ta e la fel de valabilă ca a mea.

— Ce crezi? Întrebă ea, curioasă de această pistă

neaşteptată.

Avea Andrew să-i sugereze o alianţă împotriva Maestrului?

— Nu cred că participă, cu toate că nu pricep de ce.

Apoi îşi împinse cafeaua la o parte şi aruncă o privire spre ceas. Rosti fără tragere de inimă:

— Tanya, îmi pare rău, dar trebuie să plec. Trebuie să dau un telefon în Congo. Dacă vrei, ne întâlnim mai târziu astă-seară să mai vorbim. Mi-ar plăcea.

După toate cele spuse de el, Tanya se simţea confuză. Era ca şi cum ar fi jucat cu cineva care părea să cunoască regulile, în vreme ce ea nu avea habar. Un joc în care nu putea fi decât un singur învingător. Se simţi înspăimântată. Trebuia să iasă de aici. Trebuia să se mai gândească. Dulcea lui moderaţie o afecta, exact aşa cum plănuise el.

— Nu, nu în această seară.

Andrew dădu din cap.

— Ne-am putea întâlni mâine, sugeră ea.

— OK. Te conduc înapoi la hotelul tău.

— Este în ordine, mă descurc.

— Nicio problemă.

— Mulţumesc.

Îşi va schimba hotelul chiar de mâine.

Ieşiră din restaurant, iar Tanya aşteptă până când el îşi aduse maşina la intrare. Doi bărbaţi o fluierară pofticioşi. Îi ignoră. Se gândi la Andrew. La Colegiu se întâlniseră doar de două ori, întotdeauna în compania altora. Pe vremea aceea, o impresionase comportamentul lui modest şi prezenţa lui voit ştearsă. Era o persoană agreabilă, chiar dacă era un ucigaş.

Ce păcat că lucrurile nu stăteau altfel.

— Intră.

Maşina străbătu încet aleile înguste. Peste tot în jurul lor era vânzoleală, agitaţia vânzătorilor ambulanţi, firmele de neon strălucitor ale cazinourilor şi strigătele şi

miorlăiturile beţivilor care se clătinau afară din baruri şi dintre grupurile de pe stradă. În pofida mulţimilor, se simţea singură şi tristă. Ajunseră în faţa hotelului ei.

— Nu vrei să urci?

Andrew se opri, cu mâinile aşezate pe volan.

— Nu în seara asta, rosti el, după o scurtă ezitare. Dă-mi voie să te invit la mine. Să zicem mâine-seară, la cină.

— Mi-ar plăcea. Noapte bună, Andrew.

Nu făcu nicio tentativă de a-l săruta sau de a da mâna cu el.

Intră în apartamentul ei de la hotel şi se aşeză pe canapea, cu lumina stinsă. Mintea urla la ea: gândeşte, gândeşte! Andrew trebuie că era ucigaşul. Asta crezuse şi Sebastien, la fel şi ea. Cu toate astea, în pofida faptului că se văzuseră, nu avea niciun indiciu în plus. Dacă nu era Andrew, cine-o fi? Maestrul? Se îndoia. Să-i fi ucis Sebastien? Dacă era aşa, de ce n-o omorâse şi pe ea? Avusese o grămadă de ocazii. În orice caz, era mort. Nu se putea ca moartea lui Rex să fi fost doar un accident? Iar Ivan? Să fi fost ucis de altcineva, nu de concurenţi?

Se duse la culcare. Nu putu dormi, iar pe la ora două dimineaţa îşi dădu seama că se chinuia singură. Răspunsul cel mai simplu era cel potrivit. Andrew era responsabil. Îl va ucide mâine. Undeva într-un loc izolat, unde era cel mai expus. Îşi va ţine promisiunea. Tanya se pregăti din nou să doarmă, împăcată. Se hotărâse.

În afară de asta, Andrew îi stătea în calea spre locul Maestrului şi oare nu Puterea şi-o dorea mai presus de toate?

Între timp, Andrew se întoarse la propriu-i apartament, într-o altă parte a oraşului. Şi el era nedumerit. Tanya fusese foarte surprinsă atunci când îi explicase regulile jocului pentru Putere. Mai mult, era clar, din limbajul ei corporal, că nu avea încredere în el. De ce venise să-l vadă singură? Chiar era Sebastien mort sau

încerca să-l prostească? Dar, şi mai important, când va face ea mutarea? Toate simţurile sale îi transmiteau că era acum în mare pericol şi că răul se apropia cu repeziciune. Acum venise sigur clipa când trebuia să lovească.

Luă telefonul şi ceru legătura cu Paul Hanlon, ofiţerul ONU din Kinshasa, care-i lăsase un mesaj urgent să-l sune. Rămăseseră în contact timp de luni de zile. Paul fusese retrimis în Congo doar recent, pentru că până atunci fusese mult prea periculos să revină în zona de război, chiar şi pentru personalul ONU. Ţara africană rămăsese pe muchie de cuţit, odată cu recenta asasinare a liderului rebel, Christian Umbote, de către vinul dintre locotenenţii săi, Musawena. Acesta decisese că voia şi el jumătate din tortul care era Congo. La un alt nivel, lucrurile stăteau la fel şi în Jocul Puterii.

Toată lumea voia putere şi în goana după ea vor distruge totul în calea lor.

Hanlon discutase o vreme cu Andrew despre reluarea operaţiunilor ONU în Congo. Paul voia să-l pregătească pentru ceea ce urma. De-abia la sfârşitul conversaţiei lor pomeni de copii.

— Am nişte veşti pentru tine. Shisvannah e moartă, îmi pare rău. Acum nu mai există nicio îndoială. Mai mult de două sute de mii de oameni au fost măcelăriţi numai în acea regiune şi avem date despre cei care au supravieţuit masacrului de la şcoală. Mă tem că sunt doar patru: un profesor şi trei elevi. Locul a fost bombardat, deşi se ştia că era o şcoală acolo. Ce bestii!

Andrew se aşeză pe un scaun, amintirile năpădindu-l. Se gândea la copila subnutrită, în rochiţa roşie. Ultima lui imagine cu Shisvannah o înfăţişa stând la marginea drumului plin de gropi, făcându-i cu mâna în semn de rămas-bun în timp ce el se îndepărta cu maşina, iar mâna ei o strângea pe cea a micului ei frate. Şi o abandonase.

— Însă credem că băiatul, Obedi, este încă în viaţă.

Andrew nu spuse nimic, atât de uluit era de aceste

veşti. Hanlon continuă:

— Cel puţin aşa credem. Încă nu suntem siguri, aşa că nu-ţi face speranţe prea mari. Credem că a fost unul dintre cei cinci copii scoşi pe calea aerului din Kikwit cu un zbor special şi trimişi la General Hospital din Washington, în SUA. Din informaţiile noastre se pare că are răni foarte grave, provocate de schije. Oricum, asta-i tot ce avem. Andrew, îţi sugerez să contactezi spitalul. Andrew, mai eşti acolo?

— Da.

— Ei bine, mult noroc! Zise Hanlon.

Se lăsă tăcerea.

— Şi nu i-ai abandonat, ştii doar. Doar atât că aşa s-au întâmplat lucrurile.

Andrew nu spuse nimic pe moment. Apoi, răspunse cu glas moale:

— Mulţam, Paul. Ţinem legătura.

Contactă Spitalul de stat din Washington. În cele din urmă, i se făcu legătura cu şefa de salon şi-i explică cine era. Ea-i confirmă că Obedi era la ei.

— Vi-l dau la telefon, domnule Brandon, dar mă tem că există un aspect pentru care trebuie să vă pregătiţi. A fost internat de multe ori. Cu toate că rănile lui de şrapnel s-au vindecat bine, va avea mereu dificultăţi cu vederea, în pofida celor două operaţii. E parţial orb.

— Orb?

— Da. Cu timpul, starea lui s-ar mai putea îmbunătăţi, dar nu va mai vedea niciodată bine. A primit foarte prost această veste. Nu discută cu nimeni, chiar dacă i-am adus o infirmieră care ştie swahili. Stă toată ziua în camera lui.

— Obedi?

Băiatul nu zise nimic. Dintr-odată, la auzul vocii, se ridică acea cortină neagră, îngrozitoare, de tristeţe şi disperare. Pentru o clipă, fu capabil să simtă din nou fericirea, de parcă cineva s-ar fi întors din morţi. Apoi cortina se lăsă repede înapoi.

— Obedi.

Andrew continuă să vorbească, spunând că auzise de rănile sale şi de tratamentul primit în America, în timp ce copilul asculta. După o vreme îndelungată, Obedi începu să vorbească, foarte încet, în swahili - limba lui, limba lui Andrew. În cele din urmă, izbucni în lacrimi, lacrimi din adâncul fiinţei sale. Avea un prieten care încă trăia. Cineva care-l cunoştea aşa cum fusese el, un copil oarecare, născut într-o lume prost organizată. Nu era vina lui că sora lui murise şi că familia lui pierise. Nu era vina lui că se născuse într-o ţară care era un iad pe Pământ, nu era vina lui pentru că suferea. Avea un prieten, cineva care se întorsese la el. Poate că în cele din urmă viaţa continua. Dacă acest bărbat şi alţii l-ar ajuta, le datora efortul de a se ajuta şi singur. Asta ar fi vrut şi sora lui, cu toate că i-ar fi fost mai bine dacă ar fi murit împreună cu ea.

Discutară vreme îndelungată. Spre sfârşitul conversaţiei lor, Andrew îl întrebă cine l-a adus în Statele Unite. Copilul îi răspunse că nu ştia. Pur şi simplu, îl urcaseră la bordul unui avion.

— A venit un bărbat la spitalul din Kinshasa.

— Cine?

— Nu ştiu. Nu l-am putut vedea. Dar l-am sunat şi i-am zis să vină. Şi a venit.

— Cine?

— Cel de la telefon.

După discuţie, Andrew reflectă asupra Puterii şi asupra bărbatului de la telefon. Răspunsul fusese sub ochii lor în tot acest timp, dar ei nu reuşiseră să-l vadă. Din cauza imperfecţiunii propriei lor vederi.

Exact cum spusese Maestrul.

La apus, Andrew plecă din apartamentul său şi făcu o scurtă deplasare pe malurile râului Tanshui, care curgea prin capitala Taiwanului. Ieşi din maşină şi o luă pe jos. Curând, ajunse la marginea unui drum oarecare, traficul cu

navetişti huruind pe lângă el. Privi în depărtare, spre un stâlp de iluminat aflat pe partea cealaltă. În acel loc murise soţia lui, Amy, împreună cu copilul lor nenăscut.

În acea seară înmiresmată de acum cinci ani, Amy se grăbise să-l întâlnească într-un hotel din apropiere, plină de bucurie la vestea că testul cu ultrasunete făcut la spital indicase că purta un fiu în pântec.

În timp ce mergea de-a lungul trotuarului, a fost lovită de o maşină ce se răsucise violent, fiind condusă de un şofer beat, care se întorcea de la cazinou, unde pierduse nişte bani. Ulterior, şoferul nu-şi aminti nimic. O fată tânără, o trecătoare ca Amy, a fost şi ea ucisă. Doar un alt accident auto, o altă cifră statistică. Totuşi, Andrew nu avusese nicio şansă să-şi ia rămas-bun de la tânăra lui soţie, să-i spună acel un milion şi unu de lucruri pe care ar fi vrut, să-i spună cât de mult o adora, cum era viaţa ei o parte esenţială dintr-a lui. Dar n-a putut. Ea a murit pentru că fusese în locul greşit, în momentul nepotrivit. Nu din vina ei sau a lui, ci pentru că o altă fiinţă umană îşi exercitase puterea într-un mod atât de egoist.

Rămase acolo în vreme ce traficul indiferent trecea, iar amurgul se transformă în întuneric. Nu se mai întorsese în acest loc din noaptea morţii ei. O iubise pe Amy atât de mult, încât îngropase o mare parte din el odată cu ea: emoţiile, capacitatea de a ierta, încrederea lui în omenire. Pe undeva, el şi Obedi erau la fel, cu un trecut chinuitor şi necruţător. Poate că prin Obedi şi sora lui, Andrew încercase să şteargă ceva din tragedie, ceva imprimat permanent în mintea lui. Şi după ce eşuase în a-i salva, îşi crease propria suferinţă pentru că nu reuşise să-i salveze pe cei care fuseseră mult mai aproape de el.

Rămase multă vreme la marginea drumului. Reflectă asupra Puterii şi la vazele pictate de meşterul Chang, în timp ce-şi lua rămas-bun de la propriul copil. Andrew venise până aici ca să facă la fel. Să-şi ia rămas-bun de la cei pe care-i iubise cel mai mult, dar fără a-i pierde. Să transforme

suferinţa în înţelepciune.

Dacă viaţa avea vreun sens şi dacă Jocul Puterii avea vreun sens, din tot răul de acolo trebuia să vină binele. Dacă Obedi putea să recunoască asta şi să-şi continue viaţa acceptându-şi trecutul, tot aşa putea şi el. Rămase la marginea drumului şi plânse. Pentru Obedi şi familia lui, pentru soţia lui şi copil, pentru el însuşi.

Pentru orbirea lui.

Când Tanya păşi peste prag în apartamentul lui, Andrew ştiu că-l va ucide în acea seară.

— Salut!

Îl sărută pe obraz, încercând să-şi ascundă ochii de privirile sale. Era pregătită să ucidă, fiind îmbrăcată în ceva mic şi strâmt, din mătase purpurie, care-i sublinia fiecare centimetru din trupul său senzual, pentru obţinerea celor mai bune efecte.

— Vino şi ia loc. Aproape că am terminat. Sper că-ţi place bucătăria chinezească.

— Da.

Tanya se aşează pe o canapea, ţinându-şi poşeta aproape.

Apartamentul era mare şi spaţios. În afară de decorul standard, găsit în orice apartament mobilat, în sufragerie Andrew pusese pe pereţi câteva acuarele cu peisaje rurale australiene, iar pe măsuţe erau puţine piese ornamentale. Peste tot se găseau cărţi, hărţi şi CD-uri. O pianină cu capacul deschis stătea într-un colţ. Era un apartament simplu. Andrew scoase capul pe uşa de la bucătărie.

— De băut?

— Vin roşu, te rog!

Oare cum arăta sângele când se scurgea dintr-un om? Precum vinul roşu? O să fie împroşcată?

— Desigur.

— Cânţi la pian?

Îşi dori să-l fi întrebat pe Sebastien mai multe despre

cum să procedeze. Când împuşti pe cineva, durează mult până cade? O să ţipe?

— Da. Tu?

— Da. Mama m-a învăţat când am fost mică.

Să intre în bucătărie şi să termine acum?

— Cântă ceva, dacă vrei.

Tanya se duse la pian şi interpretă câteva acorduri. Inspectă portativele de pe stativ. Concertul pentru pian nr. 21 de Mozart. Mama ei spusese că ar putea muri ascultând această muzică. Deodată, parcă era înapoi în mica sufragerie din Roma, cu mama ei la pian şi tatăl ei odihnindu-se într-un fotoliu. Înapoi în lumea copilăriei. Ce-ar crede acum despre ea părinţii? Cât de mult o corupsese dorinţa sa de putere.

— Cina e gata în câteva minute.

— Ai stat mult în Australia? Zise ea cu glas tare, uitându-se la acuarele.

Deja-i cunoştea trecutul. Voia doar să ştie dacă minţea.

— M-am născut acolo, răspunse Andrew din bucătărie. Ai mei s-au mutat în Taiwan când eram eu puştan. După universitate, am intrat în armată şi-am călătorit mult înainte de a mă căsători.

— Mai eşti căsătorit?

Andrew intră în sufragerie.

— Nu, spuse el încet. Soţia mea a murit într-un accident de maşină acum câţiva ani. Aici, în Taiwan.

— Oh, îmi pare rău!

Tanya ştia deja aceste detalii. Lovită de un şofer beat, pe trotuar, nu departe de aici. Moartă la douăzeci şi şase de ani. O femeie însărcinată, care a murit împreună cu fătul ei. Şoferul condamnat la trei ani de închisoare. Iar Andrew nu fusese acolo. Dacă-l ucidea, va veni cineva la înmormântarea lui? Avea *vreo prietenă? Îi va cumpăra cineva o piatră la mormânt?*

— Gata masa. Mai vrei vin?

— Te rog.

Mâncă tot. De fapt, chiar îi plăcuse. Spre deosebire de Sebastien, care domina întotdeauna evenimentele cu intensitate şi aplomb, Andrew o lăsă să vorbească şi chiar păru interesat de ceea ce spunea. Tanya îi aprecia stilul nepretenţios şi meditativ. Asta, desigur, nu schimba nimic. Vorbiră despre Colegiu şi activitatea lor în folosul lui, în decursul anilor. El îi povesti de anii petrecuţi în armată şi despre unele proiecte cu care fusese însărcinat.

— Este ciudat că n-am lucrat niciodată împreună la un proiect, zise ea. Crezi că acesta a fost motivul pentru care am fost aleşi pentru acest concurs?

— Nu. Nu cred asta. Regulile spun că alegerea concurenţilor se face aleatoriu. În afară de asta, am lucrat cu Ivan şi cu Rex.

— Însă niciodată cu Sebastien?

— Nu. Desigur, ştiam că a lucrat cu Banca Mondială, însă cărările noastre nu s-au încrucişat niciodată. Colegiul este implicat în atâtea lucruri, încât nu este deloc surprinzător.

Cât se poate de adevărat, se gândi ea. Nu era deloc surprinzător. Ceea ce-ar putea fi important era faptul că amândoi, Rex şi Ivan, lucraseră cu el, iar acum erau morţi. Au ştiut ei ceva despre el, despre trecutul lui? De ce nu dăduseră niciun rezultat investigaţiile ei prin reţele de calculatoare?

Odată terminată cina, Andrew duse farfuriile murdare în bucătărie. Vedea din privirile lui că-i plăcea compania sa.

— N-ai vrea să mergem afară, pe malul râului? Nu mi-ar strica o gură de aer proaspăt.

Tanya dădu din cap. Era convinsă că nu suspecta că avea de gând să-i facă ceva în această seară. Era clar că va încerca să pescuiască şi alte informaţii.

— Lasă-mă un minut.

Se duse la toaletă. O gură de aer proaspăt n-avea să-i strice. Ea voia să mai amâne ora fatidică, deşi ştia că tot va

veni.

Stăteau pe malul râului. În jurul lor sclipeau miriade de lumini. În spatele lor se întindea Taipeiul, unul dintre cele mai aglomerate oraşe din lume, cu mai mult de trei milioane de locuitori. Iar înaintea lor, peste apă, se afla China continentală, cu un miliard trei sute de milioane de locuitori. Atât de mulţi oameni, atât de uşor de ajuns la ei. Cu toţii trăind o viaţă asemănătoare. Plângând, râzând, urând, iubind, trăind şi murind. De ce se simţea ea atât de îngrozitor de singură, în pofida prezenţei lor? Era absenţa lui Sebastien? Sau erau mai multe, o absenţă din propriul ei spirit a acelui ceva capabil s-o facă să se simtă împlinită? Oare încerca să-şi împlinească un vis sau era doar o ambiţie goală, care n-o va face fericită nici după ce va învinge? O parte a naturii ei sau doar un titlu gol?

— Când Maestrul ţi-a spus de concurs, ai fost surprins?

— Bineînţeles, şi furios. Puteam fi de acord cu faptul că va fi o competiţie pentru locul Maestrului şi că totul va fi secret. Asta s-ar fi potrivit cu etosul Colegiului. Totuşi, am găsit că natura concursului era aproape de necrezut. Atunci am fost sigur că devenise corupt şi că decădea.

Tanya îl privi cu atenţie în timp ce stăteau unul lângă celălalt.

— Nu m-ai întrebat niciodată dacă nu cumva cred că Maestrul este implicat în acest concurs.

— Nu. Nu te-am întrebat, zise Andrew. Ei, ce crezi?

Îşi desprinse privirile de la peisaj ca să se uite la ea.

— Cred că joacă. Multă vreme n-am fost sigură, dar acum cred că este implicat şi că este mult mai înzestrat decât noi toţi la un loc. Este jucătorul perfect. Ne-a legat pe toţi cu dubii şi incertitudini. Pricepi, vrea ca toţi ceilalţi concurenţi să se autodistrugă înainte să intre în ring.

— Chiar crezi?

Tonul lui era al unui om curios. Sau era suspicios?

Tanya se întoarse cu faţa spre el. Era atât de

aproape, încât l-ar fi putut săruta. Chiar voia? Se retrase, nedumerită.

— De ce crezi că Maestrul s-a referit la cutia chinezească? Întrebă Andrew.

— Cred că încerca să ne comunice ceva şi că se folosea de cutie ca de un simbol. Atât cutia, cât şi Puterea sunt o formă de competiţie. În ambele cazuri, cred că Maestrul spunea: „Priviţi cu atenţie. Lucrurile nu sunt aşa cum par. Credeţi că Maestrul nu joacă, dar ar putea. Nu vă daţi cu presupusul, nu aveţi încredere în nimeni. Rezolvaţi ghicitoarea singuri.”

— Sunt de acord, cutia poate fi considerată drept un simbol al Puterii. Rezolvă cimilitura şi rezolvi şi asta. De asemenea, mai sunt de acord că fiecare în parte trebuie să dezlege ghicitoarea pentru sine. În cele din urmă, concursul şi locul Maestrului se leagă prin dobândirea şi folosirea unei puteri foarte mari, în special prin abordarea adoptată de oameni pentru a şi-o însuşi. Să fie Puterea un mare premiu pentru care te lupţi, de capturat ca o pradă de război? Ori este altceva, ceva mult mai profund decât pare? Aceasta-i una dintre problemele fundamentale.

Tanya dădu din cap, sedusă în a cădea de acord cu raţionamentul lui. Deodată, se scutură de reverie. O strânsoare de oţel îi cuprinse inima. Unde-i era poşeta? Era singură cu Andrew, lângă râu, fără niciun martor, iar ea-şi pierduse geanta. În conştiinţa ei era un mare gol. Andrew o luase, găsise pistolul. Ştia ce avea de gând să facă.

— Eşti bine?

Andrew se apropie încet de ea. Expresia îi era ciudată, iar mişcările încordate. Tanya se dădu înapoi, înspăimântată.

— Mi-am pierdut poşeta, se bâlbâi ea.

Andrew era acum lângă ea. N-avea decât să-şi întindă mâna şi s-o înşface, forţând-o apoi să-i spună tot ce dorea să afle. Fusese implicată în uciderea lui Rex şi Ivan ori fusese numai Sebastien? Aceasta era singura întrebare care

mai rămăsese. Andrew se întristă, pentru că, dacă fusese implicată ea, însemna că l-ar ucide dacă ar avea ocazia, poate chiar aici, aproape de locul unde murise şi soţia lui. Cum să afle? Tanya nu i-ar destăinui nicicum aşa ceva de bunăvoie. Va trebui s-o pună la încercare.

— N-ai lăsat-o lângă zid?

O urmări să vadă cum merge să-şi ia poşeta. Ar putea-o ucide, chiar dacă ea îi omorâse pe ceilalţi? Ar ucide pentru Putere?

Va afla în această seară.

Se întoarseră la apartament. Tanyei îi era frig şi se zgribuli uşor când reveniră la căldură. Îşi ţinea poşeta lângă ea.

— Ţi-ar plăcea un lichior? Şi o cafea?

— Mmm. Am să pun ceva muzică.

Apucă un CD la întâmplare. Notele din deschiderea Concertului pentru pian nr. 21 de Mozart umplură încăperea. Ar fi vrut să plângă. La cafea, îi povesti de propria ei activitate şi de programarea computerelor şi de analizele făcute atât pentru European Computer Union, cât şi pentru Colegiu. Ar fi vrut să-l ţină de vorbă până târziu. Trebuia să reziste noaptea asta.

— Cum de are Colegiul abilitatea de a pătrunde în atâtea computere din întreaga lume?

— Uşor, răspunse ea cu un zâmbet. Doi dintre Membri lucrează pentru fabricanţi. La proiectare, se instalează o poartă specială, construită în secret în memoria lor, ceea ce permite Colegiului să aibă acces la informaţii. În alte cazuri, pătrundem folosind parolele tehnicienilor care asigură service-ul şi lucrează cu ele.

— Tu programezi şi monitorizezi şi computerele Colegiului?

— Da.

— Mai poţi şi acum? Întrebă el cu glas scăzut.

— Probabil. Dar de ce întrebi?

— Pentru că vrea să ştiu cât e de puternic computerul cuantic folosit de Maestru şi de Arbitri şi ce fel de informaţii sunt stocate acolo, zise şi se încruntă. După ce am intrat în Reşedinţa Maestrului, am fost absolut sigur că mi s-a permis să pătrund acolo. Crezi că-i posibil? Cum m-au detectat?

Tanya îşi ţuguie buzele.

— Fără îndoială. Monitorizează întreaga insulă. Nimeni nu ajunge pe Tirah fără să ştie Maestrul. Eu de asta am renunţat. Dar care-i rostul întrebării tale?

— Asta înseamnă că Maestrul este la curent cu faptul că am aflat de reguli. De asemenea, şi de faptul că ştiu că s-ar putea să joace şi el.

— Şi?

— Faptul că s-ar putea să joace şi Maestrul este un indiciu, nu-i aşa? Mai degrabă, un indiciu pentru rezolvarea ghicitorii chinezeşti. O indicaţie despre unde să fie plasat un vârf metalic anume într-o latură a cutiei.

— Da, zise Tanya.

Ea ajunsese mai demult la aceeaşi concluzie.

— Mă întreb dacă mai există şi alte indicii?

— N-am mai găsit nimic, minţi Tanya.

Bineînţeles că mai găsise: Max Stanton. El era un indiciu, unul foarte mare. Pista lui Andrew şi a ei, puse împreună, însemnau, pentru ea, că Maestrul juca şi că Stanton murise de mâna lui, într-un concurs anterior. Totuşi, nu avea nicio intenţie să-i destăinuie lui Andrew. Aceste indicii îi vor salva, probabil, propria viaţă. N-avea decât să-şi dea singur seama. Fiecare pentru el.

— Da, dacă de exemplu cutia chinezească n-ar fi una enigmă, niciun indiciu n-ar conta, nu? Continuă el. Ar fi un fals indiciu, o pistă falsă. Nimic nu ar conta, în afară de ceea ce Maestrul ne-a spus deja.

Din expresia ei încurcată era clar că nu-l înţelegea. Era sigur că nu avea nicio intenţie de a-l ajuta prin a-i dezvălui orice alt indiciu pe care ea şi Sebastien l-ar fi

descoperit.

Tanya schimbă subiectul.

— Andrew, este foarte târziu. Te-ar deranja dacă aş rămâne aici peste noapte? Mă scuteşte să mă întorc acum la hotel.

Era sigură că el tot nu suspecta nimic, fiind în continuare în căutare de informaţii. Probabil că intenţiona să se ocupe de ea mai târziu. Cum? Tot aşa cum făcuse şi cu Ivan?

— Da, este OK. Există un dormitor în plus. Eu trebuie să mă trezesc devreme mâine, aşa că nu ne vedem. Să închizi doar uşa după tine.

— Bine.

Pentru el nu va mai exista ziua de mâine.

— Atunci, noapte bună! Zise ea şi se ridică.

Se ridică şi el.

— Presupun că data viitoare când ne vedem va fi cu puţin înainte de Banchetul Membrilor.

— Poate, cu toate că amândoi încă trebuie să facem rost de douăzeci de milioane.

— Desigur, răspunse el, zâmbind mohorât. Păi atunci, noapte bună!

Tanya se uită la el stânjenită. Ar trebui să-l sărute de noapte bună. Dar putea un criminal să-i facă asta victimei sale? Se întoarse uşor jenată şi se retrase în camera liberă. O încuie. Era trecut de ora două. Îi va mai da două ore până când va adormi tun şi nu vor mai exista posibilităţi să opună rezistenţă. Apoi va pleca, se va întoarce la hotelul ei şi va cere nota. Va ieşi din Taiwan într-o oră, cu un zbor spre Thailanda, pentru câteva zile de vacanţă, să scape de urme. Apoi va decide ce era de făcut cu Maestrul. Probabil nu vor descoperi cadavrul lui Andrew decât după o săptămână. Nu va lăsa nimic care să trimită la ea.

La patru, Tanya se trezi. Deschise poşeta fără niciun zgomot şi scoase de acolo pistolul cu amortizor. Avea trei gloanţe. Aţinteşte-l spre inimă şi apasă pe trăgaci, apoi

totul se va fi terminat. Atât de simplu. Se îndreptă spre uşa dormitorului şi răsuci cheia fără zgomot. Camera lui Andrew era la nici trei metri distanţă, cu uşa larg deschisă. Se opri, însă nu auzi nimic. Se apropie. În lumina slabă de pe coridor văzu o formă adormită şi auzi sunetul slab al respiraţiei. Ridică arma, iar degetul ei se strânse pe trăgaci.

Tanya nu mai ştia cât timp trecuse de când stătea acolo, probabil cinci minute. Cu toate astea, i se părea că trecuse mult mai mult. Pentru că a te gândi să ucizi pe cineva şi a face asta erau lucruri cu totul diferite. Primul era uşor de făcut, creierul putea pune la cale totul cu o logică necruţătoare şi eficientă. Aţinteşti arma, tragi şi fugi. Cât de simplu. Totuşi, în actul de a apăsa pe trăgaci se afla o dilemă chinuitoare de natură emoţională şi morală. În timp ce era pe cale să străbată un peisaj pustiu şi lipsit de apă, toate instinctele ei îi spuneau că n-ar trebui s-o facă, îi spuneau că odată ce trecea de acel prag va păşi într-o fundătură morală din care nu va mai ieşi niciodată. Va cântări totul, va găsi justificarea, da, intelectul ei îi va oferi cu uşurinţă scuza şi va continua să tot fabrice fără încetare până la sfârşitul vieţii ei. Cu toate acestea, sufletul ei n-o va ierta niciodată, îi va aminti mereu că încălcase legea fundamentală a omenirii şi astfel, cu toate încercările, răul făcut de ea nu mai putea fi şters niciodată.

Aşteptă şi inspiră adânc. Se ambală din nou. Andrew era un ucigaş. La momentul potrivit, ar ucide-o. Lichidarea unui criminal era justificată. Îi promisese lui Sebastien că-l va ucide. Ea voia locul Maestrului. Prin mintea ei goneau toate aceste justificări intelectuale, informând-o furioase că nu trebuia decât să apese pe trăgaci şi termina. Uită de consecinţele morale, pentru numele lui Dumnezeu, fă-o odată! Acum era momentul ei de triumf.

Şi totuşi nu era în stare. De ce nu? Respiraţia lui moale îi era singura apărare, iar sunetul ei slab îi atingea fără încetare conştiinţa. Îi tot zicea: dacă-l ucizi, nu eşti cu nimic mai bună decât el. Te-ai coborât la nivelul lui şi te-ai

înjosit singură. Acesta-i un adevăr din ale cărui mreje n-ai să mai scapi niciodată. Ucide-l, chiar dacă-i un criminal, şi-ţi vei asasina propriul tău suflet. În drumul tău spre dreptate, o substitui cu propria ta tiranie. De fapt, tu ce cauţi, dreptatea sau puterea? În cele din urmă, coborî arma. Se duse înapoi în camera ei şi închise uşa.

Stând în patul ei, plânse îndelung şi pe tăcute. Nu avea şi capacitatea de a ucide şi nu era atât de aproape de adevăr pe cât credea. Cine-ar vrea, cine-ar putea s-o ajute?

Andrew zăcea treaz în pat. O auzi îndepărtându-se. Asta era problema amândurora: folosirea puterii pentru îndeplinirea dorinţelor lor. Puterea pistolului, puterea deciziei, diferenţa era foarte mică. Erau doar faţete ale aceluiaşi diamant dur, de care se zdrobeau oamenii pentru a-şi atinge obiectivul. Şi care era obiectivul lor, al Tanyei şi al lui? Puterea. Cea mai mare dintre puteri, pe care, dacă ar obţine-o, erau convinşi că ar folosi-o numai pentru binele deplin. Şi totuşi, chiar metoda prin care încercau s-o obţină le-ar spulbera toate făgăduielile lor trandafirii despre cum ar folosi-o, odată ce ar fi încăput în mâinile lor. Dacă utilizau mijloace malefice pentru a şi-o asigura, ce şanse erau să se abţină de la rău chiar dacă-l mânuiau?

Închise ochii. Se gândi încă o dată la vazele chinezeşti pe care le văzuse. La fel ca umilul meşter Chang, se afla şi el pe un pod, pe podul deciziei, şi revizuia vastele puteri de care ar dispune ca Maestru. Totuşi, pe acelaşi pod percepu şi umilinţa creatorului Chang. Unde zăcea adevărata măreţie? Să obţii prin dominare sau prin înţelepciune? Sosise vremea să ia o decizie.

Deschise încă o dată ochii. Apoi începu să se îmbrace. Acum ştia unul dintre răspunsuri. Tanya nu-l va ucide pentru a ajunge la Putere. Dar dacă-l ucidea pentru dragostea ei pentru Sebastien era o altă chestiune, pentru că Andrew avea doar spusele ei că iubitul ei era mort. Tanya era una, Sebastien cu totul alta. Andrew nu ştia ce-ar

fi făcut înaintea unui mare rău şi cum ar fi contracarat forţa acestuia. Poate că doar Maestrul ştia.

Totuşi, acesta era doar un mijloc modest prin care să o ajute pe Tanya în propria-i căutare. Prin dăruirea unei perspective asupra propriei fiinţe. Prin dezvăluirea adevăratului ucigaş.

Odată cu prima geană de lumină, Tanya se trezi. Din cauza oboselii, avusese un somn agitat. Se puse în mişcare. Se afla în apartamentul lui Andrew, întinsă în pat, cu pistolul lângă ea. Ce-ar trebui să facă. Trebuia să plece. Trebuia să plece imediat din Taiwan şi să se ducă la Arbitrul Superior. Ar trebui să-i spună că era convinsă că Rex şi Ivan e posibil să fi fost ucişi de Andrew şi că Maestrul era implicat în joc. Ar trebui să-i dezvăluie tot. Mai presus de orice, ar trebui să-i spună că era un lucru în acest puzzle oribil cunoscut de ea: că nu omorâse pe nimeni şi că nu avea nicio intenţie de a ucide pe cineva. Nu era pregătită să facă asta, nici măcar pentru locul Maestrului. Poate că se va întoarce şi la Colegiu, pe la sfârşitul anului. Cine ştie - poate că Andrew nu va face rost de cele douăzeci de milioane, iar locul va fi al ei?

Să-i spună, de asemenea, Arbitrului-Şef că intenţionase, chiar încercase, să-l ucidă pe Andrew? I-ar fi fost dificil să-i mărturisească momentul ei de mare slăbiciune. Desigur, nu se va mai întâmpla niciodată. Nici chiar dacă Andrew era un ucigaş. Să-i lase pe alţii să se ocupe de el. Se ridică în pat. Era timpul să plece. Scoase încărcătorul pistolului.

Dintr-odată, o undă de frică absolută îi coborî pe şira spinării. Cele trei gloanţe dispăruseră.

Împotrivindu-se panicii, verifică rapid uşa dormitorului ei. Era tot încuiată, aşa că Andrew n-ar fi putut veni în timp ce ea dormea. Trebuie că-i luase gloanţele când se aflau pe malul râului, ceea ce însemna că ştia că venise să-l ucidă.

Atunci de ce n-o atacase?

Se duse şi deschise uşa. Apartamentul era tăcut. Trase grăbită cu ochiul în dormitorul lui. Nu mai era acolo. Verifică şi celelalte camere. În cele din urmă, intră şi în bucătărie. Pe masă era un bilet. Îl citi.

Andrew o ruga să se întâlnească cu el peste două zile, la ora trei dimineaţa, într-o vedetă rapidă în largul insulei Matsu, una dintre insulele taiwaneze aflate la câţiva kilometri de coastele Chinei. Tanya se încruntă.

Peste două zile. Asta era cu o zi înainte de Banchetul Membrilor.

Pe masă mai era ceva.

Cele trei gloanţe.

28.

Evaluează planurile duşmanului şi vei şti care strategie va avea succes şi care nu.
Sun Tzu, *Arta războiului*

21 decembrie. Beijing, China.

Andrew urcă la bordul avionului pentru Beijing şi se aşează pe locul său.

Să nu vrei nimic, şi totuşi să ai totul. Cât de simplă era natura filozofiei taoiste şi cât de dificil de trăit. Ce om remarcabil trebuie să fi fost meşterul Chang, pentru că lucrările de artă realizate de el oglindiseră adevărata sa natură şi spontaneitatea fiinţei sale interioare. Nu fuseseră create pentru a-i asigura puterea sau pentru laude. Ele au fost mai degrabă o expresie a dragostei sale pentru univers, o recunoaştere înnăscută a întregului său mister, fără afirmaţia propriului eu. Fără pofte omeneşti. Fără contradicţii nesfârşite. Fără alternative. Fără aceste forme ale bolii omeneşti. Aşa cum zicea taoismul:

„Înţeleptul este lipsit de boli
Pentru că el recunoaşte boala ca pe o boală
Şi astfel, poate preveni boala."

Avionul decolă.

Când Kangxi, posibil cel mai puternic conducător din istorie, i-a poruncit meşterului să-i facă cel mai dificil puzzle dintre toate, tâmplarul cel simplu se supusese. Totuşi, în locul unei cutii sofisticate pentru bijuterii, Chang se folosise de ea pentru a ilustra deosebirea dintre iluzie şi realitate, pentru a-l ajuta pe Kangxi să înţeleagă care era pentru el cel mai dificil puzzle dintre toate: scopul propriei fiinţe. Pentru că, în pofida propriei puteri şi a controlului lumii exterioare, Kangxi nici nu se apropiase măcar de

descoperirea de sine şi a naturii existenţei sale ca suflet individual în univers. Iar această realitate, îi spunea meşterul, putea fi descoperită contemplând universul, lumea interioară unde un om putea fi mai bogat decât în orice închipuire. Cum afirmase şi taoistul Zhuang Zi:

„O barcă poate fi ascunsă pe un pârâu: o plasă poate fi ascunsă într-un lac; despre acestea se poate afirma că sunt destul de în siguranţă. Însă la miezul nopţii poate veni un om puternic şi căra totul în spate. Ignorantul nu înţelege că oricât de bine ascunzi lucrurile, cele mici în cele mari, va exista mereu o şansă ca ele să scape. Dar dacă ascunzi universul în univers, nu va mai rămâne niciun pic de spaţiu de scăpare. Acesta-i marele adevăr despre lucruri.”

Pentru asta, Kangxi fusese gata să-şi cedeze tronul, din moment ce-şi dăduse seama că un simplu meşter îi arătase că nu exista niciun fel de cimilitură. Imperfecţiunea zăcea în propria sa vedere. Fiind un împărat, era la fel de important ca a fi neimportant. Nu acesta era sensul. A fi era înţelesul, iar asta se putea întâmpla şi fără să fii împărat. Pentru omenire, misterul ei adevărat zăcea la îndemâna oricărui individ şi fiecare avea şansa egală de a-l descoperi. De aceea Chang i-a refuzat oferta: imperiul. El era mai liber şi mai bogat fără acele lucruri decât cu ele. Identificându-se cu universul, nu-l pierdea niciodată. Găsise Calea, însă Kangxi n-o vedea. Era stăpân al propriei sorţi. Un adevărat stăpân, cu un imperiu mult mai puternic decât toate oştirile lui Kangxi. Un imperiu al înţelepciunii. N-avea putere, dar înţelegea adevărul. Cu ea, era orb.

Aşa că, dacă Chang şi Maestrul erau învăţători, iar răspunsul privind cutia-ghicitoare a lui Chang se afla în propria personalitate, răspunsul Puterii zăcea în fiinţa Maestrului. Mai mult, dacă Chang şi Maestrul aveau aceeaşi percepţie, asta însemna două lucruri: că Maestrul nu-şi dorise niciodată puterea şi că le zisese adevărul.

Iluzie şi realitate.

Avionul îşi vedea de zbor.

Tanya stătea în taxiul care avea s-o ducă la hotelul ei şi privea cum lumea aluneca pe lângă ea ca prin vis. Era irelevant ce se petrecea în exterior. Gândurile ei erau în altă parte. La Andrew. Avea un simţământ acut de căldură şi fericirea ei creştea şi se răspândea înlăuntrul ei. Odată cu moartea lui Sebastien, lumea ei se spulberase şi crezuse că nu-şi va mai reveni niciodată. Ultima promisiune pe care i-o făcuse o bântuise şi ea. Acum nu mai era necesar să fie îndeplinită. Nu Andrew îl omorâse pe Rex sau pe Ivan, iar noaptea trecută îşi dăduse seama că nu era ucigaş. Aşa că niciunul dintre ei nu era criminal, şi ştiau amândoi asta.

Cât despre Putere? Va aştepta să vadă dacă Andrew obţinea cele douăzeci de milioane de dolari înainte de a se decide. Poate că, de fapt, nici nu voia Puterea. Sebastien greşise la un punct. El susţinea că toate sistemele, inclusiv Colegiul, pentru a supravieţui, implicau o luptă dintre marile principii ale războiului şi păcii, iar războiul era cel mai mare dintre ele. Lucrurile nu stăteau aşa. La sfârşit şi deasupra tuturor nu era decât pacea. Restul era doar deşertăciunea autoglorificării şi ea nu dorise niciodată să deţină Puterea în aceşti termeni. Coborî din taxi şi intră în hotel.

Portarul observă că faţa ei vibra de sănătate şi fericire. O femeie norocoasă, se gândi el întristat. Avea totul. Tanya îi zâmbi şi el simţi căldura iubirii cum radiază din ea, precum un firişor de apă. Tanya intră în lift. Se gândea la Andrew. Va fi acolo ca să-l întâlnească, pe insula Matsu, când se va întoarce. Îi plăcea de el. Era atrasă de el. Cât de mult îşi dorea să se îndrăgostească din nou.

Camera ei de hotel era plină de flori proaspete. De unde proveneau? Se duse să absoarbă mirosul lor dulce. Le percepea frumuseţea şi râse, acum că viaţa ei părea atât de proaspătă şi nouă. De data asta înţelese despre ce era vorba. Când crezuse că va muri, la cabană, avusese acelaşi

sentiment de detaşare şi pace, sentimentul că totul era bine în univers. Acum trebuia să-l cultive în interiorul ei şi să uite de trecut. Adevărat, îl adorase pe Sebastien până în străfundul sufletului ei şi ar fi făcut orice pentru el, şi-ar fi dat şi viaţa. Insă, cu toate că era genial şi cu mintea scrutătoare, chiar şi Sebastien putea greşi, şi greşise în privinţa lui Andrew. Acesta era un om blând, nu un ucigaş. Ştia, simţea, tot aşa cum simţea frumuseţea florilor. Nu exista nicio posibilitate ca să greşească, era o percepţie care se acumulase bine în ea. Simţea o nouă parte din ea, pe care nu o mai cunoscuse înainte.

— Bună, Tanya!

Scoţând un ţipăt, se întoarse şi leşină. Florile-i căzură din mâini.

Sebastien o duse în braţe până la baie. O îmbrăţişă şi o mângâie până când îşi recăpătă cunoştinţa.

— E în ordine, Tanya, şopti el. Este în ordine. Nu-i nicio îndoială.

Se aşeză lângă ea în timp ce ea plângea şi se agăţa de el.

— Sebastien, dar nu se poate...

El râse, acelaşi râs nepăsător, invincibil, pe care i-l cunoştea atât de bine.

— Ţi-am spus că mă întorc. Doar atât că mi-a luat mai mult decât m-am aşteptat.

— Dar ai murit.

— Cât pe ce. De fapt, am fost mult prea aproape ca să-mi placă.

Se aşezară pe pat. Sebastien îi vorbi despre aventurile sale cu tot entuziasmul unui povestitor, mai înfrumuseţând lucrurile ici-colo, fără să-i pese de nimic pe lume. Tanya ascultă povestea în tăcere. Chiar şi când îi descrise ce i s-a întâmplat, figura ei începu să-i oglindească disperarea.

— Cum ai scăpat de Juan? Întrebă ea brusc.

Sebastien îi explică de fuga lui prin munţi şi de dispariţia celor doi Pedro, evitând unele detalii mai sângeroase; nu voia să-i strice micul dejun.

— Problema lor a fost că erau atât de siguri că pun laba pe mine, încât au început să facă greşeli. Apoi am ştiut că am învins.

— Cum? Zise Tanya.

— La sfârşit, n-a mai fost decât o chestiune de tactică. Ei credeau că sunt pe fugă, când, de fapt, era taman pe dos. Aşa cum sfătuia şi Sun Tzu: *„Prefă-te inferior şi încurajează-i aroganţa.*" Tactici simple. Nu fugeam deloc. I-am tot momit după mine pentru a alege momentul cel mai potrivit să atac. Atunci când s-au despărţit şi şi-au redus forţa, m-am dus la ei şi i-am eliminat. Pedro Grăsanul a fost primul, apoi fratele său. În rest, jungla a dat o mână de ajutor. Pentru Juan a fost altfel. Mi-am schimbat abordarea. Aşteptam.

— Ce?

— Venirea nopţii.

Rostise asta pe un ton atât de ameninţător, încât o trecură fiorii.

— A fost ceva la care prietenul meu Juan nu s-a gândit cu mintea lui mică şi proastă, continuă Sebastien cu vocea rece şi distantă, depănând experienţa. Noaptea poţi adesea să obţii furişându-te ceea ce ziua realizezi cu arma. Juan credea că nu exista nicio posibilitate să-l atac în peştera sa, din moment ce era atât de puternic înarmat. Era exact ce trebuia să fac. Aşa cum sfătuia Sun Tzu: *„Atacă acolo unde nu-i pregătit."*

— Şi ce s-a întâmplat?

— Am intrat în peşteră dimineaţa, foarte devreme, când am crezut că moţăia. Ştiam că era atât de dependent de prizat cocaină încât va suferi de simptome de sevraj: dezorientare, letargie, somnolenţă. Vrei să continui?

Sebastien îi cercetă figura. Era palidă. Ea dădu din cap.

— Juan a făcut o greşeală. În junglă, dacă vrei să eviţi să fii atacat de cineva noaptea, nu faci niciun foc. Asta e clar. Totuşi, el a întreţinut un foculeţ. Cred că a făcut asta pentru că era mai speriat de junglă decât de mine. Asta i-a adus pieirea, pentru că am putut să mă apropii foarte mult de el. I-am luat puşca şi am scos glonţul. Apoi i-am luat pistolul.

— L-ai omorât?

Sebastien îi examină expresia.

— Juan s-a trezit şi m-a văzut, fără să-şi dea seama că-l deranjasem intenţionat. Era atât de încântat de sine, pentru că se gândea că mă va ucide. Dar când a apăsat pe trăgaci nu s-a întâmplat nimic.

Tanya îl apucă pe Sebastien de braţ, îngrozită. El continuă:

— Asta l-a cam şocat. Apoi i-am spus că era rândul meu. Am apăsat pe trăgaci şi i-am zburat creierii.

Tanya se cutremură. Sebastien nu-i zise şi de cuvintele de rămas-bun rostite înainte de a-l ucide. Nici despre cum îi terminase foarte calm raţia după aceea. Nu era nevoie s-o tulbure şi mai mult.

— Şi cum a fost cu raportul legistului?

— A fost ceva simplu, o luă el peste picior. Venise vremea să dispar, nu numai ca să-i scot de pe urmele mele pe gealaţii lui Gonzalez, dar şi pentru că ceilalţi concurenţi ar fi crezut că am murit. Mi-am schimbat hainele cu Juan şi apoi i-am împins cadavrul în râpă. Am aruncat puşca şi m-am dus la ferma cea mai apropiată. Un *campesino* mi-a oblojit rănile. După ce m-am odihnit o zi, m-am dus înapoi la cadavru. Animalele sălbatice locale se înfruptaseră din el. Probabil că s-au drogat mâncând. După ce am verificat ca totul să fie OK, m-am întors noaptea la hotelul din Cerro Punto şi-am luat camioneta lui Juan. Apoi, m-am întors în Panama City.

— De ce nu m-ai contactat?

— Era mult prea periculos pentru amândoi. De Juan

m-am ocupat, dar, din câte ştiam, partenerii lui Gonzalez şi gealaţii lui încă puteau fi pe acolo. Am găsit numele medicului legist local din Panama City şi m-am dus să discut cu el. M-a peticit şi am avut o mică discuţie.

— Iar legistul a falsificat raportul?

— Bineînţeles. Un *campesino* a văzut cadavrul din râpă şi a contactat poliţia, care l-a anunţat. S-au dus cu toţii acolo. Din Juan aproape că nu mai rămăsese nimic, bietul băiat, doar ceva oase. Oricum, legistul, Señor López, a fost destul de drăguţ să-l bage într-un sac pentru cadavre şi să-i ducă resturile în Panama City. Pentru suma de 100.000 de dolari i-a identificat cadavrul drept al meu. I-am oferit modestul meu ajutor, probe de sânge, tot.

Sebastien rânji. Nu-i mai povesti Tanyei că-l ameninţase pe Señor López cu moartea, fapt în urma căruia se produse o convertire paulină a avarului panamez.

— Te-ai dus la propria-ţi înmormântare?

— Oh, da, răspunse el râzând. Nu puteam rata un mic rol secundar. Eu am fost săpătorul din colţul îndepărtat al cimitirului, cu umărul ridicat precum cocoşatul de la Notre-Dame. Aproape am crezut că m-ai recunoscut. Apropo, ai fost foarte bună.

O mângâie cu degetul pe obraz. Foarte bună, într-adevăr. De fapt, n-am văzut nicio lacrimă pe tenul tău minunat.

Tanya îl împinse de lângă ea.

— Dacă ai şti cât am plâns după tine, ticălosule! Mi-ai sfâşiat sufletul.

— Ei bine, măcar l-am văzut pe Ted plângând copios. A plâns atât de tare de ziceai că-i maică-mea, asta până când am văzut o sticlă ieşindu-se din buzunarul pantalonilor săi. Pariez că a băgat în el mai mult decât crematoriul.

Sebastien râse cu poftă. Se lăsă pe pat. Viaţa era atât de delicioasă.

— Ce ai făcut după aceea?

— Ajung imediat şi acolo. Acum trebuie să-mi

povesteşti şi tu de aventurile tale. L-ai găsit pe Andrew?

— Da. Este aici, în Taiwan. Al Johnson l-a localizat.

O sclipire de interes păru să străbată faţa lui Sebastien, cu toate că deja ştia de la Al Johnson Investigations că Andrew se afla în Taiwan.

— Ştii unde locuieşte?

— Da. Nu-i departe de aici.

— Ai discutat cu el noaptea trecută?

— Da.

Sebastien rămase o vreme tăcut.

— Te-ai întors acasă devreme în această dimineaţă. Ţi-a tras-o?

Cuvintele răsunară molatice, cu un iz de amărăciune.

— Nu, bineînţeles că nu.

Era speriată. O privi cu atenţie. Apoi râse din nou. De data asta, în râsul lui era o nuanţă brutală.

— Pariez că ar fi vrut. Pariez că şi-ar fi dorit să-ţi intre în chiloţeii ăia drăguţi.

Tanya se întoarse dinspre el, aproape cu vinovăţie.

— Nu ştiu, Sebastien, dar ştiu că nu el i-a ucis pe Rex şi Ivan.

— De ce susţii aşa ceva?

Îi mângâie părul, iar ea se încordă.

— Doar aşa simt, că n-a fost el, zise cu râvnă. Nu pare să fie capabil. Noi greşim aici. Ar trebui să-l lăsăm în pace. Prea mulţi oameni au murit deja în acest joc.

— Tanya.

Sebastien clătină întristat din cap, tonul său fiind din nou blând şi îngrijorat. Trăgând de cordonul rochiei ei, o sărută pe umărul dezgolit.

— Eşti un miel printre lupi. A pomenit Andrew ceva despre concurs?

— Da, răspunse şi se ridică în picioare. Am să-ţi spun imediat. E o poveste lungă. În primul rând, mă duc să fac un duş şi apoi nişte cafea.

Sebastien o privi cum se dezbracă şi pleacă din

cameră. Se aplecă peste pat şi luă chilotul subţire şi alb purtat de ea în această dimineaţă şi cu o noapte înainte. Din el se desprindea un parfum stăruitor. De asemenea, acolo era şi parfumul trupului Tanyei, un iz uşor de mosc, sexual şi excitant. Strânse la piept lenjeria. Apoi o lăsă să cadă la podea, lângă pat. A fost cu Andrew noaptea trecută şi era acum legată de el cu ceva mai profund decât prietenia? Sfâşiat, privi afară, pe fereastră. S-a tăvălit cu duşmanul lui, ca o căţea în călduri? N-ar recunoaşte niciodată, chiar dacă aşa ar fi fost. De ce l-a trădat? El s-ar fi asigurat că-i este bine. N-ar fi lăsat-o niciodată baltă, odată ce se instala în locul Maestrului. Tanya sau Puterea, ce conta mai mult pentru el?

Ea reveni cu cafeaua; avea un prosop înfăşurat în jurul taliei.

— Andrew mi-a vorbit despre concurs. De asemenea, mi-a zis şi de Regula numărul XIX.

— Oh, ce regulă?

Sebastien îşi miji ochii. Puse cafeaua jos, fără s-o fi gustat. Tanya îi explică.

— Aşa deci, Andrew a pătruns în Reşedinţa Maestrului. Cât de întreprinzător a devenit.

Se lăsă din nou între perne.

— Lasă-mă să mă gândesc.

Îşi ţinu ochii închişi câteva momente.

— El crede că Maestrul participă la joc?

— Nu.

— Înţeleg. Povesteşte-mi de planurile lui pentru obţinerea celor douăzeci de milioane de dolari.

Îi spuse de Hew Li şi încercarea lui Andrew de a-l elibera pe fratele lui.

Sebastien ascultă fascinat. Apoi glăsui:

— Şi ce vrea să faci?

— Să ne întâlnim în largul insulei Matsu, într-o şalupă, peste două zile.

— Te duci?

— Trebuie, cu toate că nu ştiu de ce vrea să merg.

— Oh, dar ştiu eu, zise Sebastien sumbru şi se ridică. Vrea să te ucidă. Odată ce a obţinut cele douăzeci de milioane ale sale, crede că eşti singura persoană care l-ar mai putea împiedica să devină Maestru.

— Nu.

— Ba da, Tanya. Nu fi proastă. Te păcăleşte, tot aşa cum a făcut cu Rex. Te prosteşte pentru că pare cinstit şi rezonabil. Trebuie să-l oprim. Trebuie să-l oprim imediat, pe loc.

— Sebastien, nu pot să-l omor, spuse ea revoltată. N-am s-o fac. Nici măcar pentru Putere.

El clătină întristat din cap şi o sărută.

— Scumpo, văd că eşti îngrijorată şi nesigură de cine i-a ucis pe Rex şi Ivan şi că mă suspectezi pe mine. Ştiu. Să nu minţi. Îţi citesc asta în ochi.

Îşi întinse mâinile ca şi cum s-ar fi apărat.

— Te asigur că nu eu i-am ucis. Dar nu mă crezi. Du-te la întâlnirea cu Andrew. Am să te ajut. Dar du-te cu o armă la tine, pentru că pot să jur că unul dintre voi va fi ucis şi, pe moment, pariez că vei fi tu. Vrei adevărul? Bine. Du-te şi află-l. Ucide sau vei fi ucisă. Tanya, este alegerea ta. Despre asta-i vorba în tot jocul: alegerea.

— Tu ce vei face?

— Eu intenţionez să-l vizitez pe Maestru, răspunse Sebastien, să-l avertizez.

Se ridică din pat şi desfăcu încet prosopul de pe trupul gol.

— Te iubesc, şopti el. Hai să facem dragoste.

— Mai târziu. Nu acum.

Aceia care sunt capabili să mă înţeleagă sunt foarte puţini

Iar cei care mă pot urma sunt foarte dificil de întâlnit

29.

Astfel, înţeleptul (care nu este înţeles) arată ca şi cum ar purta haine aspre, însă el are o piatră preţioasă de jad în inima sa.

Lao Zi

23 decembrie. Apele teritoriale ale Taiwanului.

Valurile se loveau de marginile joncii. Totul era cât se poate de paşnic, iar ambarcaţiunea sălta în sus şi-n jos. Era întuneric beznă, cu excepţia stelelor, al căror licăr slab era acoperit de ceaţa care se ridica din mare. Într-un astfel de loc, orice noţiune de timp şi spaţiu dispărea. Andrew se simţea de parcă s-ar fi aflat într-o capsulă sigilată, din care nu mai scăpa nimic. Aşteptă aşa o oră până când o altă joncă alunecă pe lângă a sa. Ambele ambarcaţiuni se aflau aproape de limita apelor teritoriale taiwaneze, nu departe de insula Matsu. Andrew se ridică şi se întinse, cu muşchii înţepeniţi de briză. Păşi înainte spre marginea bordajului navei sale pentru a-l întâmpina pe Hew Li.

Bătrânul gangster urcă pe puntea joncii însoţit de doi bodyguarzi uriaşi. Le ordonă în şoaptă:

— Nu faceţi nimic până nu vă spun eu.

Îl privi pe Andrew la marginea joncii. Spaţiul dintre cele două ambarcaţiuni era mai mic de trei metri. Hew Li îşi potrivi fără nicio grabă sacoul elegant din mătase. Gorilele stăteau în spatele stăpânului lor. În cele din urmă, bătrânul îşi împreună mâinile. Avea o expresie gânditoare.

— Bună seara, domnule Brandon! Nădăjduiesc, spre binele tău, că nu m-ai adus aici pentru nimic.

Andrew îi înfruntă privirea.

— Fratele dumitale se află la bord. Se odihneşte după călătoria îndelungată. Acum aş vrea să faci plata a douăzeci de milioane de dolari.

— Întâi arată-mi-l pe fratele meu! Se răsti Hew Li.

Andrew dădu din cap şi dispăru sub punte. Peste câteva minute reveni aducând un bătrân firav, care se ţinea strâns de braţul său. Se îndreptară spre marginea punţii. Bătrânul, gâfâind din cauza efortului, se agăţă de balustradă. Încet, îşi ridică ochii obosiţi şi-l privi pe Hew Li direct în faţă.

Timp de câteva momente, niciunul dintre ei nu spuse nimic. Hew Li privi spre propriul frate, carne din carnea lui, sânge din sângele lui, pe care nu-l mai văzuse de atâţia ani.

— Te simţi bine, frate? Întrebă el în cele din urmă.

— Sunt bine, dar obosit.

Începură să vorbească sacadat în dialectul local. Andrew îi lăsă să discute şi coborî pânza joncii. După cincisprezece minute, Hew Li îl chemă.

— Te-ai descurcat foarte bine, domnule Brandon. Sunt impresionat. Numai conducătorul Chinei ar fi putut ordona eliberarea fratelui meu.

— Ceea ce a şi făcut.

— Cât de înţelept din partea sa. Evident, este un om foarte civilizat. Fratele meu trebuie să se odihnească. Lasă-l să treacă în jonca mea. Înţelegerea a fost că mi-l vei preda viu şi liber ca pasărea cerului.

— De acord.

Coborî o pasarelă metalică între cele două ambarcaţiuni.

— Dar şi tu trebuie să-ţi respecţi partea ta de învoială. Pune să se facă plata în contul meu.

Hew Li ezită. Dacă ataca acum, fratele său va fi rănit. Mai erau câteva minute de aşteptare. Scoase din buzunar un telefon mobil şi dădu instrucţiunile şi parola secretă. Într-un minut, suma de douăzeci de milioane de dolari fu transferată dintr-un cont deschis de Hew Li la banca unde lucra David Chen într-un cont deschis de Andrew la aceeaşi bancă. Hew Li îl anunţă că se ocupase. Apoi îl cercetă cu atenţie, cu un zâmbet sardonic. Andrew dădu un telefon şi vorbi cu David Chen.

— A fost alimentat contul meu?

— Da, încuviinţă Chen, şi-am să trimit imediat banii în contul indicat de tine.

Era contul Colegiului, dar el nu ştia. Andrew îşi închise mobilul.

— Transferul s-a încheiat.

— Desigur.

Gangsterul ştia că Andrew va contramanda în curând ordinul.

— Acum dă-mi-l pe fratele meu.

Fratele lui Hew Li trecu dintr-o joncă în alta. După care Andrew retrase pasarela. În acelaşi timp, Tanya intră în scenă cu o şalupă rapidă. Venise devreme şi aşteptase la mică distanţă, în spatele joncii.

Hew Li exclamă cu amărăciune:

— Chiar mă întrebam, domnule Brandon, cum ţi-ai plănuit scăparea. Acum pot să-ţi spun că nu ai nicio şansă. Vreau să-mi dai înapoi cele douăzeci de milioane de dolari.

Andrew urcă în şalupă şi se puse lângă Tanya.

— Am făcut o înţelegere, declară el. Mi-am ţinut partea de înţelegere. Ţi l-am predat pe frate-tău, viu şi liber. Acum trebuie să ţi-o ţii şi tu pe a ta.

Brusc, ochii lui Hew Li scăpărară de furie.

— Nu! Scuipă el. Respectarea înţelegerilor este doar pentru proşti. Tu chiar credeai că am să-ţi plătesc douăzeci de milioane de dolari? Acum, că fratele meu e bătrân, nu i se mai poate arunca în spate nicio infamie, tu şi comuniştii vreţi să profitaţi de pe hoitul său.

— Fratele tău a comis crime îngrozitoare. Şi-a executat condamnarea. Noi am făcut o înţelegere, iar tu trebuie să-ţi ţii cuvântul, zise Andrew, privindu-l dispreţuitor pe Hew Li.

— Trebuie? Făcu Hew Li, apoplectic de furie. Trebuie? Cine eşti tu, vierme nevrednic, să-mi ordoni ce trebuie să fac? Eu am să-mi recuperez banii şi fratele. Nu ştii cine sunt şi nici ce influenţă am.

— Hew Li, oftă Andrew, cât de corect te-au judecat chinezii. Mi-au spus că nu te vei schimba niciodată. Ascultă-mă cu atenţie. Ai primit ceea ce ai plătit. Nu trişa, pentru că n-ai decât de pierdut.

Gangsterul îşi dădu capul pe spate şi chicoti de încântare, de parcă ar fi privit un copil trădându-şi propriul tată.

— Îmi vei plăti tu, vierme! În bani şi sânge.

O examină pe Tanya, devorând-o printre pleoapele coborâte.

— Şi am să mă bucur de fata asta, de fiecare părticică din ea, bucăţică cu bucăţică.

Făcu brusc un semn şi în depărtare se auzi zgomot de motoare pornite. Apoi cinci şalupe rapide se apropiară de ei în viteză, ieşind din ceaţă. La provele lor stăteau oamenii lui Hew Li, îmbrăcaţi în negru, cu automatele pregătite. Bătrânul cloncăni entuziasmat.

— Ia vezi dacă şeful poliţiei din Taiwan te mai poate ajuta acum! Astea-s şalupele lui.

Andrew preluă volanul de la Tanya şi întoarse repede şalupa din calea atacatorilor. Deschise supapa de reglaj şi o luară din loc. În grabă, una dintre cele cinci şalupe se opri să-l ia pe Hew Li şi apoi porniră după Andrew. Distanţa dintre ei se reducea.

Tanya îl apucă pe Andrew de braţ.

— Nu te întoarce în Taiwan, îndreaptă-te spre China, este singura noastră şansă.

Andrew dădu din cap. Hew Li se asigurase că nu vor ajunge pe coastele Chinei în niciun fel de circumstanţe. Îi strigă ceva Tanyei, însă ea nu-l auzi din cauza zgomotului motorului şi al valurilor. Se uită în urmă. Chiar şi cu acceleraţia la maximum, celelalte şalupe îi ajungeau din urmă cu uşurinţă şi începuseră să-i prindă într-o mişcare de învăluire. N-aveau nicio şansă în apele taiwaneze. Încercă să preia volanul. Totuşi, Andrew rezită şi arătă înainte, în timp ce goneau în pătura groasă de ceaţă. În două minute

trecură de ea. Acum Tanya văzu de ce o luase în această direcţie. Pentru că, ascunsă în ceaţă, înaintea lor se afla o întreagă flotilă a marinei chineze: douăzeci de canoniere şi un distrugător. Andrew trecu rapid printre ele şi închise acceleraţia.

— Ne întoarcem în Taiwan în câteva minute.

— Ce se va întâmpla cu Hew Li? Întrebă Tanya.

— A comis crime îngrozitoare. Chinezii au fost de acord să-l elibereze pe fratele său, din moment ce acesta şi-a ispăşit pedeapsa, dar cu o condiţie. Dacă Hew Li încearcă să se lepede de propria înţelegere şi încearcă să mă ucidă, pun ei mâna pe el.

— Ştiau că va trişa.

— Bineînţeles, şi eu la fel. Răul cel mare îşi aduce singur pieirea, în cele din urmă, chiar dacă trece multă vreme până atunci. Vezi, singurul lucru neluat în considerare de Hew Li a fost că navele chinezeşti vor intra în apele taiwaneze. Aşa ceva era de neconceput din moment ce ar echivala cu o declaraţie de război între cele două ţări, doar dacă...

— Doar dacă ce?

— Liderii din Taiwan şi China ajungeau la un acord pentru a se scăpa de Hew Li. A fost ceva ce n-a anticipat niciodată.

Priviră cum ambarcaţiunile lui Hew Li ţâşniră din ceaţă direct în braţele justiţiei chineze.

Le trebuiră patruzeci şi cinci de minute să ajungă în golful taiwanez. Tanya conducea şalupa. Andrew stătea la pupa, cu spatele la ea, privind peste apă.

Când se apropiară de ţărm, ea întrebă:

— Ai primit cele douăzeci de milioane de dolari?

— Da.

— Înţeleg.

Vocea Tanyei era neutră şi lipsită de emoţii. Tăie contactul motoarelor şi ambarcaţiunea pluti încet spre

debarcader. Era liniște. Auzind un zgomot înapoia lui, Andrew se întoarse spre ea.

— Tanya, dacă ai de gând să mă ucizi, fă-o acum.

Privi la pistolul din mâna ei şi apoi o examină.

Avea faţa trasă, iar ochii îngrozitori. Îi vorbi încet:

— Mai trăieşte Sebastien?

Tanya încuviinţă din cap.

— M-am gândit eu. Cred că el ţi-a spus că eu i-am ucis pe Rex şi Ivan.

Ea dădu din nou din cap. O privi împietrit.

— Nu am cum să-ţi dovedesc contrariul şi nu există niciun motiv să preferi cuvântul meu celui al lui, iar pe el îl iubeşti în mod evident.

Ferindu-şi privirile, Andrew îşi îndreptă ochii spre peisajul golfului. Soarele se înălţase peste orizont, luminând cerul, aşa cum o făcuse şi în prima dimineaţă a întregii existenţe. Nu se uită spre ea, nu pentru că i-ar fi fost frică, ci pentru că nu suporta să se uite în acei ochi frumoşi, dar tulburaţi, pentru ultima oară.

— Dacă asta-i ceea ce crezi cu adevărat, ucide-mă acum.

Tanya ţinea pistolul îndreptat spre inima lui. Mintea şi sufletul ei erau în plin freamăt, iar adâncimile profunde ale tristeţii ei şi nehotărârea i se citeau clar pe faţă. Era posibil să-i pese de doi bărbaţi în acelaşi timp, din motive diferite? Chiar dacă unul dintre ei era criminalul care-ţi dorea moartea pentru a-şi îndeplini destinul? Dragostea, dorinţa, moartea şi trădarea, cele mai puternice emoţii ale omenirii se învolburau înlăuntrul fiinţei ei, amestecate inseparabil, şi nu întrevedea nicio soluţie. Ar fi dat orice să aibă percepţia Maestrului pentru a rezolva şarada. Să poată vedea.

— De ce crezi că Maestrul nu este implicat?

Andrew îşi ridică mâinile obosit.

— Din cauza a ceea ce-a spus despre cutia chinezească: „Toate problemele au o rezolvare. Atunci când oamenii declară că nu există soluţii înseamnă, pur şi

simplu, că ei nu văd una. Soluţia nu este nici confuză, nici complexă. Privitorul este cel care aduce confuzia asupra obiectului observat şi, prin eşecul lor de a renunţa la dorinţe şi la prejudecăţi, căutările sunt, de obicei, în van." Cursa noastră pentru Putere este problema noastră. Maestrul ne-a vorbit şi de soluţie.

— Poftim?

— „Oamenii care doresc să găsească soluţia trebuie, mai întâi, să se examineze pe ei înşişi şi să-şi analizeze propriile gânduri. **În acest** fel, pot reflecta asupra situaţiei cu claritatea neumbrită de nimic a unei oglinzi." Când vorbea despre ghicitoare, a mai afirmat: *„Noi* suntem cei care decidem că avem în faţă o cutie-enigmă chinezească. Această presupunere apare din noţiunile noastre preconcepute. **Răspunsul nu se află în cutie, ci în noi înşine."**

— Da, dar ce înseamnă? Se bâlbâi Tanya.

— Înseamnă că Maestrul ne-a oferit răspunsul concursului de la bun început, însă noi nu l-am înţeles. Ne-a spus adevărul. Tot aşa cum nu există nicio ghicitoare în cutie, tot aşa nu-i nicio şaradă în drum spre Putere. Maestrul ne-a zis: „Priviţi în propriile voastre inimi. Înlăuntrul vostru se află răspunsul. Dacă tânjiţi după Putere, nu-i pentru voi. Pentru că Puterea nu-i un premiu. Este o povară îngrozitoare. Este un dar al puterii. Şi tot aşa cum ea corupe, aşa şi căutarea ei. Pentru că te orbeşte progresiv faţă de adevăr. Ca o boală, te afectează în aşa fel încât nu mai vezi realitatea lucrurilor."

Se uită la Tanya. Pe obrajii ei se scurgeau lacrimile.

— Totuşi, noi, ca nişte proşti, ne-am repezit înainte. Nerăbdători până peste poate să câştigăm jocul, am tot căutat indicii, iar încercând să rezolvăm şarada din cutie am căutat indicii în imaginea pictată pe capac. Însă aceste piste sunt irelevante. Cuvintele Maestrului erau singurele pe care trebuia să le ştim.

— Deci Maestrul nu joacă?

— Exact. Indiferent ce susţin regulile, este irelevant. Maestrul însuşi ne-a comunicat răspunsul. Ne-a zis că erau cinci persoane nominalizate pentru locul Maestrului. Noi cinci. Nu el, oricât ar părea de contrar.

— Este adevărat? Cum dovedeşti?

— N-am cum. Acesta este un test. Ca pentru cutia-ghicitoare chinezească, nu este posibil să dovedeşti adevărul fără să-l distrugi. E ca şi cum ai zdrobi cutia să te uiţi înăuntru. O percepţie asupra Puterii este una interioară, o privire asupra naturii puterii, care este personală pentru fiecare dintre noi. Puterea nu poate fi capturată, nici cumpărată, nici înşelată. Ea se află, pur şi simplu, în interior sau nu. Maestrul este ceea ce pare. Asemenea cutiei chinezeşti, nu mai e nimic acolo. Şi totuşi în acel nimic există totul. De asemenea, continuă el întristat, mai înseamnă încă ceva ce nu am reuşit să înţeleg.

— Ce?

— Tot aşa cum nu există şaradă, nu există nici joc.

Degetul Tanyei tremură pe trăgaci.

Acum ştia adevărul. Dacă ar fi înţeles cu adevărat vorbele Maestrului, ar fi priceput de la bun început că locul lui nu putea fi dobândit prin metode malefice ori ilegale. Din moment ce funcţia însemna o povară şi un premiu, persoana aleasă în cele din urmă pentru locul Maestrului era cea care-şi dorea cel mai puţin. Nu putea fi înţeleasă decât de aceia care s-au debarasat de propriul lor egoism. Văzând ceea ce vor face ca să dobândească mari puteri, Maestrul determina cine era cu adevărat vrednic.

— Tanya...

— Stop! Strigă ea, în timp ce fluxul gândurilor ei continua, cu consecinţe îngrozitoare. E Sebastien malefic? El este criminalul?

— Rămâne să decizi tu asta, zise Andrew. Eu nu l-am ucis pe Rex, nici pe Ivan; sunt convins că nici tu. Cred că Sebastien i-a omorât, pentru că vrea locul Maestrului mai

mult decât orice. El consideră asta drept cea mai mare răsplată dintre toate, ceea ce justifică orice acţiune declanşată pentru a intra în posesia ei. În căutarea puterii, oamenii vor comite cele mai îngrozitoare lucruri, vedem asta zilnic. Cu cât e puterea mai mare, cu atât vedem mai mult. Puterea este înspăimântător de corozivă prin natura ei. Iar singura protecţie pe care o are Colegiul împotriva acestor lucruri este numai înţelepciunea care-i permite să perceapă răul care jinduieşte la putere, chiar dacă arborează cea mai înşelătoare şi mai seducătoare deghizare.

— Atunci de ce nu m-a ucis, dacă acesta-i adevărul?

— Nu ştiu, Tanya. Poate pentru că te iubeşte, poate pentru că a avut nevoie de ajutorul tău ca să câştige locul Maestrului. Însă iată ce ştiu: nu voi avea niciun amestec în atacarea Maestrului. Este cel mai remarcabil om de pe Pământ şi încă unul capabil să-şi exercite prerogativele fără să facă niciun rău. Aşa că decizia îţi aparţine. Ucide-mă sau nu. Acestea sunt exerciţiul tău de putere şi alegerea ta, tot aşa cum Sebastien are parte de ale sale.

Tanya căzu pe gânduri. Dorinţa lor pentru Putere produsese mici acte de răutate, apoi din ce în ce mai mari, pe măsură ce Sebastien credea că se apropiau de obiectivul lor. Totuşi, cu timpul se îndepărtase tot mai mult de ei. Ea fusese gata să ucidă. Pentru ce motiv? Pentru putere şi pofta ei pentru ea. Acum ştia că era prinsă în capcana unei iluzii. O tentase şi o înşelase, chiar o condusese pe calea pieirii. Ivan înţelesese. Îi cruţase viaţa pentru că uciderea ei era o punte pe care nu voia s-o treacă pentru a dobândi Puterea. Când îi înnodase eşarfa la gât, îi arătase atât puterea sa asupra ei, cât şi alegerea lui. De asemenea, încercase s-o avertizeze că cineva pe care-l iubea trecuse deja această punte şi că se afla deja dincolo, departe.

Acum Tanya stătea de parcă s-ar fi aflat pe pod. Încă vedea Puterea, dar se afla departe de ea, greu de atins, ca întotdeauna. Îşi dădu seama că nu era pentru ea; nu avea

înţelepciunea de a o manevra. I-ar aduce numai distrugerea, chiar şi numai dacă şi-ar dori-o.

Aparţinea altuia.

Îi făcu lui Andrew semn cu pistolul să coboare din ambarcaţiune şi să meargă pe debarcader. El se execută.

— Unde te duci?

— Să-l vad pe Sebastien.

— Tanya, nu trebuie. Nu eşti în siguranţă. Vin cu tine, zise el alarmat şi se pregăti să coboare din nou.

Femeia reporni motoarele şi desprinse uşor şalupa de lângă debarcader. Dacă lua avionul din Taiwan, s-ar întoarce pe Tirah tocmai la timp ca să se înfăţişeze Arbitrilor. Prima dată l-ar suna pe Sebastien, aşa cum promisese. Veştile ar fi diferite de ceea ce-ar fi vrut el să audă. Îi va spune că Andrew trăia încă şi că nu-l va ucide. De asemenea, i-ar putea zice ce ştia acum.

— Unde-i? Strigă Andrew de pe debarcader, peste zgomotul motoarelor.

— A plecat azi-noapte să-l întâlnească pe Maestru. Acum e la Tirah.

Un lucru era sigur: îl va face pe Sebastien să înţeleagă că Puterea nu i se cuvenea şi că nu putea fi însuşită. Sebastien o va asculta. Indiferent cât era de malefic, nu-i va face rău. O iubea. Îl va face să înţeleagă, îl va forţa chiar.

Andrew începu să gesticuleze vehement.

— Tanya, opreşte şalupa. Sări! Strigă, însă ea nu-l auzi din cauza mugetelor motoarelor, ambalate acum la maximum.

Când întoarse ambarcaţiunea, Tanya îl sună pe Sebastien pe celular. Cuvintele lui de început erau blânde şi pline de afecţiune, ca întotdeauna. Apoi întrebă pe un ton mai distant:

— Andrew e mort?

— Nu.

— Deci e acum cu tine?

— Da.

Deodată, cu un salt aproape sinucigaş, Andrew se aruncă de pe debarcader în şalupă. Ateriză la pupa. Tanya se întoarse de la volan pentru a-l vedea repezindu-se spre ea. Se întoarse să-l înfrunte, iar telefonul îi căzu din mână în timp ce înşfăca pistolul. Însă rezistenţa ei era zadarnică. Andrew o înhăţase şi se prăbuşiră amândoi peste bord, în apele murdare. Chiar în clipa când se scufundau, Sebastien apăsă o tastă a celularului.

Tanya şi Andrew coborâră în adâncimile lichide, trăgând-o în jos cât de departe putea, fără a-i lua în seamă zbaterile disperate. Deasupra lor, ambarcaţiunea se prefăcu într-o masivă minge de foc, când bomba explodă, activată prin celular. Tanya se uită în sus. Albastrul deschis şi flăcările portocalii se întinseră pe deasupra apei, apoi se avântară în beznă, s-o caute, s-o atingă, s-o mângâie cu căldura lor, chiar atunci când Andrew o împinse şi mai jos înspre mâl, s-o salveze de la o moarte sigură.

În chiar acel moment, ceva se frânse în ea. Maestrul le spusese limpede că nu existau şarade. În timp ce icnea după aer, îşi dădu seama că era profund adevărat. Îl iubise pe Sebastien, dar el n-o iubise nicio clipă, nu atunci când dragostea intra în conflict cu ceea ce-şi doreau: Puterea. Soluţia morţii lui Rex fusese tot timpul în faţa ochilor ei, dar refuzase s-o vadă, refuzase să-şi contemple contribuţia la acel eveniment îngrozitor. Pentru că secretul morţii lui Rex se găsea în trecut, în trecutul lor. Rex fusese ucis din cauza dragostei lui pentru ea.

Tanya nu ştia că Sebastien găsise în camera lui Rex din Erris o scrisoare pe jumătate scrisă în care îi arăta dragostea lui eternă pentru ea şi dorinţa de a lucra împreună pentru a câştiga Jocul Puterii, o scrisoare în care se referea şi la temerile sale privitoare la Max Stanton. Ce ştia acum era că Sebastien îl omorâse pe Rex nu numai pentru a câştiga Jocul Puterii, dar şi pentru că pierderea ei

din cauza lui Rex era de neconceput. Gelozia fusese o simplă sămânţă a răului lăsată să crească, iar ea n-o văzuse, nu voise s-o vadă.

Îşi închise ochii. Sebastien avea dreptate. Războiul era cel mai puternic lucru din întregul univers. Pentru că dragostea ei era iremediabil distrusă. Deschise gura şi lăsă apa să-i inunde plămânii. De-acum moartea îi va fi singurul iubit.

Gâfâind de epuizare, Andrew îi trase trupul inconştient afară din apa murdară, până pe debarcader. Cerând ajutor, văzu cum ambulanţa îşi începu cursa disperată spre spital, cu toate sirenele pornite. Tanya ar putea supravieţui, însă o altă ea ar putea muri. Începu să alerge. Trebuia să-l contacteze pe Maestru. Totuşi, chiar în timp ce fugea, ştia că era prea târziu. Puterea se fărâmiţase.

30.

Să-ţi slujeşti spiritul, pentru a nu permite nici bucuria, nici tristeţea înlăuntrul lui, dar să accepţi inevitabilul ca pe o întâlnire a destinului şi să fii uşurat - aceasta-i perfecţiunea virtuţii.

Confucius

23 decembrie. Colegiul.

Era seara târziu. Maestrul intră în cea de-a treia curte interioară şi se aşează pe una dintre băncile aflate în labirintul simplu. Privi în sus, spre stele. Noaptea era una senină şi stelele se scurgeau pe Calea Lactee. Câţi dintre predecesorii săi, se întrebă, au stat aici şi au privit universul în timp ce se luptau cu problemele omenirii?

Mâine va fi Banchetul Membrilor. Se simţi puţin trist, pentru că se apropia de sfârşitul unei lungi călătorii. Ca un timonier, saluta apropierea de port, cu toate că se simţea şi melancolic, ştiind că voiajul său nu se va mai repeta niciodată. Cu tot geniul său, simţea intensitatea distrugerii omeneşti. Totuşi, era ferm pe cursul său, iar tristeţea şi bucuria de-abia dacă-şi găseau drumul înlăuntrul său. Nu tânjea după nimic. Scrută cerul multă vreme, lăsându-şi gândurile şi impresiile să circule în voie prin fiinţa sa, în timp ce absorbea golul din jurul său. Acolo îşi găsea pacea.

Ce realizase? Puterea era o povară pe care nu dorise niciodată s-o poarte, dar îi fusese impusă. Pentru ea îşi sacrificase căsătoria, copiii, speranţele şi temerile unei vieţi normale. Pe măsură ce trecuseră anii, povara aceea devenise tot mai grea. Pentru că Maestrul cunoştea un mare adevăr: puterea coroda fiinţele umane asemenea acidului. Muşca din sufletul lor. Le şoptea false promisiuni. Crea iluzii minunate. Promitea o victorie uşoară chiar atunci când îşi îmboldea prada spre înfrângere, îi făcea pe oameni malefici şi, la fel ca o boală, îi orbea progresiv faţă de orice

adevăr. Maestrul văzuse acestea în alţii atât de limpede, încât ştia că puterea imensă a funcţiei sale îl va distruge, în cele din urmă.

Aşadar, oare unde se afla răspunsul pentru salvarea lui şi a omenirii? Pentru el, nu se găsea în cărţi, nu în studiu, nu în povestea omenească. Zăcea acolo. Dincolo de tot răul şi de lucrurile îngrozitoare, dincolo de întuneric şi mizerie, zăcea acolo. Un univers perfect şi întreg, neatins de om. O astfel de convingere îl susţinuse pe parcursul lungii şi singuraticii sale călătorii de-a lungul anilor, iar dacă dorind-o suficient de mult ea se adeverea, atunci era adevărată.

În această existenţă fusese ca un învăţător, cu toate că fusese şi elevul altora, cu mult mai mare percepţie şi înţelepciune decât ale lui. Se gândi la cutia chinezească şi la vazele magnifice pe care nu le va mai vedea încă o dată. La Colegiu şi la drumul său în viitor. Se gândi la durata scurtă a propriei existenţe. Nu mai reflecta asupra Puterii, pentru că, la fel ca toate denumirile şi titlurile, era o limitare. Aşa cum susţinea taoismul, numele şi titlurile erau doar umbra adevăratului câştig. Cât de mult i-ar fi plăcut Maestrului să discute cu acel simplu meşter, Chang, şi cu taoistul care zisese despre omul perfect:

„Mintea omului perfect este ca o oglindă. Nu se mişcă odată cu lucrurile şi nici nu le anticipează. Răspunde lucrurilor, dar nu le reţine. Astfel, este capabil să aibă de-a face cu succes cu toate, fără a fi afectat.”

Cât era de simplu de spus. Cât de dificil de trăit. Se ridică şi se întoarse în Reşedinţă, pentru studiu. Mâine era Banchetul Membrilor, şi totuşi munca sa nu se terminase, chiar şi la acest ceas târziu. Urma şi testul final, mai era şi un băieţel care avea nevoie de ajutor. Maestrul îl trimisese pe Symes în Scoţia. Se va întoarce mâine. Cu un oftat, începu să studieze un document; Puterea nu înceta să

existe nici măcar odată cu moartea lui.

Peste câtva timp, orologiul bătu de miezul nopţii. Maestrul se duse în bibliotecă să ia nişte documente. Se întoarse. Focul ardea slab, aşa că mai puse nişte lemne în el. În acest timp, auzi paşi în spatele său. Se uită împrejur. Sebastien stătea tăcut în semiobscuritate.

— Îmi cer iertare că am pătruns în domeniul dumneavoastră, zise el. Există ceva foarte important despre care ar trebui să discutăm.

Se duseră într-una dintre sălile de recepţie din Reşedinţă, aşezându-se la o masă.

— Probabil aţi crezut că sunt mort, remarcă Sebastien ca început de conversaţie. Îmi pare rău dacă v-am alarmat. Eu, personal, nu cred în ziare. Nici în rapoartele medicilor legişti.

— Nici eu, rosti Maestrul scurt.

Sebastien râse.

— Nu. M-am gândit eu că nu. Având o asemenea experienţă vastă asupra naturii umane ştiţi că toţi oamenii au un preţ, inclusiv legiştii. Vă asigur totuşi că Rex şi Ivan nu se vor mai întoarce. Mă tem că sunt morţi.

— Tu i-ai ucis?

— Da.

Se lăsă tăcerea. Erau aşezaţi vizavi, unul dintre ei tânăr şi puternic, cu o expresie hotărâtă şi o privire dură, celălalt mai bătrân, însă cu un aspect nu mai puţin impunător. Un leu tânăr şi unul bătrân. Şi totuşi exista o diferenţă. Pe faţa lui Sebastien exista o fluiditate dinamică şi neastâmpărată, o activitate, pe când chipul Maestrului era imobil şi liniştit ca sticla.

— Moartea este întotdeauna regretabilă. În acest caz, a fost necesară. Un mic rău pentru atingerea unui obiectiv despre care ştiţi atât de multe, zise şi dădu din umeri. Cine-a ajuns în vreo funcţie înaltă fără să fi făcut nimic rău? Este singura cale prin care poţi să obţii puterea. Cu cât mai mare, cu atât mai mare şi răul.

Îl vedem zilnic în jurul nostru. Iar pentru locul Maestrului, probabil cel mai înalt premiu dintre toate, n-are cum fi altfel. Mi-a plăcut concursul şi m-a învăţat multe despre putere şi despre adevăratele mijloace de exercitare a sa, o experienţă minunată pentru cele ce vor fi. În cele din urmă, Colegiul şi lumea sunt totuna, diferă doar într-un anume grad.

— Ce ai învăţat?

— Că marii tacticieni aveau dreptate. Că Sun Tzu avea dreptate. Războiul este calea spre supravieţuirea sau ruina statului, iar Colegiul este un stat ca oricare altul, care va supravieţui numai prin aţâţarea vecinilor unul împotriva altuia. Că Machiavelli avea dreptate. Pentru a conduce, distruge-i pe cei care au voinţa sau puterea de a-ţi face rău, pentru că este mai sigur să fii temut decât iubit. Iar una dintre vorbele sale de duh o veţi aprecia, Maestre, din moment ce amândoi am mers pe aceeaşi cale:

„Prinţilor cărora le-a păsat puţin de buna credinţă şi au folosit viclenia pentru a zăpăci mintea bărbaţilor au realizat lucruri măreţe; astfel că la sfârşit i-au depăşit pe cei care s-au bazat pe cinste.”

Aceasta, Maestre, este lumea noastră, a dumneavoastră şi a mea, iar aceşti autori o recunosc pentru ceea ce este. Restul este doar prefăcătorie şi înşelăciune. Analiza dumneavoastră asupra ghicitorii chinezeşti a fost destul de corectă. În dosul poleielii şi al capcanelor nu se află nimic. Realitatea puterii este puterea, nu perspectiva.

Sebastien refăcu drumul său spre Putere. Rex a fost singurul pe care intenţionase să-l distrugă.

— Rex m-ar fi ucis el pe mine dacă ar fi avut ocazia. Voia să câştige la fel de mult ca mine şi ştia care este adevărata natură a Jocului Puterii. În afară de asta, când s-a întors şi m-a văzut înainte să-l lovească maşina, vă asigur

că expresia de pe faţa lui a fost una de ură. Ură pentru că el era hărăzit să moară, nu eu. Nu am niciun fel de regrete. Norocul lui s-a terminat, asta-i tot. A uitat regula de bază a tuturor tacticienilor: loveşte devreme, loveşte dur.

Maestrul îl privi cu interes.

— A mai fost ceva.

— Altceva?

— Da. Nu l-ai ucis pe Rex doar pentru că ştia mai mult decât tine despre concursul pentru Putere.

— De ce ziceţi asta? Întrebă Sebastien pe un ton ciudat.

— Pentru că puterea corupe ceea ce este deja în interior. Motivul tău pentru uciderea lui Rex a fost susţinut de altceva decât doar dorinţa de putere.

— Cât de bine percepeţi, Maestere, glăsui el sumbru. Cât de bine înţelegeţi natura umană. Presupun că nu-i niciun bai dacă vă spun acum. În noaptea în care ne-aţi vorbit despre acest concurs, Rex s-a dus în oraşul Erris să discute cu Ivan, dar nu să ajungă la o înţelegere cu el. Vedeţi, voia să facă un târg cu altcineva.

— Tanya?

— Da. Rex a lăsat în camera sa de la Erris o scrisoare neterminată, pentru Tanya. Era clar că o iubea şi că a avut odinioară o relaţie intimă cu ea, despre care Tanya nu mi-a vorbit. Rex a mai scris că va participa la concurs şi voia să coopereze cu ea. Aşa că Tanya trebuia să aleagă între el şi eu. Desigur, a existat o alegere. Nu pentru mine.

— Dar nu i-ai dat niciodată de ales. S-ar fi putut să te preţuiască pe tine mai mult decât pe Rex sau Puterea. S-ar fi putut să te iubească mai mult.

Sebastien nu mai zise nimic o vreme. Evită ochii Maestrului. În cele din urmă, se duse până la o măsuţă pentru a turna de băut pentru amândoi. Continuă:

— Celelalte decese au fost regretabile, deşi de înţeles. Ivan a atacat-o pe Tanya în cabana din Elveţia pentru a obţine informaţii de la ea. În acest fel şi-a atras

nenorocirea asupra sa. În afară de asta, era sigur că eu l-am ucis pe Rex. La funeraliile acestuia mi-a spus că nu ştia unde fusese Rex în noaptea morţii. Nu era adevărat, din moment ce i-am văzut pe amândoi la cină. Ivan a dorit să mă testeze şi trebuie să fi fost ceva în reacţia mea care m-a dat de gol. Aşa că a trebuit să mă ocup de el. Fără martori.

— Iar Andrew şi Tanya?

Sebastien surâse sumbru.

— Am trimis-o pe Tanya să-l omoare şi m-a dezamăgit. M-a trădat. La sfârşit, n-am mai avut încredere în ea, pentru că îi devenise tovarăşă de pat. Ca pe Ivan, i-am ucis pe amândoi cu o bombă, acum plasată într-o şalupă. În afară de asta, calea spre Putere nu trebuie să lase urme, tot aşa cum crima perfectă nu lasă nicio urmă. Nicio urmă de paşi pe nisip. N-a fost la fel şi cu Max Stanton, Maestre? Până la urmă, Tanya a fost un agent de sacrificiu. Unul dintre cei despre care Sun Tzu afirmă că sunt spioni, o persoană căreia i se dau, în mod deliberat, informaţii false pentru a-l induce pe inamic în eroare, aşa că este de sacrificiu. M-a ajutat, însă n-a vrut sau n-a fost în stare să comită actul final. A trebuit să mă descurc singur. Nimeni nu mă va lega de niciunul dintre decese şi nimeni nu va face legătura între mine şi douăzeci de milioane de dolari. Mai departe, nimeni nu mă va împiedica să câştig concursul pentru Putere. Cu o singură excepţie.

— Cine?

— Dumneavoastră, Maestre.

Bătrânul rămase tăcut. Sebastien continuă, în timp ce păşea prin încăpere.

— Mărturisesc că o chestiune m-a tulburat pe parcursul acestui concurs. Chiar eraţi pregătit să renunţaţi la cea mai mare putere pentru nimic? Întrebă el şi clătină din cap ca un înţelept. Dacă istoria ne învaţă un lucru, acela-i că nimeni nu renunţă de bunăvoie la putere. Şi, cu cât e mai multă, cu atât mai puţină dorinţă de renunţare. N-aţi fi renunţat niciodată la Putere fără luptă, nu-i aşa?

În acel moment, sună un telefon. Maestrul se ridică de la masă.

— Te rog să mă scuzi...

— Desigur, dar să reveniţi.

Maestrul se duse în biroul său şi ridică receptorul. În acest timp, Sebastien se apropie de uşă să tragă cu urechea. La sfârşitul scurtului discurs, Maestru rosti doar un simplu „înţeleg” şi puse jos receptorul.

Apăsă un buton, pentru a se asigura că nu va mai primi niciun apel în această noapte, şi reveni în sala de recepţii.

Sebastien sorbi din coniac.

— Şi, după cum ziceam, ştiam că nu veţi renunţa niciodată de bunăvoie la Putere. Ceea ce a fost confirmat de două informaţii.

— Şi anume? Întrebă Maestrul.

— Prima a fost informaţia deţinută de Rex. În concursul la care aţi participat pentru Putere, Max Stanton a murit într-un accident misterios în timpul competiţiei. Asta a dovedit ceea ce deja suspectasem: nu există decât un singur câştigător şi moartea se află în cărţi. Nu obiectez, făcu Sebastien cu un ton înţelegător. Este în concordanţă cu lumea noastră.

— Şi cealaltă informaţie?

— Pe asta am obţinut-o printr-un noroc chior, rosti pe un ton sec, cu toate că deja aveam propriile suspiciuni. Andrew i-a povestit Tanyei despre regulile Puterii, reguli descoperite de el chiar în această Reşedinţă. Aşa că am rămas numai noi doi, Maestre. În sănătatea dumneavoastră, zise el ridicând paharul.

Băură. Maestrul îl studie îngândurat. Glasul său era consternat.

— Sebastien, tu crezi că acest concurs este unul mortal. Greşeşti. Ai preferat să-l interpretezi aşa. Este adevărat că Stanton a murit într-un concurs pentru Putere, o competiţie în care m-am implicat şi eu. Cu toate astea, nu

l-a ucis nimeni, cu atât mai puţin eu.

— Iar Regula numărul XIX?

— Regulile spun că Maestrul în funcţie poate decide să participe la un concurs pentru Putere. Spun *ar putea,* nu *trebuie.*

— Şi, fără îndoială, aţi decis să nu participaţi.

— Aşa este.

Sebastien se holbă o clipă la el. Apoi îşi lăsă capul pe spate şi râse.

— Bravo, Maestre! O interpretare strălucită. Bravissimo! Ceva la care m-aş fi aşteptat de la un om cu geniul dumneavoastră. Dar nu suficient de strălucită.

Se aplecă înainte.

— Minţiţi, făcu el rânjind, cu un glas gutural şi neplăcut.

— Nu.

— Minţiţi, Maestre, repetă Sebastien, cu toate că trebuie să vă felicit. V-aţi interpretat rolul într-un mod desăvârşit şi m-am delectat cu fiecare moment. Descrierea făcută cimiliturii chinezeşti a fost un *tour de force* şi m-a derutat prima dată. O păcăleală genială, însă realitatea rămâne. Nu există niciun fel de puzzle în acest concurs. Nicio dimensiune morală. Acest concurs este un act de război.

Ciocăni cu degetele în masă.

— Un război în care rămânem numai noi doi. Un război în care nu poate fi decât un singur învingător.

— Ce intenţionezi?

Sebastien se lăsă jos. Îşi împreună mâinile, ca şi cum s-ar fi rugat. Noul Maestru.

— Această problemă este rezolvată, şi în singurul mod posibil, pentru că ne-aţi învăţat sensul şi folosirea puterii, prea bine chiar. Astfel, există un singur mod potrivit, şi anume că plecarea din această lume să vă fie una socratică. Băutura a fost otrăvită şi mai aveţi doar câteva minute de trăit înainte să vi se oprească inima.

Ţinând cont de vârstă, toţi vor presupune că aţi pierit din cauze naturale. Iar mâine-seară, la Banchetul Membrilor, vă voi lua locul.

Vorbea cu exaltare.

— Vedeţi, v-am depăşit chiar şi pe dumneavoastră. Voi fi Maestru. Să fiu altceva ar însemna să eşuez.

— Nu. Să faci ceva împotriva adevăratei tale firi este să eşuezi, rosti Maestrul cu fermitate.

Sebastien îl contempla. Pe obrajii Maestrului se instalase deja o tentă purpurie, pe măsură ce otrava îşi făcea efectul mortal. Nu asta îl surprinse, ci aspectul liniştit, chipul unui om împăcat cu el însuşi şi lipsit de teamă. Un om fără teamă de rău. Îl privi cu atenţie, căutând semne de slăbiciune.

— Nu sunteţi trist că aţi pierdut?

Maestrul oftă, simţind o durere cumplită în piept. În mintea lui vedea corabia sfârşindu-şi îndelungata sa călătorie.

— Sebastien, tot nu reuşeşti să înţelegi. Puterea nu poate fi însuşită.

Se lăsă tăcerea. O tăcere de moarte. Bătrânul îl scrută cu ochii mijiţi. Respiraţia îi deveni chinuită. Spuse şovăitor:

— Sebastien, nu trebuie să ajungi Maestru. Ceea ce crezi tu despre acest concurs nu este adevărat. Concursul nu implică nici binele, nici răul. Tu eşti cel care a ales. Mijloacele folosite de tine pentru a-ţi atinge obiectivul sunt greşite. Ţi-ai lăsat ambiţia şi dorinţa de putere să domine totul. Puterea nu conţine aceste lucruri. Calea pe care ar fi trebuit s-o urmezi ţi-a fost ascunsă. Nu poţi lua cu forţa ceea ce nu-i al tău pe drept.

— Minţi, minţi! Făcu Sebastien rânjind. Minţi pentru că ai pierdut.

— Nu-i aşa.

Glasul Maestrului era tremurător. Vederea începea să-l lase, totuşi, va rămâne dominant.

— Sebastien, te implor, meditează asupra cuvintelor mele. Nu-ţi agrava greşeala.

— Minţi! Locul tău este al meu. Am luptat şi am câştigat.

— Războiul este ca focul, icni Maestrul. Cei care nu renunţă la arme sunt distruşi de ele. Nu-ţi poţi însuşi adevărul. Te implor, gândeşte-te la asta. Funcţia însăşi nu presupune decât percepţie, nu şi război. Numai ea singură va controla multă putere.

Sebastien îl privi. Ştia că minţea. Se ridică şi părăsi încăperea, lăsându-şi victima singură.

Maestrul simţi durerea cumplită în timp ce otrava intră în ultima fază a acţiunii sale de lichidare. Acum, când ajunsese în pragul morţii, îndoiala îl copleşi o clipă. Şi dacă Sebastien avea dreptate? Să fie universul supus numai legilor de fier, conform cărora cei care deţin puterea şi nu se tem să folosească mijloace malefice înving întotdeauna? Iar puterea cea mai mare să o deţină cei care tânjesc cel mai mult după ea? O opresiune eternă? Greşiseră el şi meşterul Chang? Îşi risipiseră viaţa într-un vis, precum copiii, crezând cu disperare în ceva ce nu a existat niciodată? Noaptea întunecată a sufletului omenesc se lăsă asupra lui când trecu peste apele sale pustii şi murdare.

Deodată, Maestrul se lăsă pe spate. În eul său interior se afla într-o mică ambarcaţiune ajungând la adăpostul unui golf. Lăsă vâslele şi se predă universului. Totuşi, universul nu-l dezamăgi. Pentru că Maestrul nu pierdu nimic şi câştigă totul. Cedă de bunăvoie procesului vieţii şi morţii. Ceea ce crezuse dintotdeauna se adeverea. Lumina farului dinaintea lui era atât de puternică, încât sfinţenia ei îi eclipsa faţa. Fiinţa lui goni înainte, dincolo de cele mai îndepărtate tărâmuri ale experienţei omeneşti. Găsise Calea. Acum ştia dinlăuntrul fiinţei lui. În cutia goală făcută de un simplu tâmplar, ca şi în mormântul altuia, nu exista niciun fel de înşelăciune. În acel neant era totul, întregul mister.

Cea mai mare putere era a celui care nu abuza niciodată de ea şi nici nu putea fi însuşită.

Sebastien aştepta. După o vreme, reveni în camera de lucru. Maestrul zăcea prăbuşit în scaunul său. Personajul care numai cu câteva minute în urmă stătuse atât de drept se micşora, aproape că dispărea în văzduh. Totuşi, expresia lui, de o pace sufletească totală, persista. Împrăştia puterea înţelepciunii. Pe moment, Sebastien simţi teamă. Puse paharul otrăvit în buzunar.

Înaintea Maestrului zăceau nişte documente. Observă că scrisese un mesaj pe una dintre hârtii. Trebuie să fi fost înainte de sosirea lui. Era un citat din Sun Tzu:

„Pot prevedea care parte va fi victorioasă şi care înfrântă.”

Furios, o înşfăcă şi o băgă în buzunar, apoi părăsi grăbit încăperea, urcând în sufrageria unde, în seara fatidică, Maestrul discutase pentru prima dată cu cinci Membri despre ghicitoarea chinezească.

Dând uşa la perete, privi ameninţător în jur. Pe o măsuţă se afla cutia. O înşfăcă. Era cu adevărat spectaculoasă, ultima şi cea mai importantă creaţie a unui simplu meşter. O clipă, se minună de frumuseţea şi ingeniozitatea ei. Apoi, aruncând-o la podea, o deschise cu o lovitură de călcâi...

Un geamăt slab, ca de animal, îi scăpă dintre buze. Cutia spartă era goală. Acum ştia adevărul.

31.

Cel ce vrea să conducă oamenii ar trebui să se aşeze în urma lor.
În acest fel, înţeleptul este deasupra poporului, însă oamenii nu-l percep cape o povară;
El se află în faţa oamenilor (conducându-i), dar ei nu-l percep ca pe un obstacol.
Astfel, toţi oamenii de sub Ceruri îl venerează şi nu se mai satură de el.
Dar numai pentru că nu se întrece cu alţii, nimeni de sub ceruri nu se poate întrece cu el.

Lao Zi

Ajunul Crăciunului.

Ziua Banchetului Membrilor era una rece şi mohorâtă.

Zăpada sufla prin cea de-a treia curte în rafale puternice şi se depusese din greu pe crengile cireşilor. Afară era doar haos şi vânzoleală. Înăuntru, totul era calm. Singurul sunet care tulbura liniştea camerei de lucru era cel al orologiului şi, mai rar, scârţâitul duşumelelor de stejar, care se dilatau în căldura focului. În rest, totul rămăsese tăcut în Reşedinţa Maestrului. Oricum în aceste circumstanţe, liniştea oglindea o absenţă şi mai profundă, o pierdere care-şi proiecta giulgiul peste tot. Colegiul era în doliu.

Symes a fost cel care l-a găsit. Sosise la Reşedinţă imediat după ivirea zorilor şi se dusese spre intrare pe cărarea acoperită cu zăpadă. Închizând uşa după el, urcase pe scara de marmură şi trecuse prin diverse camere pentru a trage draperiile, aşa cum făcuse în fiecare zi, vreme de-o generaţie şi mai bine. Prima dată se gândise că Maestrul dormea. Dar când atinse trupul întins, îşi dădu seama că nu mai se găsea pe această lume.

Symes continuă cu sarcinile sale normale, dar mintea

sa nu era capabilă să asimileze evenimentul şocant. Trecu prin fiecare încăpere, ca o fantomă, prin sala de dineuri, cu galeria sa de tablouri şi masa lungă, în salonul unde Maestrul putea fi găsit adesea lucrând în serile de vară, apoi prin biblioteca unde se aflau mii de cărţi. Acestea şi celelalte încăperi. După aceea, Symes coborî în bucătărie şi făcu un ceai pe care-l duse în dormitorul Maestrului. Doar atunci când nu primi niciun răspuns la interpelările sale, înţelese din plin că Maestrul murise.

Puse încet tava şi pătrunse în încăpere. Se aşeză pe patul neatins şi privi afară pe fereastra cu montanţi. Brusc, fu copleşit de durere. Dacă nu ar fi fost trimis pe uscat, ar fi fost aici până la sfârşit. Ce trist, după toţi aceşti ani nu reuşise să-şi ia rămas-bun, să-şi alăture mulţumirile modeste altor câtorva milioane. Deoarece ştia că Maestrul făcuse în timpul vieţii tot ce putea pentru a aduce pacea. Symes era un om simplu, dar alţii erau mult mai importanţi ca el, totuşi, în sufletul său înţelegea umilinţa unică a celui de care avusese grijă. Cunoştea lucruri pe care ei nu le vor şti niciodată.

Cercetă dormitorul omului ale cărui cuvinte le ascultaseră cei mari şi puternici, a cărui înţelepciune îi ajutase pe mulţi să înţeleagă atunci când ei singuri nu izbuteau. Aici era camera lui, camera unui om cu o adevărată putere. Nu conţinea, practic, nimic. Un pat simplu şi un scaun.

Symes se duse la fereastră. Îşi lipi faţa de sticlă şi plânse.

Într-o altă parte a lumii, departe de Colegiu, Jack Caldwell intră în Biroul Oval. Preşedintele Davison puse telefonul jos şi zâmbi. Lucrurile mergeau bine, economia se afla pe calea cea bună, iar problemele lui de acum un an erau deja uitate. Apoi, îngrijorat, observă că Jack Caldwell arăta istovit, aproape bolnav.

— Jack, te simţi bine? Credeam că mergi într-o

vacanţă prin Europa, chiar de azi, pentru o odihnă binemeritată.

— Mă duc, spuse el. Totuşi, continuă, cu vocea cedând de emoţie, domnule preşedinte, am câteva veşti rele să vă comunic. Am fost contactat de Colegiu. Maestrul ne-a părăsit în această dimineaţă.

Davison simţi cum i se adună lacrimile în ochi.

— Înţeleg, rosti el încet.

— Domnule preşedinte, adăugă Caldwell, ieri am primit o scrisoare din partea Maestrului. Trebuie să v-o înmânez.

Davison îl urmări cu privirea. Nu întrebă de ce scrisoarea îi fusese trimisă lui Jack. Era sigur acum că omul din faţa lui era unul dintre Membrii Colegiului. Dar nu conta. Secretul era în siguranţă pe mâna lui. Ceea ce conta era că Jack şi Maestrul îi fuseseră odată de mare ajutor. Toată lumea avea nevoie, uneori, de păzitori şi nici nu şi-ar fi dorit alţii mai buni. Luă scrisoarea şi rosti cu blândeţe:

— Mulţam, Jack! Cred că ar trebui să pleci în vacanţa aceea.

Caldwell dădu din cap şi se îndreptă spre uşă.

— Jack!

Celălalt se întoarse.

— A fost un om grozav, spuse preşedintele.

— Cel mai grozav pe care am avut privilegiul să-l cunosc.

Davison dădu din cap. Preşedintele Statelor Unite deschise scrisoarea şi o citi. Apoi se ridică de la birou pentru a se uita spre pajiştea Casei Albe. Ştiuse Maestrul că urma să moară? Nu credea. Deoarece nu îi este dat omului să cunoască momentul precis al venirii sau plecării sale din această lume.

Desigur, rugămintea Maestrului va fi îndeplinită. N-ar fi putut face altfel pentru cineva pentru care nutrise o admiraţie fără margini. Ridică receptorul şi dădu dispoziţiile necesare.

Într-o zi, Obedi va afla că ultimele gânduri ale Maestrului se îndreptaseră către el, deoarece era dorinţa lui ca el să vină şi să trăiască la Colegiu, să-l ajute pe Symes şi pe noul Maestru. În sfârşit, băiatul va găsi pace într-o lume care i-o refuzase şi va fi împreună cu oameni care vor avea grijă să fie în siguranţă.

Bărbatul de la capătul firului nu-l dezamăgise pe Obedi, aşa cum nu-i dezamăgise nici pe alţii. La fel ca James, fondatorul Colegiului, Maestrul ştia că pacea şi compasiunea, nu puterea, duceau până în inima universului şi până în mintea lui Dumnezeu.

În acea dimineaţă, Sebastien îşi declară candidatura înaintea a patru Arbitri, când aceştia sosiră la Colegiu pentru Banchetul Membrilor. Cel de-a cincilea Arbitru era aşteptat să-şi facă apariţia mai spre sfârşitul zilei. Arbitrii luară la cunoştinţă că Sebastien îndeplinise prima parte a concursului şi adunase douăzeci de milioane de dolari. Totuşi, trebuia să îndeplinească şi a doua parte a condiţiilor, adică să se înfăţişeze Arbitrilor la ora opt în acea seară, înainte de începerea Banchetului Membrilor. Asta părea să nu fie altceva decât o simplă formalitate. Rex şi Ivan erau morţi, iar Arbitrii nu mai auziseră nimic de Tanya şi Andrew, cu toate că cercetau relatări potrivit cărora muriseră într-un accident îngrozitor cu şalupa, în Taiwan.

La Reşedinţa Maestrului, Arbitrul Superior îi ceru lui Sebastien să citească jurământul pe care Maestrul în exerciţiu trebuia să-l facă:

„Candidat pentru locul Maestrului, dacă ai cunoştinţă de vreun motiv pentru care nu ar trebui să fii Maestru, ţinând cont de marile poveri şi responsabilităţi ale acestei funcţii, pentru binele Colegiului, ca şi al întregii lumi, trebuie să renunţi la candidatura ta pentru ca persoana cea mai potrivită pentru această funcţie să fie aleasă. Jură că nu cunoşti niciun astfel de impediment.”

Ezitând doar o fracţiune de secundă, Sebastien spuse:

— Jur!

După depunerea jurământului, ceilalţi Arbitri plecară, lăsându-l singur cu Arbitrul Superior. Acesta îi zise:

— Este un obicei ca Arbitrul Superior să rostească discursul funebru pentru Maestrul decedat. Mi-am pregătit discursul. Oricum, tu trebuie să-l citeşti.

— Aş prefera să vă las pe dumneavoastră.

— Nu. A fost dorinţa Maestrului. Mi-a spus recent că discursul funerar pentru el ar trebui transmis succesorului său în funcţie.

Sebastien era uluit.

— De ce s-a gândit Maestrul la propria sa înmormântare?

Arbitrul Superior îl privi cu şiretenie.

— Pentru că Maestrul era pe moarte. Cancer. Ştia de mai bine de un an.

Membrii Colegiului se adunară în capela mică din granit, unde cu un an înainte ţinuseră serviciul de pomenire pentru Rex. Aici aveau loc funeraliile tuturor Maeştrilor, înainte de înmormântarea din cadrul Colegiului. Afară zăpada se depunea din greu. Peste întregul peisaj domnea doar albul. În interior, lumina lumânărilor nu reuşea deloc să risipească întunericul acaparator. Sebastien stătea lângă sicriul simplu. Apoi se duse la pupitru, să rostească discursul funerar. Pe dinafară, părea că se controlează. Dar în interior, criminalul îşi rostea propria condamnare îngrozitoare.

În timp ce păşea de-a lungul culoarului îngust, se simţea ca prin vis. Totul părea să se fi petrecut cu atât de multă vreme în urmă. Cu ochii minţii îi vedea pe toţi. Rex, păşind spre lac, cu vâslele suspendate pe umerii săi laţi; Ivan, când îşi ridica privirile de pe un artefact, calm şi stăpân pe sine; Andrew, dispărând în depărtările africane; şi Maestrul, mult în faţă, mergând fără niciun efort pe o cale pierdută pentru totdeauna pentru Sebastien. Şi, la urmă,

Tanya. Stătea la marginea apei. Privirea ei era tristă şi disperată. Se întoarse de la imaginea din mintea lui. Nu suporta să se uite la ea.

Stătea la pupitru şi citea discursul funebru scris de cel care era mai înţelept decât el. Vorbi asistenţei despre Maestru. Despre omul remarcabil care pusese problemele Colegiului şi îndatoririle sale mai presus de sine. Despre un om care se eliberase de serviciul său cu toată credinţa şi, cu toate astea, rămăsese necorupt de imensa putere şi autoritate cu care fusese învestit. Un far călăuzitor moral şi spiritual în ruinele societăţii.

În timp ce citea aceste cuvinte, Sebastien îşi dădu seama că tot ceea ce vorbise cu Maestrul, neoficial, era profund adevărat în realitate. Această cunoaştere inconştientă pătrunse în inima fiinţei lui şi, oricât ar fi încercat, nu-i mai putu opri accesul. Deoarece Maestrul chiar fusese ceea ce părea, iar Sebastien comisese cea mai îngrozitoare greşeală. Dorinţa de a dobândi locul şi puterea lui devenise o poftă, iar un act malefic condusese la alte acte mai ample de rău. Se condamnase singur prin propriul orgoliu. Ca un orb, nu mai vedea ceea ce-şi dorise cel mai mult. În ochi începură să i se adune lacrimile, lacrimi din sufletul său.

Ajunse la un pasaj care i se aplica atât lui, cât şi Arbitrului Superior. Citi înaintea adunării:

— Cândva, un Maestru mi-a arătat o cutie chinezească cu ghicitoare, realizată de celebrul meşter Chang. Un împărat chinez îi ceruse acestuia să facă pentru el cea mai frumoasă şi cea mai dificilă cutie-enigmă dintre toate. Care este, deci, cea mai dificilă ghicitoare pentru fiinţa umană? Nu este înţelegerea scopului propriei noastre existenţe? Pentru că nu asta încercăm, la nesfârşit, să aflăm în decursul scurtei noastre existenţe, în timp ce ne împletim orbeşte prin sentimentul eşecului şi succesului, fără să ştim care-i una, care-i alta? Totuşi, puţini dintre oameni doresc să privească înlăuntrul lor pentru a

contempla faptul că dorinţele lor şi poftele s-ar putea să nu-i ducă mai aproape de obiectivele pe care le caută cu adevărat. Deci, cum rezolvăm noi acest puzzle? Pentru Chang asta nu a însemnat recurgerea la reuşite exterioare sau la forţă. Rezolvarea zăcea înlăuntrul lui. Un om care-şi urmează cu adevărat natura sa interioară nu va năzui la nimic.

Va hoinări liber de iluzii, să vadă în el însuşi cum se deschide întregul univers.

Sebastien privi spre sicriu.

— Cred că Maestrul a fost la fel. Detaşat de orice rapacitate, a rămas neafectat de proprietăţi. Neinteresat de putere, a fost cu adevărat potrivit să o exercite. Cu o claritate neumbrită, ca de oglindă, el singurul a avut înţelepciunea de a rezolva probleme pe care alţii n-au reuşit. Ca om golit, unul fără pofte, a hoinărit după pofta inimii.

Sebastien se opri. Privi spre oamenii adunaţi în faţa lui. Apoi continuă, cu glasul încărcat de disperare:

— Care-a fost pentru Maestru răspunsul la ghicitoarea lui, scopul propriei sale vieţi? A fost să trăiască potrivit naturii sale reale.

Se încurcă la ultimele cuvinte:

— Şi, nedorindu-şi nimic, a obţinut totul.

La sfârşitul serviciului funerar, Sebastien rămase mai departe în capelă, singur cu vinovăţia sa devastatoare şi cu fantomele celor pe care-i cunoscuse odată. Ceilalţi Membri se întoarseră la Colegiu pentru a se pregăti de Banchet. Sebastien privi petele de lumină licărind pe coloanele capelei. De fapt, Maestrul câştigase. Dominase prin renunţarea la propria viaţă pentru a-i dovedi lui Sebastien că greşea profund în ceea ce privea natura funcţiei sale. Nu era un premiu de câştigat, ci o piatră de moară de cărat ceea ce Maestrul încercase, păşind pe o cale periculoasă, ajutând societatea fără să abuzeze de putere. Totul ca să

aducă pace. Pentru că pacea nu era doar absenţa războiului. Era o stare de graţie.

Îşi ridică privirile. Arbitrul Superior stătea la o oarecare distanţă.

— Am o singură întrebare, spuse Sebastien. Cum a murit Max Stanton?

— Crede că s-a sinucis. A omorât un coleg de competiţie în speranţa că şi-ar asigura astfel Puterea. Însă calea nu este asta, răspunse Arbitrul Superior şi se opri. Cred că acum îi înţelegi adevărata natură, dar şi consecinţele actelor tale. Am să te las singur cu gândurile tale.

Sebastien ascultă sunetul paşilor săi reverberându-se în piatră în timp ce se îndepărta.

Părăsi capela şi se îndreptă spre ţărm. Păşea de-a lungul plajei, amintirea Tanyei şi a celorlalţi urmărindu-l ca nişte furii răzbunătoare. În egoismul său distrusese ceea ce iubea cel mai mult. Acum ştia că drumul spre rău ducea numai spre un rău mai mare, niciodată spre bine. Îi vedea pe ceilalţi adunându-se în jurul său pe o cale întunecată, dictatorii acestei lumi, în timp ce mărşăluiau spre prăpastie, convinşi pe vecie că mânuiseră puterea numai spre binele altora, când, de fapt, o făcuseră numai spre a-şi satisface propria lor poftă de a domina şi controla. Sebastien voia să scape de coşmar. Ce făcuseră aceşti teoreticieni ai politicii, ale căror idei le urmase atât de îndeaproape, la fel ca, fără îndoială, milioane de alţi oameni la vremea lor, pentru a-şi plănui drumul spre putere? În pofida faptului că analizase toate trucurile şi tacticile bătăliei, nu constatase Sun Tzu că:

„Pentru a obţine o sută de victorii în o sută de bătălii nu-ţi trebuie îndemânarea maximă. Să-l învingi pe duşman fără luptă, asta-i îndemânarea maximă”?

Dar marele Machiavelli? În pofida încurajării tuturor formelor răului, la sfârşit nu concluzionase chiar el că:

„Dar nu poate fi numită, cu adevărat, pricepere uciderea semenilor tăi, trădarea prietenilor, viaţa fără un crez, pietate sau credinţă. Astfel de metode ar putea aduce puterea, însă nu vor câştiga niciodată gloria”?

Sebastien privi urmele propriilor paşi pe nisipul umed, în timp ce erau şterse de valuri. Fusese înşelat. Ceea ce voise el cel mai mult nu era Puterea, ci să fie ca Maestrul. Iar în urmărirea acestui fals obiectiv o omorâse pe Tanya, cea pe care o iubise cel mai mult. Puterea îi înşela pe cei care o căutau, cu toate că strălucea în întreaga sa glorie. Sebastien oftă. Cât era de scurtă existenţa omului! Cât de multe erau de învăţat! Locul Maestrului nu era pentru el, pentru că nu fusese capabil să-l perceapă.

Destul de calm, se avântă în mare.

32.

Subtil fi eteric, maestrul nu lasă nicio urmă... astfel, el este stăpânul sorţii duşmanului său.
Sun Tzu, Arta războiului

Ajunul Crăciunului. Ora 7.30p.M.

Focul trosnea în şemineu, iar strălucirea lui dogoritoare se împrăştia în întreaga încăpere. În biblioteca din cea de-a treia curte, Arbitrii stăteau pe scaunele lor, ascultând relatarea lui Andrew. Când termină, Arbitrul Superior se ridică de pe locul său.

— Datorită puterii enorme dobândite odată cu funcţia Maestrului, este vital să ne asigurăm că nu va fi folosită niciodată de cineva care ar abuza de ea. Aceasta este, într-adevăr, o sarcină foarte dificilă. Astfel, de la înfiinţarea Colegiului procedura a fost mereu aceeaşi. Lansarea unui concurs sau joc, al cărui obiectiv real este determinarea precisă a ceea ce ar face oamenii pentru a-şi asigura Puterea. Pentru aceasta, Arbitrii pot alege ca Maestru pe cel mai potrivit candidat.

— Candidaţii iniţiali sunt selecţionaţi în grup?

— Da, răspunse Arbitrul Superior. Aşa cum cer Regulile, ei sunt selecţionaţi în grup dintre Membrii Colegiului dintr-o anumită categorie de vârstă. Asta pentru ca nicio persoană să nu influenţeze procesul de selecţie. Arbitrii determină natura concursului, la care ei nu pot lua parte. Aceasta se schimbă rareori. Scopul său este să vadă ce sunt dispuşi oamenii să facă în circumstanţe extreme. În particular, dacă se vor folosi de mijloace malefice pentru a-şi atinge obiectivul. Cu toate că nimeni nu s-a îndoit vreodată că asta va avea consecinţe tragice, este singurul mijloc prin care se protejează integritatea Colegiului şi scopul fundamental pentru care a fost fondat: cauza păcii.

— Maestrul poate lua parte la concurs?

— Da, poate, dar în practică aşa ceva nu se întâmplă niciodată. Cine-ar vrea să păstreze o asemenea povară? Dacă oamenii ar înţelege cu adevărat mutilarea adusă de putere, nu şi-ar mai dori-o, spuse oftând. A fost dorinţa noastră cea mai mare ca actualul Maestru să-şi continue mandatul. Mi-a scris acum un an, sugerând că nu ar mai fi în stare. Drept urmare, a trebuit să fie găsit un nou Maestru.

— Şi de ce n-a putut continua?

— A fost aşa cum ai presupus, zise Arbitrul Superior cu tristeţe. Maestrul era pe moarte.

Arbitrul se duse la fereastră şi privi afară. În grădina de jos, un corb căuta de mâncare în timp ce se strecura dincolo de crengile copacilor încărcate de zăpadă. Ştia de semnificaţia lui medievală. Moartea venise cu adevărat, şi venise după Maestru. Se întoarse lângă şemineu.

— Nu mai există un asemenea joc, din moment ce important este nu rezultatul, ci metodele folosite. În acest fel, cei care încearcă să-şi atingă obiectivul folosindu-se de mijloace malefice sau cei care tânjesc după el, din interes personal, se elimină singuri. În alte cazuri, concurenţii îşi dau seama, pur şi simplu, că nu sunt făcuţi pentru Putere şi renunţă la ea.

— Deci câştigătorul concursului nu devine în mod obligatoriu Maestru?

— Corect. În realitate, Arbitrii îl aleg pe cel mai potrivit candidat după ce stabilesc cum au încercat concurenţii să câştige competiţia. Pentru că Arbitrii monitorizează în secret acţiunile jucătorilor în timpul concursului. Sebastien şi-a dat seama de asta şi de enormitatea celor săvârşite de el înainte de a-şi lua viaţa. De asemenea, am discutat şi cu Tanya, şi ea nu mai doreşte să continue. După ce se va fi refăcut, cred că va fi foarte potrivită pentru a deveni, la rândul ei, Arbitru, deoarece noi dorim să se reîntoarcă la Colegiu, iar înţelepciunea pe care a dobândit-o îi va ajuta pe ceilalţi.

— Ce ţi-a spus Maestrul? Întrebă unul dintre Arbitri.

— L-am sunat din Taiwan. Eram sigur că Sebastien era deja la el în acel moment. I-am zis că Tanya şi cu mine eram în viaţă. De asemenea, l-am prevenit că viaţa lui se afla în mare pericol. El nu mi-a răspuns decât „înţeleg”. Asta a fost tot.

— A fost un învăţător pe parcursul întregii sale vieţi, rosti Arbitrul Superior. Chiar şi confruntat cu un mare rău, a încercat să le arate oamenilor greşeala din metodele lor.

— Şi ce-a fost cu concursul la care a participat Maestrul?

Cel de-al cincilea Arbitru se aplecă înainte. Era Jack Caldwell.

— A fost similar acestui concurs, spuse el. În cazul meu,, odată ce-am înţeles natura funcţiei, mi-am dat seama că a continua ar fi doar pentru automăgulire şi că puterea funcţiei m-ar distruge. În cazul Maestrului a fost foarte diferit. El a înţeles natura Puterii încă din start şi că nu era un astfel de joc. Mai degrabă, Puterea era o mare povară. De aceea nu â luat parte la concurs şi a acceptat cu mare reţinere Puterea când i s-a cerut de către Arbitri.

— Atunci înseamnă că nu a reuşit, zise Andrew. Eu am început să înţeleg sensul ghicitorii chinezeşti şi al Puterii numai după mari încercări şi eforturi.

— Nu eşti îndreptăţit să hotărăşti tu asta. Decizia este a noastră. Numai noi determinăm cine să poarte această mare povară, iar tu nu te-ai folosit de rău pentru a-ţi atinge obiectivul, anunţă Arbitrul Superior, şi se ridică în picioare. Eu sunt cel care a eşuat. La începutul concursului, nu am reuşit să-i mulţumesc Maestrului pentru tot ceea ce-a făcut pentru Colegiu. Va fi considerat drept imul dintre cei mai bravi Maeştri. Nedorindu-şi puterea, a purtat povara din dragoste pentru ceilalţi şi ar fi cedat-o fără cel mai mic regret.

În acest fel, din punctul meu de vedere, el înaintase de mult pe calea conducerii, aşa cum este descrisă în

taoism:

„Înţeleptul... dă lecţii fără să spună nimic... susţine toate lucrurile fără a şi le atribui şi nu-şi asumă niciun fel de merite când munca este îndeplinită...Astfel, înţeleptul se pune pe sine pe ultimul loc, dar, de fapt, el este pe primul.”

Nu mai era nimic altceva de adăugat. Aşteptară în tăcere câteva minute, fiecare cufundat în gândurile sale. Clopotul capelei bătu de ora opt. Symes intră în camera de lucru. Pe braţ ducea roba de Maestru. Arbitrii se ridicară cu toţii în picioare, iar Arbitrul Superior declară:

— Andrew. Dorinţa noastră este ca tu să devii Maestru.

Se dădură înapoi şi se înclinară.

— Maestre, rosti Symes, Banchetul vă aşteaptă!

Nota autorului

Acest roman meditează pe marginea naturii puterii, asupra influenţei sale corupătoare şi eforturilor la care se pretează oamenii pentru a o obţine, chiar dacă, în mod invariabil, le aduce pieirea. În acest roman există referinţe la unii teoreticieni ai politicii şi filozofi care au examinat natura puterii, în cazul lui Machiavelli fiind vorba despre o perspectivă occidentală, iar în cazul celorlalţi fiind vorba despre perspectiva orientală. Pentru cititorii care ar fi interesaţi şi de alte lecturi, mai jos le sunt oferite câteva detalii.

Niccola Machiavelli

Unul dintre cei mai cunoscuţi şi infami dintre teoreticienii politici occidentali, Machiavelli s-a născut la Florenţa, în 1469, fiu al unui avocat cu succes moderat. În timpul tinereţii sale, Florenţa era oficial o republică sub controlul unei singure familii: Medici. În 1498, a fost restabilit un guvern pe deplin constituţional. La vârsta de 29 de ani, Machiavelli a devenit funcţionar de stat şi până în 1512 a fost trimis, destul de frecvent, în misiuni diplomatice. Printre alţii, l-a cunoscut şi pe genialul şi nemilosul Cesare Borgia, fiul Papei Alexandru al VI-lea, care încerca să stabilească un principat în centrul Italiei, pe spezele republicii. Aceste misiuni l-au învăţat pe Machiavelli multe despre conducerea statului şi despre folosirea şi abuzul de putere.

În 1512, familia de Medici a ajuns din nou la conducerea Florenţei. Machiavelli şi-a pierdut funcţia lui oficială şi a fost aruncat în închisoare. Când a fost eliberat, a fost condamnat la sărăcie şi s-a retras pe o mică proprietate de lângă Florenţa, moştenită de la tatăl său. Acolo a scris, în 1513, cea mai cunoscută lucrare a sa, *Principele.* A fost dedicată lui Lorenzo de Medici, însă nu i-a

asigurat revenirea în graţii, cum sperase. În 1520, după moartea lui Lorenzo, Machiavelli a obţinut un post minor în calitate de istoric oficial al Republicii, iar în 1527 a murit, la câteva luni după ce familia de Medici a fost expulzată din Florenţa, iar republica a fost restaurată din nou.

Cu toate că a fost un om integru, faima lui a fost umbrită de oportunismul nemilos şi imoralitatea politică susţinute în *Principele,* şi atât autorul, cât şi opera sa rămân controversaţi. Pentru unii, el este un escroc politic prin excelenţă, susţinând interesele statului mai presus de considerentele morale. Pentru alţii, el reprezintă o meditaţie candidă pe marginea abuzului de putere din vremea sa, fiind un susţinător al democraţiei până în adâncul inimii. Dezbaterile continuă.

Citatele din acest roman provin din: *Principele,* traducere de Bruce Penman (1981), *Discursurile,* editate de Bernard Crick (1983), şi *Arta războiului,* editată de Neal Wood (1965). Pentru comentarii asupra lui Machiavelli, pot fi consultaţi, printre alţii: Quentin Skinner, *Machiavelli* (1981), Leo Strauss, *Thoughts on Machiavelli* (1958), Herbert Butterfield, *The Statecraft of Machiavelli* (1955) şi *Machiavelli,* volum editat de John Palmenatz (1972).

Sun Tzu (Maestrul Sun)

Szuma Chien, în *Cronicile unui istoric* (încheiate în anul 91 î. Hr.), afirmă că Sun Wu (adevăratul nume al lui Sun Tzu) era un localnic din statul Qi, care şi-a prezentat *Arta războiului* în faţa lui He Lu, regele statului Wu, în ultimii ani ai perioadei Primăvară şi Toamnă din istoria chineză (770-476 î. Hr.), când ţara trecea printr-o perioadă de tranziţie de la sclavagism la feudalism. În 1972, un manuscris imprimat pe fâşii de bambus, găsit într-un vechi mormânt chinez, a dezvăluit că succesorul ereditar al lui Sun Wu, la o sută şaizeci de ani după el, Sun Bin, scrisese şi el despre arta războiului în perioada Statelor Războinice (475-221 î. Hr). Este limpede că analizarea strategiei

militare era un component major în viaţa din acele vremuri.

Dacă Sun Tzu a existat sau nu, dacă *Arta războiului* nu este decât o compilaţie scrisă de o mulţime de mâini, lucrarea este un studiu profund şi provocator al tacticilor militare, la fel şi al statului şi puterii. Premisa de bază este că victoria presupune tot atât exerciţiu, îndemânare şi înşelăciune ca lupta şi că practicantul cel mai dotat al acestei arte nu are nevoie deloc să se ducă la război. În loc de asta, el ar trebui să-şi depăşească duşmanul prin intrigă şi prin a pretinde că deţine o forţă superioară şi tactici, indiferent dacă dispune sau nu de acestea. Astfel, cu toate că *Arta războiului* începe cu afirmaţia „războiul este o chestiune vitală pentru stat” mai spune: „Pentru a obţine o sută de victorii în o sută de bătălii nu-ţi trebuie îndemânarea maximă. Să-l învingi pe duşman fără luptă, asta-i îndemânarea maximă.”

Citatele prezente în acest roman sunt luate din Sun *Tzu, Arta războiului,* traducere de Samuel B. Griffith (1963). De asemenea, se pot consulta: Sun Zi şi Sun Bin, *Arta războiului* (1995) şi două cărţi ale lui Thomas Cleary, *Arta pierdută a războiului* (1996) şi *Arta războiului* (1988).

Taoismul - Lao Zi şi Zbuang Zi

Taoismul este o tradiţie filozofică orientală care a dobândit ulterior elemente religioase. Textul său central este cuprins în *Cartea lui Lao Zi* (cunoscută şi ca *Tao Te Ching* sau *Cartea despre Tao şi putere).* Se presupune de către unii comentatori că autorul ei, Lao Zi („Bătrânul maestru”), a fost curator al arhivelor imperiale chineze şi că a scris lucrarea pe la sfârşitul Perioadei Primăvara şi Toamna (770-476 î. Hr.). Alţii consideră că el nici n-a existat vreodată sau că lucrarea sa a fost scrisă mult mai târziu. Despre un alt text taoist clasic, *Zbuang Zi,* se presupune că a fost scris, cel mai târziu, în secolul al III-lea î. Hr.

Doctrina centrală a taoismului este acel Tao invizibil şi fără formă (Calea), care se află la începutul şi sfârşitul

tuturor lucrurilor şi care poate fi înţeles numai prin intermediul percepţiei mistice, nu a gândirii raţionale. Obiectivul existenţei omeneşti este să fie în armonie cu natura interioară a omului, cea care percepe acel Tao. Numai atunci poate fi cineva liber de poftele omeneşti şi nu se va teme de ciclul natural al vieţii şi morţii. Taoismul afirmă că adevăraţii conducători înţeleg acest lucru. Ei caută simplitatea exterioară şi nu sunt interesaţi de titluri sau de putere. Ei îşi dau, de asemenea, seama că urmărirea valorilor omeneşti şi înţelepciunii este să ignori totul - „cu cât merge cineva mai departe, cu atât va şti mai puţin”. Sensul este să abandonezi imperfecţiunile omeneşti, nu să acumulezi tot mai multe. Înţelepciunea şi umilinţa sunt adevăratele obiective; iar cel care se consideră superior nu este, de fapt, calificat pentru a conduce.

Citatele din roman sunt extrase din *Cartea lui Lao Zi,* de Ren Jiyu, şi din *Chuang Tzu,* de Fung Yulan. De asemenea, se pot consulta: *Chuang Tzu: The Inner Chapters: A Classic of Tao* de A.C. Graham (1991) şi *Tao Te Ching,* o nouă traducere cu comentarii de Ellen M. Chen (1989).

SFÂRŞIT